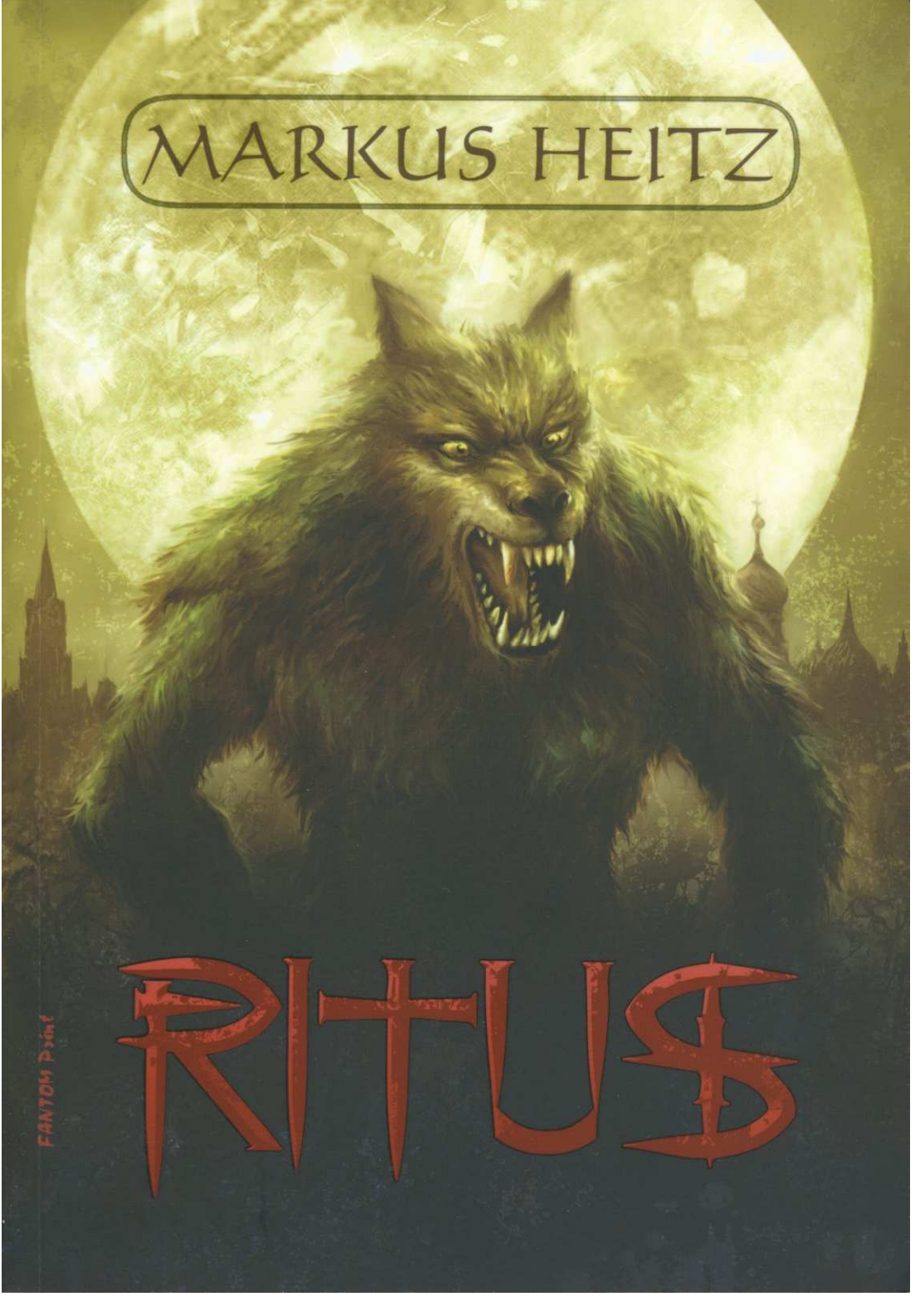
MARKUS HEITZ

RITUS

FANTOM Point

MARKUS HEITZ

RITUS

FANTOM Print
2008

Copyright © 2006 Droemersche Verlagsanstalt
Th. Knaur Nachf. GmbH & Co.
KG, Munich, Germany
Translation © Zdeněk Sladovník
Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 978-80-7398-009-2

www.fantomprint.cz

I.
KAPITOLA

**18. duben 1764, severovýchodně od Langogne,
západní výběžky pohoří Vivarais, jižní část Francie**

Potůček tiše bublal monotónní melodii a klokotal přes oblé kamínky. Večerní slunce pronikalo několika poněkud světlejšími místy hustého listoví stromů a vytvářelo na stinné lesní půdě zlatavě rudé skvrny. Hejna hmyzu vyrazila za potravou a v teplém vzduchu bylo všude slyšet jejich bzučení. Vedla je svůdná vůně. Byla cítit jarem, novým životem. A rozkladem.

Mouchy se vzrušeně rojily nedaleko tlusté spodní větve mohutného buku, na níž visela páchnoucí chcíplá ovce. Vznášela se na řetěze dva kroky nad zemí. Přímo pod ní se houpal jakýsi prapodivný mrtvý tvor.

„Něco takového… jsem ještě nikdy neviděl.“ Jean Chastel, asi tak pětapadesátiletý muž, který od útlého mládí nebyl ničím jiným než lesníkem, opatrně přistoupil blíž a šťouchl do úlovku hlavní dvouhlavňové muškety. V hladce oholené, hranaté tváři se odráželo zděšení, nevíra a soustředěná pozornost. Podivuhodné zvíře, které se chytlo na hák na vlky a viselo pod stromem, znal jen z vyprávění a z plakátů kočovných hereckých skupin. Vyprávění a kresby, které k nim patřily, působily vším možným, jenom ne uklidňujícím dojmem.

Zvíře silně připomínající vlka se ani nehnulo.

Jean měl pocit, že na hřbetě vidí černý pruh, táhnoucí se od hlavy až k tenkému ocasu. Samotná srst byla tmavá a přecházela do načervenalého nádechu. Tlapa s drápy, dvakrát větší než ženská ruka, na něj udělala téměř největší dojem. Kdyby nebylo těch tesáků…

Zvíře chtělo ulovit návnadu srdnatým skokem. Řeznický hák, který se skrýval v útrobách rozkládající se ovce, se mu stal osudným. Špičatý konec železného háku vyčníval z krví zalité tlamy a ohýbal mohutnou hlavu do

výšky. Tím se rozevřely mocné čelisti, které by bez většího úsilí dokázaly překousnout stehenní kost, a odhalily špičáky velké jako lidský prostředníček.

Zašelestilo listí a k Chastelovi přistoupil lesníkův mladší syn Antoine. „Samec," prohodil, jako by takové tvory vídal každý den. Přestože mu již bylo dvacet, vypadal velice mladě a nic na tom nezměnil ani krátký tmavý vous. Na rozdíl od otce působil dojmem, jako by to, co právě objevili, na něho vůbec nezapůsobilo. Dokonce ani neprojevil strach. Mladíkův obchodnický duch okamžitě rozpoznal možné výhody. S úšklebkem vytasil loveckou dýku a ukázal na pohlavní orgány zvířete, mírně se pohupující sem tam. „Jeho koule nám u lékárníka vynesou kupu peněz."

Jean, jemuž se to všechno stále ještě nezdálo dost bezpečné, popadl Antoina za rameno a stáhl ho zpátky. Na zádech se mu komíhal krátký bílý cop. „Drž se stranou!" Čekal, jestli sebou zdechlina neškubne, jestli se neobjeví známky života. Když se nic takového nestalo, uvolnil sevření a syna pustil. „Nech mu je. Ať si je důkladně prohlédnou učenci, než ho rozřežeme na kusy."

Zašustění suchého listí prozradilo, že se k nim blíží další muž. Lovci z rodu Chastelů se shromáždili v plném počtu. „U Všemohoucího!" vyklouzlo staršímu synu Pierrovi. Výrazně se podobal otci, a to nejen zevnějškem. Vyděšeně si zvíře obhlížel a pokřižoval se. „Ta potvora… pekelně smrdí a je… odporná." Důkladně si prohlédl silné tlapy, velkou hlavu, mohutné čelisti, huňatý konec ocasu a malé špičaté uši. Jeho jindy tak klidný obličej se zkřivil, naplněný odporem. „Co to má být? Vlk odněkud ze samotného pekla?"

Jeanovy hnědé oči přelétly po stvoření, které už čtyři dny naháněli. Požádal je o to jeho dobrý přítel, lesník DeBeauforta z Vivarais. Chastel a oba synové vlastně pocházeli ze sousední oblasti Gévaudan. Po jedenadvaceti zabitých ovcích, dvou stržených krávách a jednom zabitém pasákovi vyhrožovali sedláci Jeanovu příteli, že ho vyženou a zbaví úřadu. Proto se Chastelovi vydali do východní části jižní Francie, aby mu pomohli.

Jean považoval jejich výpomoc mimo jiné i za jistý druh prevence. Určitě se jedná o nějakého vlka, co má vzteklinu, a až ve svém revíru nenajde nic k snědku, mohl by přejít do Gévaudanu. Jediný dobrý vlk je mrtvý vlk. Pokud tenhleten tvor vůbec je nějaký vlk. Zvíře, na které se nyní díval, nemělo s běžnými šedými vlky, jaké znal, nic společného.

„Loup-garou," odvětil Antoine na Pierrovu otázku a na rtech mu pohrával úsměv. Ušklíbl se a otočil se k otci. „Chytili jsme opravdovýho vlkodlaka!"

„Ale já myslel, že ti existují jenom ve vyprávění.“ Pierre sejmul trojrohý klobouk, setřel si pot z čela a znovu si klobouk nasadil na krátké černé vlasy. Přitom jeho pohled padl na tlustou větev, přes kterou byl zavěšený řetěz. Kůra a dřevo pod ní byly doslova ohoblovány. „Bojoval dlouho,“ pronesl a upozornil ostatní na místa, kde řetěz drhl o větev. „Děkuji Bohu, že jsme během lovu nemuseli stát té bestii tváří v tvář. Tu bychom určitě nesložili jenom jednou kulkou. Její zuby…“ Otřásl se. Jean na těle bestie skutečně objevil čtyři otvory, jimiž vnikly kulky do těla. „Máš pravdu. To vysvětluje, proč DeBeaufortovy přesné rány neměly žádný výsledek. Obyčejný vlk by byl mrtvý hned po prvním zásahu.“ Jean se již dříve v duchu divil, proč ho starý přítel, který sám měl s lovem bohaté zkušenosti, požádal o přispění. „Zpočátku jsem si myslel, že přehání.“

Antoine popošel ke kmeni buku a začal uvolňovat klíny, jimiž byl řetěz s pastí zajištěn, aby mohl spustit kořist k zemi. „Budou nás oslavovat jako hrdiny,“ radoval se. „Můžeme požádat o tučnou odměnu. Jestli tu potvoru rozporcujem na malý kusy a prodáme, vyděláme na ní malý jmění.“

„Děvčata tě budou zbožňovat, na to přece myslíš.“ Pierre si odplivl. „Viděl jsem, žes zase jednou nedokázal z té malé spustit ruce. Nechal jsi ji, aby ti vlezla na klín.“

Mladší bratr se zarazil a rychle se podíval po otci. Ten se zamračil. „Ne, já jsem nic neudělal!“ bránil se. „Pierre mě nenávidí, to přece víš, tati. Chce mě u tebe…“

Jean k němu přistoupil. „Pierre nelže.“ Napřímil se před ním. „Na rozdíl od tebe. Co jsi tentokrát zase provedl? Jak byla stará?“

„Šestnáct,“ odvětil Antoine a chtěl se zase obrátit k řetězu, ale otec ho popadl za ramena a násilím ho otočil k sobě, aby se mu díval přímo do tváře. Zelené oči dlouho neodolaly rozhněvané hnědi. „Dvanáct,“ vyklouzlo mu ztrápeně z úst a mladík sklonil hlavu. „Otče, já za to nemůžu! Je to…“

„Ty prase!“ Jean udeřil syna pěstí do rtů. Antoine ztratil klobouk a narazil zády do zdechliny bestie, která se začala groteskně zmítat a tančit jako loutka na provázku. Řetěz skřípěl a vyhrával k tomu svéráznou melodii. „Už jsem ti mockrát říkal: nechej děcka na pokoji,“ varoval ho a s námahou se ovládal. „Kup si děvek, kolik chceš, ale nedotýkej se nevinných! Až tě zavřou, nebudu tě chránit.“ Prudce se odvrátil. „A teď spusť tu potvoru na zem, než ji sežerou červi.“

Antoine si přejel cípem kabátu pohmožděná ústa, setřel krev z roztržených rtů a upřeně se na bratra zahleděl. Nezvučně vytvořil slovo

Zrádce. Hmátl po klobouku, narazil si ho na dlouhé, nepěstěné černé vlasy a uvolnil klíny, takže se řetěz odvinul.

Tělo podivuhodného zvířete dopadlo tvrdě na zem, zvedla se z něj hejna much, které však páchnoucí návnadu brzy opět obkroužily v malých, hustých černých mracích. V mase se hemžily larvy, provrtávaly si v něm cestičky a pomalu, ale neúnavně je požíraly.

Chastelové se mlčky zahleděli na loup-garoua. Jeanův a Pierrův střízlivý rozum se postupně srovnával s představou, že takový tvor skutečně existuje. Antoine vzal jeho existenci na vědomí hned prvním pohledem. Nyní zvedl hlavu a zbystřil uši. „Surtoute!“ zavolal svého loveckého psa, velkého svalnatého mastifa, který ho všude provázel. „Kde je ten pacholek?“ zabručel a zadíval se do hustého křoví. „Surtoute!“

Jean ze sebe definitivně setřásl zbytky zděšení, zvědavost lesníka, který objevil nový druh zvěře, převážila nad strachem. Pokrčil obočí, poklekl vedle zad zvířete a prsty přejel po husté srsti. Bílý cop mu sklouzl do čela. „To zvíře je úplně vychrtlé. Pořádně dlouho nemělo co žrát, o tom není pochyb.“

Pierre postával kousek vedle otce a volně přiložil mušketu zvířeti k tělu. „Raději dávej pozor, otče.“

„Nevěříš, že to má za sebou?“ Antoine se k němu přiblížil a jeho postoj dával najevo, že bratrem opovrhuje. „Třasořitko! Ten loup-garou je mrtvej.“ Kopl zvíře do slabin. „Buď chcípl hladem, nebo se udusil.“

Najednou se v křoví ozvalo zapraskání. Pierre se na místě prudce otočil, hlaveň zamířila do hustého křoví.

Antoine se opovržlivě ušklíbl. „Zrádce má strach? Nic se neboj, Surtout ti nic neudělá. Ten žere jenom malý děti.“ Uchopil mušketu a zamířil do křoví. „Podíváme se, co tam vyšťáral. Možná nějakou mladou děvečku, co se chce umýt v potoce, co?“

„Vrať se,“ houkl na něho Pierre, ale bratr splynul po několika krocích s hustou tmavou zelení. Pouze slábnoucí šelest větviček prozrazoval, kde asi je.

„Co všechno dokáže nadělat rozdíl pouhých šesti let,“ zabručel Jean, potřásl hlavou a rozhodl se, že si s mladším synem nebude dělat další starosti. Vzal ho na lov jenom proto, že Antoine byl střelec s nadáním od pánaboha. Syn jinak žil se svou smečkou psů jako divoch v lesích v okolí Ténazeyre. Co mu chybělo na vážnosti a upřímnosti, to příroda nadělila Pierrovi dvojnásobnou mírou. Pierre měl jako lesník již teď vynikající pověst.

Nyní však měli na práci důležitější věci než Antoinovo ztřeštěné vyvádění. Jean ještě ani zdaleka neuhasil svou žízeň po vědění. Byl lesník a k jeho povinnostem patřilo, aby se dokonale vyznal ve zvířatech. Právě teď měl v úmyslu důkladněji prozkoumat tento neznámý exemplář a odhalit jeho tajemství, než mu ho zabaví učenci. Dotkl se tlap zvířete, jednu nadzvedl a nestačil se divit. Přivolal Pierra k sobě. Ukázal mu nataženou tlapu. „Pojď sem a pouč se. Co je ti na ní nápadné?“

Pierre popošel blíž, ale přemáhal přitom odpor. „Ani červi nelezou do toho prokletého masa, co?“

„To jsem neměl na mysli. Podívej se pořádněji.“

Pierre zapřel pažbu muškety o zem, opřel se o ni a poklekl vedle otce. Když ho měl po boku, cítil se bezpečněji. „Můj Bože, ta stvůra má drápy jako kočka!“ vyklouzlo mu rozčíleně.

Jean si přehodil cop zpátky na záda a zvedl se. Pierre ho napodobil. „Musíme dát zprávu DeBeaufortovi. Tuhle záležitost musí vyřídit úřady. Musí se o tom dovědět král.“ Zhluboka se nadechl a houkl na syna. „Antoine, pojď sem a přiveď toho svého hafana. Vyrazíme.“

Když se syn neobjevil, zavolal ho ještě jednou. A pak ještě jednou.

Pozorně naslouchali, ale nezaslechli sebemenší šramot. Pak se ozvalo zašustění, blížily se k nim tiché kroky.

„Antoine, přestaň s těmi svými vtípky,“ pokusil se Pierre bratrovi domluvit. „Stmívá se a cesta do Langogne nebude lehká. Já…“ Zmlkl, protože otec zvedl ruku.

Znovu poslouchali, jestli se ve ztichlém lese něco neozve, zatímco se slunce jen tu a tam prodíralo korunami stromů. Stíny se stávaly stále temnějšími, stále výhružnějšími. Nezaslechli jediný zvuk, pouze bzukot much.

„Co se děje, tati?“ zašeptal Pierre a držel mušketu v pohotovosti, aby mohl kdykoliv vypálit.

Jean pomalu natáhl nejdříve pravý, potom i levý kohoutek muškety. S lehkým kliknutím je zajistil. „Je tu ticho jako na hřbitově,“ zašeptal odpověď. „Nikde žádní ptáci ani jiná zvěř. Řádí tu nějaký dravec.“

Pierre polkl, ale narůstající strach mu sevřel hrdlo. Neměl odvahu odkašlat si, místo toho pozvedl mušketu a zamířil směrem, odkud zaslechl zašelestění listí.

Hustý keř před nimi se zachvěl, v tichu lesa bylo slyšet šustění větviček s pozoruhodnou hlasitostí. Pierre málem stiskl spoušť, aniž si uvědomil, že se někde v houští nejspíš skrývá Antoine a vymýšlí další ze svých pochybných, přihlouplých žertíků. Strach mu zatemnil rozum.

„Ne abyste se opovážili na mě mířit,“ ozval se z křoví přidušený ženský hlas. „Protože já nejsem žádný lupič, tím si můžete být jistí.“ Zpoza stromů vystoupila žena v černém řádovém oděvu, na levém předloktí se jí houpal košík s lesními plody a bylinkami. Tmavý háv umožňoval pohled pouze na asi čtyřicetiletou tvář, která je právě oslovila, a na ruce, zbytek těla byl pečlivě zahalen. Šedohnědé oči se stočily ke zbraním, které muži drželi v rukou. „Odložte pušky, messieurs! Proč byste mi měli vyhrožovat, k tomu nemáte důvod.“

Pierre rychle naznačil úklonu, s omluvným výrazem v obličeji odklonil ústí pušky stranou a představil se. Pak jim žena prozradila své jméno. „Jsem abatyše Gregoria z kláštera Svatého Řehoře z Tours.“

„Ne lupič, ale lapač duší.“ Jean se na štíhlou jeptišku opovržlivě zadíval. „Nejste trochu moc daleko od kláštera? Vivarais není v těchto dnech vhodné místo pro někoho, kdo nemá v ruce zbraň.“

„Mně pomáhá něco lepšího než nějaká mušketa. Pán je můj pastýř, chrání mne na cestách,“ opáčila žena s úsměvem – a vyděsila se, když spatřila tvora, ležícího za lovcovými zády na zemi. Z tváře se jí vytratila barva a rychle se pokřižovala.

„Ano, jen se na něho pořádně podívejte. Ďábel vysílá stále nové a nové vlky, aby sežrali Pánovy ovečky,“ odsekl Jean. „Myslíte si, že by vás Bůh ochránil před tesáky té hladové bestie?“

Pierre si odkašlal. „Odpusťte otci jeho slova a nemějte strach, ctihodná abatyše. Tenhle vlk vám už nic neudělá.“

„Protože jsme ho chytili *my*. Ne Bůh,“ dodal Jean.

„Ale s Boží pomocí, dobrý muži.“ Gregoria k údivu obou mužů popošla až ke zdechlině, ze všech stran si ji prohlédla, znovu se pokřižovala a políbila kříž na stříbrném, pečlivě vypracovaném růženci, zavěšeném kolem krku. Na řádovém oděvu se výrazně vyjímal. „Podivné zvíře,“ prohodila pak tiše. „Je dobře, že jste je chytili. Jak jsem slyšela, přineslo lidem v okolí mnoho utrpení.“

„Stejně jako mnozí kněží.“ Jean se přestal o abatyši starat. V černém hábitu představovala cizí prvek v zeleném, životem kypícím lese. Sice se mu zdálo zvláštní, že se vzdálila tak daleko od zdí kláštera, jen aby sbírala lesní plody a bylinky – ale měl na práci důležitější věci.

„Někdo vám nesmírně ublížil, ale ať už to byl, kdo to byl, *já* jsem to nebyla. Nemáte důvod, abyste se ke mně choval tak nepřátelsky.“

Jean chtěl něco odseknout, ale Gregoria ho nenechala nadechnout a hovořila dál. „Už vás nebudu déle obtěžovat svou přítomností. Protože, jak

vidím, jste se odvrátil od Boha a jeho svaté církve, budu se modlit za spásu vaší duše, abyste znovu nalezl cestu k Pánu.“

„Všímáte si dobře! Já nemám s církví a s bohem nic společného. O spásu své duše se postarám sám, určitě to nenechám na nějakých pokryteckých kněžích a hrabivých flanďácích!“ Přestože měl malý klášter benediktinek mezi lidmi dobrou pověst, a jak se proslýchalo, staral se o chudé a pomatené, nevěděl, proč by se měl k abatyši chovat jinak než k ostatním klerikům. Ženino pyšné a samolibé chování ho rozčilovalo.

Žena se na Pierra přátelsky usmála a ten se opět uklonil. „Boží požehnání nechť vás stále provází. Přesto na sebe dávejte dobrý pozor, mladý muži, aby vás neskolili vlci. Kdybyste se chtěl pomodlit, kaple Svatého Řehoře pro vás bude vždy otevřená.“ Kývla na něj a odešla. „Dobrý den, messieurs.“

„Čert aby spral všechny jeptišky,“ zaklel Jean a otočil se k mršině. „K čertu s celou tou flanďáckou sebrankou.“

„Matka by nechtěla, abys…“ nadhodil Pierre opatrně, z otcova odmítavého postoje však poznal, že je zbytečné, aby dál mluvil. Od matčiny smrti otec nic nedal na Boží milosrdenství, podle jeho názoru chránil Bůh jen ty, co měli dost peněz, aby si Boží blahovůli vykoupili v kostele u schránky na milodary.

Pierre chtěl právě popojít k otci, když se mu zazdálo, že koutkem oka zahlédl mezi kmeny široký stín.

„Něco tam je!“ Vyslal tichou modlitbu k Bohu, aby je, Antoina a abatyši, ochránil před tvorem, který pobíhá kousek od nich mezi buky.

„To bude Surtout,“ uklidňoval ho otec.

Pierra opět přepadl strach. „A co když ta bestie, co jsme ji chytili, nebyla sama?“ zašeptal.

„Tak zabijeme i tu druhou,“ opáčil Jean a přiložil mušketu k líci. Pierre se řídil otcovým příkladem. „Nezapomeň, že Antoine někde…“

Z křoví po jejich levici vylétl široký stín. Hlasitě zaryčel a vrhl se na oba muže, strhl je a mrštil s nimi o zem. Pierrova mušketa s duněním zarachotila a po mýtině se okamžitě rozprostřel pach spáleného černého prachu. Vyděšené a vzteklé volání obou mužů…

…přehlušil ryčný smích. Antoine se válel v listí a otřásal se smíchy, až se mu z koutků očí začaly řinout slzy a stékaly po tvářích do hustého krátkého plnovousu. „Bonsoir, vy stateční lesáci,“ ryčel. „Nachcali jste si do kalhot?“

Jean vyskočil na nohy a vlepil synovi pohlavek, jen to mlasklo. „Ty jsi ale idiot, Antoine! Málem jsme tě zastřelili, chyběl jen vlásek.“

„Divím se, že jste se to neudělali. Aspoň byste se mě konečně zbavili," zabručel Antoine a ještě chvíli se pochechtával, pak vstal a oklepal si kloboukem hnědé listí z kabátu. Po úderu se mu znovu rozevřel ret. „Vy i ti druzí. Lidi by přece měli radost, kdyby mě zasáhla nějaká kulka. Vím, co se říká. Od tý doby, co jsem se… vrátil z cest, mají ze mě strach. A někdy si myslím, že o mojí rodině se dá říct to samý."

„Našel jsi toho svého psa?" Jean přešel Antoinova slova bez jediné poznámky.

„Ne. Asi někde honí vysokou."

Pierre se držel v pozadí a mlčel. Dobil si zbraň, a přestože se mu třásly ruce, pokusil se zvládnout tuto proceduru stejně rychle jako jindy. Otec kladl obrovský důraz na to, aby všichni dokázali během jediné minuty třikrát vystřelit. Když se na vás řítil zraněný kanec, byla to jediná možnost, jak přežít. Nebo když se objevila bojechtivá bestie.

Kolik kulek dokáže takový tvor vydržet, než ho někdo připraví o život? Vyklepal z rohu na pánvičku novou dávku prachu a rychle zavřel víko. Najednou si všiml něčeho zvláštního. „Otče, když jsme tu potvoru sundávali ze stromu, měla oči otevřené, nebo zavřené?" zeptal se chraplavě a nespouštěl širokou hlavu bestie z očí. Měl pocit, že čerň uprostřed krvavě rudé duhovky civí přímo na něho. Zornice byla plná vzteku, plná nenávisti – plná života!

Pak zaslechli dunivé zavrčení.

„Ten loup-garou ještě žije!" Antoine se hbitě vrhl na zem a sáhl po mušketě, kterou ztratil, když vyskočil z křoví. „Vpálím mu jednu mezi oči!"

Svým pohybem způsobil takový hluk, že v něm téměř zaniklo šelestění listí. Jeden z Chastelů však nepolevil v pozornosti.

Pierre se podíval na otce. Ten najednou zděšeně zbledl, natočil se doprava a zapřel pažbu muškety o rameno. Hlaveň se zvedla a mířila zdánlivě nazdařbůh někam do křoví.

„Co je?" Pierre se rychle obrátil – a strnul. Stín mezi stromy nebyl Surtout! Uviděl druhou bestii. Po všech čtyřech se k němu zezadu nehlučně řítila. Kdyby nebyl otec tak pozorný, dokonale by je překvapila.

Jeanova zbraň zarachotila a vyplivla olověnou kulku na děsivého útočníka, který právě v tu chvíli jediným mohutným skokem hravě překonal vzdálenost šesti kroků. Skočil ke stromu a zaprskal. Znovu se odrazil, proletěl vzduchem a strhl Pierra k zemi. Mladík zaječel strachem a drápy mu rozervaly kabát ve výši prsou; z pěti dlouhých škrábanců vytryskla krev.

„Antoine!“ vykřikl Jean a přinutil se ke klidu, aby jeho příští rána dobře sedla. Strach si nemohl dovolit. Viděl bestii přímo před sebou, zřetelně viděl, jak moc se podobá tvorovi, kterého nalezli chyceného na háku na vlky. Tento exemplář však měl statnější tělo a byl dobře živený. Jean si vzpomněl na díry po čtyřech zásazích, kterých si všiml na těle první bestie, a opustila ho odvaha. Stáhl ukazovák dozadu, aby mohl stisknout druhou spoušť.

„Tak pojď, loup-garoue!“ Antoine k sobě připoutal pozornost bestie. Seděl před polapeným vlkodlakem a tiskl mu mušketu k levému oku. „Chceš svýho kamaráda zpátky? Tak nech mýho bratra jít, nebo rozmetám mozek tý bestie po celým lese!“

Děsivá hlava se zvolna obrátila k mladíkovi. Jak se zdálo… bestie mu rozuměla! Ohnivě rudé oči ulpěly na Antoinovi, bestie stáhla pysky a vycenila na muže strach nahánějící chřtán kruté šelmy. Jednou tlapou chytila Pierra za krk, pak se ke zděšení všech tří lesníků vztyčila na dlouhé zadní běhy a najednou byla stejně vysoká jako člověk! Zvedla svou oběť a držela ji ve vzduchu, kousek před sebou, jako by nevážila víc než pytel peří.

„Pusť ho!“ vyštěkl Antoine, vytáhl pistoli, kterou rovněž zamířil na hlavu svého rukojmí. Přitom se neustále pobaveně šklebil. Zdálo se, že všechno je pro něj jen jakási hra. „Ty vaše odporný těla určitě snesou hodně olova, ale bez hlavy musíte i vy chcípnout. Nemám pravdu?“

Druhý vlkodlak zavrčel a mrštil Pierrem o zem. Mladík se několikrát překulil a zůstal v bezvědomí ležet na zemi, přímo před Jeanovýma nohama. Tryskala z něj krev a prosakovala do lesní půdy. Jean se neodvážil sehnout a prohlédnout zraněného syna. Nebezpečí nebylo ještě ani zdaleka zažehnáno.

Naproti tomu Antoine si byl sám sebou nesmírně jistý. „Hodnej loup-garou,“ vysmíval se vlkodlakovi. „Nechám si tě jako domácího mazlíčka.“ Olízl si rty a přivřel oči. „Ale to by se asi mýmu taťkovi nelíbilo.“

„Ne! Nedělej to,“ zašeptal Jean v hrozivé předtuše. „Nedráždi ho.“

„Vždyť ty sám jsi přeci taky přesvědčenej, že jedinej dobrej vlk je mrtvej vlk.“ Antoine bez mrknutí vypálil ležícímu vlkodlakovi náboje z obou hlavní do hlavy. Široká lebka se roztříštila v oblaku krve. Samotný tlak střelného prachu by bohatě stačil, aby hlavu rozcupoval na tisíc kousků, kulky tomu dodaly zbytek. Z vlkodlakovy lebky nezbylo nic než úlomky spodní čelisti a temene. Přesto sebou domnělá mrtvola mrskala jako živá, rozháněla se kolem sebe, vzpínala se, válela se ve vlastní krvi, drápy rozrývaly zemi a snažily se udeřit nepřítele. Kolem vlkodlaka vířilo

listí a prach. Antoine se smíchem odskočil od umírajícího tvora a zvedl pistoli.

Jean v duchu proklínal nevypočitatelné chování mladšího syna. Tušil, jak asi podvedený vlkodlak zareaguje. Stiskl spoušť, ucítil v rameni zpětný ráz a uviděl, jak se od hlavně zvedá obláček bílého prachu, který mu díky nepříznivému větru znemožnil rozhled.

Antoinův pronikavý řev mu prozradil, že se bestie již mstí. Bez váhání zvedl Pierrovu nabitou mušketu a rozběhl se k místu, kde se člověk a zvíře váleli po zemi.

Jeho syn bojoval ze všech sil, připomínal obra, a přesto ze sebe nedokázal útočníka setřást. Hluboké bodné rány dýkou, kterou Antoine použil na svou obranu, neměly na bestii žádný účinek. Zabořila mu tesáky hluboko do předloktí a pak zaútočila mladému muži na hrdlo.

Jean jednal naprosto instinktivně. Strach o syna překonal šok a pocity ochromení. To, jestli z Antoina měl radost, nebo ne, nehrálo žádnou roli. Několikrát tvrdě udeřil kolbou muškety vlkodlaka do týla a donutil ho, aby Antoina pustil. Rudě podlité oči se otočily k lesníkovi, zvíře dokořán rozevřelo tlamu a zaútočilo.

Jean couval a vystřelil. Bestie pronikavě zaječela a vrhla se na něj jako děsivý přízrak, jako stín. Když pronikla oblakem střelného prachu, Jean zřetelně zahlédl obě místa, kde kulky pronikly do těla. Obě byly v úrovni srdce, rány se však již zavíraly!

„Zmiz!“ vykřikl, naplněný zoufalstvím, a vrazil kolbu do chřtánu plného děsivých zubů. Kov narazil na odpor a něco prorazil, tvor vydal podivný hrdelní zvuk – a skutečně ustoupil kousek zpátky.

Vlkodlak se v celé své děsivé odpornosti váhavě vztyčil na zadní. Jedním dechem vrčel a prskal, krátké uši se zvedly a napřímily, ocasem bičoval o zem.

Tu se lesem rozlehl výstřel.

Kulka přiletěla ze strany a prošla bestii tlamou, okamžitě vytryskla rudá fontána, která zároveň postříkala vlka i Jeana. Stvůra zavyla, odrazila se od země – a skočila sedm kroků daleko do úkrytu mezi stromy, mezi nimiž již zavládla temnota.

„Táhni do pekel, loup-garoue!“

Antoine, jemuž zbyly ze šatů na těle jen zkrvavené cáry, se posadil a opřel o kmen stromu. Levá ruka se zatřásla a klesla k zemi, kouřící pistole mu vypadla z ruky. „Táhni do pekel,“ opakoval tiše. Víčka se mu zachvěla a zavřela. Znovu ztratil vědomí.

Děsivé ticho, které zachvátilo les před útokem bestie, nadále přetrvávalo. Lesní zvěř byla ochromená děsem. Hluk, prskání a výstřely udusily jejich hlasy hned v zárodku.

Jean nevěděl, jestli se vlkodlak vrátí, aby dokončil, co začal. Lesník dobil rozechvělými prsty všechny zbraně a chvíli čekal. Minuty se táhly jako hodiny. Když se nikde nic nehýbalo, věnoval se s ustaraným výrazem ve tváři těžce zraněnému synovi. Hrubou nití sešil Antoinovi hluboké rány na paži a omotal je cáry látky, které si narychlo odřízl z kabátu. Potom se postaral o Pierrova zranění. Žádný ze synů se přitom neprobral z bezvědomí. Možná se jejich rozum bránil, dokud to jen šlo, aby tu bestii nemuseli znovu vidět. Jean s láskou pohladil své děti po tvářích a v duchu si kladl otázku, co jiného může dělat než jen sedět a čekat.

Dlouhou dobu nehybně seděl mezi oběma syny, zbraně rozložené kolem sebe, aby na ně snadno dosáhl, a naslouchal děsivému tichu.

Nikde nic, žádný zvuk.

Teprve když uslyšel houkání sovy, dostavila se úleva a z Jeana opadlo napětí. Rozdělal malý ohýnek, který zapudil noc někam mezi stromy. Potom se obrátil k místu, kde mršina prvního vlkodlaka čekala na vhodný okamžik, kdy ji důkladně prozkoumá.

Jean strnul. V kaluži krve tam leželo – torzo nějakého člověka! Plameny ohně ozařovaly široce rozevřené, vlhké okraje rány. Chastel viděl, jak pod ní prosvítá bílá barva zbytků mozku. Bestie po smrti opustila tělo hostitele a zanechala po sobě pozůstatky vychrtlého, nejméně šedesátiletého muže.

Lesník se otřásl. Představa, že by se měl k mrtvole přiblížit, v něm vyvolávala odpor. Ale mohl se odvážit nechat ji tu jen tak ležet? Kdo by mu uvěřil, že tento slabý, starý muž byl zaživa divokou bestií? Posbíral odvahu a odtáhl mrtvého k říčce, předal ho tmavým vodám a díval se, jak ho proud odnáší pryč. Voda ho někde vyvrhne na břeh, někde daleko od Vivarais a ještě dále od Gévaudanu. Tam nechť nalezne klid.

Vrátil se k bezvědomým synům, vložil do plamenů lovecký nůž a rozžhaveným ostřím vypálil Pierrovi a Antoinovi rány. Aby žár zničil sebemenší zárodek vlka, nebo co bylo to, co je napadlo.

O tom, co se onoho odpoledne ve skutečnosti stalo, se nesmí nikdo dozvědět. DeBeaufortovi a všem ostatním bude vyprávět, že zranění obou synů má na svědomí velký vlk. Až se bude vracet do Gévaudanu, složí cestou nějaké zvíře. Musí být dost veliké na to, aby odpovídalo jeho báchorce. V tuto chvíli byla důležitá jediná věc: co nejrychleji odejít z tohoto prokletého kraje, kde řádí stvůra, již sem nepochybně poslalo samo

peklo. Sopečné krátery ve Vivarais nejspíš vedly přímo do říše samotného ďábla.

II.
KAPITOLA

Mnichov, 1. listopad 2004, 23.23 hodin

Stál ve stínu monstrózního, moderně nainstalovaného artefaktu a upřeně sledoval neznámou ženu. Sudy s olejem páchly přesně tak, jak se sluší a patří. Umění s nepříjemnými průvodními efekty.

Žena stála před chmurně působícím obrazem, hlavu s dlouhými světlými vlasy sehnutou mírně doprava. Přes ramena měla přehozený dlouhý tmavohnědý kabát, zpod něhož vykukoval lem černé sukně, a na nohou vysoké sportovní boty.

Upoutala jeho pozornost, protože na rozdíl od hektických návštěvníků galerie se ani nehnula. Dopřála si dost času a nechala obraz na sebe působit: v osamění se do něj pohroužila.

Svět kolem ní se vrhl na lov jednohubek, připíjel si skleničkami, blahopřál rozzářenému kurátorovi výstavy k úspěšné vernisáži a přecpával si talíře obloženými chlebíčky. Všichni mírně pod parou.

Žena zvedla hlavu jako ve zpomaleném filmu, ustoupila o krok dozadu a zaklonila mírně hlavu. Tak zůstala stát, on se rovněž zastavil na místě a oba dva pozorovali objekt, který v ní vzbudil takový zájem. Každý po svém.

Nakonec už nedokázal déle vydržet zápach oleje, kromě toho dostal chuť vydat se na lov. Přiblížil se k ní a záměrně se snažil o trochu hluku, aby ji náhodou nevylekal. Vyplašená zvěř zpravidla prchá.

Okamžitě postřehl, jak nádherně voní. Šampón měl příjemné decentní aroma, parfém nepoužívala, takže pach, který ho v čiré, nefalšované podobě udeřil do nosu, byl nepochybně její vlastní.

Konečně stál těsně vedle ní a usilovně předstíral, že se zajímá o umělecké dílo a ne o ni.

Žena na něj pohlédla a ukázala mu štíhlý obličej s brýlemi. Ty byly tak staré, že už zase přišly znovu do módy. Zdůrazňovaly její oči, modré jako

chrpy. Měla na sobě tenoučkou, tmavě rudou hedvábnou halenku a nic pod ní, pod látkou se rýsovaly prsy se všemi svůdnými detaily. Nebylo jí víc než třiadvacet. Příhodný věk.

Opět se od něho odvrátila, krátký zkoumavý pohled pro něj nedopadl lichotivě.

„Oceňuji, že se necpete chlebíčky," prohodil přímo před sebe, jako by hovořil s obrazem. „Aspoň jedna, která se opravdu přišla podívat na výstavu."

„Potřebuji si udržet figuru," odsekla žena se zřejmou nervozitou, „jinak o mě nikdo ani nezavadí pohledem. A prosím, neptejte se mě, jestli sem chodívám často. Jenom se rozpálím. Pořád ještě jsem se pořádně nevykřesala z tuberkulózy a tohle svinské počasí venku je pro moje plíce hotový jed." Odkašlala si, vytáhla z kapsy kabátu kapesník, přiložila ho k ústům a pak mu ho ukázala. Byla na něm velká rudá skvrna.

„Tubera, a takhle otevřeně?" Ušklíbl se. „Víte, po vaší první větě bych vás tipoval na prostitutku. Ale pak jste to vzala trochu moc zhurta. A ta skvrna tam byla už předtím. Červené víno? Šťáva z třešní?"

„Tak vám to naservíruju trochu jednodušeji: nemám zájem se s vámi bavit. Běžte si prostě dát pár chlebíčků," doporučila mu chladně a vložila kapesník zpět do kapsy.

„To nejde. Potřebuju si udržet figuru, jinak na mě žádná ženská nepoletí."

Blondýnka se rozesmála, nakonec se k němu přece jen otočila a důkladněji si ho prohlédla. Ta poslední sebejistá poznámka v ní vzbudila zvědavost. Věděl, co žena vidí: muže, který se blíží ke třicítce, urostlý, v dobré kondici, s černými vlasy sahajícími až po ramena. Měl na sobě černé kožené kalhoty, černé přiléhavé tílko a dlouhý, bílý lesklý kabát. Nohy vězely ve vysokých bílých holínkách s drobnými kovovými špicemi. I když se holil před čtyřmi hodinami, rašily mu v obličeji první známky strniště, brada a kotlety však od nich odváděly pozornost a podtrhovaly výraznou, mužnou tvář. Posunul si brýle, usmál se na ni a zeptal se: „Brýle na blízko, nebo na dálku?"

„Moje, nebo vaše?"

„Vaše."

„Na blízko. Jedna celá čtyři a jedna celá devět dioptrií, k tomu ještě zkřivená rohovka. Dokážete to přebít?"

„Krátkozrakost, dvě celé jedna a dvě celé tři dioptrie. Ale nemám zkřivenou rohovku." S lítostí protáhl tvář. „Ale zato jsem mírně barvoslepý."

„Vy chudáčku. Potom si nedokážete vychutnat moji křiklavě žlutou halenku, modrý kabát a zelenou sukni.“

„Já jsem mírně barvoslepý, ale ne úplně pitomý, i když jde jen o barvy.“

Teď se již od srdce rozesmála. „Měla jsem krásně mizernou náladu a vy jste mi ji úplně pokazil. Přitom ve mně ten obraz právě vyvolal nádhernou depresi.“ Podala mu pěstěnou, jemnou ruku. „Já jsem Severina.“

„To je vaše umělecké jméno, předpokládám.“ Uchopil ji za ruku a potřásl jí. „Eric.“

„Já nejsem umělkyně.“

„Já myslel mezi prostitutkami.“

Severina na něj zvesela mrkla. „Všichni jsme děvky, Eriku. Každý, kdo dělá nějakou práci a dostává za to peníze, je děvka.“

„Co vlastně děláte?“

„Nemám pořádné povolání. Studuji moderní umění a jsem pomocná vědecká síla.“ Pustila Erikovu ruku a ukázala na obraz. Bylo na něm hodně černi, pár bílých a jeden červený pruh a dohromady vytvářely divoký vzor na tmavém pozadí. „To je otřesné, co dnes moderní umělci občas naplácají na plátno.“

„Opravdu?“ Eric přikývl a popošel těsně k obrazu. Zkoumavě na něj položil ruku. „Abych byl zcela přesný, tak to není plátno.“ Poklepal na obraz, materiál povolil a zvlnil se. Zahleděli se na ně první návštěvníci a začali si mezi sebou šeptat, kurátor výstavy si všiml, že vzadu někdo ruší, a když uviděl kdo, zbledl. „Vypadá to jako nějaká plachta z umělé hmoty.“

Severina ho zvědavě pozorovala.

„Chcete se prosadit jako bojovnice proti modernímu výtvarnému umění?“

Erikovy jantarové oči v černém okruží se na ni upřeně zahleděly. Severine se zdálo, že černý okraj duhovky má plno práce s tím, aby si udržel kontrolu nad divoce zářící žlutí uvnitř. Kdyby si žlutá skvrna našla kousíček místa, zaplavila by celé bělmo.

„Řekněte mi, Severino, proč se vám ten obraz nelíbí. Proč si myslíte, že stojí za houby.“

Žena přistoupila blíž. „Nevypadá jako pravý. Nemá v sobě žádnou hloubku. Šimpanzi malují líp.“

Eric škrábl nehtem do barvy. Uvolnily se drobečky černé barvy a snášely se na naleštěnou podlahu haly. „A co když malíři nešlo o obraz, ale o akt tvoření? Řekl bych, že to je prostě výsledek setkání malíře a plátna. Abstraktní expresionismus už je takový.“ Pohladil rukou plámo. „Ale máte pravdu. Obraz opravdu stojí za prd.“

Eric nečekaně popadl rám, sundal obraz ze závěsu na stěně, mrštil s ním o zem a oběma nohama na něho skočil. Natáhl ruku. „Pojďte sem, Severino. Vytvoříme nové umění.“

Váhavě, ale s obličejem zrudlým vzrušením, ho Severina uchopila za ruku a spolu s ním se pustila do divokého tance. Hlasitě se smáli a před očima zaražených návštěvníků vernisáže plátno dokonale zničili. Severina přimalovala tmavě rudou rtěnkou další čáry, Eric obraz poplival. Potom ženu stáhl z obrazu a zavěsil poničené cáry obrazu zpět na místo na zdi.

„Tak.“

Eric vzal Severinu za ruku a odtáhl ji pár kroků dozadu, aby si s příslušným odstupem obhlédli výsledek jejich spontánního záchvatu ničení a vyzkoušeli jeho účinek. „Rozhodně teď vypadá líp,“ zněl jeho posudek. Podíval se na ni. Severina si odhrnula světlé vlasy z čela, zrychleně dýchala. Na halence se pod prsy a na břiše rýsovaly skvrny od potu. Její přirozená, nefalšovaná ženská vůně ho vzrušovala.

„Mnohem lepší,“ lapala Severina po dechu a ušklíbla se. „Jak to nazveme?“

„Vy jste odborník. Vymyslete vlastní umělecký styl.“ Eric postřehl majitele galerie, který odložil chlebíčky na stůl a spolu se dvěma pracovníky bezpečnostní služby zamířil rovnou k nim. „Pospěšte si!“

Žena poklekla před obraz, znovu vytáhla rtěnku a napsala na zmrzačené plátno *Abstract axpression by S & E.* Potom ji Eric zvedl a rozběhl se s ní ruku v ruce k zadnímu východu. Když rozrazil bezpečnostní dveře, rozhoukala se siréna. Vyřítili se ven do boční uličky, kde je přivítal ledový listopadový déšť. Nijak jim nevadil, utíkali a utíkali, dokud Eric ženu nezatáhl do oblouku jedněch dveří, kde byli před deštěm přece jen chráněni.

„Je to dobré, setřásli jsme je. Axpression?“ zeptal se pobaveně.

„Pochází z action a expresionismus,“ vysvětlila mu Severina svůj nápad a chichotala se jak rozpustilé děcko, které se odvážilo udělat něco zakázaného. „Dobrotivé nebe, Eriku! Jak byl ten obraz asi tak drahý?“

„Raději se ptejte, jakou hodnotu má *teď*.“ Eric se rozhlédl po obou stranách liduprázdné ulice, potom ji pevně uchopil za hlavu a vtiskl jí na rty divoký, roztoužený polibek. Zpod kabátu ucítil její teplou vůni.

Severina zasténala, zasunula mu jazyk do úst, objala ho a pevně přitiskla k sobě. Byl to přímo surrealistický okamžik. Dopustila, aby ji svedl zcela neznámý muž. Ten jí teď vyhrnul sukni a dotýkal se jí mezi nohama. Tělem jí projelo vzrušení, chtěla Erika cítit uvnitř v sobě a dala mu to najevo tím, že mu rozepnula zip.

Milovali se ve vchodu pod dveřním obloukem. Eric ji nadzvedl, Severina se mu vznášela na stehnech jako na houpacím křesle a každé přiražení Erikovy pánve ji katapultovalo do ohňostroje blaha. Způsob, jak se pohyboval a jak se jí dotýkal, naznačoval, že je zkušeným milencem. Když jí rozepnul halenku a lehce kousl do ztvrdlé levé bradavky, dospěla poprvé k vrcholu a přidušeně mu vykřičela svou rozkoš do ramene. Smysly se oddaly nespoutanému letu, v uších se jí rozezněly dokonce i nějaké melodie.

Přesně řečeno, melodie *A-Teamu.*

Eric zaklel a vyklouzl z ní ven.

„Hej!“ stěžovala si bez dechu a opřela se o zeď.

Omluvně se usmál, zalovil rukou v kapse od kalhot a vytáhl mobil. „Ano?“ Zatímco poslouchal, stáhl si jednou rukou kondom a zapnul zip. Severina si v tom vzrušení vůbec nevšimla, kdy si nasadil prezervativ. „Dobře. – Ale počkej na mne. – Ano, hned tam budu.“ Zaklapl víko mobilu a zasunul telefon zpět do kapsy. „Promiňte. Je to důležité.“ Usmál se na ni, pohrál si s pramínkem vlhkých světlých vlasů, který jí spadl do tváře, potom ji políbil a vyběhl na ulici. „Dávejte na sebe pozor,“ vykřikl a zmizel za rohem. Severina si zapínala halenku a nevěřícně se usmívala. Něco takového se jí ještě v životě nestalo!

A obávala se, že se jí to také již nikdy nestane.

* * *

Eric tiše klel, řítil se zmoklými ulicemi a hledal své auto. Ve snaze ulovit neznámou vzrušující ženu zapomněl na povinnosti, a to se mu stávalo bohužel až příliš často. Ženy ho však prostě magicky přitahovaly, liboval si v tom, jak je dokáže ulovit, pak je pomiloval a hned zase opustil. Miloval ony intimní momenty bez následných citových výlevů s věčným: „Uvidíme se zas někdy?“ nebo „Dáš mi svoje číslo?“ Proto jim všem vykal, bez ohledu na to, jak bouřlivě spolu předtím vyváděli.

„Ksakru! Kde je…“ Bez ustání mačkal knoflík elektronického odemykání dveří a konečně zahlédl, jak se deset metrů před ním rozzářily reflektory auta. Stálo tam tmavě zelené Porsche Cayenne a jako vždy pořádně špinavé. Eric své auto nikdy nemyl. Co nespláchl déšť, to ať zůstane, kde je. Ani s důlky a škrábanci na kapotě si nedělal starosti. Jediné, co pravidelně udržoval, byl turbomotor a brzdy.

Eric skočil za volant a porsche nastartoval. Bezohledně se vyřítil do vozovky a s kvílením pneumatik vyrazil. Kdo si myslel, že terénní vůz je ve městě zbytečností, ten ho neznal. Jeho úkol si vyžadoval rychlost a nejkratší trasou mezi bodem A a B byla – dokonce i ve velkoměstě – přímka. Městské parky představovaly vynikající zkratku. Eric si potřebným způsobem upravil a předělal svůj GPS systém. Mnichov, Londýn, New York, Moskva: Cayenne i on se vždy dostali nejkratší cestou k cíli. Erikovy vražedné jízdy světovými metropolemi by byly ideálními reklamními šoty pro výrobce terénních vozů.

Volající mu udal adresu a jedno jméno: Upuaut. Dlak postižený velikášským šílenstvím, který si chtěl vybudovat vlastní lykopolis. Před několika týdny jen těsně unikl Erikovi v egyptském Sohagu, a dokonce ho ani nedokázal donutit, aby se mu ukázal v lidské podobě. Tady v Mnichově se nyní nabízela druhá příležitost.

Posilovač motoru zavrčel, čtyři sta padesát koňských sil proměnilo auto v raketu svištící centrem Mnichova, v pravém úhlu proklouzlo křižovatkou a stošedesátkou zamířilo ke vchodu do Anglické zahrady.

Mobil znovu zazvonil. Sundat v této chvíli ruku z volantu by bylo smrtelně nebezpečné, proto Eric vydržel poslouchat *A-Team* celých deset vteřin, než polyfonní koncert skončil. V tu chvíli již Cayenne projížděl vedle Čínské věže a svištěl po chodníčku pro pěší. Xenonové reflektory vylouply z temnoty vyděšeného chodce, který jen tak tak dokázal strhnout stranou psa, právě konajícího svou potřebu.

„Dávej pozor!“ zakřičel Eric přes sklo. „A laskavě někam vyhoď to hovno!“ Zuřivě sešlápl plynový pedál až k podlaze, motor zavyl a nízkoprofilové pneumatiky se hluboce zahryzly do trávníku.

Konečně, konečně dorazil na druhou stranu parku, vystřelil na asfaltovou cestu, jel ještě o pár metrů dál a zastavil kousek od domu. Navlékl si lesklé rukavice, přepnul mobil na vibrační vyzvánění, sklopil sedadlo spolujezdce dopředu a vytáhl zpod něj malý černý kufřík. Ten otevřel a vybalil pistoli Sig Sauer P9 s pouzdrem na opasek, přezkoušel zásobník s náboji Glaser Mega a připevnil si zbraň k pasu. Glockova poloautomatická pistole, kterou má v botě, by mu nejspíš nemusela stačit. Jistota je jistota. Eric se rozhodl, že z úkrytu za obložením bočních dveří vytáhne ještě i Bernadelli B4, kompaktní poloautomatickou brokovnici. Zasunul si ji pod kabát a levou rukou ji přitiskl k tělu. Pak vystoupil a zamířil ke vchodu. V pravé ruce mával polorozevřeným plánem Mnichova.

Před domem stáli dva muži v černých oblecích a změřili si ho pohledem. Oba měli to, čemu se říká „knoflík v uchu“, a bylo na nich vidět,

že si připadají náramně důležití. Mnoha bezpečákům lezla nabubřelá hloupost i z očí.

„Brej večír, panstvo. Trochu jsem zabloudil," prohodil Eric. „Ten pitomý navigační systém blbne. Amerikáni asi zas někde válčej a rušej džípiesku." Došel až k nim a usmíval se. „Vy se v Mnichově dobře vyznáte?"

Tlustší z obou mužů z bezpečnostní agentury zůstal klidný, jeho partner ale sevřel ústa a upřeně se na něj zadíval. Toho bude muset vyřadit jako prvního.

„Kam máte namířeno?" Tlusťoch natáhl ruku k mapě.

„Lerchenfeldstraße dvaadvacet, mám dojem. Okamžik. Někam jsem si zastrčil poznámky…" Eric se předklonil, nechal muže, aby podržel mapu, a rukou osahával kabát, jako by hledal lísteček s adresou. „Nemůžu ho najít." Potom vytáhl brokovnici a podal ji tlouštíkovi, který nevěřícně vykulil oči. „Podržíte mi ji taky, prosím? Aspoň se mi bude líp hledat."

Než stačil některý z mužů zareagovat, udeřil Eric nečekaně loktem šikmo dozadu a zasáhl vyššího protivníka přímo do nosu. Zaskočený muž narazil do dveří a v mrákotách se zhroutil k zemi. Erikova pravá ruka mezitím střelhbitě vyrazila vpřed a trefila tlouštíka do spánku. Hlava sebou po té ráně prudce škubla a muž se bezvládně zhroutil.

Eric s úsměvem pohlédl na domovní číslo vedle vchodu. „Aha, tak vy dva mi už nemůžete pomoct? Asi bude lepší, když se poptám uvnitř." Ušklíbl se a oběma mužům, ležícím v bezvědomí na zemi, prohledal kapsy. V jedné našel elektronickou vstupní kartu. „Mockrát děkuju."

Rychle vstoupil dovnitř a v šeru se proplížil po schodech do prvního patra. Brokovnici držel v obou rukou, připravený okamžitě střílet.

Z jednoho pokoje zaznívalo hlasité bubnování a rytmické tleskání, do něhož se mísil občasný mužský smích a tiché brnkání. Eric se zhluboka nadechl. Ve vzduchu bylo cítit orientální jídlo – a pach vlka. Tu oslavu bude muset rychle překazit, ale ani trochu toho nelitoval.

Dokonalý jemný sluch nasměroval Erika zpola setmělou chodbou až ke dveřím, za nimiž zaznával nejmenší šum. Náhodou přitom zavadil pohledem o vlastní stín a otřásl se. Pohled mu připomínal obraz Roberta Motherwella *Monstrum:* difuzní, děs nahánějící výtvor plný temných hrozeb, před nímž by člověk nejraději prchl. Ale svému vlastnímu stínu nemůže nikdo uniknout.

Eric položil ruku na kliku, opatrně ji stiskl a otevřel dveře. Ocitl se v zadní, potemnělé části nějaké společenské místnosti, hned vedle důkladně vyrabovaného bufetu. Okamžitě se přikrčil a zmizel pod stolem. V jeho

krytu se posunul o několik metrů dál a obezřetně rozhrnul bílý ubrus, aby získal přehled.

Na měkkých polštářích polehávala skupinka mužů kolem kulatého stolu, na němž stály malinké šálky s kouřícím čajem a několik vodních dýmek. Nad nimi se rozprostíral baldachýn z tmavého hedvábí s pestrými výšivkami. Muži byli rozličného věku, všichni do jednoho měli na sobě společenský oblek, spojoval je orientální vzhled a díky záplavě zlatých šperků a těžkých hodinek vypadali i velice zámožně. Před nimi tančila tmavovlasá, snědá kráska v přiléhavě střiženém kostýmku s několika závoji, kolem boků měla opasek s mincemi, které neustále cinkaly. Mohla si být jistá, že ji muži budou sledovat obdivnými pohledy.

Erikovi zavibroval v kapse mobil. Vrátil ubrus do původní polohy a vytáhl telefon. „Ano?“ zašeptal.

„Eriku, nechoď sem!“ Hlas jeho otce, bylo slyšet, že se mu nedostává dechu. „Ty…“ Spojení se najednou přerušilo.

Erikovi se zrychlil tep. Opět odsunul ubrus stranou a pozorně si muže prohlížel. V místnosti se vznášel tísnivý pach vlka. Kvůli silným okolním pachům nedokázal Eric přiřadit výpary k jednotlivým osobám. Musel však najít něco, co mu pomůže, cokoliv, podle čeho by mohl poznat, kdo z nich je Upuaut. Byl to ten postarší muž s hustým plnovousem? Nebo ten Severoafričan s jizvou pod okem? Kdokoliv z tuctu mužů mohl být Upuaut. O jeho lidském životě nic nevěděl, kromě toho, že je nesmírně bohatý a že je zločinec. Asi jako zhruba sedmdesát procent lykantropů, kteří mu vběhli před ústí pušky. Jejich zvířecí myslí pozměněná mentalita měla za následek, že neznali soucit, neměli žádné skrupule, neměli ani kapku lidského citu, jímž by rozlišovali, co je dobré a co zlé. Jméno, které si Upuaut zvolil, naznačovalo, že se považuje za něco víc než druzí: pojmenovat se po staroegyptském bohu války a mrtvých a touha založit vlastní říši byly definitivními známkami megalomanie.

Eric věděl, že si musí pospíšit, než ho zvětří. Nastal čas pro radikální opatření. Vyňal z brokovnice zásobník, vyměnil první náboj se stříbrnou kulkou za patronu se stříbrnými broky a odjistil zbraň. Opatrně vysunul hlaveň, dával pozor, aby pokud možno nezasáhl tanečnici – a stiskl spoušť.

Stříbrné broky vystřelily z hlavně. Roztrhaly brokátové polštáře na cáry, rozdrtily několik sklenic napadrť a na nejrůznějších místech se mužům zabořily do těla.

Po ráně nastal řev. Zranění vyskočili, ryčeli jeden přes druhého, čtyři z nich vytáhli pistole a mávali s nimi kolem sebe, útočníka však nikde

neviděli. U tří mužů měl zásah velice zvláštní municí žádaný účinek: zahlceni vztekem a bolestí se začali přeměňovat.

Téměř se stejnou rychlostí, jakou se Cayenne vyšplhal z nuly na stovku, se těla přeměnila ve šlachovité postavy, vytvořila se na nich hustá, žlutohnědá srst, ale zůstala jim lidská podoba. Vyli, vrčeli. Nejen stříbro, ale i samotná přeměna jim způsobila značnou bolest. Hlavy se špičatými tlamami připomínaly lišky, ale Eric věděl, že má před sebou šakaly. Typická zvířata starého egyptského rodu lykantropů.

Lykantropové v nové podobě okamžitě zvětřili, kde se střelec skrývá. Rozdělili se a přikrčeně se rozběhli z různých směrů k bufetu, pod nímž Eric dřepěl. Bylo na čase opustit úkryt, který by ho při boji zblízka spíš omezoval, než chránil.

Eric vyskočil na nohy a konvenčními kulkami smetl ozbrojené, ale příliš pomalu reagující muže, potom vpálil prvnímu šakalodlakovi stříbrnou kulku mezi oči. Lebka se rozprskla na kusy. Díky ničivé síle projektilu neměl ušlechtilý kov téměř žádnou příležitost projevit naplno svou účinnost. Když se stříbro dostalo do kontaktu s krví, ozvalo se tiché zasyčení a byla cítit spálenina. Torzo zasaženého tvora prolétlo kolem Erika a narazilo na stůl, sklouzlo po něm a spadlo na druhé straně na zem. S mohutným rachotem ho následovala většina zbylých táců, příborů a dekorací. To však Eric nevnímal, protože se musel bleskurychle postarat o druhého šakala. Ten se k němu blížil s chraplavým štěkotem, odrazil se ke skoku a přitom mu lehkomyslně odhalil zranitelné břicho.

Brokovnice se vzpříčila a odmítla konat patřičnou službu. Eric poklekl a duchapřítomně sáhl vedle sebe, popadl rukojeť tácu – zeširoka se jím rozmáchl a útočníka udeřil. Skutečnost, že stříbrný servírovací tác, z něhož si dlak ještě před chvílí bral chlebíčky a jednohubky, se mu nyní zabořil do žeber, nepostrádala jistou ironii.

Šakalodlak proplachtil nad Erikem a vyrazil bolestný štěkot. Stříbro mu rozkládalo maso, kosti i krev a působilo nezměrné utrpení. Se zaduněním narazil na obloženou stěnu. Eric se hbitě otočil, vytáhl pé devítku a zastřelil ho dřív, než dopadl na zem.

Třetí dlak nehybně vyčkával. Šakalové nebyli obzvláště odvážná zvířata, navíc poslední z nich právě přišel o početní převahu a od mužů za zády zřejmě právem neočekával žádnou pomoc. Přitiskl špičaté uši k hlavě a couval pryč.

„Kde je můj otec?“ Eric zamířil tvorovi pistolí na hruď. „Pozor, používám Glaserovu munici. Náboj se skládá z drobounkých kuliček,

uzavřených v kovové kapsli s plastikovým krytem. Věř mi, že se s tím určitě nechceš seznámit zblízka.“

„Nemám potuchy,“ zaskřehotal šakal pronikavým, nemelodickým hlasem, jaký je pro tato zvířata typický. Kdyby tak promluvil člověk, nevěděli byste, zda se jedná o muže či o ženu. Číhavě se rozhlédl kolem sebe. „Já…“

„Kryt se při nárazu roztrhne, kuličky ti vypálí jako miniaturní broky přímo do masa a při rychlosti nárazu pět set padesát metrů za vteřinu vniknou do těla osmkrát rychleji než obyčejná kulka.“

„Já to nevím.“

„Říká se, že osmdesát sedm procent lidí, zasažených normálními kulkami, zranění přežije. Ale více než devadesát procent těch, co to schytali Glaserovou municí, zemře šokem. Je úplně jedno, kam a jak nebezpečně to schytali.“

Eric zamířil protivníkovi na nohu. „Tak se na to podíváme.“

Ozvala se rána. V drahé kožené botě se objevila díra, podrážka se prohnula nahoru, na pravé a levé straně se z boty vyhrnula krev a tkáň. Šakalodlak zaskučel, udělal dva neobratné poskoky dozadu a spadl na koberec, namáhavě zasupěl, hlasitě funěl a celý se zkroutil. Se svou regenerační schopností se dokázal vyléčit z jakékoli rány, ale ani tato jeho schopnost nestačila na účinky Glaserovy munice. Dlak zemřel před zraky pěti zbylých vyděšených mužů. Po smrti se mu vrátila lidská podoba.

„Zapomněl jsem dodat, že když jsou ty kuličky ze stříbra, účinkuje munice ještě lépe.“ Eric se zvedl. „Který z těch hajzlů byl Upuaut? A kde je můj otec?“ Natáhl kohoutek pé devítky. „Mám ještě šest ran a málo trpělivosti. Takže?“

Mobil zavibroval. Eric ho volnou rukou vylovil z kapsy a přiložil k uchu. „Ano?“

„Byl jste varován,“ zašeptal ženský hlas. „Proč jste sem přišel, i když jste byl dostatečně varován, pane von Kastelle?“

„Kde je?“

„Co nabízíte za jeho život?“

„Tvůj život.“

Hlas se zasmál. „Zahrajeme si jednu hru. Nazvala jsem se podle boha, protože skutečně vládnu nad životem a smrtí. Zavolám vám ještě jednou, a když to nezvednete, tak váš otec zemře. Přijměte hovor a já ho okamžitě propustím. Raději si deaktivujte schránku.“ Ozvalo se zaklapnutí a hovor byl ukončen.

„Co to jsou za sračky?“ Eric zaklel, nastavil znovu vyzvánění a vpálil muži, stojícímu nejdále od něj, kulku do prsou. Ten se zády zhroutil do polštářů a zemřel se široce rozevřenýma očima. „Pět ran, ani špetka trpělivosti.“ Trhnul hlavní a zamířil jí na dalšího.

Zaslechl tiché cinknutí a koutkem oka zaznamenal, jak se v rohu místnosti mihnul nějaký stín a míří k němu. Vytušil, že mu protivník bude mířit na hlavu, a rychle se pootočil stranou, aby se útoku vyhnul. Přesto mu však nedokázal zcela zabránit a rána dopadla na pravou paži. Ruka se rozevřela, telefon spadl se zařinčením na zem a zapadl někam pryč.

Před ním stála břišní tanečnice. Před trénovaným tělem svírala v rukou dvě hole, dvě oči se na něj s opovržením zahleděly. Z držení těla vyzařovala pýcha – a ledová nadřazenost. Podobala se faraónce, která sestoupila z trůnu, aby vlastnoručně zabila vetřelce, jenž se opovážil vniknout do jejího paláce. A Erikovi navíc připadala v tom skrovném úboru zatraceně atraktivní.

„Rušíte můj tanec.“ Jedna hůl vyrazila bleskurychle vpřed, elegantně a hrubě. Neměl šanci na její explozivní útok nějak zareagovat. Vyrazila mu sig sauera z dlaně, zároveň ho udeřila do hrudi a mrštila s ním o servírovací stolek. Eric se zřítil spolu s nedotčenými i rozbitými vodními dýmkami a čajovými šálky do kupy polštářů, v obličeji ho pálil žhnoucí tabák a ožehl mu bradku.

Odkutálel se stranou, jak jen to na měkkém podkladu šlo, popadl stolek jako improvizovaný štít a čekal na útočnici.

Vrhla se na něj s elegancí tanečnice a prudkostí písečné bouře. Tvrdé rány s rámusem dopadaly na plech, který se každým zásahem víc a víc kroutil. To, co na ní připomínalo Egypt – nadřazený výraz, nečekaná odvaha, hole připomínající obušky staroegyptských bohů, ho přivedlo na neslýchanou myšlenku. Že by ona byla Upuaut? Ale ne, to musela být jiná žena. Ta, která mu před chvílí volala.

Právě když se tanečnice rozmáchla k dvojitému úderu, kopl ji Eric pod štítem do předsunuté nohy a srazil k zemi. Zvedl stolek a mrštil jím po ní. Žena se bleskurychle odkulila stranou a chtěla vyskočit – a dívala se do ústí pistole.

„Zůstaňte, kde jste, a nehýbejte se, krásko.“ Eric stál nad ní. Okamžik, kdy odvedl její pozornost, využil k tomu, aby z boty vytáhl druhou zbraň. Tanečnice nehybně ležela, jednu ruku zkroucenou za zády, ve druhé svírala hůl. Byla blízko smrti, a přesto nedávala najevo ani nejmenší známky strachu.

Někde vzadu zaduněl *A-Team.*

Žena se nebezpečně ušklíbla a ukázala mu dravci chrup: mohutné zuby vypadaly jako stěna z ostrých nožů.

Starost o otce v něm probudila obavy, ty musel potlačit, aby si uchoval kontrolu nad věcí. „Hej, knírači!“ houkl Eric na jednoho z chlapů. Události je degradovaly na statisty, muži stáli jako sochy a jen vyčkávali, jak boj skončí. „Běž k telefonu.“

Muž se neodvážil pohnout.

„Běž k tomu prokletýmu mobilu, nebo přísahám, že…“

Pak se přihodily dvě věci najednou: jeden z mužů se sehnul pro pé devítku, která mu ležela u nohou, a tanečnice využila jeho nepozornost. Hůl vyletěla vpřed takovou rychlostí, že mu na nic nezbyl čas. Hůlka ho udeřila do tváře a vlepila mu bolestivý polibek. Eric se omámeně zapotácel, opřel se o vzpěru baldachýnu a strhl celou konstrukci. Svět kolem něj se ztratil v černém hedvábí. Uviděl před sebou zelené listy vyšívané palmy a ucítil vůni jídla a kadidla, ulpívající pod baldachýnem. Slyšel, jak vedle něj funí nějaký muž. Takže nebyl sám, kdo zůstal pohřben pod baldachýnem.

A-Team ho neustále volal k sobě, zvuk mobilu však ihned přehlušilo zarachocení jeho vlastní pistole, z níž na něho vystřelil jeden z Egypťanů. Glaserovy kulky bzučely těsně vedle něho, prodíraly se baldachýnem, ale minuly ho. Eric se naslepo vrhl směrem, kde si myslel, že leží hromada polštářů. Ty mu musely posloužit jako provizorní kryt, než se vysvobodí z hedvábné sítě.

Střelba skončila, zásobník byl prázdný.

Upuaut se náramně bavila tím, jak ho trápí, protože mobil bez ustání vyzváněl, lákal ho, volal k sobě a navzdory rozmarné melodii vyhrožoval smrtí jeho otce.

Erikův strach přerostl v paniku. Násilím roztrhal látku a vysvobodil se z ní – právě včas, aby kopancem do hrudi srazil k zemi muže, držícího v rukou vystřílenou pé devítku. Po ostatních mužích a tanečnici nebylo v místnosti ani stopy.

„Do prdele, zatraceně!“ Eric přikrčeně přeběhl na druhou stranu hromady polštářů, kde, jak předpokládal, musel někde ležet mobil, cestou zvedl pé devítku a zasunul do ní nový zásobník.

Najednou, jakoby odnikud, na něj tanečnice znovu zaútočila. Přeměnila se, vypadala napůl jako žena, napůl jako zvíře, pohybovala se po dvou nohách a vypadala přitom jako nadpozemsky velká chiméra s lesklou srstí. Jen kolem boků měla opasek z tenkých kovových plátků, zbytek šatstva z ní spadl. Hole zasvištěly vzduchem.

Eric se bránil bílým lesklým kabátem, zavířil jím kolem těla, zachycoval jím rány a odebral jim část vražedné síly. Zároveň ji kopl do podbřišku. Žena překvapeně vyštěkla, čepičky z tvrzeného stříbra jí způsobily bolest a vyvedly ji z rytmu útoku. Využil toho a odjistil pistoli.

„Odleť až k pyramidám, mrcho!“ Eric jí přiložil ústí pé devítky k srsti, přesně ve výši srdce, a několikrát rychle za sebou stiskl spoušť. Vynálezce Glaserovy munice by měl nezměrnou radost, kdyby viděl, co jeho kuličky nadělaly s tělem tanečnice. V bezprostřední blízkosti vstřelu nezbylo zhola nic. Žebra a srdce to roztrhalo na kousíčky, dlak se se zavytím vzepjal – a hned pak padl mrtev na parkety. Během několika málo okamžiků se přeměnil zpět. Nyní před ním opět ležela nahá, krásná, asi tak pětadvacetiletá žena s páskem s mincemi kolem břicha a zející dírou v hrudi. Nic nenaznačovalo, že ještě před chviličkou měla tesáky a drápy. Žádný normální člověk by mu neuvěřil, kdyby mu vyprávěl o boji s dlakem.

Mobil nadále vyzváněl. Eric se vrhl jeho směrem.

Pod zbytky baldachýnu se něco hýbalo. Ostrý čenich se světlou srstí protrhl látku a zvětšil díru, která v ní už byla. Z ní se vymotal další šakal. Skočil těsně vedle Erika, chňapl po mobilu a uháněl s ním pryč.

„Ty hajzle!“ Eric poklekl, aby mohl glockem klidněji mířit. Rychle stiskl třikrát za sebou spoušť. Zasáhl tvora do trupu a do zadní tlapy a zasažené zvíře děsivě zakvičelo. Bohužel nenabil glocka Glaserovou municí. „Dej sem ten mobil!“ Eric se dal do pronásledování raněné bytosti, zatímco smrt jeho otce nabývala stále děsivějších obrysů.

Šakal kulhal ke dveřím, lovec se hnal za ním.

Na chodbě se ocitl přímo před dalším mužem, který stál deset metrů od něj u otevřených dveří a vzrušeně gestikuloval. Eric bez váhání vypálil rovnou v běhu a zasáhl tak dokonale, že muž zemřel dříve, než dopadl na podlahu. Dveře se prudce zavřely, zámek zaklapl.

A-Team bez ustání neúprosně vyzváněl.

Eric se zastavil a vystřílel do dlaka zbylých šest nábojů, bez ohledu na riziko, že by mohl poškodit mobil.

Šakal padl k zemi, svíjel se na ní v křečích a zoufale se vzpíral smrti. Stříbro, řádící v útrobách těla, ho zevnitř vypalovalo.

Eric zasunul pistoli za opasek, vytrhl poškrábaný mobil šakalovi z tlamy a bez dechu stiskl zelené tlačítko. Ruka ho po ranách holí pekelně bolela.

„Přijal jsem hovor, Upuaut,“ vyhrkl a lapal po dechu. Jednou rukou vyměnil zásobník v sig sauerovi a zamířil ke dveřím, za nimiž ještě někdo byl. „Nech mého otce na pokoji a já ti dám náskok.“

„Vy pořád ještě žijete?“ Hlas zněl velice udiveně. „Myslela jsem, že vás moje dcera vyřídila.“

„Ta tanečnice?“

„Ano.“ Žena se odmlčela, jako by se bála odpovědi na příští otázku. Nemohla se jí však vyhnout, musela ji položit. „Co…“

„Co myslíš?“

Eric měl pocit, že zaslechl ostré nadechnutí. Po trýznivě dlouhou dobu vládlo neproniknutelné mlčení.

„Upuaut? Dej mi otce…“

„Rozmyslela jsem si to,“ vydechl hlas. Eric zaslechl řadu tupých úderů. „Oba dva budete…“

Odhodil telefon na zem, vytáhl glocka a s rozběhem vrazil do dveří. S rachotem vyrazil zámek, zapotácel se, pak vnikl do pracovny a střílel na všechno živé, co nemělo obličej jeho otce.

V dešti kulek zahynuli poslední hosté, jejich vnitřnosti se rozprskly po stěnách a potřísnily tapety s orientálním vzorem, malé sošky na stolku i knihy.

Jediná žena v místnosti upustila mobil na zem a měla dost důvtipu na to, aby využila Erikova svázaného otce jako štít a skryla se za ním. Z otcovy zmučené hlavy se řinul proud krve, stékal na šaty i pod ně, kapky krve dopadaly na spoutané ruce i na tmavou dřevěnou podlahu. „Odhoďte zbraně,“ vykřikla. „Nebo ho zabiju.“

Našel Upuaut, vypadala jako poněkud starší obraz tanečnice, která ležela mrtvá ve vedlejším pokoji. Žena měla na sobě tmavožlutý kalhotový kostým s egyptskými ornamenty. „Odkdy je bůh takový zbabělec?“ dráždil ji Eric a podřepl. Mířil ženě pod židlí podél otcových nohou přímo na kolena, dokonale na ně viděl.

„Jen když je jeho protivník ve výhodě,“ odsekla Upuaut. „Myslel jste si, že vy sám jste v naprostém bezpečí, pane von Kastelle. Příliš jste si věřil. Ale válka, kterou jste našemu národu vyhlásil, nyní dorazila i k vám!“

Erikův ukazováček se zvolna pohnul dozadu, hledal přesné místo, kde kohoutek pé devítky spustí. „Tvůj národ vede válku už dlouho. Ale je tu někdo, kdo ji může ukončit.“

„A vy máte pocit, že jste pro tento úkol ten vyvolený?“

„Říkejte tomu rodinná tradice.“ Zhluboka se nadechl a soustředil se na riskantní ránu.

„Vy a ten váš přemoudřelý otec jste mne vyzvali – mne, Upuaut, jednu z největších bytostí mezi mocnými! To je dokonce i na Kastelly příliš velké

sousto. Myslíte si, že jste ohromně chytří a moc dobře informovaní.“ Zavrčela. „Přitom jste ani nevěděl, že jsem žena!“

„Taky jsem vůbec nevěděl, že máš dceru. Nebo bych měl raději říct, žes měla dceru? Škoda. Za jiných okolností bych si s ní rád zašel na večeři.“ Eric vystřelil, Glaserova kulka letěla k cíli – ale dopadlo to jinak, než očekával. Upuaut se odrazila a vyletěla do vzduchu, přitom převrhla židli, kulka se zabořila Erikovu otci do ramene – a zahájila svou ničivou práci.

Žena skočila na Erika, ruce zrudlé krví jeho otce mu sevřely krk. Eric po ní střelil, ale chybil. Prudkost a síla nárazu ho odmrštily dozadu. Prorazili dvě skleněné vitríny, kolem nich pršely střepy a staroegyptské šperky. Upuaut na něm visela jako klíště, jednou rukou mu svírala hrdlo, druhou prohrabávala střepy a tříšť kolem sebe a snažila se nahmatat ozdobnou dýku – a vrazila mu ji do ramene.

Zaryčel a namířil hlaveň pé devítky ženě přímo do tváře. Přesně v tu chvíli si všiml, že kohoutek zbraně nehybně strnul v zadní pozici a dožadoval se nové munice: zásobník byl prázdný!

Upuaut zavrčela, ještě jednou ho bodla a zasáhla ho těsně vedle srdce. „Vzal jsi mi dceru,“ zaječela a pokusila se mu jít po krku.

Eric upustil bezcennou pé devítku na zem. Panicky hmatal rukou kolem sebe, mezi prsty mu uvízl dlouhý skleněný střep a ten vrazil Upuaut do rozevřených úst. Žena sebou trhla, zavyla a s rozřezanými tvářemi uskočila dozadu. Maličká chvilka Erikovi stačila k tomu, aby zvedl ruku s glockem a zamířil jí hlavní na obličej. Stiskl spoušť – a stříbrná kulka přinesla Upuaut smrt. Žena podivně strnula a svalila se z něho na zem. Dopadla nalevo vedle něj a zůstala nehybně ležet. Žádné vzpírání, žádné záškuby.

Mrtvá.

Eric se neohlížel na rány, které si ze souboje odnesl, ale hned se zvedl. Střepy z něho padaly na zem. Po kolenou se sunul k otci, přestože neměl ani kapičku naděje, že by zůstal naživu. Glaserova munice pracovala naprosto dokonale.

Neexistovaly zázraky, nebyly žádné výjimky. Johann von Kastell skonal po dvaapadesáti letech, bez mzdy a uznání za své činy a bez jediného slůvka na rozloučenou se synem.

Erikovi stékala po zarostlé tváři slza. Nesměle se dotkl zakrvácené tváře mrtvého. Často spolu hovořívali o tom, že by to jednoho dne jeden z nich nemusel přežít. Ale ne takhle! Ta stvůra ho donutila zastřelit vlastního otce.

„Do prdele, otče. Zatracené svinstvo,“ zašeptal šokovaně. Jeho otec byl mrtev, jeho mentor, dlouholetý učitel v umění boje a v získávání znalostí padl za oběť vlastnímu žákovi.

Eric si rukávem utřel nos. Jeho zvlhlé, světle hnědé oči se obrátily k Upuaut. Žena vypadala jako každý jiný normální mrtvý člověk. Stejně jako ostatní mrtvoly. Pro devadesát devět procent světa žádní dlaci nikdy neexistovali. Ani pro policii. A to byl ten pravý důvod, proč rychle posbíral síly. Od této chvíle naskočil plán B, musel naskočit, bez ohledu na to, jak těžké mu připadalo nechat otce jen tak ležet na místě. Na tom, co bude nutné učinit, kdyby jeden z nich na lovu zemřel, se přesně dohodli. Právě tak musel nyní jednat. Smutku se bude moci oddat až později v bezpečí domova.

Eric se zvedl, pohladil otce ještě jednou po tváři – a odešel.

Na první toaletě, na kterou narazil, si umyl rukavice. Lak byl vynikající materiál. Potom sešel po schodech, vtáhl oba bodyguardy do domu a vyřídil je špatně mířenými výstřely. Jednomu vecpal do rukou brokovnici, druhému glocka a dobitou pé devítku, dvakrát vystřelil, aby pátračka při zajišťování stop našla odpovídající stopy po střelbě, a opustil dům. Policie se zřejmě bude nesmírně zajímat o druh a typ kulek, ale to nebyl jeho problém.

* * *

Eric vyjel a zhluboka se rytmicky nadechoval a vydechoval. Potom zavolal na policii a velice přesvědčivě sehrál roli syna, obávajícího se, že jeho otec, Johann von Kastell, padl do rukou únosců a že předání výkupného ztroskotalo.

Policista přesměroval jeho telefonát okamžitě dále. Vypadalo to, jako by na něho čekali. „Jmenuji se Breitwangler, Zemský kriminální úřad Bavorsko. Je mi velice líto, pane von Kastelle… ale máme pro vás ještě jednu špatnou zprávu," oznámil kriminalista. Podle hlasu, jakým policista hovořil, bylo poznat, že mu tento rozhovor vůbec není milý.

„Něco *ještě* horšího?" otázal se Eric hořce. V pozadí slyšel nějaké opatrné šeptání.

„Zastavte se, prosím, u nás. Chtěli bychom vám to oznámit osobně a promluvit si s vámi."

„Jen mluvte, pane Breitwanglere."

Krátké ticho. „Pane von Kastelle, co právě v tuto chvíli děláte? Sedíte za volantem svého auta? Pokud ano, tak…"

„Umím s volantem zacházet. Poslyšte, můj otec byl unesen a já se bojím o jeho život. Může existovat něco ještě horšího? Tak mi řekněte, o co tady jde.“

„Pane von Kastelle, máme tady vynikajícího psychologického poradce, který…“

„Zatraceně, co se stalo?“ houkl. Prsty křečovitě sevřely volant Cayenne.

„Dům vaší rodiny… Podle sousedů tam došlo k několika explozím. Naši odborníci po té věci jdou, ale již nyní hovoří všechno pro to, že se nejednalo o nešťastnou náhodu.“

„Bomby?“

„K tomu zatím nemohu nic říci.“ Muž si stísněně odkašlal. „Povězte, měl váš otec nějaké nepřátele?“

„Nemám zdání. Já… ohlásím se u vás později.“ Eric přerušil spojení.

Přece nemohl říct *stovky?*

III.
KAPITOLA

24. prosinec 1764, vesnice Chaulhac, jižní část Francie

Vrcholky tří hor, Montmouchetu, Montgrandu a Montchauvetu, byly ozdobeny ledovými korunami. Opuštěné travnaté horské louky Gévaudanu zalehl sníh. I husté březové a bukové lesy byly pokryty bílou pokrývkou, která se začala po krátkém podzimu neúprosně sypat z mraků k zemi. Brutální bouře bičovaly vločky takovou silou, že člověk až zasykl bolestí, když mu dopadaly do obličeje. Obyvatele kraje zahnala bouře do jejich příbytků. Robustní budovy ze šedé žuly dobře snášely obrovskou zátěž a poskytovaly lidem dvojí ochranu. Neboť i kdyby nebylo sněhu, stěží by se někdo odvážil vyjít z domu. Všude kolem obcházela smrt. Plížila se Gévaudanem na čtyřech tlapách a bestiálním způsobem se vyřádila na ženách a dětech. Jen několik dveří za sebou, a kde jich tolik neměli, tak alespoň jedny hodně stabilní, ji dokázalo zadržet.

Jean Chastel seděl nedaleko dveří v jednom malém hostinci. Před ním stála dřevěná miska s horkou polévkou, v níž plavaly kousíčky skopového, ale byla tak řídká, že viděl až na dno. K jídlu popíjel horké kořeněné víno, aby z těla vyhnal chlad, který mu při čtyřhodinovém putování zalezl až do morku kostí. Těžký cestovní kabát, šálu a trojrohý klobouk pověsil vedle ohniště, aby vyschly.

Přestože byl výčep zaplněn téměř do posledního místa, nikdo si k němu nepřisedl, ačkoliv měl u stolu poslední dvě prázdná místa. Pocházel přece z rodu Chastelů, byl nejstarší člen rodiny, která měla svého času skvělou pověst. To však už dávno nebyla pravda. Lidé ho považovali za podivína, protože žil v ústraní ve vesničce La Besseyre-Saint-Mary a nijak se netajil tím, že s ostatními chce mít co nejmíň do činění.

O Antoinovi, který se stáhl hluboko do lesa do maličkého srubu, kolovaly prapodivné zvěsti. Jean nemohl popřít, že se jeho mladší syn během pobytu v Tunisu nápadně změnil. Nic o své cestě nevyprávěl, ani o zážitcích, ani o okolnostech, za nichž se vrátil. Hned od první chvíle, kdy se po návratu setkali, Jean cítil, že se syn změnil. Stal se z něho uzavřenější, tajuplný muž, o němž si lidé ve vesnici vyprávěli, že dokáže mluvit se zvířaty.

Ve srovnání s ním měl Pierre štěstí. Žil v Bessetu, kde se s Antoinem dělil o úřad lesníka, a vesničané ho považovali za vlídného a družného člověka. Aspoň jeden člen rodiny si získal dobrou pověst.

Dveře se rozrazily. Ledový vítr zavál do hostince dva dragouny, pod tlustou vrstvou sněhu se málem nedalo poznat, že příchozí jsou vojáci. Šum ve výčepu se okamžitě utišil.

Dragouni proklínali zimu, zamířili rovnou k Jeanovu stolu a cestou hodili mokré kabáty hostinskému. Když je svlékli, objevily se modré, pečlivě vypracované a drahé uniformy, jejichž ozdoby, odznaky a knoflíky se zářivě leskly. Každý z nich měl šavli, za opaskem visely pistole, v rukou drželi neskladné muškety. Jean nepochyboval, že na prostého rolníka nebo děvče z vesnice mohli zapůsobit impozantním dojmem.

Bez vyzvání se posadili, sundali klobouky, opřeli muškety o stěnu a hlasitě se dožadovali jídla. Oba dva byli hrubí, statní chlapi, přestože jim mohlo být teprve kolem dvaceti. Byli neoholení a táhla z nich pálenka, a to si v hospodě zatím nedali jediný hlt.

„Veselé Vánoce. Jen se klidně posaďte," poznamenal lesník lhostejně, ani si je moc neprohlížel. „Ale jakmile sem dorazí oba mí synové, poprosím vás, abyste si našli jiný stůl."

Dragouni si vyměnili pobavený pohled. „Nám velí kapitán Duhamel. Až nám *on* nařídí, abychom vstali, tak to uděláme," odsekl jeden z nich opovržlivě. „Jinak ne."

„Copak vám král nenařídil, abyste složili toho vlka?" odvětil Jean netečně a dál nabíral lžící polévku. „Když tu tak klidně sedíte, zdá se, že jste ho už asi vypátrali a zabili."

Voják po Jeanově pravici se předklonil a spiklenecky se rozhlédl kolem sebe. „To není žádnej vlk. Dokonce i kapitán si už myslí…" Kamarád ho hbitě šťouchl do žeber a donutil zmlknout.

„Co by to bylo jiného? Věříte snad těm povídačkám o bestii?" vyptával se Jean. Teď bylo zase na něm, aby se ovládl a zachoval klid.

„Já jim věřím, pane Chasteli!" Do rozhovoru se vmísil neznámý muž od vedlejšího stolu, podle nezvykle pestrého oblečení zřejmě patřil k

doprovodu jednoho z místních šlechticů. „Od léta zardousila jedenáct lidí a nesčetné kusy dobytka. A já neznám žádného vlka, který by se svým zjevem aspoň zčásti podobal té bestii. V říjnu jsem ji viděl na vlastní oči, objevila se ani ne deset metrů přede mnou a jedním mým přítelem. Velká jako tele, narudlá srst, s pazoury a tesáky, že by z nich měl i medvěd nahnáno. Měli jsme s sebou zbraně a chtěli jsme markýzovi d'Apcher nalovit nějakou zvěř. Vzali jsme si tu bestii na mušku, ta padla po ráně k zemi, ale hned se zase zvedla! Postřelili jsme ji podruhé a ona se zase zvedla a utekla do lesa."

„Pak jste ji asi nezasáhli pořádně," usoudil Jean a dal si hlt kořeněného vína. Nebylo mu po chuti, že se o bestii tolik mluví.

„Já jsem lovec a jsem dobrý střelec! Když se sečte jedno s druhým, schytala od nás celkem šest kulek, pane Chasteli. Šest!" Jeanova poznámka muže urazila. „Stopy její krve se nedaly přehlédnout. Ale i tak, když jsme ji začali pronásledovat, byla ta bestie rychlejší než my." Zhluboka se nadechl a zadíval se do tváře sousedům, kteří ho bez dechu poslouchali. „Bestie přežila."

„Zraněný vlk je hodně zlý," vysvětloval Jean. „Ten strhne všechno…"

Muž udeřil pěstí do stolu, v očích se mu hněvivě zablýsklo. „To *nebyl žádný* vlk!"

„Slyšeli jste o tom malém děvčátku v Rieutortu, messieurs?" nadhodil hostinský, když přinášel dragounům jídlo. „Holčička šla z pastviny sama domů a její matka ji viděla, stála na kraji vesnice. Dívčina byla dvě sta metrů od domova, když bestie udeřila. Roztrhala ji na kusy, přímo před očima matky a dvou bratrů. To, co z ní zbylo, se skoro nedalo poznat." Ukázal si rukou na břicho. „Roztrhaná odshora až dolů. Bestie jí stáhla kůži z hlavy a ještě jí ji přetáhla přes obličej. Příšerný, prostě příšerný. Není divu, že na ni vypsali odměnu tři tisíce a osm set livrů."

„Tak už přestaň žvanit! Právě takové řeči jsou důvodem, proč se říká, že je to zvíře tak nebezpečné," obořil se na něj Jean. „Lidi mají z toho vlka už tak dost velký strach. Raději mi přines ještě jeden pohár kořeněného vína."

Hostinskému se na tváři objevil triumfální úsměv. „Vlk? Ne, Chasteli. Ty jsi lesník, tak mi pověz: u potoka kousek odsud našli na břehu stopy té bestie. Ty stopy *připomínaly* stopy vlka, a přece byly jiný. Měly plochou patu, a ta navíc nějak divně vyčnívala. A byly tam vidět stopy drápů, o tom není pochyb. Jak to k sobě pasuje?"

Jean se zahleděl do zbytků polévky. „Zapomněls tam dodat chuť. To tvoje jídlo je obyčejná horká voda, nic lepšího se o něm nedá říct."

„Tak snadno se ti nepodaří převést řeč na něco jinýho.“ Hostinský se u něj zastavil. „Co je to za zrůdu, Chasteli?“ Vyzývavě se pousmál. „Neznáš odpověď? Takže ani ty nevěříš, že to je vlk? Pobili jsme už čtyřiasedmdesát těch šedejch kožichů, a bestie přesto pořád zabíjí.“ Ztlumil hlas. „Říká se, že jsi dítě nějaký čarodějnice. Neprozradila ti matka, jestli existujou nějací démoni, co vypadají jako ta bestie?“

„Povím ti, co si myslím: stopaři se spletli a vy jste toho správného vlka pořád ještě nedostali. Je to vlk samotář, kterému se smečky vyhýbají. Asi nějaký bývalý vůdce smečky, který se nedokázal smířit s tím, že si vlci místo něho vybrali nového vůdce. Smečka ho vyvrhla a on si na nás vybíjí vztek,“ odpověděl Jean a pak se obrátil k oběma dragounům. „Už jste někdy předtím vyrazili na lov vlka?“ Muži potřásli hlavou. „Kapitán Duhamel má tady sedmnáct jezdců a čtyřicet pěšáků a s těmi chce prohledat všechny naše lesy, roviny a hory? Ten kraj má několik set čtverečních mil. Celý Gévaudan se mu vysměje. Zabloudí ve zdejších mlhách, v lesích ho to svede na scestí, zabředne do bažin a močálů, bude se motat v kruhu mezi keři krušinky a chrastím, ale nikdy se mu nepovede toho vlka chytnout. Rozhodně ne tím způsobem, jakým se o to snaží.“ Navztekaně se zvedl, popošel ke krbu a hodil na sebe své věci. „Možná umíte válčit, ale tohleto není úkol pro hrstku vojáků, kteří nikdy nedělali nic jiného, než chlastali pálenku. Vy a všichni ti nadháněči, které jste sem nahnali z okolí, akorát rozdupáte pole a ohrozíte skromnou sklizeň zdejších lidí, nic jiného z toho nevzejde.“ Hodil na stůl pár mincí.

„Tak chytni tu bestii ty sám, Chasteli!“ vykřikl hostinský posměšně. „Nebo se zeptej svýho syna. Ten žije jako divoch. On jí určitě bude rozumět. Možná mu, nebo těm jeho proklatejm psům, něco řekla, ne?“

„Drž hubu,“ odsekl Jean výhružně, ale zároveň i bezmocně.

Hosté shlukli hlavy k sobě a začali si něco šeptat. Právě se zrodila nová historka. „Nebo snad s ní máš *ty* něco společnýho?“ houkl jeden z nich. „Říká se, že se poslední dobou nějak moc často touláš po kraji, Chasteli.“

„Říkejte si, co chcete.“ Jean si přehodil mušketu přes rameno, přistoupil ke dveřím a otevřel je. „Uvidíme, kdo ji složí.“ Přehodil si šál kolem krku a povytáhl ho přes obličej, zvedl kožený límec kabátu a na bílou hřívu si narazil třírožák. Potom vyšel ven. Rozhovor nabral až příliš nebezpečný směr.

Sněhová bouře povolila, ale noční ulice v Chaulhacu byla i nadále jako po vymření. Jean přes ni přešel a opřel se o hrubou žulovou zeď jednoho domu, kde chtěl počkat na syny. Hlodaly v něm pochybnosti a svědomí mu

od června dělalo ze života peklo. Protože v červnu se ta bestie objevila v jejich kraji.

Poblíž Langogne napadl tvor mladou pasačku krav, ale býci ze stáda se vyhrnuli před ni a zachránili ji. Dlouhé rohy ochránily ženu před druhým, smrtelným útokem bestie, a ta unikla. Žena z toho vyšla s roztrhanými šaty a několika šrámy, ale zůstala naživu.

Podle toho, jak mladá žena bestii popsala, byl Jean pevně přesvědčen, že je bestie všechny tři, jeho a oba syny, sledovala až do Gévaudanu. Byla to samice, o tom nebylo pochyb. Když se před ním vztyčila s Pierrem ve spárech, nebylo na ní vidět nic, co by dokazovalo, že to je samec. Jeanovi bylo vše jasné: bestie se za smrt svého společníka mstila tím, že pustošila kraj, v němž žijí jeho vrahové. A její pomsta byla děsivá.

Měl strach, že pravda nějakou nepředvídatelnou náhodou pronikne na světlo: že se zjistí, že za to zabíjení může on a jeho synové. První náznak toho, co by takové podezření znamenalo, právě pocítil v hostinci. Aby zabránil horším věcem, a především aby nepřivolal na sebe a na své neoblíbené syny lidskou nenávist, zbývala mu jediná možnost: Jean před lidmi popíral existenci bestie a zároveň se ji potají snažil ulovit. Proto s oběma syny bez ustání putoval krajem a horečně po ní pátral. Ovšemže se lidem vyhýbal, zároveň však, až na několik výjimek, nikomu nepřál smrt. V žádném případě lidem nepřál takovou hrůznou smrt.

Právě dnes kontroloval nástrahy v blízkosti vesnice a nenašel v nich nic než lišku, která se zmítala v pasti. Loveckou dýkou jí prořízl hrdlo a stáhl ji z kůže. Kolem návnady rozmístil liščí maso, vnitřnosti a krev, aby bestii snáze nalákal. Antoine a Pierre obcházeli ostatní pasti v okolí a měli se k němu připojit v Chaulhacu.

Ve svitu měsíce k němu běžely ulicí dvě postavy. Větší z nich měla na ramenou ranec, na zádech měli oba zavěšené muškety.

„Pierre? Antoine? Jste to vy?“ Za zvednutými límci rozeznal tváře teprve ve chvíli, kdy stáli těsně před ním. Zato okamžitě spatřil krev, která jim ulpěla na šatech v podobě černých skvrn a mokrých cákanců. Pierre nesl na zádech ranec a pod jeho tíhou sotva popadal dech. Když Jean uviděl, co syn nese, vrátila se mu polévka zpátky do krku.

„Bestie si v Chaulhacu dala dárek k Vánocům,“ prohodil téměř lhostejně Antoine a natočil zbytky malého chlapce tak, aby na ně otec lépe viděl. Kůže na břiše byla rozervaná, ještě z ní vycházela teplá a vlhká pára. Všechny vnitřní orgány bestie vyhlodala, chyběl obrovský kus hrdla a místo obličeje chlapci zbyly jen krvavé cáry. Naproti tomu ruce a nohy

nenesly známky pokousání. Bylo zřejmé, že zvíře překvapilo chlapce tak nečekaně, že se vůbec nezmohl na odpor.

Jean se vyzvracel, zbytky jídla se rozlily po zasněžené ulici.

„Přišli jsme moc pozdě," vyprávěl Antoine klidným hlasem. „Našel jsem ho ani ne půl míle odsud na prázdném poli. Kolem něho se povalovalo chrastí, asi je právě sbíral. Pierre přišel chvilku po mně a oba jsme se vrátili do vesnice. Tady jsme se chtěli s tebou setkat a zanést chlapce rodičům."

„Copak jste přišli o rozum?" Jean se rychle rozhlédl. Narážky z hovoru, který si právě vyslechl v hospodě, mu až příliš dobře utkvěly v paměti. Doposud ještě nikdo nevěnoval třem Chastelům velkou pozornost. „Co si myslíte, že asi tak řeknou lidi z Chaulhacu, když nás uvidí stát na cestě? S mrtvým chlapcem v náručí?"

„No co asi? Že bestie zase udeřila." Antoine neztrácel klid, zelené oči fascinovaně zíraly na mrtvolu.

Jean popadl Pierra za ruku a zatáhl ho za roh do tmy. „Možná. Ale možná budou v zoufalství dávat vinu *mně*. Vevnitř v hospodě sedí pár idiotů a dva Duhamelovi dragouni. Těm by se líbilo, kdyby mohli kapitánovi předvést domnělého vraha." Usilovně přemýšlel. „Zaneseme chlapce zase tam, kde jste ho našli," rozhodl se. Bude lepší, když ve chvíli, kdy lidé hocha najdou, budou všichni tři členové jejich rodiny hodně daleko od Chaulhacu. „A potom budeme sledovat stopy té bestie. Zatím nemůže být moc daleko."

Pierrovo koleno najednou povolilo, mladík se opřel o zeď a sesunul se do sněhu. Bylo zřejmé, že ho teprve teď zasáhl šok z hrůzného pohledu. Bez ustání strnule zíral na rozsápané tělo – a na své zakrvácené rukavice a kožený kabát, po němž stékala směsice krve a jiných tělesných tekutin a kapka po kapce dopadala na bílý sníh.

Pierrův bratr Antoine zůstal v klidu a nedával najevo žádné známky pohnutí. „Vstávej, slabochu." Když Pierre nereagoval, vytrhl mu mrtvolu z rukou. „Dělej, zvedej se. Slyšels, co táta říkal."

Jean pomohl Pierrovi na nohy a otřel mu bledý obličej ledově chladným sněhem, aby se mladíkův rozum oprostil od hrůzného zážitku. „Ty to zvládneš," povzbuzoval ho důrazně. „Dej se honem zase dohromady." Pohledem hnědých očí zabloudil k mladšímu synovi, přistihl ho, jak očichává zmrzačené tělo.

Antoine se omluvně usmál. „Ani bych neřek, že člověk smrdí skoro stejně jako prase na porážce," pokusil se vysvětlit své počínání a rychle se otočil stranou. „Rozhlédněte se, jestli je vzduch čistý."

Lesník vyšel jako první a neklidně si kladl otázku, z čeho pramení synův nepřiměřený zájem o hochovu mrtvolu. Je pravda, že se Antoine od svého pobytu v cizině choval někdy velice podivně. Ale očichávání mrtvol dosud k takovým projevům nepatřilo.

Jean věděl, že Antoine má děti v lásce mnohem víc, než se sluší a patří. Pobíhal za děvčaty, mnohdy dokonce i za chlapci, a tajně je sledoval. I mladé ženy se musely bránit jeho dotěrnostem. Malá Marie Dentyová, mladičká dívenka ze Septsolu, kterou si Jean pro její přátelskou povahu nesmírně oblíbil, měla z Antoina strach. Marie Jeana ráda navštěvovala, chodívala do jeho domu v Besseyre a dívala se, jak vyřezává ze dřeva různé figurky, nebo ho provázela při procházkách lesem. Pokaždé, když ho navštívila, měl z ní radost, chovala se k němu jako k dědečkovi a Jeana těšila důvěra, kterou si získal u Mariiných rodičů. Představovala pro něj záblesk naděje a útěchy. Když však někde narazili na Antoina, tak se dívenka před mladíkem a jeho psy vždycky rychle někam schovala.

Čím to bylo, že se jeho syn stal tím, čím se stal? Vesnický farář odpověděl Jeanovi na otázku *Proč* slovy, že to je Boží zkouška, z níž on i celá jeho rodina nakonec vyjdou posíleni. Od té doby nechtěl Jean ani slyšet o Bohu, který ho neustále a bezdůvodně nutí trpět. Odklonem od kříže se stal mezi lidmi ještě méně oblíbený, a to mu dali v hostinci znovu jednoznačně najevo.

Zapudil pochmurné myšlenky. „Pojďte," řekl tiše a chvátal cestou ven z Chaulhacu. Znovu začal padat sníh.

Pospíchali, jak to jen šlo. Teprve když nechali posledních pár blikajících světel ve vesnici daleko za zády, si Jean vydechl. Teď už se jim nemohlo nic stát. Nikdo je neviděl pohromadě s mrtvým chlapcem.

„Musíme tudy." Antoine předběhl otce a vedl ho směrem, kde s Pierrem učinili onen děsivý objev. Cestou se ani jednou nepodíval na zem a nehledal stopy. Bylo víc než jasné, že má trasu přesně uloženou v paměti.

Když dorazili na místo, položil Jean chlapcovu mrtvolu do mírné prolákliny a zamyšleně sledoval, jak se na vychladlém těle ukládají sněhové vločky a zakrývají ho jemnou pokrývkou. Za necelou hodinu z něho nebude nic než malá kupka na poli. Naštěstí i jejich vlastní stopy a krev budou za chvíli k nepoznání.

„Jdeme. Nemůžeme ztrácet čas." Sníh nutil lovce ke spěchu. Jean jakž takž rozeznal stopy bestie, stačily k tomu, aby je zavedly do blízkého lesa. Synové šli vedle něj, každý z jedné strany, kohoutky mušket natažené, připraveni okamžitě střílet, kdyby se bestie objevila. Zkušenému lesníkovi

však bylo zanedlouho jasné, že si s hledáním stop dávají zbytečnou námahu. Sněhové vločky padaly příliš hustě a všechny stopy stíraly.

„Vrátíme se zpátky do Chaulhacu?“ zeptal se Antoine a zívnul. „Je hrozně pozdě, je mi děsná zima a tu bestii stejně nedostaneme. Už ani nevidím stopy. Měli jsme vzít s sebou Surtouta. Ten by ji vyčenichal.“

„Pes zůstane v Ténazeyre spolu se zbytkem smečky,“ odsekl Jean příkře. „Lidé už tak o nás nadělají dost řečí.“

Pierre nebyl o nic méně vyčerpán, ale mladíkovy hnědé oči se odhodlaně rozhlížely zpod šály, zakryté vrstvou ledu. „Jsme jí těsně v patách,“ obrátil se na otce. „Nedovol, abychom se zítra nebo pozítří doslechli o dalších obětech. Je den zrození Páně. Oslavme ho smrtí jednoho ďábla.“

Jean mu poklepal na rameno. „Pro dnešek toho nech, Pierre. Tvůj bratr má pravdu, k ničemu to nevede. A kdo ví, kam nás vraždy té stvůry zítra zavedou.“ Zamířil k okraji lesa, aby se porozhlédl po světlech, probleskujících v příšeří padajícího bílého závoje. Ukáží jim cestu k nějakému statku, tam je za takového počasí určitě nechají přenocovat. Už se nechtěl vracet zpátky do vesničky.

Pierre se rychle přebrodil sněhem a postavil se otci do cesty. „Tati, je to naše povinnost!“ vykřikl energicky a strhl si šálu z krku. „Je to *naše* vina, že tu ta bestie řádí mezi lidmi. Spasitel nás v den posledního soudu potrestá mnohem přísněji, jestli neuděláme všechno, co je v našich silách, abychom splatili dluh.“

Jean mu neodpověděl. Místo toho ukázal na jasné světýlko v drobounkém hustém sněžení a zamířil do čela skupinky. Už nehodlal dále diskutovat. Antoine si s úlevou oddychl, opatrně zajistil kohoutek muškety, obešel bratra a vydal se za otcem.

Pierre vztekle kopl do sněhu. „Veselé Vánoce, bestie,“ zamumlal, hlavu obrácenou směrem k hustému podrostu. „Otec ti právě daroval život.“ Těžkým krokem zamířil za oběma muži a měl pocit, že se mu z úkrytu v roští zavrtávají do zad žhnoucí rudé oči. Otřásl se a naposledy se ohlédl, ve sněhové vánici však nic neviděl.

IV.
KAPITOLA

Mnichov, 11. listopad 2004, 10.59 hodin

Eric pozoroval obraz na stěně vedle dveří, potažených těžkým závěsem. Byl na něm umělecký potisk Caravaggiových *Falešných hráčů:* tři hejsci hráli karty, dva podváděli, aby vzali toho třetího na hůl. Připadalo mu velice podivné, že si správce pozůstalosti vyvěsil v kanceláři právě toto dílo jednoho z nejvlivnějších malířů italského baroka. Že by tím chtěl dát dědicům varování a morální ponaučení?

Zabořil se hlouběji do křesla, které zády odsunul k velké polici plné knih. Tímto způsobem měl na dohled oboje dveře i okno. Lesklý bílý kožený kabát vyměnil na znamení smutku za černý vycházkový plášť. Kožené kalhoty, vysoké boty a černý svetr měly tu výhodu, že ho na pozadí temného polstrování téměř nebylo vidět.

Ve stejných šatech stál před týdnem u hrobu. Johann von Kastell byl již sedm dnů uložen v zemi. Jeho popel spočíval na lesním hřbitově v Mnichově, pohřbu se zúčastnil jen nejužší kruh známých a přátel. Eric ve skutečnosti nestačil na to, aby sám vytvořil kruh, ale toto rčení se prostě zavedlo pro popsání osamělého života a osamělého pohřbívání.

Ovšem, pár lidí přišlo. Eric však odmítl zveřejnit úmrtní oznámení nebo rozeslat pozvánky na pohřeb. Důsledkem bylo, že nepřišli ani vzdálení známí, jimž se člověk v životě nikdy nevyhne, ani příbuzní z matčiny strany, aby u rodinné hrobky uronili formálně pár slz pro člověka, kterého nikdy pořádně nepoznali. Johann von Kastell je příležitostně podporoval penězi a o svátcích jim posílal balíčky. Nic víc. Miloval svou ženu, ale ne její rodiče, tety, strýce a bratrance.

Z rodiny von Kastellů jinak nebyl nikdo naživu. Od noci po Všech svatých byl Eric posledním člověkem, který se v oné nebezpečné záležitosti angažoval. Záležitosti bezprostředně ohrožené vymřením jejich rodu. Bylo

to jeho *dědictví.* Nebo aspoň jeho nejvýznamnější část. Nyní seděl v kanceláři správce pozůstalosti, aby získal informace o zbytku dědictví.

Nejraději by hned zase odešel, neboť čekání nebylo nic příjemného. Umožňovalo až příliš mnoha myšlenkám, aby prolomily zeď, kterou si kolem sebe vybudoval. Bolest nad ztrátou otce, nejistota, kdo vyhodil jejich usedlost do vzduchu, otázka, jak bude jeho život dál pokračovat.

Všechno bylo v troskách: dům, laboratoř, celý život. Eric neměl pochybnosti o tom, že pronásledovaná kořist si s nimi poprvé vyměnila role a zakousla se lovcům hluboko do vnitřností. Eric se pořád ještě cítil jako ochromený, věděl však, že lov musí znovu začít.

Neustále si kladl otázku, proč se jeho otec osobně vydal za Upuaut. Časy, kdy se plně podílel na boji, už dávno pominuly, stal se z něho myslitel v jejich dvoučlenném týmu a koncentroval se na pátrání – a na vědu. Otcův život začala stále důrazněji ovládat myšlenka na lék proti té nákaze. Naproti tomu Eric převzal na svá bedra aktivní boj po celém světě. Nesdílel otcovo nadšení nad zkumavkami a léky, přesto se však o ně musel zajímat. Tak zněl otcův požadavek. Bohužel se tím nezabýval dost dlouho – a teď tu stál zcela bezradný.

Předklonil se a stiskl tlačítko telefonu na sekretariát, který stál na správcově psacím stole. „Byla byste tak laskavá a přinesla mi kávu?“ – „S radostí, pane von Kastelle,“ ohlásila se dáma v předpokoji. Připomínala mu Severinu, přestože byla o dobrých dvacet let starší než ona. Ale to u žen nic neznamená, jak již dávno zjistil. Ženy zůstaly ženami a toužily po lásce stejně, jako když jim bylo osmnáct. A ve srovnání s mladšími kousky lépe věděly, co chtějí. Eric se ušklíbl. Severina mezitím už určitě přišla na to, že autorem obrazu, který společně zdemolovali, byl on sám. Proto také reagoval majitel galerie s takovou zdrženlivostí. Následujícího dne jste se v novinách mohli dočíst, že autor při vernisáži jedno své dílo na místě přepracoval. Skutečně to bylo propagováno jako nová umělecká forma: *Abstract axpression.* Pěkné svinstvo.

Dáma z předpokoje krátce zaklepala a vstoupila. Látka jejích šedých šatů tiše zašelestila. Přátelsky se na Erika podívala a postavila před něj kouřící kávu. „Pan Laurentis hned přijde. Už to nemůže trvat dlouho,“ utěšovala ho s nacvičenou rutinou. „Chtěl byste ke kávě nějaký zákusek? Nebo koňak?“

Ženin parfém mu připadal příliš vtíravý, neměl chuť se o ni dále zajímat a doufal, že rychle zase vyjde ven. Neznal skoro nic horšího než nasládlé vůně připomínající květy, které se člověku přilepily na nos a křečovitě se

snažily navodit pocit léta, ačkoliv mnohem víc připomínaly pach rozehřátých gumových bonbónů.

„Ne, děkuji," odmítl s úsměvem. Snažila se a zasloužila si přátelské jednání. Když odšustila z místnosti ven, postřehl Eric její poslední, jednoznačně příliš dlouhý pohled. *Ta samá touha.* Musel se ušklíbnout.

Káva chutnala výborně. Eric ji popíjel s trochou mléka a maličkou lžičkou cukru, aby její chuť dokonale vynikla. Požitek převážil nad netrpělivostí. Právě když si naplno vychutnával skvělou chuť, rozlétly se dveře a Laurentis vstoupil dovnitř. Mohlo mu být tak pětapadesát, štíhlý, v přiléhavém obleku v tlumených barvách, aspoň jak ho Eric dokázal narychlo posoudit. Podnikatelský sestřih vlasů a pronikavá, výrazná voda po holení. Normálnímu nosu se mohla jevit jako drahá, značková vůně – Erikovi připadala prostě jen rezavá, křiklavá, vtíravá.

„Dobrý den, pane von Kastelli. Upřímnou soustrast." Laurentis napřáhl ruku k pozdravu.

Eric ji zkoumavě pozoroval. Kdyby si jí s ním potřásl, ulpěl by na něm právníkův pach. To zrovna nemusel a omluvně pozvedl šálek s kávou. „Děkuji, pane Laurentisi."

Muž usedl k psacímu stolu a na podání rukou déle netrval. „Promiňte mi zpoždění. Otevření druhé závěti se ukázalo komplikovanější, než jsem předpokládal." Vychytrale se pousmál. „Narazily na sebe manželka s milenkou. Musím dodávat, že podváděná manželka neměla nejmenší tušení, že v životě mého klienta hrála roli i druhá žena?" I on si objednal kávu. „Začneme, nebo ještě pár minut počkáme?" Ruce otevřely zásuvku psacího stolu a vytáhly z ní pořadač, vázaný v tmavé plsti.

„Až vám přinesou kávu?"

Laurentis se jen pousmál, tiše, nevtíravě a s pietou. Při otevírání závěti nebylo na místě dávat najevo příliš dobrou náladu. „Ne, pane von Kastelli. Ptám se, jestli počkáme, dokud nedorazí vaše sestra. Jak se zdá, má letadlo z Avignonu zpoždění."

Ericovo obočí vyletělo do výšky. „Moje *co?*"

„Vaše *sestra,* pane von Kastelli." Dáma z předpokoje prišustila dovnitř a naservírovala Laurentisovi kávu.

Eric kýchl, protože pach gumových medvídků se mu opět vplížil do nosu a mučil mu čichový nerv. „Tak sestra," pronesl tiše. „Z Avionu." Ani opakování mu nepomohlo snáze překonat údiv.

„*A-vig-non,*" upřesnil Laurentis ochotně. „Copak jste nevěděl… Je mi líto, pane von Kastelli. Zdá se, že dnes je den plný překvapení." Podíval se ke dveřím. „Tak, jak vidím, jsme tu teď všichni." Eric se prudce otočil.

Otevřenými dveřmi vstupovala dovnitř blondýnka. Vlasy jí sahaly téměř až k ramenům. Měla na sobě sportovní černý kalhotový kostým, sportovní obuv a kabelku, do níž by se jí vlezl snad i Mount Everest. Eric ji odhadoval na čtyřiadvacet let.

„*Bonjour, messieurs,*“ pozdravila, ale trochu se jí nedostávalo dechu. Posadila se do křesla vedle Erika. „Mo« *dieu, excuses-moije suis en retardje sais. Malhereusement… Merde!* Bože můj, promiňte mi, trochu jsem se opozdila, já vím. To je malér… Do prčic!“ Zaťukala si na hlavu. „Teď jsem vlastně v Německu, je to tak, že?“ Odkašlala si. „Promiňte mi mé zpoždění, pánové. Ale měla jsem poruchu na autě. Zatracené vozy z půjčovny.“ Hovořila se silným francouzským přízvukem a zapálila si cigaretu, z jejíhož štiplavého kouře se Erikovi zježily chloupky v nose. „Samozřejmě neměli žádné francouzské auto. Se starým peugeotem dvěstěpětkou by se mi to nestalo. Ten bych si opravila sama.“ Vyfoukla kouř ke stropu, přehodila nohu přes nohu a drze se rozhlédla kolem sebe. „Tak tedy, jdeme na věc, poslouchám vás.“

Eric se pomalu předklonil a nezakrytě ji pozoroval, jako by seděl na policii při identifikaci. Vyděsilo ho, že v pohledném obličeji mladé ženy skutečně objevil podobnost s otcovými rysy. A i se svými, za což nemohl jen téměř stejný sestřih vlasů. „Vy jste…“ nadhodil do vzduchu otázku.

„Ach. Promiňte mi.“ Přehrabávala se v obrovité kabelce, dokud nenašla legitimaci a tu předložila správci pozůstalosti. „Justine Marie Jeanne Chassartová, dcera pana von Kastella. Otec napsal mé matce, že všechno zařídil… Vy byste měl mít k dispozici odpovídající podklady, ne?“

„Ovšemže ano.“ Laurentis si vzal její průkaz a poznamenal si data a čísla.

„Co tady znamená *ovšemže ano?* Je to na mně trochu moc rychlé,“ přihlásil se Eric ke slovu. Údiv vystřídala zuřivá bezmocnost. „Jestliže jste moje sestra, proč o vás nic nevím?“ Blýskl po ní zlým pohledem – prostě tomu všemu nemohl uvěřit. Že by jeho otec podvedl milovanou matku, a to s nějakou Francouzkou? To stavělo do zcela jiného světla obrázek, jaký si o něm udělal, obrázek obdivovaného vzoru, příkladu nedosažitelné věrnosti. Otec si nejspíš v minulosti leckde zašukal se stejnou chutí, s jakou si nyní užíval i on.

Ženiny hnědé oči pobaveně vzhlédly vzhůru. „*Mon frére*, bratříčku milý, to je tím, že nejsem manželské dítě.“ Potáhla z cigarety a vyfoukla mu kouř do očí. „Otec nechtěl, aby to vešlo ve známost – z nejrůznějších důvodů. A tak z toho udělal malé tajemství.“ Ukazováčkem a

prostředníčkem svírala cigaretu a ukázala jí na Laurentise. „Ale všechno je v pořádku, že ano?“

„Ano,“ prohlásil advokát. „Váš nárok je notářsky ověřený.“ Natočil se k Erikovi. „Pane von Kastelli, chápu, že je pro vás šok, když se tímto způsobem dozvídáte, že máte sestru…“

„Nevlastní sestru,“ přerušil ho Eric okamžitě.

„Můj Bože, jaký v tom vidí rozdíl,“ zamumlala žena nevlídně. „Taková nestydatá arogance.“

„…že máte nevlastní sestru. Je však skutečností, že tato dáma je dcera vašeho otce.“ Otevřel pořadač a vyjmul z něho list papíru, na němž Eric rozpoznal otcův rukopis. „A v poslední vůli na ni pamatoval.“ Laurentis se napil kávy a začal číst poslední vůli Erikova otce. „Milý Eriku, milá Justine. Vy dva jste se nikdy nepoznali, přesto sdílíte stejný osud, jste moje děti. Ať už k mé smrti dojde jakkoliv, neměla by vás odradit od toho, abyste pokračovali ve věcech, jimiž se právě zabýváte. Můj majetek vám přitom zajisté přijde k dobru.“ Laurentis naklonil hlavu doleva směrem k Justine. „Své milované dceři Justine odkazuji milion euro, které budou převedeny na švýcarské konto v ročních splátkách po dvou stech tisících eurech. Justine, využij těch peněz moudře.“ Laurentis se podíval na Erika. „Milý Eriku, chtěl bych, abys věděl, že jsem tvou matku vždycky miloval. Ty také znáš,“ advokát si odkašlal, „znáš touhu, sílu a moc, jakou v nás vyvolávají pudy, a tak tě po smrti prosím o odpuštění. Tvé matce jsem se nikdy nedokázal přiznat. Zabilo by ji to – ale vím, že ty s tím dokážeš žít. Odkazuji ti svůj zbylý majetek ve výši pěti milionů euro, akciové podíly, domy v Irsku, v jižní Francii, Španělsku a v Petrohradě, byty v Tokiu, New Yorku a v Sydney a samozřejmě i vilu v Německu.“

„Samozřejmě.“ Eric protáhl obličej, protože si před očima vybavil černou ruinu.

Justine na něj zírala. „*Sacre merde!* Já jsem jeho dcera, pane. Mně patří polovina, nejenom ten milion eur ve splátkách.“

„Řekněte jí, že dostane hovno,“ vyrazil ze sebe Eric s námahou a zahleděl se na obraz na stěně. *Falešní hráči* byli opravdu vystaveni jako varování pro dědice, jak nyní pochopil.

Laurentis vládl ve své kanceláři jako suverénní král. Podobné střety jako tento znal až příliš dobře a nenáviděl je. Bylo však nutné dovést je do konce se ctí. „Madame Chassart, pokud budete chtít, můžete poslední vůli napadnout.“

Neohrabaně si strčila do úst další cigaretu. „Mrá *oui*, ale jistě,“ ozvalo se nezřetelně.

„Já ji také napadnu," prohlásil Eric okamžitě. „Navíc pochybuji, že je moje sestra a žádám o provedení analýzy DNA, aby se odstranily veškeré pochybnosti. Je to podvodnice." *Ale alespoň,* dodal v myšlenkách, *nepoužívá parfémy.*

„To jsem si myslel," povzdechl si Laurentis. „Do té doby, než se vyjasní rozdělení jmění a veškerého majetku pana Johanna Christiana Hanse von Kastella, nikomu z vás nic nepatří. Dokud soudní rozhodnutí nevstoupí v platnost nebo přece jen nedojde k mimosoudnímu vyrovnání, budu pozůstalost spravovat já." Povstal a odmítl jim na závěr potřást rukou. „Obdržíte dopisy s informacemi, jak se věci vyvíjejí. Samozřejmě mi můžete kdykoliv zavolat. Přeji vám hezký den." Zaklapl pořadač, vložil ho do zásuvky pod psacím stolem a tím je němě vyzval, aby opustili kancelář.

Eric vyšel jako první, doslova se vyřítil ven, neměl oči pro dámu z předpokoje, která stála jakoby náhodou předkloněná nad psacím stolem, ani pro odhalený okraj jejích punčoch, ale vyběhl rovnou na chodník. Nejraději by dal někomu pořádně do nosu.

„Eriku, počkej," zaslechl za sebou hlas se silným přízvukem, který už teď nenáviděl. A navíc mu ještě tykala! Šel dál. Obdařila ho další ze svých francouzských nadávek. Zněly šťavnatě, ale zároveň i elegantně. Najednou stála přímo vedle něho. *Taje ale pěkně rychlá,* prolétlo mu hlavou.

Justine byla téměř stejně velká jako on, štíhlá a měla tak neobvyklou tvář, že by klidně mohla být modelkou. „Chtěla jsem vysvětlit, proč…"

„Ty mrcho, jdeš jenom po penězích."

Se stejnou rychlostí, s jakou mu tato urážka vyklouzla ze rtů a dopadla na sestru, se mu dostalo odpovědi v podobě prudké rány. Zcela tím zaskočila jeho bojové instinkty, dokonce ani nestačil zvednout ruku, aby se bránil. Levá půlka obličeje v něm vyvolávala pocit, že ho neudeřila otevřenou dlaní, ale železnou tenisovou raketou. Úder mu odmrštil hlavu stranou, až zaskřípaly obratle, a černé vlasy mu spadly do očí. Musel rychle udělat úkrok, aby vůbec ustál prudkost její rány.

Eric úder okamžitě opětoval, ale Justine mu zablokovala pravačku. Pak však levačka vylétla vzhůru jako blesk a vlepila jí facku, zhruba se stejnou silou, jakou ho udeřila ona. Justina se musela chytnout Erikova kabátu, aby neupadla.

„Touché." Vycenila zuby a jemně si osahala rty. Žádná krev. S pokřiveným úsměvem se opět napřímila, zapálila si další cigaretu a lhostejně kouřila dál. „Teď už ti to můžu vysvětlit? Eriku, já ty peníze potřebuji, abych…"

Nechal ji stát na místě a zamířil ke svému vozu. Když otevřel dveře, zabouchla je Justine zezadu nohou a dveře prudce zapadly do zámku.

„*Merde, écoute-moi! Tak už mě ksakru vyslechni!* Já znám tvé tajemství, Eriku," vyštěkla mu do zad. „Já jsem jeho dcera, o tom nemůžeš pochybovat." Něco tiše zacinkalo.

Eric se zhluboka nadechl a pomalu se otočil. Justine stála před ním, v ruce držela třpytící se zlatý řetízek a na něm visel tesák, příliš velký na obyčejnou šelmu. Ukořistit neporušenou část těla nějakého lykantropa bylo značné umění. Znamenalo to, že jeho majitel buď ještě žije, nebo že někdo ovládal jistý zvláštní rituál, který zabránil, aby se tělo po smrti vrátilo do lidské podoby a z vlčího tesáku se stal obyčejný špičák.

„Pochází od ní," pronesla polohlasem.

Eric uchopil lesklý, dokonalý zub a prohlížel si ho ze všech stran. Vítr mu přinášel Justinin pach do nosu. Zdálo se mu, že v něm cítí stopu otcova pachu, což bylo samozřejmě zcela nemožné. Přejel po zubu prstem a pak se na ni podíval.

„Odkud ho máš?"

„Je vyražený." Justine ho obšťastnila divokým úšklebkem. „Z té její odporné tlamy." Opět si připnula řetízek kolem krku tak, že přívěšek zůstal skrytý pod halenkou.

„*To ty?*" Nevěřícně se zasmál. „A to ještě žiješ?"

„Potkala jsem ji před dvěma lety. Došlo k boji, který ona předčasně ukončila, protože do hry vstoupila třetí strana. Strana s velkými zbraněmi a palebnou silou, která by si v ničem nezadala s cizineckou legií."

„Nevěřím ti."

„Bylo to tak."

„A *kde* k tomu došlo?"

„Na jihu Francie, poblíž Auvers. Tam, kde to všechno začalo." Cvrnknutím prstu odhodila nedopalek. „Johann mě předem varoval, že budeš zuřit, ale…"

„Dostaneš milion euro, nic víc. S tím se smiř."

Žena vztekle zabručela. „Merde, Eriku! Já jsem na dně! Náš život je drahý, to věčné cestování, munice, kupování informací a podplácení lidí."

„Tak musíš víc šetřit. Lítej s levnými společnostmi."

Prosebně se na něj zahleděla. „Můžeme si ten soud ušetřit, bratře."

Erikova pravice vystřelila vzhůru, popadla ji za krk a stiskla. „Já *nejsem* tvůj bratr, Justine. Ty jsi bastard, nic jiného," zavrčel a oči se mu zúžily, zežloutly a objevil se v nich zlý lesk.

„Já za to nemůžu, že se s mojí matkou neoženil,“ lapala Justine po dechu, tvářejí zrudly. „Eriku, já tě pořádně kopnu do koulí, jestli hned nepřestaneš!“

Odstrčil ji od sebe, žena narazila do popelnice a musela se znovu přidržet, aby neupadla. „Do prdele!“ ulevila si vztekle. „Když je jeden sám, je pro ni snadnou kořistí!“

„Ty možná jo.“ Eric nastoupil do porsche, nastartoval motor a vytočil ho do vysokých obrátek. „Já ne.“

Justine si stoupla k okénku. „Kde tě najdu, jestli se o ní něco dozvím?“

„Nestarej se. Já se doslechnu, kde našli tvoji roztrhanou mrtvolu, a budu vědět, kam musím jet.“ Rozjel se, zaslechl, že žena ještě Cayenne nakopla, a viděl, jak se ve zpětném zrcátku zmenšuje. Na rozloučenou vztyčila prostředníček.

Eric ani na chvíli nepochyboval, že Justina lhala. Těch pár věcí, o nichž věděla, si mohla dát dohromady z otcova vyprávění. No dobrá, byla rychlá a silná, ale to nic neznamenalo. Možná ji osud ušetřil, namlouval si.

Eric vytočil číslo svého informátora a povyprávěl mu o otevření závěti a o neznámé sestře. Breitwangler ji okamžitě doplnil na seznam podezřelých, kteří by mohli být odpovědní za smrt Erikova otce. Bylo zřejmé, že Justine dávno věděla, že bude mít ze závěti prospěch, a nebylo nic jednoduššího než si k tomu bohatství trochu pomoci, ne?

Eric se musel ušklíbnout. „Podnikněte všechno, co bude ve vašich silách,“ požádal informátora. Jen ať se o Justine zajímají policajti. Při tom, co měl v plánu, nepotřeboval, aby ho někdo doprovázel.

V.
KAPITOLA

2. leden 1765, v blízkosti Mazel-d-Grèzes, jižní část Francie

„Rychleji, Camillo. Blíží se sněhová bouře.“ Jean Chateauneuf pobíhal kolem stáda bečících ovcí, mířícího ke chráněnému závětří hory, a zaháněl svéhlavou Camillu zpět k ostatním. Ovce se rozhodla, že se odtrhne a najde si úkryt před ledovým vichrem v blízkém bukovém lesíku.

Koncem hole zvíře lehce udeřil. Camilla se na něj podívala tupýma očima a odskákala zpátky ke stádu.

„No vidíš. Na ty tvoje skopičiny nemáme čas.“ S úlevou si vydechl, protože už se viděl, jak se za ovcí brodí hlubokým sněhem až do lesa. A lesy byly místem, kam se žádný čtrnáctiletý chlapec v té době nepouštěl sám.

Neměl strach z vlka – hůl si na jednom konci naostřil a dokázal by se jí proti němu ubránit. Přesto v něm skupina temných stromů nevyvolávala právě radost. Takovému místu by se vyhýbal, i kdyby mezi lidmi právě nekolovalo tolik historek o vlkovi, který kdeco roztrhá.

Camilla si to mezitím znovu rozmyslela. Lesík s bezvětřím ji lákal, zabečela, ještě jednou se odtrhla, a tentokrát ji dokonce následovalo několik dalších zvířat ze stáda.

Chateauneuf zanadával a pustil se do pronásledování. Marně se snažil zabránit ovcím, aby běžely do lesa. Mrzelo ho, že u sebe nemá věrného Gastona, který jejich rodině hlídal ovce celá léta. Pes přišel před měsícem o život a nový ještě nebyl dost vycvičený. Tak musel za ovcemi utíkat sám.

Ovce zpomalily, teprve když doběhly mezi buky.

Jean Chateauneuf se podíval na stromy a necítil se přitom ve své kůži. Větve bez listí se vzpínaly k potemnělé obloze, holé koruny stromů se

kymácely ve zvedajícím se větru, lesem znělo neustále pískání, tu a tam doprovázené příležitostným zapraskáním zlomené větve. Najednou si vzpomněl na všechny podrobnosti o setkáních s bestií, o nichž si lidé vyprávěli. Tohle ponuré místo bylo jako stvořené projeden z jejích přepadů.

„Hněte sebou, slečinky," pobízel ovce, kterým se zde podle všeho velice zalíbilo. Pobíhal kolem nich a snažil se je zahnat k ostatním. „Chtěl bych být doma dřív, než ta bouře začne řádit. Vám je přeci taky líp ve stáji než v lese, kde odevšad táhne."

Někde mezi kmeny něco hlasitě prasklo: něco těžkého šláplo na větev.

Srnec. To mohl být srnec, pomyslel si Chateauneuf a předstíral, že nic neslyšel. Když se podobný zvuk ozval podruhé, znejistěl. „Zatraceně, Camillo!" pustil se do ovce a přetáhl ji holí tak silně, že ovce vyděšeně uskočila, utekla před ním pryč – a zmizela v křoví, prohýbajícím se pod nánosem sněhu. To bylo opravdu to nejhorší, co se pasákovi ovcí mohlo přihodit: jedna část stáda stála před lesem, druhá zaběhla dovnitř a jedna ovce se od ostatních odtrhla. Noc pod širým nebem Camilla nepřežije. Sněhová bouře nebo hladové šelmy se už postarají, aby se nedožila dalšího dne. Povzdechl si. I když se mu nechtělo, nedalo se nic jiného dělat, zvíře mělo velkou cenu a otec by ho zahrnul výčitkami, nadávkami i ranami, kdyby je nedovedl do bezpečí chléva.

„Počkejte tady," nařídil Chateauneuf ostatním zvířatům, jako by dokázaly jeho slovům rozumět. Vydal se po stopách, které Camilla po sobě zanechala, a prorážel si holí uličku zasněženým houštím. Znovu a znovu slyšel její zvoneček a tiché bečení, ale ať ji lákal, jak chtěl, uprchlice se nehodlala vrátit. Ovce nebyly zvlášť inteligentní zvířata, ale bylo nad slunce jasné, že na tu ránu Camilla jen tak nezapomene.

Křoví prořídlo a chlapec konečně zahlédl mezi větvičkami hledanou ovci. S rozběhem po ní skočil a snažil se zvíře chytit za zadní nohu. Ruce se v pádu sevřely, zaryly se do chladné vlny a pevně Camillu uchopily. Ta vyděšeně zabečela a začala sebou zmítat.

„Mám tě," vydechl Chateauneuf radostně, zvedl se a s trochou námahy si přehodil uprchlici přes ramena. „Podruhé už mi neutečeš."

Znovu něco zapraskalo, tentokrát nalevo od něj – a pak Jean uslyšel vrčení vlka. Zničehonic stál přímo před chlapcem: velké, mohutné zvíře, které se klidně mohlo pustit do boje s dospělým mužem, o chlapci ani nemluvě. Od pysků mu odkapával na zem hustý, hlenovitý výměšek. Zvíře mělo vzteklinu.

Vlk i chlapec zírali jeden na druhého, dokud Chateauneuf nesklouzl pohledem k holi. Zapadla do houští a jen kousíček z ní vyčníval ven. Když se vrhl po Camille, nechal svou jedinou zbraň ležet na zemi.

Vlk zavrčel podruhé, tentokrát hlasitěji. Naplno vycenil zuby a nakrčil se ke skoku.

Chateauneuf stál na místě jako socha. Neodvážil se pohnout, zároveň však také nevěděl, co si má počít, aby odvrátil vlkův útok. Ovce vycítila nebezpečí, vzpínala se mu v náručí, rozčileně bečela a zvonek na krku jí začal hlasitě cinkat. Tím nemocného vlka ještě více vydráždila. Na chvíli jako by se přikrčil, pak se ale odrazil a vyskočil, rozevřená tlama mířila chlapci rovnou na krk.

Zezadu, odněkud ze strany, uslyšel chlapec ohlušující ránu – něčí mušketa hlasitě vystřelila! Chateauneuf zaječel hrůzou a překvapením. Sledoval, jak se vlk na něj řítí, šedá srst v úrovni hrudě sebou škubla, načež vlkovi vytryskla ze zad fontána krve.

Vlk zavyl, narazil přímo do něj a prudkost nárazu srazila hocha k zemi. Střela však vlka na místě usmrtila, takže se pasáček nestal obětí jeho tesáků. Hoch statečně a pevně svíral Camillu v náručí, ani na okamžik ji nepustil.

„Je s tebou všechno v pořádku, chlapče?“ Vedle něj se zjevila postava v dlouhém cestovním plášti. Chateauneuf nerozeznal za vyhrnutým límcem a ve stínu třírohého klobouku její rysy. Bylo možné, že za život vděčí oživlému duchu nějakého dávno mrtvého lovce.

„Děkuji, monsieur,“ vykoktal rychle a zdlouhavě se vyhrabával ze sněhu na nohy se zmítající se ovečkou v náručí. V uších mu pořád ještě zvonilo dunění muškety, srdce zuřivě bušilo.

Muž přikývl, prošel kolem něho a důkladně si prohlížel složené zvíře. Pak zklamaně vydechl. „Jenom nějaký vzteklý vlk.“ Dobil prázdnou hlaveň muškety a znovu se obrátil k chlapci. Ten konečně rozpoznal přátelské hnědé oči a části mladého obličeje. „Doufal jsem, že to je ta bestie. Já jsem Pierre Chastel. Můj bratr, otec i já ji honíme,“ vysvětloval rychle. „Sledoval jsem jednu stopu, když jsem uslyšel tvou ovci.“

„Vás poslalo samo nebe! Já jsem Jean, Jean Chateauneuf.“ Hoch se pomalu uklidnil a snažil se, aby před svým zachráncem nevypadal jako zbabělec. „Přišel jste právě včas, monsieur. Půjdete se mnou? Brzy začne příšerná sněhová vánice. Raději byste neměl zůstávat venku. Jestli jste byl té bestii na stopě, stejně teď nic nenaděláte. I bestie si vyhledá nějaký úkryt. Honit ji můžete až po bouři.“

Pierre krátce uvažoval a pak přikývl. Odepnul od opasku lovecký roh a hlasitě do něho zadul, aby dal otci a bratrovi na vědomí, že je s ním všechno v pořádku, ale že bestii nesložil. I přes hlasité vytí větru uslyšeli slabou odpověď na Pierrův signál. „Pojďme.“

Chateauneuf kráčel jako první, Pierre šel těsně za ním. Společně zahnali ovce zpátky ke stádu a pokračovali v cestě do údolí. Zima jim dala jasně najevo, že se s ní nedá žertovat.

„Začíná to být moc nebezpečné,“ překřikoval chlapec hřmění bouře a ukázal holí na jakési stavení. „To není náš domek, ale chlév nám poslouží jako přístřeší, dokud se počasí neuklidní.“

Pierre mu pomohl zahnat zvířata do tmavé místnosti. Páchlo to v ní po koňském hnoji a po ovcích, zmrzlé koňské koblížky na zemi byly tvrdé jako kámen. Na udusané hlíně ležela trocha sena. Ovčák zapálil lucernu, visící u stěny na dlouhém háku. Oba měli okamžitě pocit, že díky záblesku světla se ve chlévě trochu oteplilo.

Stavení bylo čtyři kroky široké a pět kroků dlouhé. Bylo postavené ze žulových kvádrů, jako střecha sloužila jednoduchá konstrukce z trámů a břidlicových šindelů. V zadní polovině bylo z hrubých fošen a prken zbudované druhé patro, na něm byly uložené skromné zásoby sena a slámy.

Ovce se tlačily těsně jedna na druhou, aby se navzájem zahřály, a tiše pobekávaly. I ony byly šťastné, že unikly ledovému větru, který hvízdal škvírami ve dveřích a zpíval svou mrazivou píseň.

„Vy lovíte bestii, monsieur?“ vyptával se Chateauneuf. Jak dýchal, stoupal mu od úst oblak bílé páry. V mladém hlase zaznívalo uznání.

Pierre postavil mušketu do rohu a pousmál se nad obdivem, s jakým se na něj mladík díval. „Mnoho lidí by to považovalo za hloupost a ztřeštěnost,“ odpověděl s mírným úšklebkem. Sklopil límec kabátu a sundal si šál. „Ale my přesně víme, co děláme. Bestie nás nemůže překvapit.“ Posadil se na kupku sena a natáhl si nohy.

„A jak ji chcete zabít?“ Chateauneuf se krátce podíval na Pierrovu zbraň. „Slyšel jsem, jak lidi říkají, že bestii nikdo nedokáže zranit. Už má v sobě více než tucet zásahů a stejně vždycky dokáže pochopům znovu a znovu unikat. Máte nějakou zvláštní zbraň, monsieur?“

„Nemám. Ale já umím na rozdíl od ostatních dobře střílet,“ odpověděl Pierre a nezvučně se pousmál. Vyhrabal z brašny se zásobami kousek chleba a šunku, ohřál napolo zmrzlé maso nad lampou a nabídl kousek chlapci.

Chateauneuf si šunku s díky vzal. „Vy jste se nepřidal k těm dragounům, monsieur. Proč ne?“ vyptával se zvědavě a přitom žvýkal.

Pierre si posunul klobouk do týla. „Ti nemají ani tušení, jak by měl takový lov vypadat. Jejich pasti jsou na nic. Na koních možná vypadají krásně, ale to je to jediné, v čem v tomto kraji vynikají. Jejich pěšáci nejsou o nic lepší.“

Chlapec přikývl. „To říká můj táta taky. Oni se už i převlíkli za ženy, aby nalákali bestii do pasti, ale nebylo jim to nic platné.“

„Kdybych já byl bestie, tak bych taky nechtěl sežrat ženskou, která má na bradě strniště, páchne chlastem a prdí jako jezevec.“ Pierre si uřízl ještě kousek uzeného masa. „Je špatné, že se po Gévaudanu potloukají cizí lovci. Navíc jsou stejně neschopní jako Duhamel a jeho muži. Bestie se jim vyhne obloukem a za chviličku udeří v jiných oblastech, ve Vivarais nebo v Margeride. Musíme ji ukolébat, aby se cítila v bezpečí a pak udělala nějakou chybu.“

Chateauneuf se zadíval na lovce pozorněji než předtím. „Vy už jste někdy stál té bestii tváří v tvář, monsieur? Podle toho, co říkáte, tak…“ Krátce zbystřil sluch, protože zaslechl na seníku tiché zašustění. Nejspíš si tam myši hledaly skromnou potravu.

Pierre se opřel zády o zeď, uvolnil si límec a rozepnul šaty. „Ano, už jsme ji jednou zaskočili, ale unikla nám dříve, než jsme stačili vypálit jedinou ránu. Její srst má takovou barvu, že je v houští skoro neviditelná.“ Od těla mu stoupala teplá pára a proudila dál do ledového chléva. V něm alespoň bylo naprosté bezvětří.

„Monsieur, chcete si uhnat smrt?“ vyptával se ustaraně Chateauneuf a zapomněl, že se chtěl dále vyptávat na bestii. „Co je s vámi?“

Pierre vylovil z kapsy kapesník a otřel si kapky potu, které se mu perlily na čele. „To ta horečka,“ odpověděl a vydoloval zpod kabátu láhev s pitím. Při těchto teplotách ji člověk musel nosit těsně u těla, aby voda nezmrzla. „Pravidelně se mnou cloumá, od té doby, co…“ Zarazil se. „Od té doby, co mě pokousal jeden vlk.“ Dychtivě se napil.

Chateauneuf od něj rychle couvl.

„Ne, chlapče, to není vzteklina,“ uklidňoval ho Pierre. „Může za to špína, kterou měl na zubech. Ta se mi dostala do krve a zanítila ji. Teď mě to v žilách pálí jako oheň a trápí mě horkost, ale jak rychle to přijde, tak rychle to i odezní.“ Zavřel oči.

Ovce najednou zneklidněly. Tlačily se do nejvzdálenějšího kouta chléva, tiše bečely a neustále se na Pierra dívaly. Toho chytly prudké křeče, nekontrolovatelně se třásl, ruce se zabořily hluboko do sena.

Chateauneufa se zmocnil strach. Kolovaly pověsti, že ta bestie je loup-garou, vlkodlak, který v lidské podobě pokojně žije mezi ostatními

obyvateli Gévaudanu. Mohl by to… mohl by to být tenhle lovec? Neproměňoval se právě ve vlka, aby se na něho mohl vrhnout?

„Svatá matko Boží, stůj při mně!“ Chlapec se přinutil opatrně obejít zmítajícího se muže a popadnout mušketu, ačkoliv neměl nejmenší tušení, jak se s tou zbraní zachází. Možná stačilo jen natáhnout kohoutky, zamířit hlavní a stisknout spoušť.

Chateauneuf stál dva kroky od funícího Pierra a mířil mu hlavní na čelo. „Monsieur, co je s vámi?“ úporně na něj dorážel. „Naháníte mi strach.“

Lovec trhaně dýchal, úpěl a naříkal jako zvíře, na zvucích, které vydával, nebylo téměř nic lidského. Chateauneuf zvedl zbraň, připraven bránit svůj život i životy svých ovcí.

Potom znovu uslyšel harašení. Zase se ozvalo z horního patra chléva, tentokrát však bylo výrazně hlasitější a zcela jistě to nebyla myš! Mladý pasáček trhl zbraní a zamířil jí k hornímu patru…

…a díval se bestii přímo do očí. Stála na číhané vedle dřevěného žebříku a bezostyšně se chlapci ukazovala. Dobře věděla, že je vůči němu ve výhodě. Byla velká jako tele, se širokou, odpornou tlamou, krátké uši zvýrazňovaly její znetvořenou podobu. Děsivé vyceněné tesáky v černé mordě byly neklamným příslibem smrti.

„Pane na nebesích!“ zakoktal Chateauneuf. Mušketa vystřelila, kulka se zaryla do dřevěného trámu. „Monsieur Chasteli, proberte se, jinak…“ Avšak v tom se již těžké, svalnaté tělo vymrštilo do vzduchu a letělo přímo na něj. Nárazem mu vyklouzla mušketa z prstů a dopadla na zem.

Ucítil děsivý pach, pokusil se klást odpor a zabořil ruce do krátké srsti. Přímo před sebou měl širokou hruď zvířete s jedním bílým pruhem. Pak se zadíval do rudě se lesknoucích, děsivých očí, zuby se mu zaryly do krku a roztrhaly ho. Hrdlem mu projela žhavá bolest – a potom už nic necítil. V šoku nic nevnímal.

Apaticky ležel na zemi, několik okamžiků ještě žil, slyšel, jak si bestie s mlaskáním pochutnává na krvi, která mu tryskala z hrdla, a jak vrní radostí, když mu drápy a tlamou rozervala břicho. Chlapcovo tělo se zmítalo ze strany na stranu, podle toho, odkud se do něj bestie lačně a chtivě zabořila. Poslední věc, kterou hoch viděl, byl křídově bílý obličej Pierra Chastela, který se mu vynořil v zorném úhlu, a lovcovy křečovitě zkroucené prsty, které se po něm natahovaly. Pak mu vše ztmavlo před očima.

* * *

Jean Chastel se vřítil do dveří chléva. V zuřící bouři měl co dělat, aby ho vůbec našel. Zděšeně zůstal stát na prahu.

Vedle zohavené mrtvoly asi čtrnáctiletého chlapce seděli jeho synové Pierre a Antoine. Oba byli od hlavy až k patě potřísněni krví mrtvého, jako by se v ní vyváleli jako prasata. Oba měli šaty jen tak ledabyle přehozené přes sebe, Antoinovy boty ležely vedle vchodu. Měli nepřítomný, omámený pohled a zpočátku si vůbec neuvědomili jeho přítomnost. Po chvilce se Pierrovy rysy rozjasnily. „Otče!“ Vyskočil na nohy, podíval se na sebe a pak na bratra. „Co… co jsme to udělali?“ zašeptal. „Nemůžu si na nic vzpomenout. Vešel jsem s chlapcem dovnitř a …“ očima zabloudil k hornímu patru chléva, „bestie! Číhala tam nahoře a…“ Odmlčel se.

Antoine se rozesmál a rukou si odhrnul zkrvavené dlouhé vlasy z obličeje. „Já? Já že mám být ta bestie? *Ty* seš bestie a chceš před otcem svalit vinu na mě.“

„Nedokážu si na všechno vzpomenout, ale když jsem přišel do chléva, tak jsi tu nebyl. Bestie je pryč, místo ní stojíš přede mnou ty,“ odporoval Pierre. „Vysvětli mi, jak je to možné.“

Jean sundal mušketu z ramene, natáhl kohoutky a zadíval se na syny. „Pod stříškou nad vchodem do chléva jsem po bestii nenašel žádné stopy. Ten, kdo to udělal, ať je to kdokoliv, je ještě ve chlévě,“ prohlásil nejistě.

Antoine ukázal na patro. „Možná se před náma schovává, co?“ Vyšplhal po žebříku nahoru, přehrabával se v seně i ve slámě, ale nic nenašel. Přesně tak, jak se Pierre v duchu domníval.

Lesníka se zmocnilo příšerné podezření. Bestie tehdy oba syny zranila. Že by jim rány vypálil rozžhavenou čepelí příliš pozdě? Nosí v sobě zárodek zla?

Připomněl si Antoinovo podivné chování v Chaulhacu, jak byl fascinován chlapcovou mrtvolou, jak ji očichával. A Pierrův šok – nedostavil se s podivným zpožděním, jako by vyčkával, aby pak mohl otce vodit za nos? Jeana zamrazilo, když se ho zmocnilo hrozné podezření: stopy před chlévem byly jednoznačné. Žádní jiní viníci tu nebyli. A jeho synové již jednou zabili. Nejméně jednou. Roztřásly se mu ruce.

„Kdokoliv tohle to způsobil,“ opakoval drsně, „je pořád ještě tady uvnitř.“ Očima přelétl po vyděšených obličejích obou synů. „Co s vámi ta bestie provedla?“ vykřikl zoufale. „Mstí se mi mnohem strašlivěji, než jsem mohl čekat.“ Prsty křečovitě sevřely zbraň. Nevěděl, co má dělat – další bestie by byly pro Gévaudan příliš těžkou zkouškou.

Antoine seskočil ze seníku a stoupl si vedle otce. Tušil, co se mu honí hlavou. „Nesmíš dopustit, aby ta bestie nad náma zvítězila, otče. Když nás

zabiješ, bude triumfovat. To nesmíš dovolit! My budeme hledat… budeme hledat nějakej prostředek, který nás tý kletby zbaví.“ Vklouzl do vysokých bot. „Znám jednoho kata, kerej se vyzná v nejrůznějších čárech a kouzlech. On nám určitě řekne, co platí na toho loup-garoua, kterýho nosíme v sobě.“ Vrhl se na kolena a prosebně se zahleděl otci do očí. „Otče, úpěnlivě tě prosím! Jsme tvoji synové, tvoje maso, tvoje krev. My nemůžem za to, že se z nás staly bestie. Pomoz nám zbavit se prokletí, který se na nás sneslo. Já nechci umřít!“

Jean Chastel si přiznal, že utrpení, které ho souží den ode dne víc a víc, je nad jeho síly a vrhl se Antoinovi do náruče, Pierre se k nim přidal a plakal zoufalstvím. Všichni tři klečeli na zamrzající krvi mladého pasáčka ovcí a hledali jeden v druhém oporu a útěchu.

Lesník se nakonec vzpřímil, pozvedl i oba syny a pevně se na ně zahleděl, nejdříve na jednoho, pak na druhého. „Máš pravdu, Antoine. Najdeme protilátku – a tu bestii budeme honit dál.“ *A já budu od této chvíle dávat pozor na každý váš krok,* dodal v duchu, *aby tady lidé kvůli vám netrpěli ještě víc. I kdybych vás kvůli tomu musel někam zavřít.* Pohledem naplněným bolestí a vztekem přejel po rozsápaném těle mladého pasáčka a slíbil bestii, že za to mnohonásobně zaplatí, zemře v nevýslovných mukách. „Zmizme odsud dříve, než se ta bouře utiší a lidi se vydají ven. Určitě budou chlapce a jeho ovce hledat.“

Antoine a Pierre si upravili šaty, posbírali věci a vyrazili do rozhněvané bílé záplavy. Již po několika krocích se jejich obrysy ztratily v hřmící směsici vichru a sněhových vloček.

Jean se ve dveřích ještě jednou otočil a zadíval se na to, co jeho synové po sobě na místě zanechali. Sundal lampu z háku, rozbil sklo a vhodil ji do sena. Plameny okamžitě vzplály a ve vysušené trávě se rychle šířily. Ovce hlasitě bečely, vyběhly z chléva ven a prchaly před ohněm, jímž chtěl lesník zakrýt všechny stopy.

Když poslední zvíře uniklo z chléva, zavřel Jean dveře. Říkal si, že pro chlapcova otce bude větší útěchou vědomí, že jeho potomek zemřel následkem požáru, a ne v drápech a tesácích dvou bestií. Pravda nesměla vyjít na světlo. Nikdy.

VI.
KAPITOLA

Mnichov, 11. listopad 2004, 13.51 hodin

Eric zastavil Cayenne v příjezdové aleji před vilou, kterou mu otec odkázal. Lépe řečeno, zastavil před zuhelnatělými zbytky. A v sychravém, pošmourném zimním počasí na ně nebyl nikterak hezký pohled.

Vystoupil, opřel se o otevřené dveře porsche a zadumaně si prohlížel majetek, který mu nyní patřil. Zde strávil většinu dětství, pobíhal po dlouhých chodbách, pod jeho kroky se rozechvívalo obrovité, tajuplné podkroví. A zde také při některých ze svých pověstných záchvatů vzteku kolem sebe házel hrnce. Tady ho otec naučil vše, co musí při lovu vědět a znát: znalosti o bytostech, které se dokáží proměňovat, jejich řeč a zvyky. A rovněž ho vycvičil v umění lhát a špehovat, a především bojovat. Když oslavil osmnácté narozeniny, začal žít životem bojovníka, při němž ho otec zpočátku ještě doprovázel, až se po dvou letech stáhl do ústraní a začal se horečnatě věnovat vědě. Přesunul se do pozice muže v pozadí. Mnichovská usedlost byla hlavním sídlem jejich prastaré rodiny s bohatými tradicemi z dávných let, dům plný skrytých pokladů, které dynastie von Kastellů postupně nashromáždila.

Bývalo to jejich hlavní sídlo. Bývalo.

Nádherná stavba z osmnáctého století už neexistovala. Vyhořela, kromě základů se všechno zřítilo, dům byl minulostí. Tu a tam některá osamělá okenní tabule statečně vzdorovala žáru a zaplatila za to oslepnutím, jiné praskly nebo popukaly. Pohled na ruiny mu působil bolest.

Vše nyní bylo úředně potvrzeno: kriminalisté nalezli zbytky trhaviny C4 a roznětky. Eric sám nepatřil k podezřelým. Opatřil si alibi, a tak se vyhnul vyšetřování.

Nohy vedly Erika jakoby samy od sebe křupajícím sněhem vzhůru po pískovcovém schodišti. Podlezl pod zelenobílou policejní páskou, jemně se dotkl veřejí načichlých sazemi a uhlím, pohladil je jako blízkého přítele a nakonec jimi vešel do vstupní haly. Černobílé kachličky zmizely pod sutinami, milované dřevěné schodiště podlehlo plamenům a leželo jako nedefinovatelné černé něco na opačném konci haly.

Jenže Eric neměl v úmyslu vyjít nahoru do patra. Pracovna nad ním byla zničená – ale všechny důležité vědomosti měl uložené na jiném místě. S námahou si prorazil cestu do kuchyně, která vypadala, jako by ji smetla tlaková vlna nebo jako by v ní vybuchla bomba. V kuchyni byl vchod do tajného sklepa.

Přistoupil k polici se zásobami, na níž pořád ještě ležely malé, výborné suché salámy, které měl tak rád, zasunul polici dozadu a otevřel tím vchod na úzké schodiště. Vedlo do tajné říše jeho otce: do podzemní laboratoře a zároveň i k jedinečnému skladu zbraní.

Potmě sešel dolů. Znal tady každičký schod, kdejakou nerovnost – i skryté mechanismy bezpečnostních opatření. Když došel dolů, otevřel dveře obrovského trezoru, za nimiž vládla naprostá tma, a chystal se vejít dovnitř.

Tichý šramot na schodišti ho varoval.

Vytáhl pistoli Sig Sauer a namířil na schodiště kapesní svítilnou, kterou si přinesl z auta. „Vstupujete na soukromý majetek. Jestli jste od policie, okamžitě se ukažte.“

Šramot se stal hlasitějším, někdo nesmíme opatrně scházel po schodišti a zřejmě naprosto přesně věděl, na které schody nesmí stoupnout.

Vetřelci to stejně nepomůže. Eric hodil svítilnu na poslední schod a tím aktivoval bezpečnostní systémy.

Jednoduchá mechanika je něco kouzelného, protože k tomu, aby fungovala, nepotřebuje elektřinu. Silná železná pružina, klín, naostřená stříbrná tyč, to celé v padesátinásobném provedení, představovaly nesmírně účinnou zbraň. Stříbrné tyče, zapuštěné do zdi, vystřelily z míst, v nichž byly ukotveny, a probodly všechno, na co na schodišti narazily.

Eric zaslechl, jak něco vyděšeně, bolestivě zaskučelo. Sklonil se pro lampičku a posvítil si na schody. Paprsek dopadl na malý červený potůček, stékající po schodech dolů. Čůrek syčel, protože se dostal do styku se stříbrem. „Ty svině,“ vykřikl a rychle zamířil ke stěně vedle vchodu, na níž byla umístěna páka vypínající nebezpečnou past.

Eric deaktivoval mechanismus a hned poté se k němu přikulilo tělo nahého, velice mladého muže. Zůstalo ležet u paty schodiště, hlavou dolů.

Tyče ho probodly na sedmi místech najednou a vypálily mu vlkodlaci nákazu z těla.

Shora zazněly spěšné kroky a hluk. Někdo prchal pryč a prodíral se sutinami.

Eric cítil, jak mu krev v těle začíná vařit. Lov mohl začít.

Když vyšel z domu, uviděl, jak zasněženou zahradou pádí nějaká žena. Ohlédla se po něm a rychle ze sebe shodila bundu. Postupně se v běhu vysvlékala, kus za kusem, jak to jen šlo. Na to, aby po ní střelil, už byla příliš daleko.

„Ty se chceš proměnit, co?“ Rozběhl se k vozu, nastoupil, vybral prudkou zatáčku kolem zamrzlého záhonu s květinami a sjel po malém schodišti na louku. Od kol mu odletovala oblaka sněhu a míhala se kolem bočních oken. Terénní vůz přímo miloval, když musel překonávat těžké překážky, a prchající ženu hbitě dohánět. Pro Erika představovala dvounohý zdroj informací.

Žena se mezitím úplně zbavila šatstva na horní části těla. Rychle pochopila, že na rozlehlé louce nemůže Cayenne se 450 koňmi pod kapotou uniknout, takže prudce odbočila a zamířila k malému lesíku, který Eric nenáviděl, už když byl malý chlapec. Byl to hustý jedlový háj, temný jako noc a nahánějící strach. Údajně v něm v 19. století zmizelo sedm lidí, když přišli do vily na návštěvu. On sám se tam také jednou ztratil a málem umřel strachy.

Žena s dlouhými černými vlasy se zastavila na kraji lesa, shodila ze sebe boty, kalhoty a kalhotky a nahá běžela dál. Erikovi se na chviličku mihlo před očima její bujné rozkymácené poprsí, pak hned zmizela v lese. Dokázal si představit, že by s ní mohl provádět lepší věci než pronásledovat ji a zabít. Ale pravidla hry byla prostě taková.

Zastavil Cayenne, vyskočil a sáhl po odhozené košilce. Zhluboka nasál ženin pach a pustil se za ní. Co nejtišeji pádil lesem. Zpočátku se orientoval podle zvuků praskajících větviček daleko před sebou a nosem nasával chladný vzduch, aby dlaka snáze vystopoval.

Nenašel ji. Eric se zastavil, uchopil stříbrnou dýku a sundal brýle. Svět se okamžitě rozplynul, jako by se díval přes tlumící filtr – zato však jeho nespoutané světlé hnědé oči od této chvíle reagovaly na sebemenší pohyb. A skutečně ženu vypátral: podle siluety, kterou zahlédl, se nacházela v přechodném stádiu, těsně před ukončením proměny ve vlka.

Eric zaspurtoval a spolehl se na své oči, které postřehly i ten nejopatrnější pohyb soupeřky. Oči snesly srovnání s hledáčkem nejmodernějšího zbrojního systému a on sám byl jako tvrdošíjná raketa,

která neustále zdokonalovala zaměření a dopřála si klidu teprve ve chvíli, kdy dopadla na cíl.

Dopad přišel pro dlaka naprosto nečekaně. Eric zezadu skočil na vlčici, převalil se s ní ve sněhu a sedl si na ni. Rukavice se zabořila do dlouhé, světlé zimní srsti na hrdle vlčice, ruka s dýkou udeřila a zabořila se do lopatky, přímo do kloubu. Zranění nebylo smrtelné. Zato však velice, velice bolestivé. Vlčice úzkostně zavyla, neodvažovala se ani pohnout, jen žalostně skučela, smířená s osudem.

Přišlo mu vhod, že žena, kterou polapil, nemá bojovného ducha. Alespoň to tak vypadalo. „Proměň se zpátky," požadoval, převrátil ji ve sněhu, přitiskl jí čenich k zemi a přiložil dýku k obnaženému krku. Stále ještě ji neviděl jasně. Teprve když zaslechl praskání a ucítil, jak se mu její hlava pod prsty mění a nabývá lidské podoby, sundal ruku ze ženina obličeje a nasadil si brýle.

Když byla proměna u konce, dřepěl Eric na břiše nanejvýš sedmnáctileté dívky, která na něj ustrašeně zírala a polohlasně naříkala, protože jí bolest v rameni působila nesmírné bolesti. Stříbro jí vypálilo maso a zabránilo, aby se rána zregenerovala. Zkrvavená čepel jí syčela na krku a životně důležitá tekutina klokotala varem.

„Jak se jmenuješ?"

„Tina," zakňourala. „Prosím, já…"

„Kdo byl ten druhý a co jste chtěli v mém domě?" Rychle se ohlédl, zbystřil sluch, nasál vítr. Naštěstí byli sami, to bylo zatraceně dobré. Jak na ní seděl, mohl vzbudit zdání, že ji právě chce znásilnit, při pohledu na ně by nikoho nenapadlo nic jiného a nikdo by nezůstal klidně stát. Potenciální zachránci by pak zase jemu způsobili zbytečné problémy. „No tak, Tino?"

Dívka nehybně ležela na zemi. „Měli jsme zjistit, co zůstalo stát a jestli se tam někdo neobjeví, až budou poldové pryč," zašeptala a roztřásla se. Rty jí zmodraly. Bez srsti, která by ji chránila, a bez oblečení se třásla zimou jako každý obyčejný člověk. „Ten druhý… Byl to můj přítel. Někdo mu zavolal a poslal ho sem. Já jsem ho jenom doprovázela."

„Někdo?"

„Já nevím kdo!"

„Kdo nastražil ty bomby? Upuaut?"

Oči se jí rozšířily. „Co? Kdo? Nevím, nemám tušení, o takovém jméně se nikdy nezmínil." Přidušeně vykřikla, když se jí čepel dýky zabořila o milimetr hlouběji do krku. „Francouz! Byl to Francouz!" vykřikla ukňouraným hlasem.

„Jak je jmenuje? Chassart?"

Znovu ji jeho otázka zaskočila. „Ne. Faux… ne, Fauve, nebo tak nějak.“

„Co je? Vlk? Nebo něco jiného? A kde ho najdu?“

„Při svatém Fenrisovi, přísahám, že nemám ani potuchy!“ Strachy a bezmocí se rozplakala, že by se i kámen ustrnul. „My jsme přece nic neudělali, my jsme šli do té podělané ruiny a…“

Eric si povzdechl. „Ty ses narodila jako lykantrop?“

„Ano.“ Tině cvakaly zuby, sotva ze sebe vypravila srozumitelné slovo. „Já za to nemůžu, že…“

Eric odtáhl dýku od krku. „Potom poděkuj svým rodičům.“

„Já…“

Strach, který dívka do té doby dávala najevo, najednou zmizel, jako by se vypařil. Tina pochopila, že by bylo zbytečné apelovat na Erikův soucit a předstírat malé, bezmocné děvčátko. Místo toho zaútočila. Zvedla hlavu, jak jen to šlo, široce rozevřela ústa, dlouhé, špičaté zuby chňaply protivníkovi po krku. Zároveň se mu pokusila sevřít ruce.

Eric počítal s jejím útokem již mnohem dřív. Jeho dýka vnikla dívce mezi žebra a probodla srdce. Tina ani nestačila vykřiknout, jen se naposledy nadechla a vydechla. Její dech ho zahalil jako bílý oblak, dívčin pohled – divoký a zároveň i nevěřícný – pohasl. Tělo zvláčnělo, ruce bezvládně dopadly do sněhu.

V nosu mu ulpěl pach jejího teplého dechu. Před nějakou dobou si dala kebab, vykouřila cigaretu a pokusila se překrýt její pach žvýkačkou. Se skořicovou příchutí.

Erikovi bylo chvíli líto, že ji připravil o život. Tina však rozhodně nebyla kamarádská puberťačka, která zabloudila v lese. Patřila *k nim*, stala by se pro lidi hrozbou a svou nákazu by šířila dál.

Z temných, šedých mraků padal na Mnichov sníh, nad zelenými jedlemi kroužilo hejno vran a hlasitě krákalo, jako by si na něho stěžovaly, že právě zabil mladou ženu.

Ještě jednou se na ni zadíval. Chvíle, kdy byl přinucen zabíjet, doslova nenáviděl. Chvíle, kdy musel zabíjet tvory jako Tina. „Fauve,“ pronesl polohlasem, vstal, vytáhl nůž z dívčiny hrudi a otíral ho ve sněhu, dokud nebyl čistý. Alespoň teď měl bod, od kterého se mohl při dalším pátrání odrazit.

* * *

Eric odnesl mrtvolu k autu, posbíral dívčiny šaty a odjel zpátky k troskám vily. Vyvlekl Tinu po schodech nahoru až do kuchyně – a zůstal stát.

Z tajného sklepa se k němu šířil oblak nějaké žíraviny. Eric se rozkašlal a začal nadávat, jedno přes druhé. Musel tu být ještě někdo třetí, kdo využil, že Tina odvedla jeho pozornost jinam.

Upustil mrtvolu na dlaždice a sestoupil po schodech dolů, až došel před trezorové dveře. Dopustil se chyby a nezavřel je. „Do prdele," ulevil si.

Opatrně vstoupil do laboratoře a zmáčkl vypínač. Světlo na stropě se nerozsvítilo. Dokud neuvede do provozu nouzový agregát, nebude nikde v domě proud. Paprsek kapesní svítilny ozářil chaotickou změť bublinami posetých, rozpadávajících se kusů nábytku, stolů a dalšího zařízení. Laboratoř vypadala jako trojrozměrný obraz Salvadora Dalího. Všechny poznámky byly během několika málo okamžiků zničeny.

Eric pozorně zkoumal dílo zkázy. Všude se povalovaly střepiny z různých skleněných nádob; štiplavý zápach, syčení a díry na papírech, cédéčkách a disketách vypovídaly o tom, že tady někdo vylil celé litry kyseliny. Kyselinové koktejly odváděly lepší práci než zápalné bomby. Z dlouholetých nesmírných vědomostí a poznatků jeho otce nezbylo nic, co by mohl ještě někdy použít.

V zadní části sklepa ležela v hromadě střepů malá chemická laboratoř, rozlité agresivní substance ve spojení s kyselinou po sobě nic nenechaly s výjimkou jedné malé starobylé skleněné fióly, ležící na podlaze. Eric strnul. Fióla byla nejcennější věcí, jakou jeho rodina vlastnila, cennější než veškeré bohatství světa. A jeho nepřátelé přesto tuto fiólu přehlédli – nejspíš proto, že se jim zdálo, že v ní není nic jiného než zbytky nějaké vyschlé substance. Vedle fióly ležel kus papíru s poznámkami, téměř celý rozežraný kyselinou. Eric obojí zvedl a uschoval. Věci uloží do bezpečnostní schránky v bance.

Jeho plíce nedokázaly déle snášet štiplavý vzduch, musel na vzduch. Rychle zanesl Tininu mrtvolu do sklepa a nechal ji tam ležet. Až se jedovaté páry rozplynou, vrátí se zpět, ještě jednou prozkoumá laboratoř a zbaví se mrtvoly.

Unaveně aktivoval past, v kuchyni zavřel vstup do sklepa a nasedl do porsche. Ať už tam byl kdokoliv, měl spadeno pouze na jedno: hodlal zničit poznámky Erikova otce a jeho předků. Jak se zdálo, posledního lovce z rodu von Kastellů považoval neznámý nepřítel za menší nebezpečí.

* * *

Eric se vrátil do hotelu v centru Mnichova, aby si dopřál sprchu a trochu jídla. Potom zavolá několika otcovým informátorům nebojím pošle e-mail a pokusí se od nich něco vyzvědět o tom Fauveovi. Dnes už se na lov nevydá, dnes už bylo prolito dost krve.

Zaparkoval Cayenne v podzemní garáži, nastoupil do výtahu a na krásnou dámu, která s ním jela nahoru, neměl ani pomyšlení. Všude ho pronásledoval zlomený pohled Tininých očí. Samotná skutečnost, že skvěle ovládal umění zabíjet, neznamenala, že by mu něčí smrt nijak nevadila. Právě naopak.

Když dorazil do svého apartmá, shodil ze sebe šaty a zbraně, osprchoval se a nahý zalehl do postele, černé vlasy nechal mokré. Zkřížil svalnaté paže za hlavou a bez hnutí ležel a civěl do stropu.

Otcova smrt, krev a střelba, Justine, vyhřezlé vnitřnosti, Tina, pach mrtvol, Fauve, třpytící se čepel, Upuaut, vyděšený pláč, vylekané tváře a cvakající tesáky. To vše se spojilo do směsice, která dávala jeho mozku důkladně zabrat a kterou nedokázal jen tak zvládnout.

Svalil se z postele a vyběhl do vedlejšího pokoje, kde měl postavený malířský stojan. Jen málokdy cestoval bez něho.

Eric si namíchal barvy a začal horečně malovat, spojoval černou s bílou, přemaloval je žlutí, pak bělobou. Nepřestal, dokud děs, jenž se mu šířil v žilách jako jed, nevysál ze svých útrob a nepřenesl jej na plátno. Supěl námahou. Nakonec od díla poodstoupil a prohlížel si je. Na plátně vytvořil dvě odosobněné oči, Tininy oči, v nichž se zrcadlila nedefinovatelná hrůza.

Jeho hrůza.

Nakonec však, pomaloučku, se mu vrátil klid, na nějž toužebně čekal. Opatrně spolkl několik svých speciálních kapek, vyčerpaně a vyhasle odvrávoral do postele a na místě usnul.

Mnichov, 12. listopad 2004, 09.01 hodin

„…hovoří petrohradské úřady o děsivé události, jaká dosud nebyla v análech města nikdy zaznamenána. Břicho malého děvčátka, jak jsme byli informováni, bylo roztrháno tupou čepelí nebo velkým tlustým hřebem," pronášela reportérka do kamery a snažila se vypadat patřičně zarmouceně.

Eric zaklel a prudce se v posteli narovnal. Host, který byl v pokoji ubytován před ním, zřejmě nastavil budík na televizoru a aparát poslušně

vykonával povinnosti a nebral ohled na to, že v posteli spí někdo jiný. Právě chtěl uchopit dálkový ovladač, když si uvědomil, o čem dáma na obrazovce mluví. „Vrah si podle všeho odnesl vnitřní orgány s sebou a tvář oběti znetvořil řeznými ranami k nepoznání. Jeden z vyšetřovatelů dokonce hovořil o rozervaném hrdle."

„Do prdele," zašeptal Eric rozčileně. „Do prdele, do prdele, do prdele!" Uchopil telefon a vytočil spojovatelku. „Rezervujte mi let do Petrohradu," požádal ji. „Ještě dnes. Je mi jedno, jak to zařídíte."

Odvysílané snímky zmrzačeného děvčete nebyly příliš jasné, televize chtěla diváky ušetřit přílišných podrobností. Eric rozeznal dvorek, popelnice, převrácený kbelík na odpadky. Malá, mrtvá dětská pěstička křečovitě svírala zakrvácené držadlo kbelíku.

„Byla vytvořena zvláštní komise. Starosta Petrohradu na náš dotaz zdůraznil, že Benátky severu jsou i nadále bezpečným městem a turisté by se touto bestiální vraždou neměli nechat odradit. V New Yorku, pravil starosta, denně umírá více turistů než zde. Silke Mayrová pro News International."

Eric odsunul pátrání po Fauveovi do pozadí. Právě se znovu ohlásil starý nepřítel a dal najevo, že si přeje, aby Eric pokračoval v lovu.

Zatelefonoval domovníkovi do Petrohradu a uložil mu, aby obstaral pár nákupů, poté ho ředitelství hotelu informovalo, že má zamluven let v šestnáct hodin. Má dost času, aby ještě před odletem odnesl obraz do galerie a odškodnil Dimitriho za tu spoušť při vernisáži.

Obraz, který v noci vznikl, ani nezabalil do plastikového obalu, prostě ho popadl, sundal ze stojanu a ledabyle s ním mrštil do kufru Cayenne. Kdyby na něm udělal nějaký škrábanec, natrhl ho nebo rozmazal nějaký pruh barvy, věděl, co může tvrdit: *Abstract axpression.*

Dimitri ho přivítal s ruskou přívětivostí, sklenicí vodky, hrstí rozinek a potřesením hlavy. „Jak jsi to mohl udělat, Eriku?" Ukázal na prázdné místo na zdi, kde původně visel znetvořený obraz. „Jak můžeš vytvořit vlastní styl a pak nic nedodat?"

Eric se zasmál. „Tys ho už prodal?"

„Noviny ještě nebyly z tiskárny ven a už mi volali čtyři sběratelé a přepláceli jeden druhého." Přiťukl si s ním. „Je mi to líto, to s tvým otcem."

„Kolik jsi za ten obraz dostal?" odváděl Eric pozornost jinam. Neměl nejmenší chuť bavit se o otci s majitelem své galerie, s pasákem umělců, jak mu občas říkal. Místo toho do sebe hodil polovinu ledově vychlazené vodky a vsunul si do úst několik rozinek. Po jazyku se mu rozlila příjemná sladká chuť.

„Pořádně se drž.“ Dimitri vložil do řeči dramatickou pauzu. „Pětadvacet tisíc.“

„Dolarů?“

Majitel galerie s odporem protáhl tvář. „Eur, můj milý, eur. Když si odečtu provizi, zbude ti pořád ještě dvacet.“ Potom obrátil s hranou lhostejností pozornost k novému dílu. „To vypadá dobře… ale něco tomu chybí.“

Eric lhostejně vylil zbytek vodky na plátno, holou rukou ho rozetřel, vytáhl stříbrnou dýku a několikrát jí bodl do očí na obraze. Aby měli experti na umění, zatížení psychoanalytickými teoriemi, co interpretovat.

„Tak je to lepší, tak je to mnohem lepší!“ rozplýval se Dimitri a okamžitě zavěsil obraz na prázdné místo na zdi. Jedna z jeho spolupracovnic k nim přispěchala a umístila k němu cedulku s nápisem *Abstract axpression.* „Eriku, díky tobě zbohatneme.“

„To určitě.“ Rozžvýkal zbytek rozinek a dolil si vodku. Nápoj byl optimální přípravou na nadcházející pobyt v Rusku. Kručelo mu v žaludku. „Nemáš něco malého k snědku?“

„Přijde na to, na co máš právě chuť…“ Dimitri mávl rukou ke vchodu.

Eric ji cítil a slyšel, ani se nemusel otáčet. Pachatelku to táhlo zpět na místo činu.

„To je přece ta malá! Ona se sem zase odvážila přijít… Všechna čest. Chceš si před ní zahrát na zachránce před rozlíceným majitelem galerie?“

Eric se obrátil k Severine, která se pokusila pomocí klobouku, slunečních brýlí a šály zamaskovat k nepoznání. Měla na sobě plátěné kalhoty a rolák, kabát a boty si nechala stejné jako posledně. Nervózně se v galerii rozhlížela. Přestože brýle měly tónovaná skla, dokázal Eric přesně rozeznat, kam se dívá. Severina ho zatím ještě nepostřehla. „Zajdu s ní na snídani. Zatím nashle.“ Vtiskl sklenici Dimitrimu do ruky.

„Přeji ti hodně inspirace k novým mistrovským dílům,“ zavolal ještě za ním Rus. „Ať dlouho žije *abstract axpression!“*

Eric jen zvedl ruku. Inspirací Dimitri nazýval nevýslovné noční můry, které ho často trápily, a bez takové inspirace by se velice rád obešel. Dopřál si malý žertík, schoval se za paravány a prosmýkl se za nimi těsně k Severine. „Tak co, na ulici se nic neděje?“ pronesl drsně za ženinými zády a Severina sebou skutečně polekaně trhla. „Pojďte, zvu vás na snídani.“

„Vy jste pěkný vtipálek, Eriku,“ prohodila Severina, zčásti pobaveně, zčásti nazlobeně. „Klidně jste mi mohl říct, že jste autorem těch obrazů.“

„K čemu?“ Eric pokrčil rameny. „Udělala byste něco jinak?“

Severina si sundala sluneční brýle. „Ne. Řekla bych vám, že podle mě stojí ten obraz za houby, ale aspoň bych si ušetřila pocit, že si ze mě někdo dělá blázny.“

„Pojďme se nasnídat,“ zopakoval Eric pozvání a Severina s ním odešla do malého *Café Gentil* hned vedle galerie. „Vdechla jste život novému uměleckému směru, který mému příteli Dimitrimu přinese kupu peněz.“ Otevřel peněženku, vytáhl z ní šek a napsal na něj *dvacet tisíc*. „To patří vám. Vezměte si to.“ Eric posunul šek před nechápavě zírající Severinu a objednal u vrchního snídani. Ani číšník nedokázal odtrhnout oči ze sumy na šeku.

„Zatraceně, Eriku, právě jsem vám chtěla pořádně vyčinit,“ stěžovala si Severina. „Jak to teď můžu udělat?“

„Víte co?“ Zadíval se jí do modrých očí. „Jděte k Dimitrimu a řekněte mu, že smíte s mým posledním dílem dělat, co se vám zlíbí. Navíc pak dostanete podíl z toho, co mu prodej mého obrazu vynese. Co na to říkáte?“

Uchopil šálek s kávou a zadíval se na snídani, kterou jim vrchní přinesl. Pak se jeho zrak znovu stočil k Severine, k její tváři, zachytil její pohled. Eric v něm rozpoznal touhu a i on měl chuť na nějakou změnu – a zejména na rozptýlení. Vyzývavě se na ni usmál. Tentokrát přenechá první krok a roli svůdnice jí. „Zaskočil jsem vás?“ Podal jí košíček s houskami a dokonale jí nahrál. „Využijte příležitosti. Další už možná nikdy nepřijde.“

„Jestli je tomu tak, tak…“ Severina se zvedla, vzala mu košíček z ruky a táhla ho za sebou na dámskou toaletu. Eric se ani nesnažil předstírat udivený odpor.

Zatáhla ho do první kabinky, vešla za ním dovnitř a zavřela dveře a zajistila je západkou. „Přísahám, že jsem nic takového ještě nikdy v životě neudělala.“ Pak mu najednou začala jednou rukou rozepínat opasek u kalhot. „Za to můžeš jenom ty.“ Políbila ho, rukou zajela pod černý svetr a pohladila ho po zocelené hrudi. Eric s nelibostí zaregistroval, že mu tyká. Překonala první překážku, a to se mu ani trochu nezamlouvalo.

„Že byste přece jen byla prostitutka?“

„Tohleto bych udělala i bez těch dvaceti tisíc.“ Ušklíbla se. „Tentokrát je mobil vypnutý? Nebo si najdeš nějaký jiný důvod, abys mohl zmizet?“

„Určitě nezazvoní.“

Rukama jí vklouzl pod svetřík, vysunul podprsenku nahoru a začal si pohrávat s bradavkami, které mu pod prsty okamžitě ztuhly. Políbil ji ze strany na krk, divoce a toužebně, a tím ji vyprovokoval k potlačenému radostnému zachichotání. V hlase se jí mísila touha s blahem a překvapením. Přitiskl ji ke dveřím, vášnivěji políbil na ústa a hladil na

prsou. Nedopřál jí ani vteřinku klidu, až podle zrychleného dechu vycítil, jak hluboce prožívá jeho laskání. Potom ji prudce otočil. Severina hlasitě oddechovala, rukama se opřela o nádržku s vodou. Eric jí mezitím stáhl kalhoty a miniaturní kalhotky a začal ji hladit.

Severina tiše sténala blahem, plně se mu oddávala a užívala si. Eric se s ní mazlil a využil chviličky, kdy ji jejich hra naprosto uchvátila, a rychle si navlékl prezervativ. Pak do ní vnikl. Při prvním orgasmu zmáčkla splachovadlo, aby voda přehlušila její blažené výkřiky, při druhém už na to v extázi zapomněla a postarala se, aby se celé *Café Gentil* dovědělo o jejím štěstí.

Eric z ní jemně vyklouzl a políbil ji na holá záda. Zatímco si opět oblékal kalhoty, sedla si Severina na kryt záchodové desky. Oči měla jakoby zahalené jemným závojem. Zaklonila hlavu – střapaté světlé vlasy jí sklouzly ze zpoceného obličeje – a povzdechla si: „Ach, do prčic.“

„Právě to jsem taky chtěl říct,“ prohodil Eric, když se podíval na hodinky. „Musím pryč.“ Políbil jí ruku. „Bylo mi potěšením. A myslím to tak, jak to říkám.“ Odsunul západku, kývl na ženy, které postávaly s kabelkami a líčidly před zrcadlem a předstíraly, kolik mají práce, a zmizel.

VII.
KAPITOLA

9. leden 1765, poblíž Auvers, klášter Svatého Řehoře, jižní část Francie

Pierre pohlédl na zavřená dvířka kaple pro poutníky, umístěné u vnější zdi kláštera. Váhavě sundal mušketu z ramene a opřel ji o šedý kámen, teprve pak otevřel rozpraskané dřevěné dveře a beze zbraně vešel dovnitř.

Prostý útulek Boží byl postavený stejně jako všechny domy v kraji ze žulových kamenů. Dvě malé svíce ho ani zdaleka nestačily prozářit. Ani skromné zimní světlo, dopadající dovnitř okny z barevného skla a malou rozetou nad vchodem, nedokázalo proniknout až do posledního koutku místnosti. Několik výklenků po stranách středové části kaple leželo v hlubokém šeru.

Pierre sundal trojrohý klobouk, prohrábl si krátké černé vlasy a zhluboka se nadechl. Ucítil směsici vůní, chladného kadidla a svící, dřeva a kamene. Všechny dohromady vytvářely pocit důstojnosti, v níž se věřící dobře cítili a s jejíž pomocí hodlali nalézt cestu k Bohu.

Mladý muž vydechl, v chladném vzduchu se mu u úst vytvořil obláček jemné páry. Doufal, že bude v kostele sám, nechtěl, aby ho na modlitbách někdo pozoroval. Jméno Chastel nebylo díky bratrovi a otci právě spojováno se zbožností. Lidé by na něj nepochybně divně zírali, začali by si mezi sebou šuškat a šířit o něm kdovíjaké nesmysly.

Pierre si však především nepřál, aby se o této návštěvě v klášteře dověděl otec. Oficiálně byl v lese a hledal stopy bestie. Kroky ho však prapodivným způsobem zavedly do oblasti poblíž Svatého Řehoře. Když pak zahlédl na návrší budovu kláštera, lákající pocitem bezpečí a znamením kříže, nedokázal odolat. Kaple mu vrátila překrásné vzpomínky na milovanou matku, která ho naučila modlit se.

Pierre se vydal levou boční chodbou a snažil se na cestě k obrazu svatého Řehoře nezpůsobit botami žádný hluk. Poklekl před obrazem, sklonil hlavu a zavřel oči. Sepnul ruce a nejprve zamumlal několik otčenášů. Potom dodal: „Svatý Bože, sejmi za mne horečku, kterou mne bestie nakazila a díky které téměř přicházím o rozum. Když mne přepadne, nevím, co dělám. Někdy mívám na rukou krev, Antoine sedí přímo proti mně, dívá se na mě, a přesto mě nevidí. Zbav nás toho prokletí! Mám strach, že zabiju další nevinné lidi."

Zoufalství mu vehnalo do očí slzy, žhavé krůpěje se mu řinuly po hladce vyholených tvářích a po kapkách stékaly na kabát. Vzpomínal na místa, na nichž bestie v uplynulých dnech udeřila. Tři mladé dívky byly již známým způsobem roztrhány v Saint Juéry, Morsange a v Rieutortu a nejméně v jednom případě to nemohla udělat bestie. Takže na smrti nevinných nesl vinu buď on sám, nebo Antoine. *Nebo jsme je zabili oba dva?* Ruce se mu křečovitě zaklínily jedna do druhé. Pierre hlasitě vzlykl. „Bože, vezmi si mne! Já už to nesnesu!"

„Monsieur, mám zavolat jednu ze sester?" zeptal se ho mladý dívčí hlas.

Pierre zvedl hlavu. Slzy ho oslepily a neviděl nic než světlou skvrnu, lemovanou nějakou látkou. Rukávem kabátu si otřel oči a ztěžka se postavil na nohy, které mu v nezvyklé poloze ztuhly. Při vroucí modlitbě naprosto ztratil pojem o čase. „Vy…" Při pohledu na překrásný obličej mladé ženy, nemohlo jí být víc než sedmnáct let, dočista ztratil řeč. V útrobách se mu rozlilo teplo, svědomí ho však okamžitě napomenulo, aby se v domě Páně neoddával necudným myšlenkám.

Dívka se rozpačitě usmála a sklopila modré oči. „Monsieur, zamrzl vám jazyk?" Zpod kapuce jí vykukoval pramínek hnědých vlasů.

„Promiňte mi," omlouval se Pierre. „Byl jsem pohroužený do modliteb, a když jsem zaslechl váš hlas, pomyslel jsem si, že mi samo nebe seslalo anděla, aby mne oprostil od smutných myšlenek." Když mu tato slova sklouzla ze rtů, uvědomil si, že tak může vzbuzovat dojem, jako by se o ni chtěl ucházet. „Ale, prosím, nevykládejte si to nesprávně," snažil se zachránit situaci a cítil, jak se mu vlévá červeň do tváří. „Nechci vás uvádět do rozpaků. Já jsem… je to čím dál lepší," povzdechl si rezignovaně. „Všechno, co vypustím z pusy, vám v uších určitě zní jako řeči nějakého blázna."

Dívka se usmála. „Ale ne, monsieur. Zní to jenom trošku zmateně." Upravila si tmavý kabát, Pierre přitom pod ním zahlédl látku dívčiných tmavě rudých šatů a špičaté boty.

„Vy nepatříte ke zdejším jeptiškám?" vyklouzlo mu se zrádnou radostí.

„Ne. Já jsem schovanka ctihodné abatyše.“

Po tomto doznání pocítil ještě větší štěstí.

„Co byste řekl na polévku, monsieur…“ Čekala, až se představí.

Pierre váhal. *Mám jí říct, jak se jmenuji?* V příbytku Božím, před obrazem svatého a pod křížem nechtěl lhát, takže se přiznal, z jaké rodiny pochází.

„Tak pojďte, monsieur Chasteli,“ řekla dívka, naznačila úklonu a kývla hlavou. Buď se o pochybné pověsti lesníků ještě nic nedoslechla, nebo jí to nijak nevadilo. „Zavedu vás do domu pro hosty, tam se pro vás najde něco teplého.“ Zamířila k postranním dveřím kaple, vedoucím do areálu kláštera.

Pierre zůstal stát. „To je od vás velice milé, ale já bohužel musím jít, mademoiselle…?“

„Taupinová. Jmenuji se Florence Taupinová.“ Zářivě na něho pohlédla. Bylo zřejmé, že i on je jí sympatický, přestože samozřejmě cudně sklopila zrak. „Co vás vyhání ven bez jídla?“

„Musí lovit vlka,“ zaznělo drsně od otevřených dveří a oba mladí lidé sebou polekaně trhli. „Promarnil dost času na kolenou před obrazem jakéhosi mrtvého flanďáka.“

Ve dvou siluetách ve dveřích Pierre poznal otce a bratra. Ti na rozdíl od něho neodložili zbraně. Pravidla, která platí v domě zasvěceném Bohu, jim byla zcela lhostejná.

Jean hodil synovi mušketu do rukou. „Nechal jsi ji stát venku, Pierre. Byla drahá. Chceš ji snad věnovat nějakému sedlákovi, který půjde kolem, nebo co sis při tom vlastně myslel?“

Pierre neochotně uchopil zbraň a rychle zamířil k východu, jen aby už byl z kaple venku.

Florence zareagovala na drsné chování Pierrova otce naprosto nečekaným způsobem. „Protože jste jeho otec, monsieur, a nepochybně máte i vy za sebou dalekou cestu v zimě a chladu, s radostí nabídnu polévku i vám a vašemu společníkovi.“ Nadále hovořila laskavým tónem, přestože bylo vidět, že se musí dost přemáhat, aby okamžitě neodešla. Bylo zřejmé, že láska k bližnímu u ní není jen prázdné slovo, i když se k ní bližní chová velice škaredě. Tím lesníka zmátla a uzavřený výraz jeho obličeje nahradil jemnější odstín. „Promiňte mi, mademoiselle, je již pozdě a my chceme ještě před setměním dorazit do vesnice.“

„Máme tu dům pro hosty…“ začala Florence dále hovořit, když v tom se najednou otevřely postranní dveře. Do kaple vstoupila abatyše Gregoria a pokynula mladé ženě s úsměvem na rtech. „Nikdy bych nečekala, že v kapli uvidím vedle Pierra Chastela i jeho otce a bratra,“ pronesla

překvapeně a založila ruce. „Předpokládám, messieurs, že pomodlit se přišel jen jeden z vás, že ano?“

„Přišli mne vyzvednout,“ odpověděl Pierre. „A právě jsme chtěli odejít.“

Florence sklonila zahalenou hlavu a postavila se vedle abatyše. „Nabídla jsem jim něco k jídlu a přístřeší na noc, ctihodná abatyše.“

Gregoria se podívala na Jeana. „To je v pořádku, Florence. Nemusíš se snažit, oni naši pohostinnost nepřijmou. Nejstarší monsieur Chastel nemá víru v Boha a naši církev nijak zvlášť v lásce.“

„Víra může být dobrá, jestliže Bůh vyslyší ty, co se k němu modlí, a poskytne jim pomoc. Jinak bychom se mohli modlit ke stromům. Ty nám aspoň darují plody, stín a dříví na otop.“ Jean rozhodně neměl v úmyslu tajit se před abatyší se svým názorem. „O církvi se jen stěží dá říct něco stejně dobrého.“

V ženiných šedohnědých očích se zablesklo a pak abatyše bojovně vystrčila bradu. „Monsieur Chasteli, Bůh vyslyší modlitby těch, kteří si to zaslouží.“

„Neříkejte, opravdu? A já si myslel, že jsme si před Bohem všichni rovni.“ Pokračovali ve slovním souboji, který začal v lese u Vivarais. „Když se podívám na kláštery a kostely, tak nejlíp to Bůh asi myslí s těmi, kdo šíří jeho víru. Závisí snad Boží přízeň na způsobu, jak se kdo modlí? Jak je možné, že *mně* nikdy v ničem nepomohl?“

Gregoria pochopila, že se ve svém prvním odhadu Chastelovy povahy a mysli zmýlila. V tomto muži sídlil bdělý a sarkastický duch – ale i duch člověka, kterého musel Bůh do hloubi duše zklamat. „Strom, o němž jste hovořil, roste jen díky Boží milosti. Bůh ho obklopil hlínou a světlem a živí ho deštěm.“

„To je výmluva všech flanďáků,“ vyrazil se sebe Chastel s opovržlivým úsměškem. „Všechno, co se děje, děje se z vůle Boží. A když člověka postihne příliš kruté neštěstí, má ve hře prsty ďábel.“ Lesníkovy hnědé oči k sobě přitáhly abatyšin pohled. „Ne, vy mně nic nenamluvíte. Já na ty sladké řeči a kázání neskočím. Už nikdy!“

Pierre mezitím sledoval Antoina. V mladíkových zelených očích postřehl lesk, který ho vylekal. Krásná a nevinná Florence probudila v bratrovi touhu a žádostivost. Rychle se před něho postavil, aby mladou dívku ochránil před chlípnými pohledy.

„Vy se chcete zřeknout Boha, monsieur Chasteli?“ otázala se Gregoria. „Uvažte, jak žijete a proč se vám nedostává milosti Všemohoucího.“

„Žiju tak, jak je v kraji zvykem, i když bydlím kousek za vesnicí. Nedělám žádné nepravosti. Co mi *on* může mít za zlé? Ze nedokážu snášet prolhaná slova jednoho opilého kněze? Ze mě lidé obviňují, že jsem synem čarodějnice, to Bohu nevadí. On to asi ví nejlíp.“ Jeanovi dělalo dobře, že se může s abatyší přít. Konečně narazil na někoho, na kom si mohl vylít nahromaděný vztek z posledních let. A bylo mu jedno, že žena, která před ním stojí, má nepochybně velký vliv a s největší pravděpodobností pochází z nějakého šlechtického rodu. „Já se Boha nezříkám, i když mi to leckdo podsouvá. Jestli mi dá znamení, rád se k němu budu opět modlit.“

„Vy požadujete, aby vám Všemohoucí zaslal znamení, monsieur?“ Lesníkova opovážlivost přesahovala všechno, s čím se abatyše doposud v životě setkala! Než stačila pokračovat, skočil jí Chastel do řeči.

„Proč ne? Ve Starém zákoně Písma svatého je koná v jednom kuse. Přece snad nezapomněl, jak se to dělá. Zeptejte se ho, až k vám bude příště promlouvat.“

Antoine mezitím stál na místě, zaražený Pierrovou reakcí. Posléze pochopil, proč se jeho starší bratr chová jako strážce nevinnosti. „Už jsi i ty konečně ztratil srdce?“ zašeptal a pohlédl Pierrovi do očí, odporně se zašklebil a olízl si rty.

„Buď zticha,“ zavrčel oslovený.

„Já si na ní smlsnu,“ šeptal Antoine dál. „Ještě před tebou. Ale nedělej si starosti, bratříčku… Dám ti vědět, jak chutná.“

To už bylo přespříliš. Pierre se otočil, vytlačil bratra přes práh ven z kaple, napřáhl ruku a udeřil.

Antoine, obratnější a zkušenější, když šlo o bitky, se mu s výsměšným zasmáním vyhnul a vrazil mu hlaveň muškety do tváře. Pierre zavrávoral, udělal několik drobných krůčků dozadu a upadl na podlahu kaple. Z nosu mu tryskala krev.

„Přestaňte!“ obořil se Jean na syny, kteří přerušili jeho slovní souboj s abatyší. Nedokázal si vysvětlit, co přimělo rozumnějšího z obou bratrů, aby se sám pustil jako první do rvačky.

Florence na Gregoriin pokyn přispěchala k ležícímu Pierrovi, poklekla u něj na kamennou podlahu a kapesníkem mu pomáhala zastavit krvácení.

„Tak už dost.“ Jean popadl Pierra za kabát, nešetrně ho vystrkal před sebou z kaple ven, přičemž Antoinovi beze slov hrozil pohledem, aby si odpustil jakoukoliv provokaci. „Mazejte do vesnice, tam si promluvíme důkladněji. Z té bandy jeptišek ještě oba přijdete o rozum.“

Gregoria stála s Florence u dveří a společně se dívaly, jak se tři postavy vzdalují od kláštera i kaple, až jim nakonec zmizely z očí. Mladá žena

zahýbala prsty pravé ruky, na nichž jí ulpěla Pierrova krev. Měla od ní lepkavé prsty. Nabrala ze země trochu sněhu a otřela si je. V duchu se tiše radovala, že mladík přijal její dárek: odnesl si její kapesník v ruce a Florence si byla jistá, že ho zase někdy uvidí. Určitě dost brzy.

„Prazvláštní rodina," podotkla Gregoria zamyšleně. Po prvním setkání s touto rodinou v lese se na Chastelovy vyptávala, znala povídačky, jaké o nich kolují, a tušila, že leccos z nich nemůže být pravda. Čemu však mohla věřit, a čemu ne? Dívala se, jak slunce zapadá níž a níž za stromy a vrcholek Montmouchetu a chystá se přenechat oblohu nočním hvězdám.

„Je čas jít na večeři, Florence."

„Ano, ctihodná abatyše."

Florence se vrátila do maličkého domu Božího, zatímco Gregoria pozavírala dveře a zastrčila přes ně zevnitř závoru. Abatyše dveřmi mocně zacloumala, aby si ověřila, jestli závora drží, přelétla pohledem okna, pokřižovala se před obrazem patronky a následovala Florence postranními dvířky ven z kaple.

Když procházela křížovou chodbou do klášterní jídelny, s údivem si uvědomila, že na Jeana Chastela nepřestává myslet. Vysvětlovala si to tím, že pro ni představuje důstojnou výzvu, aby se pokusila muže, který neohroženě a otevřeně vyslovoval svůj názor, vrátit zpět na cestu víry.

VIII.
KAPITOLA

Rusko, Petrohrad, 12. listopad 2004, 19.06 hodin

Let uplynul rychle a bez komplikací. Krátká cesta však Erikovi stačila k tomu, aby si do poznámkového bloku načrtl několik nesouvislých, ponurých skic. Tímto způsobem se jako obvykle vyrovnával s událostmi předchozích hodin.

Keramický nůž, který měl zastrčený v kabátě, neobjevily detektory ani při nastupování, ani při vystupování. Jak také? Porcelán se nepovažoval za nebezpečný předmět, přestože byl dvacet centimetrů dlouhý, plochý a ostrý jako břitva. Ať to byl kdokoli, kdo jako první přišel na myšlenku zhotovit z tohoto materiálu nůž, Eric by mu na místě udělil medaili. A děkoval Bohu za to, že únosci letadel doposud nezaregistrovali technologický pokrok u moderního kuchyňského náčiní.

Anatol Prokovjev, pravověrný petrohradský rodák a správce tamějšího majetku rodiny von Kastellů, čekal v pohotovosti v příletové hale. Nebyl to typický Rus: malý, černovlasý, s tenounkým knírkem na horním rtu a šarmantním úsměvem, jaký by mu záviděl kdejaký Francouz. Když otevřel ústa a promluvil, překvapil útlý mužík lidi, kteří ho neznali, hromovým basem, který se rozléhal hluboko do nitra země. „Upřímnou soustrast, pane von Kastelli," pronesl místo pozdravu a podal mu ruku. Hnědé oči Erikovi prozradily, že projev lítosti myslí upřímně. „Je to těžká ztráta."

Eric přikývl. „Děkuji. Máte pro mě nějaké novinky?" Projev soustrasti zcela pominul, aby si nemusel připomínat otcovu smrt.

Anatol kráčel vedle něho. Nejspíš si myslel jako většina lidí, kteří von Kastellovy znali, že jsou součástí organizovaného zločinu, neboť jinak by si jejich bohatství, množství zbraní a velký počet utržených zranění dokázali jen těžko vysvětlit. Eric je nechával, ať si to myslí dál, ušetřil si tím řadu nepříjemností. Špatná pověst a nálepka všeho schopného člověka

se postaraly o to, že k nim rychleji proudily informace a mnohé zavřené dveře se samy otevíraly. Zvlášť v Rusku. „Nic, co by se už neobjevilo v médiích. Až na okolnost, že se nejednalo o nějakou tupou čepel nebo hřeb, ale o…“

„Zuby.“

„Odkud to víte?“

Muži vyšli ven z haly a procházeli uklizenými cestičkami k parkovišti, kde již čekalo Porsche Cayenne. Nebyl to tentýž vůz jako v Německu, ale stejný model s naprosto identickými úpravami. Jen v jednom se lišil, tento vůz byl mnohem čistější. Eric zůstal stát a odložil si tašku. Světle hnědé oči si zkoumavě prohlížely lak. Takže tak nějak vypadal Cayenne pod vrstvou špíny. „Vy jste ho umyl, Anatole?“

„Nedopatřením,“ omlouval se Rus. „A naleštil.“

„Ještě ke všemu i naleštil. Proč?“

„Špína pak lépe opadává.“ Anatol nasedl na sedadlo pro spolujezdce. „Máme ve městě hrozně moc špíny, pane von Kastelle. V té by uvízl dokonce i terénní vůz.“

Eric se tiše zasmál. „Hlubokomyslná úvaha, Anatoli.“ Posadil se za volant a probudil motor k životu. Jízda začala.

Petrohradské ulice si vyžadovaly více smělosti a drzosti než doprava v Německu, na nich měl přednost ten, kdo měl širší, silnější a rychlejší auto. V dobách komunismu, jak poznamenal Anatol, tomu bývalo jinak. Tehdy by se nikdo neodvážil otevřeně předvádět své bohatství v podobě luxusního vozu, s výjimkou několika málo partajních bossů. Otevřené hranice, nový blahobyt, nové říše. Neskrývaná bezohlednost. Do vozu tiše pronikalo pleskání sněhové břečky, bušící do plechu podvozku.

„Co se vám podařilo o těch zubech vypátrat?“

„Byly velice dlouhé a nesmírně ostré. Čelist, která k nim patří, má mnohem silnější stisk než doga.“ Pokud se Anatol podivoval nad Erikovým zájmem o bizarní detaily, nedal to nijak najevo. Dávno si odvykl klást otázky. Na to ho rodina von Kastellů platila až moc dobře. „Podle soudního lékaře se v ranách našly lidské sliny, ale i krátké, červenohnědé chlupy, které mohly patřit psu.“

Červenohnědé chlupy. Z podezření se stala devadesátiprocentní jistota. „Je to první taková vražda?“

„Jak jste mne požádal, prošel jsem si neobjasněné případy za poslední čtvrtletí. Nikde nic.“ Anatol ukázal malé škodovce, která se je snažila předjet, vztyčený prostředníček a bohapustě řidiči vynadal.

„Anatole?“

„Promiňte mi. Já toho mizeru znám. Dluží mi pět tisíc rublů," rozčiloval se Rus. „Takže, mezi nevyjasněnými vraždami ve městě se mi nepodařilo nic najít. Ale narazil jsem ještě na další zprávy, že na lidi zaútočili vlci, a čtyři z nich by mohly sedět. Staly se mimo město, v nepřístupných oblastech, a byly označeny za činy zvířete postiženého vzteklinou. U obětí se vesměs jednalo o mladé muže, jejichž zmizení si nikdo hned nevšiml."

Eric přejel do vedlejšího jízdního pruhu a málem se srazil s pomalým bílým mercedesem, který odpověděl výstražnými světelnými signály. V myšlenkách se až příliš zaobíral změnou v chování bytosti, která najednou začala vraždit ve městě, aby tak na sebe upoutala pozornost. Dlaci zpravidla vraždili diskrétně. Jen tak mohli dosáhnout svého a nevystavovali se nebezpečí, že je někdo bude obtěžovat. Mnozí z nich byli šéfové v organizovaném zločinu, jiní ředitelé koncernů, další se zase s oblibou předstihovali v politice. Jen minimální procento se jich spokojilo s takovým způsobem existence, při němž neměli na nic a na nikoho vliv.

Tento exemplář si zřejmě dal za cíl upoutat pozornost lovců a nalákat je do pasti. Nebylo jisté, zda se jedná o past připravenou výlučně na Erika. Stejně tak bylo možné, že měli spadeno na někoho jiného. Eric ovšem netušil, kolik dalších lovců ještě existuje, kromě jeho rodiny – kromě něho.

„Zjistil jste něco o tom Fauveovi?" zeptal se Anatola.

„Ne, informátoři vašeho otce neměli v tomto ohledu co hlásit. Zdá se, že v Petrohradě rozhodně ještě nikdy nic nepodnikl."

Eric zamířil s Cayennem ke vjezdu do dvora. Kola se se skřípěním a křupáním prodírala sněhem. Zhasl světla, potom vypnul motor. Dorazil do další vily, která již dlouho patřila jeho rodině, ale necítil se zde doma.

Mlčky vstoupil do secesní budovy z doby, kdy město zažívalo lepší časy, a s námahou se vlekl do schodů. Z nějakého důvodu se necítil fit, nebyl pořádně odpočatý.

„Děkuji, Anatole," prohodil chvilku před tím, než došel do prvního patra. „Můžete jít domů. Zavolám vám, kdybych něco potřeboval."

Muž přikývl a zmizel za dveřmi.

Dům voněl… voněl dětstvím. Eric se zastavil a nestačil se divit, jak důvěrně si jsou vůně v mnichovské vile a v majestátním panském sídle v Rusku podobné: vosk na parkety, staré vyschlé dřevo, špetka prachu. Vůně mnoha vzpomínek, které se podle všeho hluboce usadily ve zdech.

Viděl otce, jak kráčí před ním, a cítil silnou ruku se širokou jizvou, jak ho hladí po hlavě. „Tatínku… ach, tatínku," zašeptal melancholicky a vešel do pokoje, který mu Anatol připravil. Odložil tašku na pohovku, shodil ze sebe šaty a nahý pobíhal v teplém domě, vyhřátém ohněm v krbu.

Nebyl tu čtrnáct let. Roztřásl se vzrušením, sešel po schodech do sklepa a vstoupil do tmavé chodby s řadou dveří. Za prvními z nich byla laboratoř, za druhými zbrojnice, za třetími… Před těmi se zastavil, prsty sevřel kliku a okamžitě uslyšel matčin křik. Sklopil zrak a rozrazil dveře. Věděl, co za nimi najde: místnost vyloženou kachličkami.

Místnost neměla speciální název, byl to prostě jen vykachlíčkovaný sál. Byly v něm řetězy z nerezavějící oceli: visely od stropu a ode stěn. Zřetelně slyšel, jak se průvanem, způsobeným otevřením dveří, rozkývaly a s cinkáním na sebe narážejí.

Pomalu, velice pomalu otevřel oči, zadíval se do téměř neosvětlené místnosti a rozechvěle čekal, jestli se něco nestane. Realita byla k němu milostivá, nic se nepřihodilo, zato v jeho představivosti se toho dělo hodně. V mysli se mu nemilosrdně vybavila vzpomínka, jež byla pravým důvodem, proč tak dlouho do Petrohradu nejezdil. Najednou se znovu rozléhal chodbou, ten smrtelný výkřik jeho matky, přehlušený hlasitým ryčením lykantropa, který ji pronásledoval a ve vykachlíčkované místnosti se na ni vrhl. Dlak se zbavil okovů, jimiž ho otec spoutal, a šílený vzteky hledal za úplňku v měsíčním světle oběť, do níž by mohl zabořit zuby.

Matka nezemřela rychle. Bestie ji přitlačila na zem a s požitkem jí rozžvýkala jednu ruku, stejně jako si šelmy pohrávají s neohlodanou kostí, a nadšeně si vychutnávala křik bezmocné ženy, než ji hra přestala bavit. Teprve pak jí hrubě roztrhala hrdlo a s mlaskáním se napojila její krví.

Byl to právě Eric, kdo jako první spatřil matčinu k nepoznání zohavenou mrtvolu. Tehdy přísahal, že bude nelítostně pronásledovat každého lykantropa, bez ohledu na to, jestli se jedná o vlkodlaka nebo jestli se mění v nějaké jiné zvíře. Všechno to byly šelmy, všichni byli stejní, třebaže vypadali neškodně jako ta nešťastnice Tina. Nesměl projevit lítost. Prudce zabouchl dveře místnosti a vyběhl zpátky do prvního patra, jako by tím mohl utéci před výjevy, které se mu honily hlavou. Přitom si přesně uvědomoval, že se nedají vymazat. Ale aspoň přestaly být tak jasné.

Eric vběhl do pracovny, otevřel bar a nalil si sklenici vodky. A pak ještě jednu a po ní přidal ještě jednu.

Alkohol odplavil smutek nad otcovou smrtí, smutné vzpomínky na historii jeho rodiny. Lovci neumírali pokojně v posteli, ale na lovu. Bylo jedno, jestli jimi byli muži nebo ženy.

Pil rychleji. Nakonec, když vypil více než tři čtvrtiny láhve, se i obraz roztrhané matky rozplynul v neosobní, pulzující rudou barvu, při níž dokázal usnout.

IX.
KAPITOLA

12. leden 1765, v blízkosti vesnice Villaret, jižní část Francie

Jean Chastel si z dálky obhlížel prostou chýši, z jejíhož komína stoupal hustý kouř. Bylo vidět, že člověk, který tam bydlí, neumí správně zatopit, aby se oheň pořádně rozhořel. „A tento muž nám má pomoci?“

Antoine si stoupl vedle něho. „Býval doktorem v Paříži, do tý doby, dokud nepřišel o přízeň svýho nejvýznamnějšího pacienta, markýze D’Arlac. Pak s ním udělali proces, prý že je mastičkář.“

„Mastičkář.“ Jean se zachmuřil. „Nejlepší bude, když hned odejdeme.“

„Ne, otče!“ Mladší syn se na něho prosebně zadíval. „Má mezi lidmi dobrou pověst. Vyzná se ve všemožných nemocech. Prosím tě, dovol, ať to zkusíme.“

Pierre je oba obešel, zastavil se a rovněž se zadíval na malý domek a snažil se odhadnout, co se v něm skrývá. „Je to naše jediná naděje,“ prohodil pak k otci.

Jean vykročil, naplněn neblahým tušením. „Vy na mě počkáte venku,“ nařídil synům, když stáli přede dveřmi. Zaklepal a vstoupil dovnitř.

V prostě zařízeném pokojíčku seděl u hrubě otesaného stolu člověk, jenž se svým zjevem dokonale vymykal ostatním obyvatelům Gévaudanu. Urozený oděv statného muže byl v naprostém rozporu se skromným interiérem místnosti, dokonce měl na hlavě i bílou paruku. Muž jednoznačně působil dojmem, že se ocitl na nesprávném místě. Prověřoval si ostrost chirurgických nástrojů, jejichž pomocí buď udržoval naživu delikventy, dokud jim nebyl právoplatně udělen trest, nebo jim jejich pomocí dělal ze života peklo. Když Jean vstoupil dovnitř, pozvedl hlavu. „Monsieur?“

„Jste Claude Penchenat, ten kat?“ Muž, nemohlo mu být více než čtyřicet let, se koutkem úst pousmál a změřil si Jeana pohledem světle modrých očí. „Já jsem leccos, monsieur.“ V jedné ruce držel úzký nůž, ve druhé tenký brousek, kov se otíral o kámen. „Čím vám mohu pomoci?“ Očima zabloudil k mušketě.

„Slyšel jste již o té bestii, monsieur Penchenate?“

„Je těžké, aby o ní někdo ještě neslyšel. Nebo o vypsaných odměnách.“ Ukázal na volnou židli u stolu. „Posaďte se.“

Jean poslechl a přitom se rozhlédl kolem sebe. Chýše byla čistá a uklizená, nikde žádné pavučiny, žádná špína. „Někteří lidé tvrdí, že ta bestie je loup-garou, vlkodlak. Jestli je to pravda, potřebujeme proti ní nějakou protilátku.“

„Určitě vás nepřekvapí, že nejste první. Už před vámi mě v posledních týdnech vyhledala spousta lidí a všichni mě žádali o něco, co by je před bestií ochránilo, monsieur. Nuže, v některých knihách stojí psáno, že stačí zahrabat pod prahem stříbrný nůž. To pomůže, aby vás bestie nesežrala ve vlastním domě.“

„Nepochopil jste mě správně. My ji nechceme od sebe zahnat,“ upřesňoval Jean. Byl na sebe pyšný, že i v tuto chvíli dokáže hovořit tak vyrovnaně a nezúčastněně. „Ale dovolte mi, abych vám nejdřív dal jednu malou radu: aby komín řádně fungoval, musí mít dobrý tah. Vy máte klapku napolo zavřenou, a tak nemůže oheň pořádně hořet.“

„Že bych ji zase zapomněl otevřít? Můj život byl mnohem snadnější, když jsem žil ve městě a mohl si na takové věci dovolit sloužícího. Děkuji vám za pomoc.“ Penchenat odložil brousek a nůž stranou. „Vraťme se však k vašemu… problému. Soudě dle vašeho zjevu, není zas tak těžké poznat, co je vaším povoláním, monsieur. Rád byste bestii ulovil a obáváte se, že by vás mohla zranit. Co byste byl ochoten zaplatit, aby se z vás nestal vlkodlak?“ Zvedl se, krátce zalomcoval páčkou ovládající klapku kouřovodu a zmizel ve vedlejším pokoji. Jean vrhl z okna ustaraný pohled, viděl, jak Pierre a Antoine čekají před domkem, kde se zase jako obvykle vášnivě přeli a mohutně přitom gestikulovali. „Takže nějaký prostředek přece jen existuje?“ Zatímco naslouchal tichému cinkání lahviček a jiných nádob, které k němu doléhalo z vedlejšího pokoje, vzpomínal v duchu na uplynulé dny, v nichž se potloukali krajem jako tuláci. Přestože syny každý večer důkladně spoutal, nejednou se stalo, že když se probral ze spánku, našel je oba bez pout. Bylo nad slunce jasnější, že když se proměnili ve vlka, snadno se jim podařilo vyklouznout ze železných pout. Následujícího

dne ráno si ani Pierre, ani Antoine nepamatovali, co v noci dělali, a jenom neklidně vyčkávali na další zprávy o řádění bestie v blízkém okolí.

Věděl však přinejmenším jedno: ne všechny mrtvé je možno připsat na účet Pierrovi a Antoinovi. Bestie neustále útočila i ve vzdálenějších oblastech. Bylo zcela nemožné, aby jeho synové během noci dorazili z místa, kde přespávali, až na místo zločinu a pak se ještě stihli vrátit. Penchenat se opět vynořil a v pravici držel drobný flakón, který v lékařových silných prstech vypadal nesmírně křehce. „Esence," uvedl na vysvětlenou. Hustý tmavý vývar šplouchal v lahvičce s průhledným sklem a pomalu se usazoval. „Uvařená z vlčího bobu a jiných tajných přísad. Pomáhá uvolňovat hleny, zabírá proti černé žluči a houstnutí krve a dalších tělesných tekutin, stejně jako proti vodnatelnosti a pakostnici." Postavil flakónek jemně na stůl. „Doporučuje se i proti malomocenství a horečnatosti."

„I proti kousnutí vlkodlaka?"

„Samozřejmě."

„Monsieur Penchenat, z Paříže vás vyhnali, protože prý jste mastičkář. A já vám mám věřit, že je tahle věc účinná?" Jean doktora záměrně vyprovokoval, aby viděl, jak se bude bránit. „To můžete pověsit na nos nějakému prosťáčkovi z dědiny, monsieur, ale ne mně."

„Aconitum v mé esenci zničí každého vlka, a jestli vás kousne, vyžene vám ho ze žil dříve, než se v nich stačí usadit." Penchenat se posadil a opřel si ruce o stůl. „Z Paříže jsem byl vyhnán proto, že mě markýz obvinil z mastičkářství z osobních důvodů, ne z profesionálních. Dočkal jsem se osobního zadostiučinění, když zemřel půl roku poté, co jsem musel odcestovat. Monsieur, mně můžete věřit. Já jsem již zachránil před smrtí mnohem víc lidí než kdekterý mastičkář, který si nadává do apatykáře." Přisunul před hosta pohár a nalil mu trochu vína. „Paulos Aeginský napsal již v roce šest set čtyřicet po Kristovi, že aconitum zabíjí vlky." Přiťukl si s Jeanem lahví. „Vidíte, já jsem člověk vědy, monsieur, nejen kat, jímž mnozí opovrhují. Spousta lidí mi dodnes říká medicus."

„Kolik to stojí?"

„Sedmdesát livrů. Nebo dva zlaté louisdory. Podle toho, co právě máte u sebe."

„Tolik? To je plat za celý rok!"

„Inu, jestli tu bestii složíte, dostanete za ni téměř čtyři tisíce livrů. Ale jestli ona dostane vás, čeká vás příšerný osud. Z tohoto pohledu je mých sedmdesát livrů velice dobrou investicí, nezdá se vám, monsieur?"

Jean chvíli uvažoval a dospěl k rozhodnutí, že s tímto obchodem musí souhlasit, přestože o něm v žádném případě nemohl tvrdit, že by byl pro něj výhodný. Skepticky se díval na maličké množství esence v zazátkované a voskem zapečetěné lahvičce. „Bude toho dost pro tři muže? Jsem na lovu i se syny."

„To jistě ne. Ale mohu vám toho opatřit víc."

„Vy to nevyrábíte sám?"

„Ne." Penchenat se usmál. „K tomu potřebujete správné ingredience a ty se nedají snadno opatřit. Slíbil jsem, že o nich pomlčím. Dodává mi je jedna přítelkyně, ale já bych neprodával nic, o čem bych nebyl absolutně přesvědčen, že to bude účinkovat."

Jean sáhl po flakónu, ale kat ho bleskurychle chytil za ruku. Ačkoliv ho pevně držel, nezmizel mu z tváře úsměv. „Ale, ale, ale! Teprve až zaplatíte, můžete se toho dotknout, monsieur."

Jean hodil na stůl požadované louisdory. „Když bestie někoho kousne, jak rychle se to pak musí vypít?"

„Hned po tom, co se to stane," zněla odpověď. Penchenat s neskrývanou spokojeností usrkával vína. „Jinak nebude esence působit. Nebo lépe řečeno, člověka byste tím nápojem zabil. Vlk se mu pak už totiž usadí v těle tak pevně, že když ho zabijete, nevyhnutelně připravíte o život i toho nešťastníka."

Jean v duchu zaklel. Takže tu esenci mohl použít jen k vlastní záchraně, kdyby ho některý ze synů v omámení napadl – nebo kdyby ho pokousala samotná bestie. Proč jen se na to nezeptal dřív? Zvedl se, jedním rázem vyprázdnil pohár s vínem a postavil sklenici zpět na stůl. „Na obě zbývající esence zapomeňte. Nám bude stačit tato. Více než jednoho z nás nenapadne. Zbylí dva budou stačit, ti ji zastřelí." Odvrátil se od něj.

„Vaše slova by měl slyšet Bůh. Zajisté víte, že na zabití vlkodlaka potřebujete stříbrné kulky, že ano?" vyptával se Penchenat. „A zapamatujte si jedno: kdyby některý z vašich synů přece jen podlehl a měl se stát vlkodlakem, nebude pro něho záchrany. Samozřejmě s výjimkou toho," dodal jakoby mimoděk, zatímco opět sahal po noži a brousku, „že zabijete bestii, která zavinila, že se začal proměňovat. Pak byste mohli využít její krev a připravit z ní pro syna léčivý nápoj. Chtěl byste si koupit recept? Pro jistotu, řekl bych."

Jean se k němu otočil a vyklopil na stůl poslední zbytky úspor. „Dejte mi ho."

„Jak si přejete, monsieur." Penchenat odložil nůž a brousek opět na stůl a znovu zamířil do vedlejšího pokoje.

Z Jeana se během pár okamžiků stal téměř naprostý chudák. Vytáhnout do boje proti vlkodlakovi bylo nesmírně drahé. A teď ještě navíc sehnat stříbrné kulky! Jak si má takovou neobvyklou munici dovolit? Na ni mu nebudou stačit peníze, které si obvykle vydělá prodejem kůží.

Prohlížel si knihy, pečlivě uspořádané v regálech u stěny. Zabývaly se lékařskými otázkami, ale byla mezi nimi i filozofická díla. Neobvykle mnoho knih. Není divu, že odešel z Paříže pryč – na člověka s takovou knihovnou muselo nevyhnutelně padnout podezření, že je volnomyšlenkář. Penchenat kromě toho hovořil s nesmírnou otevřeností o prostředcích, které prodával. Mohl mluvit o štěstí, že prostí lidé právě v té době výjimečně považovali čarodějnictví za tak nesmírně užitečnou věc, že ho nikdo neudal.

Penchenat tentokrát potřeboval ještě delší dobu, než když odešel poprvé. Při návratu držel oběma rukama vodorovně před sebou ušpiněný list papíru a silně na něj foukal.

„Zhotovil jsem pro vás opis receptu, monsieur," vysvětloval, vrhl na písmena poslední pohled, sroloval papír do ruličky a zasunul ji do koženého pouzdra. „Nyní jste před prokletím té bestie dokonale chráněn. Přeji vám i nám, abyste ji brzy vyřídil." Vložil ruličku do lesníkovy rozevřené dlaně. „*Á dieu.*"

Jean vyšel z chýše ven do záře zimního slunce a udivilo ho, že venku našel jen Pierra. Zmocnila se ho zlá předtucha a rychle se zeptal: „Kde máš bratra?"

Pierre ukázal na svah na úpatí nedalekého kopce. „Řekl, že v něm začíná vařit krev a že musí pryč, aby nás nezavlekl do nějakého nebezpečí. Prý se k nám připojí, až se bestie v něm uklidní," vysvětloval tiše, aby Penchenat nic neslyšel. Mužův zvědavý, parukou lemovaný obličej se totiž právě objevil v okně.

Jean bohapustě nadával a klel. Lesníkovy výborné oči objevily v dálce na bílém sněhu několik tmavých teček, pohybujících se mezi stromy a křovinami. Vypadaly jako stádo ovcí se skupinkou dětí poslaných za nimi, aby je hlídaly. Antoinova záliba ve slabých tvorech zase znovu prorazila na povrch. „A jak se cítíš ty?"

„Dobře. Zdá se mi, že mě horečka tentokrát ušetřila," odpověděl Pierre. „Měl jsi u doktora úspěch, otče?"

„O tom si promluvíme později. Nejdříve musíme zabránit tomu, aby došlo k novému neštěstí." Dal se rychle do klusu a držel se Antoinových stop. Pierre běžel za ním.

Za nimi se rozrazily dveře chýše. „Messieurs, je tu ta bestie?“ zavolal za nimi Penchenat rozčileně. „Dorazila už i k nám? Mám zaběhnout do vesnice a přivést pomoc?“

Otec i syn šetřili dechem, museli si pospíšit.

* * *

„A jestli bestie přijde až sem?“

„Potom do ní budeme bodat tak dlouho, až umře!“ odsekl Jacques-André Portefaix na dotaz svého přítele s nesmírnou dávkou odvahy. Zamával oštěpem, který mu otec vyrobil, aby se mohl bránit před nenasytným vlkem. Byl největší z celkem sedmi dětí ve věku mezi osmi a třinácti lety, které v horách nedaleko vesničky Villaret hlídaly dobytek, a stal se nesporným vůdcem celé skupiny. „Myslíte si přece to samý jako já, nebo ne?“

Chlapci horlivě přikyvovali, obě děvčata však, jak se zdálo, nebyla ani trochu nadšená hrdinskou odvahou, jakou Jacques-André předstíral. Bylo na nich vidět, že by byly nesmírně šťastné, kdyby byly zase doma, v bezpečí za žulovými zdmi a pod ochranou silných paží svých rodičů.

Ovce najednou začaly bečet a zvedly hlavy. Něco ve vzduchu zvětřily a rozběhly se každá jinam, pryč od pasáčků.

Jacques-André vytušil, co jejich chování znamená. Pátravě se rozhlížel na všechny strany, zatímco se některé děti snažily udržet vyděšená zvířata na místě. Jacques sevřel oštěp pevněji v ruce, napínal zrak, jestli něco zahlédne, bodl oštěpem do nejbližšího kručinkového keře a zašťáral jím v chrastí. Potom něco zašustilo kousek od něho, stranou od cesty.

„Bestie!“ vykřikl rozčileně, napřáhl zbraň a udeřil jí do zasněžené kupky listí, až se bílý poprašek vznesl do vzduchu. Nic.

Hlasitý křik jedné dívenky vyvolal poplach. Jacques se otočil a zmocnila se ho hrůza. Zničehonic se necelých pět kroků od nich skutečně objevilo zvíře podobné vlku. „Rychle, seběhněte se do houfu!“ zaryčel. „Postavte se k sobě zády a držte oštěpy před sebou.“

Bez ohledu na to, jak děsivý strach se jich zmocnil, ho chlapci i děvčata okamžitě poslechli. Tento manévr nesčetněkrát nacvičovali, ale nikdy si nemysleli, že se jednou se šelmou opravdu setkají tváří v tvář.

Bestie se k nim zvolna blížila, přitiskla se k zemi a chovala se spíš jako kočka než jako vlk. Ocas vztyčený jako svíce přímo vzhůru, rudýma očima

hypnotizovala děti a zvolna kroužila kolem nich. Vyhledávala si nejsnadnější oběť.

Jacques-André měl příšerný strach, ale nechtěl, aby to bestie vycítila. V duchu snil o tom, že on bude tím, kdo svým oštěpem konečně zabije toho hrozného tvora, tu podivnou směsici psa, vlka a bůhvíčeho ještě. Dokonce ani ten nejšerednější psí kříženec nevypadal tak odporně jako toto zvíře – a určitě taky nebyl tak velký a nebezpečný!

Bestie si konečně vybrala. Bleskurychle proklouzla mezi oštěpy a najednou stála uprostřed ječících dětí – a napadla Josepha, druhého nejmladšího z nich a nejmenšího chlapce. S řevem zmizel pod obrovitými tlapami s mohutnými drápy. Bestie se o ostatní chlapce vůbec nestarala, dávala najevo, že si nemyslí, že by jí od nich hrozilo nebezpečí. Sliny jí tekly z tlamy, jak si obhlížela zmítající se oběť, pak rozevřela tlamu a zakousla se přímo doprostřed obličeje. Děsivým způsobem udusila hochův křik.

„Bodejte do ní, aby ho pustila!“ zaječel Jacques-André, když překonal první nával hrůzy a ostatní děti se nesměle a vyděšeně snažily před nepřítelem vycouvat a prchnout. Rozmáchl se a co největší silou zarazil špici oštěpu zvířeti do boku. A přestože měli takový strach jako ještě nikdy v životě, přiskočili dva chlapci vůdci na pomoc.

I když bestie nebyla smrtelně zraněná, přece jen jí oštěpy působily značnou bolest. Zavrčela, vycenila zuby, nechala sténajícího Josepha být a jediným mohutným skokem vyrazila ze středu dětí ven. Několik kroků od nich se však zastavila, jako by se nic nestalo, přikrčila se a s požitkem něco rozžvýkala a spolkla.

Malý hlouček dětí se rozpadl. Děvčata chtěla utéci domů a nepřestávala ječet a plakat. „Uklidněte se!“ zaryčel na ně Jacques-André. „Vraťte se sem, honem! Zase musíme zůstat všichni pohromadě a nastavit oštěpy! A dávejte lepší pozor!“ uděloval nové pokyny. Potom si všiml, že mu na zbrani zůstala krev bestie. „Podívejte, můžeme ji zranit!“ Děti udělaly kolem zraněného kruh. Bolesti chlapce milosrdně připravily o vědomí, krev se mu řinula po prokousnutém obličeji, pronikala sněhem a vtékala do zmrzlé hlíny.

„Vrací se!“ za vřeštěla jedna z dívek zděšeně a zapomněla sklopit oštěp. Místo toho zbraň pustila, vrhla se k zemi a rukama si přikryla hlavu. „Svatá matko Boží…“

Zvíře předstíralo skok, pak se však přikrčilo, proplížilo se pod oštěpy a chňaplo po noze dalšího dítěte. Tentokrát si vybralo Jeana, nejmladšího

chlapce. Odvleklo ho pryč a rozběhlo se s ním rovnou ke kručinkovému křoví.

„Honem, prcháme odsud," vykřikl Jacques Coustou rozechvělým hlasem. Mrštil zbraní o zem, otočil se a rozběhl se domů. Děvčata, která nedokázala ani na chviličku zadržet pláč, běžela za ním.

„Vraťte se!" houkl na ně Jacques-André.

„Jestli tu zůstaneme, sežere nás jednoho po druhém!"

„Raději tu zemřu s kamarádem, než abych ho nechal té bestii!" Jacques-André byl pevně odhodlaný bestii pronásledovat a vyrvat jí kořist ze spárů.

Po několika krocích ucítil, že mu změkla půda pod nohama. Bestie si k útěku vybrala cestu vedoucí nezamrzlou slatinou.

Její tlapy neustále zapadaly do trávou zarostlého bahna, váha oběti ji spolu s její vlastní tíhou stahovala do bažiny. Pronásledovatel však byl mnohem lehčí a nebořil se.

Bestii přesto ani nenapadlo Jeana pustit. Přitiskla chlapce levou přední tlapou k měkké půdě, tu a tam po něm chňapla a vyrvala z něho kusy krvavého masa. Jean hlasitě křičel a plakal bolestí.

„Pusť ho!" ryčel Jacques-André a zamířil oštěpem na širokou hlavu a citlivé oči. Zasáhl ji do černé, páchnoucí tlamy. Bestie vztekle zaprskala.

Najednou se na místě znovu objevily i ostatní děti. Ostatní chlapci a děvčata, nakažení odvahou svého vůdce, k nim doběhli a mohutně křičeli a rámusili. Avšak ať se Jacques-André a jeho stateční přátelé snažili sebevíc, ani jednou nezasáhli děsivé rudé oči bestie. Přesto jejich neustálé útoky nedopřály bestii dost času, aby mohla kořist zabít.

„Zmiz odsud!" Jacques-André bodl bestii oštěpem přesně do čenichu. Ta s naříkavým zakňučením uskočila, pustila oběť, olízla si citlivý čenich – a po krátké chvilce odpočinku opět útočně sklopila hlavu. Vrčení změnilo tón a oznamovalo, že se blíží další útok. Tentokrát však, a to na ní bylo jasně vidět, zaútočí na vůdce hloučku dětí, aby definitivně zlomila jejich odpor. Sklopila uši k hlavě.

„Odtáhněte ho," nařídil Jacques-André a nebojácně se postavil bestii do cesty, aby jeho kamarádi mohli zachránit zraněného Jeana.

Srst se zavlnila, pod ní se napnulo mohutné svalstvo statného zvířete, čelisti zalité slinami se rozevřely a čekaly, až se sevřou kolem hrdla další oběti.

Přesně v tuto chvíli k nim doběhl postarší muž. Včas postřehl zákeřnou bažinu, poklekl na jejím okraji a přiložil k rameni mušketu. Za ním se vynořil další muž, o dost mladší, a i on pozvedl zbraň. Rány zazněly krátce jedna za druhou.

Napravo i nalevo od bestie vylétla do vzduchu vlhká hlína a kulky se žbluňknutím dopadly do močálu. Z Jacquese-Andrého spadlo napětí a strach. Podle halasících hlasů za sebou poznal, že k nim spěchají další lidé. V čele chvátal Penchenat, který křikem poháněl ostatní vpřed.

Této přesile už bestie nehodlala čelit. Prchla, přeskočila blízký potůček, krátce se převalila v trávě pokryté třpytící se jinovatkou, jako kdyby ze sebe chtěla setřást porážku. Nakonec přece jen zmizela v kručinkovém křoví a v blízkém piniovém lesíku.

Jacques-André teprve nyní ucítil, že je nesmírně vyčerpaný. Opatrně vyšel z bažiny ven. Vedle kamarádů a před nohama přicházejících vesničanů se zhroutil do sněhu, bledý jako stěna. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo.

Jean Chastel uznale poklepal chlapci na rameno. „Jsi statečný chlapík. Jsi první, kdo zahnal bestii oštěpem na útěk."

„To dokázaly až vaše muškety, messieurs."

Ženy se postaraly o oba zraněné. Chlapci byli zle zřízení, ale útok přežijí.

Jean Chastel postřehl, jak jedna z žen dostala za pár mincí od kata malou lahvičku. Byla v ní stejná tekutina jako ve flakónu, který si od Penchenata za hříšné peníze sám zakoupil. Muž ho obelhal, jen aby vyhnal cenu do výše.

Žena násilím nalila chlapci do krku několik kapek tekutiny a přivřela mu ústa, aby ji nemohl vyplivnout. Prosebně k němu hovořila, až nakonec tekutinu spolkl, obličej zkřivený odporem. Druhou oběť pravděpodobně čekala obdobná procedura. Vesničané se bránili proti nebezpečí, že chlapce postihne vlkodlaci prokletí.

„Máme tady hrdiny!" vykřikl jeden z mužů, pomohl pasáčkovi na nohy a zvedl ho nad hlavu. „A Jacques-André Portefaix je jejich vůdce. Zaveďte ho k tomu budižkničemu Duhamelovi, aby kapitánovi ukázal, jak se to dělá! O *tomhletom* se musí dovědět král!" Dospělí si posadili děti na ramena a odnášeli je zpátky do vesnice. Z návratu do Villaretu se stal triumfální pochod na oslavu vítězství nad bestií.

Na místě zůstali jen Chastelové a Penchenat.

„Takže až tak daleko to došlo," zabručel kat a rychle zasunul do kapsy mince, které dostal od žen. „Máme radost už jen z toho, že setkání s bestií přežijeme." Podíval se na Jeana a Pierra. „Její stopu určitě snadno najdete, messieurs. Přeji vám hodně štěstí a Boží požehnání." Ušklíbl se. „Kdyby se vám obojího zároveň přece jen nedostalo, víte, kde mne najdete. Mé lektvary nabízejí ochranu. Pokud je můžete zaplatit." Začal si pohvizdovat

veselou melodii, pustil se úzkou zasněženou cestičkou a zmizel za žulovou skálou.

„Je nečestné, že si někdo nacpává kapsy jen proto, že lidi mají strach," poznamenal Pierre, zatímco nabíjel mušketu. Stejně jako otec záměrně mířil vedle, aby neohrozil Antoinův život. „Ještě štěstí, že to chlapci přežili," dodal tiše. „Doufejme, že je ty lektvary ušetří podobného osudu, jaký postihl mne."

„Také doufám. Přesto si ty a tvůj bratr zasloužíte nejvíce soucitu ze všech obětí té bestie," pronesl Jean tvrdě. „Na tom, co napáchal, nenese Antoine vinu. Za všechny ty zavražděné a zmrzačené lidi padá vina jenom na jednoho tvora. A my se postaráme, aby dostal, co si zaslouží." V mysli si vybavil papír s přesnou formulkou, který jeho syny zbaví lykantropie. Bez krve té bestie už pro ně není záchrany.

Mlčky obešli močál a sledovali krvavé stopy, které za sebou Antoine zanechal na bílé zemi a v houští. Nejspíš ho objeví někde v křoví vedle šatů, ústa rudě zbarvená dětskou krví, oči vytřeštěné, rozum omámený duchem bestie. Poslední zbytky její přítomnosti mu budou právě vyprchávat z těla.

Jak často ještě? pomyslel si Jean. Cítil obavy, ale zároveň i nesmírný vztek.

11. únor 1765, nedaleko Malzieu, jižní část Francie

„Můj Bože. Těch ale je!" zhrozil se Pierre, stojící vedle otce.

Tichou poznámku, která mu vyklouzla ze rtů, lidé kolem něj nepostřehli. Na to dělali moc velký hluk. Vysoké holínky chvatně kráčely po kamení, sněhu a trávě a brodily se loužemi, rohy se střelným prachem s cinkotem narážely o opasky, batohy se zásobami bez ustání chrastily a hlomozily. Neobvyklá armáda se dala na pochod.

Oba lesníci kráčeli v koloně, kterou tvořily dobré dvě stovky lovců. Seběhli se do Gévaudanu ze všech koutů království, aby si zasloužili odměnu vypsanou králem Ludvíkem Patnáctým na hlavu bestie. Za deset tisíc livrů se už vyplatilo opustit na několik měsíců dům i dvůr. A peníze nepotřebovali pouze Francouzi: Chastelové kolem sebe slyšeli divokou směsici nejrůznějších jazyků, z nichž rozeznali nanejvýš tak němčinu, italštinu a angličtinu. Gévaudanská bestie se časem stala slavnou, vplížila se do všech novin a časopisů v Evropě a přilákala do kraje zahraniční lovce a dobrodruhy.

Cizinci s sebou občas vlekli prapodivné pušky. Vypadaly až příliš dobrodružně, měly na hlavních připevněná hledí, a dokonce i dalekohledy, jen aby dokázali bestii dostat perfektní ranou. Jeden Ital úpěl pod tíhou obléhací muškety, která vážila nejméně dvacet liber a vyplivovala kulky velikosti zralé švestky. Jeho dva kumpáni neměli daleko k tomu, aby se u dřevěné podpěry dostali do pořádného sporu.

Jean si dělal vážné starosti, jak to všechno s Antoinem dopadne, a to ze dvou důvodů. Krátce po oné neblahé události u Villaretu syn znovu podlehl prokletí bestie a nevrátil se domů. Počet obětí stoupal. Lesník se obával, že se s mladším synem sblížila pravá bestie a svádí ho k dalším ohavnostem. A že mu předvádí, jak se dá ještě lépe zabíjet.

Kapitán Duhamel a šlechtici v kraji zatroubili na lovecké rohy a vyzývali k velkým honům. Duhamel zařídil, aby provinční vlády nařídily čtyřiceti tisícům sedlákům ze všech okolních farností, aby dnešního dne vyrazili do lesů a nížin jako nadháněči, zatímco se na vršcích rozmístily do příhodných pozic stovky lovců. Tímto způsobem se lov uskuteční najednou na území o velikosti dvou tisíc čtverečních mil.

Jean a Pierre se nacházeli mezi lovci. Měli v úmyslu nějakým způsobem zachránit Antoina, proměněného ve vlkodlaka, před smrtícími kulkami. Neměli však zatím nejmenší představu, jak toho dosáhnout. *Do jednoho* střelce by mohli vrazit a zkazit mu ránu, ale když jich byly stovky, bylo něco takového zhola nemožné.

Kráčeli cestičkou k výšině, odkud se dalo dohlédnout na kraj lesa. Jejich oddíl tvořil druhou linii pro případ, že by bestie unikla kulkám čtyř stovek lovců na druhém pahorku. Tam číhali i mladý markýz d'Apcher a mladý kníže de Morangiès se skupinou vlastních střelců. Posledně jmenovaného motivovala vypsaná odměna mnohem méně než jiný důvod. Arogantní vlivný kníže si již několikrát veřejně stěžoval na Duhamelovu neschopnost a nepochybně by s nesmírnou radostí bestii sám složil, aby kapitána znovu ponížil. Jean hlasitě písknul a dragoun z Duhamelova oddílu, jedoucí na čele skupiny, mrzutě otočil hlavu.

„Jak je to ještě daleko?"

„Až dojdeme někam tam." Dragoun ukázal na vršík asi tak pět set kroků před nimi. Chtěl ještě něco dodat, když v tom zazněl signální roh. Vítr k nim z lesa zanesl bubnování a hlasité volání: nadháněči se k nim blížili a brzy vyjdou z lesa. Dragoun zaklel. „Jsou tu moc brzo. Dělejte, rychleji!" nařídil lovcům, kteří se okamžitě dali do rychlého klusu, aby byli včas na výšině. Z velké dálky mezitím zaznívalo rachocení mušket.

„Bože, pomáhej Antoinovi,“ zašeptal Pierre sklesle a vydal se za otcem, který se protahoval kolem ostatních lovců, aby byl na kopečku jako první.

„My se na Boha nebudeme spoléhat,“ pronesl Jean s ponurým výrazem v obličeji. Při předbíhání úmyslně vrazil do Itala, který ztratil rovnováhu a spadl i s obléhací mušketou na zem. Přes něho přepadli čtyři další lovci, vytvořil se chumel údů a hlavní, doprovázený mohutným smíchem a klením.

Chastelové stáli na kopci. Pod nimi se táhla rozlehlá zasněžená louka, na níž vítr vytvořil menší závěje, jak a kde se mu zlíbilo. Závěje ovšem poskytovaly úkryt nanejvýš před pohledy, nikoliv před kulkami. Jako naschvál zde byla pouze dvě malá žulová skaliska, jinak jste na ně v kraji narazili všude.

Duhamel uspořádal nadháněče tak, že každé zvíře, které se skrývalo v lese, z něj mohlo vyjít pouze na rovině mezi oběma vrcholky.

Někteří příliš horliví a odvážní střelci zahájili omylem střelbu na srnce. Sotva se objevil mezi stromy a vystrčil na útěku před neznámým hlukem jeden přední běh na zasněženou plochu, přisvištělo k němu nejméně padesát kulek a doslova ho rozcupovaly na kousky. Nezbylo z něho nic než kupka krvavé srsti, zmítající se na kraji lesa.

„Dnes bych nechtěl být nadháněčem,“ prohodil dragoun se smíchem a vyrovnal se v sedle koně. „Ti idioti střílejí doopravdy na všechno, co z lesa vyběhne.“

Jean se zoufale snažil vymyslet nějakou lest, zatímco dvě stovky lovců zaujímaly jeden po druhém palebné pozice. Rovněž Ital dorazil na vrcholek a obdařil lesníka nenávistným pohledem a záplavou nepřátelsky znějících italských slov.

„Musíme je nějak rozptýlit,“ poznamenal Jean k Pierrovi. „Budeme předstírat, že jsme pevně přesvědčení, že se nám ta bestie plíží za zády na druhé straně. Lovci mají před očima jenom těch deset tisíc livrů, a tak nám rádi uvěří. Stačí, když začne střílet jeden, všichni ostatní se k němu přidají.“

„A jak to navlékneme?“ Syna tím nijak nepřesvědčil,

Jean natáhl kohoutek muškety. „Jednoduše dělej všechno podle mě,“ zazněla lesníkova prostá odpověď.

Dragoun zezadu objížděl lovce a kontroloval, jak se připravují. „Nikdo mi tu nebude tak nesmyslně střílet jako ti tam na opačném vršku,“ varoval je hlasitě. „Teprve až uvidíte vlka nebo něco, co se té bestii podobá, můžete zmáčknout spoušť. Všichni jste viděli, jak ta potvora vypadá. Kdo zasáhne

nadháněče, zaplatí mu bolestné nebo odškodnění jeho rodině. Záleží jen na tom, jak dobře umíte střílet.“

Muž stojící vedle Chastelů se neradostně pousmál, vytáhl z pytlíku kulku a nabil zbraň. Pierre zřetelně postřehl, že je na ní něco vyryto. „To je, mladý muži, pro jistotu,“ vysvětloval muž se silným přízvukem, když si všiml, jak ho Pierre pozoruje. „Jestli tu bestii vyřídím, každý hned pozná, že jsem to byl já. Nebudu se s nikým dělit o odměnu.“ Jeho svého času drahé šaty vypadaly ošuntěle, jako by je nosil již dlouhou dobu. Tmavohnědý vyšívaný kabát byl tu a tam potrhaný a vysoké holínky za sebou musely mít stovky mil.

„Zatraceně, na to jsem zapomněl,“ vykřikl jeho soused na druhé straně. Rychle nožem vyřezal do kulky své iniciály. Většina lovců na výšině zanedlouho stála a ryla do kulek značky, přitom jim vůbec nedocházelo, že se olovo při vniknutí do těla zdeformuje. A jestli projektil zasáhne kost, tak se stejně úplně roztříští.

„Jmenuji se Pierre Chastel a toto je můj otec Jean. Odkud pocházíte, monsieur?“ vyptával se Pierre zvědavě souseda, který mohl být v otcově věku. „Podle toho, jak hovoříte, jste asi podnikl dalekou cestu.“

„Z Bukoviny.“ Muž pozvedl trojrohý klobouk, pod nímž se objevily krátké šedivé vlasy, a předvedl dvorně vypadající úklonu. „Virgilijus Malesky, k vašim službám, kdysi dávno hrdý statkář, posléze na útěku před Hospodářem z Moldovy.“ Opět si nasadil klobouk. „Kdybyste tam někdy měl cestu, monsieur Chasteli, dejte si říct, že s Osmany a jejich fanarioty nejsou žádné žerty.“

„S fanarioty?“

„Místodržícími, chlapče.“

Záplava slov, s nimiž si nevěděl rady, byla na Pierra moc. Neznal žádné místo jménem Bukovina ani netušil, co nebo kdo je Hospodař nebo Moldova. Pouze slovo Osman mu něco říkalo. „Takže jste cestoval déle než týden?“ pokračoval opatrně ve vyptávání. Malesky, který vytáhl z plechového pouzdra cvikr s modrými skly, se jen ušklíbl.

„Pozor!“ zaryčel najednou dragoun. „Vlci!“

Z lesa skutečně vyrazilo sedm šedých chundelatých stínů. Už dávno zvětřili dav lidí před sebou a neodvažovali se přeběhnout přes rovinu, avšak před blížícími se nadháněči neměli na vybranou. V krátkých odstupech pádili jeden za druhým kolem prvního pahorku.

Zaznělo táhlé praskání a rachocení, před hlavněmi zbraní se blýskalo a kouřilo, nad pahorkem se vznášely malé obláčky kouře a spojovaly se ve větší oblaka. Sníh na rovině vystřeloval do výšky. Čtyři vlci zavyli a padli k

zemi, několikrát se převrátili, krváceli z nesčetných ran a v mžiku skonali. Pouze tři unikli první salvě víceméně nezranění.

Jean s Pierrem pozvedli muškety, ale nestříleli. Neměli důvod zabíjet vlky. Ostatní lovci si však připravili zbraně, přiložili je k rameni a zamířili. Zvířata se hnala rovnou k nim. Jakmile zazněl první výstřel, připojily se i ostatní muškety do neskutečně hlučného smrtelného chorálu.

Olověné bouři neunikl jediný vlk. O zásahu, který se podařil Italovi, nebylo nejmenšího sporu. Rána z obléhací pušky všechno přehlušila. Obrovitá kulka prorazila vlkovi hlavu, po délce prošla tělem a odtrhla mu zadní běh.

Jean pociťoval nad tím nesmyslným zabíjením zlost. Šedí vlci však pochopitelně byli v očích vrchnosti hlavními viníky. Nikde nesmělo oficiálně zaznít, že se tady koná lov na vlkodlaka.

Začalo mohutné dobíjení zbraní. Vzduch byl plný nejrůznějších zvuků – tření nabijáků, bouchání rohů se střelným prachem a tupého zvonění olověných kulek, které lovci vytahovali z kapes. Tu a tam se lovci hlasitě radovali ze svých zásahů, především Ital byl přímo nezkrotný. Poskakoval nahoru dolů, bez ustání ukazoval na mršinu, zohavenou jeho střelou k nepoznání, a vrhal se přátelům do náruče. O přesnosti jeho střelby a spolehlivosti zbraně, které se mnozí zpočátku vysmívali, nebylo nejmenších pochyb.

„Přidejte trochu na rychlosti," napomínal je dragoun vojenským tónem. „Na bitevním poli by vás už dávno postříleli."

„Jsou to lovci. Ti nemusí být tak rychlí jako vy," opáčil Malesky, jako by se nechumelilo. „Člověk málokdy zahlédne medvědy nebo vlky, jak pochodují lesem s mušketou na rameni."

„Ty jsi mi ale pěkný vtipálek!" Dragoun k němu nasměroval koně a natlačil se s ním těsně před muže. „Ten tvůj zobák…"

Malesky neohroženě uchopil uzdu a pevně ji držel v ruce. „Šetřete dechem. Mě tím rozhodně nijak neohromíte. Najděte si některého z těch chudáků pěšáků a těm rozkazujte, kdy se mají postavit do pozoru. Já jsem na rozdíl od nich svobodný člověk a nemusím si od vás nechat nic líbit."

Dragoun donutil stiskem stehen koně k tomu, aby vycouval. Malesky pustil kožené opratě.

„Promluvíme si po honu, modrý brejlovče. Tu tvoji velkou vtipálkovskou hubu ti hodně rychle zacpu." Pustil se doleva, aby se poohlédl po dalších lovcích.

Jeanovi neuniklo, že Moldavan nevystřelil. „Šetříte si kulku na bestii?" zeptal se.

Modré oči se zavrtaly lesníkovi do tváře, obruba cvikru se zaleskla ve slunečním svitu. „Stejně jako vy, předpokládám.“ Zvedl levici a opsal s ní ve vzduchu kruh. „My tři jsme byli jediní, kteří na ty ubohé vlky nestříleli.“ Pátravě se na Jeana zahleděl. „Vy jste Francouz? Odsud z kraje?“ Tlumeným hlasem pokračoval. „Můžeme se dát do spolku a pustit se na lov těch zrůd, které *ve skutečnosti* mohou za ty vraždy. Já jsem přesvědčený, že jsou dvě.“

Chastelové jen s námahou skrývali překvapení, ani jednomu z nich se to pořádně nepodařilo. Malesky jim bez obtíží vyčetl z obličeje, že svou poznámkou trefil do černého. Zadostiučinění, které dal přitom cizinec najevo, pak Jeana varovalo, že by neměl nic přiznávat. Ani náznakem.

„Nevím, co tím myslíte,“ místo toho zalhal a doufal, že mu Pierre nepokazí výmluvu nějakou ukvapenou nerozvážnou poznámkou. „My se prostě nevyžíváme ve střílení na zvířata, která v žádném případě nevypadají tak, jak tu bestii popisovali svědci.“

Malesky ho však prohlédl. Popošel k němu blíž a sklonil hlavu lehce stranou. „Vy už jste tu zrůdu viděli, nemám pravdu?“ Modré zorničky se mu rozšířily poznáním. „Ne… Vy už jste jí dokonce stáli tváří v tvář! Vy přesně víte, jak vypadá, a proto jste nestříleli na neškodné vlky.“ V jeho šeptání se skrývalo něco výhružného. Pierre mimoděk ustoupil o půl kroku dozadu. „A vy ji lovíte už dlouhou dobu.“

„Nesmysl,“ vymáčkl ze sebe Jean chraplavě. „Známe ji z obrázků, které nechal Duhamel všude vyvěsit,“ trval na svém a pokusil se vyměnit si s Moldavanem role. „Vy si myslíte, že ta potvora je něco jiného než vlk? Třeba medvěd nebo nějaká jiná šelma, co utekla odněkud ze zvěřince? Nebo snad dokonce věříte pohádkám o vlkodlakovi, jaké mámy vyprávějí dětem, aby je dostaly brzy do postele?“

Moldavan si dal s odpovědí na čas. „Zmýlil jsem se. Promiňte mi, jestli jsem byl dotěrný,“ omluvil se sametovým hlasem. „Ale ve skutečnosti si myslím, že ty bestie jsou bytosti, které by za jistých okolností… mohly pocházet z úplně jiné části světa. V potaz přicházejí jenom dva tvorové: cvičený pes z nějakého neznámého chovu, který buď utekl svému pánovi, nebo ho někdo z ďábelských důvodů záměrně štve na lidi, nebo třeba.“

Cizincova slova přerušily hlasité výkřiky. Z lesa vyrazili další vlci a stejně jako ti první byli bez okolků zastřeleni. Tentokrát se ani jednomu zvířeti nepodařilo doběhnout až ke druhému pahorku.

„Pes?“ vyjekl Pierre nevěřícně při sledování, jak lovci pobíjejí jednoho vlka za druhým. „Psi rozhodně vypadají jinak.“ Kousl se do rtů, slova mu vyklouzla z úst příliš ukvapeně.

„Určitě vypadají jinak než zvíře na tom obrázku," upřesnil Malesky, který nepostřehl, jak se lesníkův syn přeřekl. „Ta bestie, která trhá lidi na kusy, by mohl být kříženec samsuna a hyeny. Popisy, jak by takový kříženec mohl vypadat, tomu vcelku nasvědčují. Z chování bestie můžeme usuzovat, že lidi zná a soustředí se na ženy a děti. Na snadnou kořist."

„Co je to *samsun?*" otázal se Pierre. „Máte na mysli lva?"

„Samsun je druh psa z Osmanské říše. Nazvali ho tak osmanští učenci." Malesky se zamyslil. „Přesný význam tohoto slova mi vypadl z hlavy, ale takového samsuna musí majitel vodit na dvojitém řetězu. Říká se, že prý jsou velcí jako osel a divocí jako lev."

„Vy jste studoval, monsieur?" podivil se Jean, na něhož cizinec udělal znalostmi nesmírný dojem. Kdyby nevěděl, že vlkodlakem, šířícím v kraji spoušť a utrpení, je jeho vlastní syn, bez okolků by s mužem souhlasil. To, co říkal, znělo naprosto přesvědčivě.

Malesky se pousmál. „Na cestách jsem se dočetl spoustu věcí. Všechny knihy se shodují v tom, že vlk by oběť tak nezmrzačil a nesežral jen vnitřnosti."

„Mohlo by to být nějaké nemocné zvíře," namítl Jean.

„Tomu přece sám nevěříte. Kdyby měl vlk vzteklinu a nemoc ho dováděla k takovým činům, tak by mezitím už dávno chcípl." Muž nesouhlasně mlaskl jazykem, když poslední zvíře padlo za oběť kulce.

„V tom s vámi souhlasím. A co je ta druhá možnost, o níž jste se zmínil? Co je samsun, to teď víme, ale co je to hyena?"

„Hyeny jsou šelmy, které se podobají psům a žijí v Africe. V kohoutku jsou tři stopy vysoké a tělo mají dlouhé asi tak dva kroky. Jsou tak šeredné a podivné, že by je nevzdělaný sedlák mohl pokládat za zplozence pekla." Malesky se zadíval k lesu, odkud k nim hlasitě doléhalo dunění bubínků, jimiž nadháněči plašili zvěř. Už brzy vyjdou z lesa ven a po bestii stále nebylo ani vidu. „Asi není vyloučené, že jedna taková hyena utekla odněkud ze zvěřince."

„Ale král… nedošli by jeho učenci ke stejným úvahám jako vy?" Pierre si dýchal na zkřehlé prsty, aby je trochu zahřál. „Proč dovolí pořádat hony na vlky, když všechno mluví proti domněnce, že tou bestií je nějaký vlk?"

„Protože lovit vlky je snadné," odpověděl Malesky. „Pohled na zabité vlky lidi uklidňuje. Při velkých honech je navíc dost velká naděje, že při nich nadháněči vyplaší i tu naši bestii. Je to, jako když chytáte ryby do velkých sítí: v takovém případě je většina úlovku něčím navíc, protože rybář ve skutečnosti touží jen po dvou zvláštních exemplářích." Ukázal rukou na okraj lesa. „Nadháněči vycházejí ven. Bůh je ochraňuj před

ukvapenými střelami a zásahem vražedného nástroje našeho italského přítele.“

Dvou stovek mužů na pahorku se zmocnilo vzrušení. I oni postřehli pohyb mezi stromy a zvedli zbraně. Ital si neustále něco povídal sám pro sebe a povzbuzoval se. Natáhl kohoutek zbraně a zapřel pažbu pevně do ramene. Hlavní tíha ručnice sice spočívala na dřevěném podstavci, který výrazně zmírnil zpětný ráz, přesto střelec dostal při každém výstřelu pořádnou ránu.

Z lesa vyšel jeden z nadháněčů. Mával rudým šátkem a signalizoval tak číhajícím lovcům, že hned za ním vyjde z lesa čtyři sta lidí a že teď za žádných okolností nesmějí střílet.

Lovci na pahorcích sice potvrdili mužovo znamení několikerým zamáváním, avšak hlavně mušket se nesklonily. Měli příliš velké obavy, že se bestie odněkud nečekaně vynoří a vypsaných deset tisíc livrů si vydělá některý z konkurentů.

Na louku postupně vycházela první vlna nadháněčů. Ve tvářích měli vepsánu úlevu nad tím, že se s děsivým stvořením nemuseli setkat. Oštěpy, vidle a obyčejné hole, které si nesli, aby se mohli nějak bránit, jim skýtaly jen velice chabý pocit bezpečí. Úzký pás louky před lesem se rychle plnil lidmi, k Jeanovi a jeho synovi doléhaly útržky rozhovorů, tu a tam se někdo hlasitě zasmál.

„Jak se zdá, utrpěl Duhamel další porážku,“ poznamenal Pierre a snažil se, aby mu hlas nezněl příliš radostně. „Vsadím se, že ho král i s dragouny brzy odvolá. Mezi lidmi se rozmáhá nespokojenost. Dnešní den mu nijak nezlepší pověst.“

Jean pohlédl k druhému pahorku, na němž se vyjímal mladý kníže v nádherném oděvu. Seděl na koni, jednu ruku založenou v bok, a pozorně sledoval rovinu před sebou. Pravděpodobně měl radost, že kapitán obrovským lovem nedosáhl ničeho jiného, než že lovci zabili několik vlků.

Malesky zvedl hlavu. „Hon ještě neskončil.“

Poslední slovo teprve doznívalo, když nadháněči na severním okraji lesa hlasitě zaječeli. Rozprchli se na všechny strany a snažili se co nejrychleji dostat pryč z houští. Utíkali pozpátku a primitivní zbraně drželi napřažené před sebou. Lovci pochopitelně postřehli zmatek, k němuž tam došlo. Muškety se natočily a zamířily příslušným směrem. Střelci nedbali na usilovné mávání rudým šátkem, jímž se je nadháněči snažili přimět k tomu, aby nestříleli – neboť mezi nadháněči se najednou prohnal jako blesk šedohnědý stín a obratně jich využíval, aby se mezi nimi skryl.

Jean měl pocit, že v bestii poznává svého syna. „To je on," zašeptal Pierrovi a napjatě se zadíval na Itala, který se s tichým brumláním připravoval ke střele z ručnice. Dříve než se mu bestie dostala na dostřel, byli na řadě lovci na první výšině. Přestože dragouni, jezdící za zády lovců, hlasitě ryčeli a varovali je, že nesmí střílet, stejně k tomu došlo. Jeden z mužů vypálil bez ohledu na nadháněče a okamžitě znovu zadunělo staré známé nepřetržité rachocení pušek. Sedláci na zasněžené louce se po hlavě vrhli do sněhu a hledali úkryt, aby unikli smrtelnému krupobití. Některým se podařil doslova umělecký kousek, přikrčili se za jedním z obou žulových skalisek, ale celé tucty jich kulky srazily k zemi nebo zranily. Nářek raněných se hlasitě rozléhal po celé planině a mísil se s neustálým práskáním mušket.

„Tady je hluk jako na opravdovém bojišti," podotkl Malesky soucitně, ani ho nenapadlo, aby sám zvedl zbraň. „Ubožáci."

Lovci na prvním kopečku nehodlali ukončit střelbu, před očima měli vidinu královské odměny. Znovu a znovu dobíjeli zbraně a jedna salva následovala druhou, zatímco se sníh barvil krví nadháněčů. Všech se zmocnila lovecká horečka. Ital se nechal svést a i on vypálil nejistou ránu. Obléhací puška měla obrovský dostřel. Rána trefila jednoho sedláka, utrhla mu ruku a muž se skácel, tuhý jako špalek. Ital zaklel a dobil zbraň. Zdálo se, že mu vůbec nevadí, co provedl.

Štěstí opustilo i bestii.

Téměř se prosmýkla kolem prvního pahorku, když najednou hlasitě zavyla, groteskně poskočila a uběhla ještě několik nejistých kroků, než ji zasáhla druhá a třetí kulka. Dostala se dost blízko k druhému pahorku, takže Jean s Pierrem zřetelně viděli, že má v těle díry a sníh kolem se zbarvil do ruda.

„Ne," zašeptal lesník zděšeně a uchopil Pierra za rameno. Mladík se chtěl vrhnout vpřed a chránit bratra vlastním tělem. „Ne. On žije." Vlkodlak, kterého zabili, se proměnil zpět v člověka až po smrti. U Antoina nic obdobného nenastalo.

Lovci o typické zvláštnosti vlkodlaků nic nevěděli. Tucet se jich vyřítil z první výšiny dolů a každý z nich hlasitě křičel, že právě jeho kulka bestii zabila. Všichni si nárokovali odměnu, vyhrožovali jeden druhému a pažbami mušket tloukli ty, kteří je chtěli předběhnout.

Kníže se taktéž dal do pohybu. Pobídl koně, sjel z vrcholku dolů, předjel lovce a mířil k domnělé mrtvole.

„Dělej to, co já," nařídil Jean úsečně Pierrovi, pak pozvedl zbraň, otočil se doprava a zamířil na malou skupinku keřů. Rychle za sebou stiskl

dvakrát spoušť a vypálil těsně kolem vyděšených lovců do houští. Okamžitě po něm vystřelil i Pierre. Beze slova dobili zbraně a rozběhli se ke křoví.

„Svatá matko Boží! Skutečně to jsou dvě bestie!“ vykřikl Malesky nadšeně. Tím vyvolal hysterii mezi lovci, kteří se rovněž chtěli domoci kýžené odměny deseti tisíc livrů. Rozběhli se ke keřům, pálili do křovisek a upozornili tak zbylé čtyři stovky konkurentů na druhou příležitost, jež se jim nečekaně naskytla. Znovu se rozlehla střelba.

Jean nechal ostatní lovce, aby ho předběhli. Lest se mu podařila, nalákal smečku na falešnou stopu.

Když se otočil a zadíval se zpátky na místo, kde ležel vlkodlak, přeli se o nárok na odměnu už jen čtyři muži. Navzájem se odstrkovali, hrozili si pěstí a výhružně mávali mušketami. Kníže je na koni odtlačil od kořisti pryč a přitom jim uštědřil několik kopanců. Zřejmě byl přesvědčen, že bestii složil on sám. Na místo přicválali dragouni, aby si obhlédli pozůstatky složeného tvora a napomohli knížeti ve sporu s cizinci, kteří se neohlíželi na jeho titul.

Bestie zcela nečekaně vyskočila znovu na nohy a prosmýkla se kolem zaskočených lovců.

„Zadržte ji!“

Jean po ní zdánlivě vystřelil, ovšem jeho kulky pochopitelně minuly údajný cíl. Bestie se v běhu ohlédla, zadívala se na něj rudýma očima a lesník měl pocit, že v nich zahlédl něco jako poznání a vděk.

„Takhle neunikneš, ty zrůdo.“ Vedle Jeana se objevil Malesky a poklekl, aby měl ke střelbě lepší pozici. Právě chtěl zmáčknout spoušť, když mu kníže vjel přímo před hlaveň. Pronásledoval bestii a snažil se ji ze hřbetu koně ubodat kordem. Nikdo se neodvážil vystřelit. Smrt šlechtice by měla pro střelce mnohem horší následky než smrt nějakého nadháněče.

„Uhni mi z cesty, ty nafoukaný idiote,“ mumlal si Malesky, nehodlal tak rychle sklopit hlaveň. Když se mu před puškou objevila vytoužená mezera a mohl střílet, vrhl se na něj Pierre a upadl spolu s ním do sněhu.

Bestie předvedla úžasně rychlý běh. Pádila nejméně devět kroků dlouhými skoky a nechala knížete i dragouny daleko za sebou. Hbitě zmizela mezi skupinkou žulových skalisek a unikla všem pronásledovatelům.

Pierre pomohl Moldavanovi na nohy a oklepal mu sníh z kabátu. „Promiňte mi, monsieur,“ omlouval se s předstíraným pocitem viny. „Zakopl jsem. Mohu vás alespoň pozvat na horké kořeněné víno, když už jsem vás připravil o prémii?“

Jean vyčetl Maleskému z obličeje, že Pierrovi ani na okamžik neuvěřil. Zdálo se mu, že je cizinec podezřívá, že výstřely do houští byly pouhým manévrem na odvedení pozornosti. Přesto si s Pierrem plácl, když mu mladík podal ruku. „Varuji vás. Objednám si nejdražší víno, jaké mi hostinský doporučí.“ Posunul si cvikr, aby mu lépe seděl na nose.

Dragoun, který od počátku doprovázel skupinu lovců, v níž byli oba Chastelové, k nim přijel. „Co to mělo znamenat, Chasteli?“ tvrdě na něj vyjel. „V tom zatraceným křoví, na který jsi střílel, nikde nejsou žádný stopy.“

Jean pouze pokrčil rameny. „Lovecká horečka mi musela zamlžit zrak.“ Ukázal na rovinku, kde se stále ještě váleli ve sněhu zranění nadháněči. Dragouni k nim přijížděli s vozíkem a kladli do něj postřelené sedláky. „Alespoň jsem nikoho nezranil.“

„Věděli, že to bude nebezpečný lov.“ Dragoun s brutální tvrdostí strhl koně a vrátil se na první výšinu, aby podal kapitánovi Duhamelovi hlášení.

„Jedno mají všichni vojáci společné: rozhodně neoplývají rozumem.“ Malesky se zadíval na otce se synem. „Messieurs, opustíme toto ledové peklo? Čeká na mne víno.“

Pustili se k vesnici. Kníže je předjel, vyjel na pahorek, zamával zbraní a sklidil od své družiny mohutný potlesk. Oslavovali ho jako neohroženého hrdinu, neboť krev na kordu dokazovala, že se bestii přiblížil více než všichni ostatní.

Pierre se bavil s Moldavanem o životě v Gévaudanu, Jean mezitím přemýšlel nad Antoinovým zraněním. Takové rány by žádný normální tvor nepřežil. Zdálo se, že kat hovořil pravdu: vlkodlaka je možné zabít pouze stříbrem.

X.
KAPITOLA

Rusko, Petrohrad, 13. listopad 2004, 07.43 hodin

Eric von Kastell se probudil s příšernou kocovinou.

Spal tak tvrdě jako už dlouho ne. Alkohol mu zatemnil rozum, a dokonce mu zaplašil i noční můry s takovým úspěchem, že se ani jednou s křikem neprobudil. Nebo si na to aspoň později vůbec nevzpomínal.

Posadil se k počítači. Internet byl hotový poklad, vedle mnoha věcí, které by měl člověk vědět, tam bylo i množství takzvaného informačního odpadu. Eric dokázal tento odpad čistě prosívat, rozděloval ho na polopravdy, pravdy a bohapusté nesmysly, které se snažily odvést čtenáře od pravdy. Žvýkal kousek syrové šunky a vychutnával si její slanou chuť, bušil do klávesnice a lákal z nekonečných dálek informace, které by mu poskytly vodítko, kde hledat jistou velice specifickou kořist. Trik spočíval v umění číst mezi řádky a správně pochopit stopy, které bestie zanechávala na místě činu. Naučil ho to otec, stejně jako ho naučil všechno ostatní.

Tentokrát se věci výjimečně rýsovaly jinak, než tomu obvykle bývalo. Bestie podle všeho neměla naspěch a nehodlala město tak rychle opustit. Byla nalezena další oběť: malý chlapec, který bruslil na zamrzlém kanále, byl starým známým způsobem rovněž znetvořen.

Eric se oholil, oblékl si teplý oděv a bílý lesklý kožený kabát, aby byl v zasněžených ulicích co nejmíň vidět. Sbalil si stříbrnou dýku, pistoli značky Makarov, ze zbrojnice vytáhl další pistoli, tentokrát Bernadelli, a znovu se zasoukal za volant Porsche Cayenne. Vystřelil na ulici směrem k zamrzlému kanálu, kde měl v plánu zahájit pátrání.

Policie ještě byla na místě činu. Páska širokým obloukem oddělovala okolí od kanálu, ale nesčetné mosty skýtaly dostatek místa, odkud mohli zvědavci sledovat, co se tam děje. Včetně Erika. Nasadil si vlněnou čepici a

vyrazil s elektronickým dalekohledem hledat most, který nebude moc blízko, aby nevzbudil pozornost nějakého špatně naladěného policisty.

Protlačil se davem zvědavců k zábradlí a všechny čumily ohromil – i když z ušlechtilých důvodů – tím, že vybalil svůj dokonalý přístroj. Čočky mu poskytly perfektní, ostré obrázky místa činu. Jedním stisknutím tlačítka uložil do paměťového čipu vše, co považoval za důležité: stopy škrábanců na ledě i polohu mrtvého chlapce.

Erikův vytříbený a důkladně vycvičený nos ho najednou ve směsici výparů místních obyvatel, tísnících se kolem něj, upozornil na nezvyklý pach, který do civilizovaného města příliš nezapadal: pach vlka. A to dokonce dost intenzivní. Tak intenzivní, jako by dotyčný exemplář prošel těsně za ním a chtěl mu tím říct: *tak si mě přece chytni.*

Rychle sklopil dalekohled a rozhlédl se kolem sebe. Pach šířila jen jedna osoba. Měla na sobě vojenskou bundu v zimních maskovacích barvách, vysoké boty, zateplené kalhoty a jednu z těch ošklivých čepic s klapkami přes uši. Když jste se na ni podívali zezadu, dalo se pouze podle způsobu chůze poznat, že se jedná o ženu. Eric se ještě jednou zhluboka nadechl a zavětřil. Nebyl z ní cítit vlk, to ne, ona tím pachem přímo čpěla.

Žena vrhla pohled na krvavě rudou ledovou plochu, udělala si pár poznámek a kvapně pokračovala v cestě. Eric se pustil za ní. Žena téměř běžela ulicí, několikrát odbočila, až se vřítila do spleti uliček, v nichž se pohybovali už jen místní a pár zbloudilých turistů.

Tady se do oslav výročí založení města neinvestoval jediný rubl: opadávající omítka, polorozpadlé fasády a drolící se kamení určovaly vzhled ulic. I stíny se tu zdály tmavší. Nad touto částí Petrohradu slunce nemělo naději na úspěch a bez boje ustupovalo před vládou temnoty.

Ženě to podle všeho nijak nevadilo. Ale zároveň si ani nevšimla, že ji Eric sleduje – a její pach ho přiváděl do stále většího úžasu. Vlčí pachy se u ní překrývaly jeden přes druhý, vznikl z toho hotový galimatyáš divočiny, na jaký by jinak mohl narazit pouze v nějaké chovné stanici.

Vystopoval snad celou smečku?

Erika se náhle zmocnil pocit, že je zcela nedostatečně vyzbrojen. Poloautomatická brokovnice zůstala na zadním sedadle Cayenne, u sebe měl pouze pistoli a dýku. Mohl vypálit nanejvýš čtyřicet ran.

Žena se zastavila před velkými dřevěnými domovními vraty a bez přemýšlení zazvonila na nejvyšší zvonek. Eric prošel těsně kolem ní a předstíral, že hledá jiný dům a obhlíží si čísla. Zblízka si prohlédl půvabné rysy jejího obličeje, na němž ho upoutalo rozmáchlé černé obočí. Zpod čepice vykukovaly tmavohnědé vlasy a Eric si uvědomil, že po ní začíná

toužit. Z ženy vyzařoval typický ruský sexappeal, dokonce i v oblečení, které jí dokonale znetvořilo postavu. Touha se v něm pustila do úporného boje s rozumem, pro tentokrát však zvítězil rozum. Ještě jednou nasál vzduch. Vlk, zcela jednoznačně cítil pach vlka. Ale byl z ní cítit i vlkodlak?

Žena netrpělivě přešlapovala na místě, pak ustoupila o dva kroky dozadu, aby viděla až na nejvyšší okno. „Pane Nadolny, pojďte dolů!“ Hovořila přitom německy, měla hluboký, plný hlas.

Odpověď zmátla jak ji, tak i Erika.

Okno zařinčelo, jak jím proletělo tělo nějakého muže a vysokým obloukem vypadlo z bytu. Letělo takovou rychlostí, že narazilo až do zdi protilehlého domu, na níž mužova hlava zanechala škaredou rudou skvrnu. Bezvládně dopadlo na záda na žulové dlažební kostky. Eric zaslechl lupnutí zlomeného vazu nebo nějaké jiné kosti tak zřetelně, jako kdyby stál těsně vedle místa, kde muž dopadl.

Žena sebou trhla, bylo vidět, že chvíli naprosto nechápe, co se vlastně děje. Rukou si zakryla ústa. Trvalo jí dobrých pět šest vteřin, než znovu začala jasně myslet. Poté hned vytáhla z kabelky mobil a zavolala nějakému lékaři. Eric zaslechl slova „ambulance“ a „nehoda“.

Erikova teorie o dlacích se dostala na vratkou půdu. Ti se za normálních okolností širokým obloukem vyhýbali nemocnicím a všemu, co mělo s medicínou něco společného. Obávali se, že lékařské vyšetření prokáže, že jsou jiní než ostatní lidé. Spoléhali se na neuvěřitelnou regenerační schopnost svého těla. Tady něco nesouhlasilo.

Podíval se nahoru, ruce zasunuté v kapsách kabátu, a zahlédl hlavu a hruď jakéhosi maskovaného muže, který se právě předkláněl a mířil na ženu pistolí s tlumičem. Ta byla tak rozrušená, že nebezpečí vůbec nepostřehla.

Eric se musel ve vteřině rozhodnout. Protože nevěděl, jakou roli v celé záležitosti žena hraje, rozhodl se, že jí pomůže. Reagoval rychleji, než když se vlk vrhne po kořisti. Vytasil pistoli a střelil muži kulku do nadloktí. Maskovaný útočník zaječel a zmizel, pistole mu přitom vypadla z ruky. Dopadla na zem kousek od stojící ženy a rozbila se. Odlomily se z ní kusy kovu a umělé hmoty, zásobník sklouzl do strouhy.

Hnědovláska sklonila ruku s mobilem a úzkostlivě se podívala nejdříve na Erika a pak hned nahoru k oknu. Po chvilce se otočila a rozběhla pryč.

„Stůjte, počkejte!“ Skryl pistoli v dlani tak, aby ji kolemjdoucí nemohli okamžitě zahlédnout, a rozběhl se za ní.

Když míjel dům, před nímž se žena původně zastavila, dveře se nečekaně otevřely. Na prahu stáli dva maskovaní muži – a drželi v rukou samopaly.

Eric se plně spolehl na své instinkty. A ty ho stejně jako často v minulosti ani tentokrát nenechaly na holičkách: jedna noha prudce vystřelila nahoru a zasáhla prvního z útočníků do břicha, těsně pod hlavní zbraně, kterou držel před sebou. Sprška kulek mu proletěla nad čepicí a proděravěla zeď protějšího domu. Eric zároveň vystřelil po druhém muži, záměrně ho o několik centimetrů minul, ale donutil ho tím, aby se stáhl zpět.

Pak se dal do boje zblízka. Většina lidí podceňovala sílu úderu hlavní pistole. Pistole však byla z kovu, vážila několik set gramů, a když jste s ní udeřili patřičnou silou vlastních svalů a přitom přesně věděli kam, tak jste zasaženého bez otálení vypravili na výlet do říše snů.

Eric zasáhl přesně. Makarov se srazil s lícní kostí útočníka a odmrštil ho stranou. Von Kastell přeskočil padajícího protivníka, druhého popadl za límec a dvakrát po sobě mu vrazil loket přímo do obličeje, pak mu hlavou prudce narazil do dřevěných dveří. I tento útočník dopadl v bezvědomí k zemi.

Shora se k nim blížily další hlasy, na schodišti zaduněly boty a špatně mířená salva z poloautomatické brokovnice vyrazila ve dveřích díry velké jako pěst. Střelec měl nabito plnoplášťovými kulkami, vyznačujícími se nesmírnou průrazností. Muži naštěstí nepoužili broky, jinak by pár zbloudilých úlomků Erika nepochybně zasáhlo, přestože střelec nemířil přesně. Eric se rozhodl vyklidit pole a pronásledovat prchající ženu. Ta mu snad řekne víc než rozzuřená brigáda maskovaných mužů, která se v nekonečném průvodu valila z nejvyššího patra dolů. Agenti ruské vlády? To je jedno! Eric vyběhl na ulici. Kolem hlavy mu zabzučely kulky, zabodávaly se do zdi, do zbytků dveří a fasády sousedního domu. Obklopilo ho rachocení zbraní a oblak zvířeného prachu.

Žena běžela daleko, daleko před ním, byla téměř u konce uličky. Ohlédla se přes rameno a rychle zmizela vlevo za rohem.

Pronásledoval ji nejvyšší rychlostí, jakou mu prochladlé svaly umožnily, a vytrvale ji doháněl, až se za dalším rohem najednou objevila přímo před ním, v ruce pepřový sprej.

„Kdo jste?“ zeptala se ho rusky a lapala po dechu. Odhadoval, že se může blížit k třicítce. „Co se stalo s Nadolnym? Proč mě někdo chtěl zastřelit?“

„Jen pomalu.“ Opatrně zvedl ruce, aby viděla, že nemá nic zlého v úmyslu. „Můžete se mnou mluvit německy,“ hovořil k ní, jak doufal, uklidňujícím tónem. „Nemám tušení, co se tady děje. Byl jsem náhodou na místě a chtěl jsem vám pomoci. Nic jiného.“

„No ovšem. A každý Němec nosí v Petrohradě u sebe zbraň.“ Zaposlouchala se do dupání blížících se holínek.

„To jsou muži, kteří vyhodili vašeho přítele z okna,“ vysvětloval Eric. „Pojďte, zmizíme odsud a pak mi řeknete, proč vás a vašeho přítele chce někdo zabít.“

„Já… já nevím!“ Hlas překypoval zoufalstvím.

„Má to něco společného s tím vlkem, který tu vraždí?“ Touto otázkou jí naznačil, že ví více, než původně předstíral. A velice ji tím zaskočil. Žena sklonila ruku s pepřovým sprejem.

„S vlkem? Ve zprávách o nějakém vlkovi nic nehlásili.“

V tu chvíli se na ulici objevil osamocený pronásledovatel, s brokovnicí ledabyle sklopenou k zemi. Spatřil Erika příliš pozdě, dostal se k němu zbytečně blízko a zaplatil za horlivost bezvědomím, které mu přivodil úder hranou ruky do krku. Eric prozatím nehodlal zanechávat za sebou kupy mrtvých.

Žena využila příležitosti a znovu se mu pokusila uprchnout.

„Zatraceně, tak už s tím konečně přestaňte! Potřebujete mě, jestli se chcete dostat z Petrohradu živá.“ Dopřál si luxus a muže, ležícího v bezvědomí na zemi, rychle prohledal. Našel u něj malý medailónek, který spolu s peněženkou a mužovými doklady rychle strčil do kapsy. Pak pokračoval v pronásledování neznámé.

Eric už měl všeho plné zuby, a dokonce i v pravém slova smyslu plný nos. Vlčí stopa mu připadala opravdová, ale příliš se do ní míchaly různé jiné pachy. A žena se ani nepokusila potlačit svůj pach, jak to s oblibou dělávala většina dlaků.

Dohonil ji, popadl ji za rameno a srazil jí ruku s pepřovým sprejem stranou. Bez větší námahy ji přitlačil ke zdi, vytáhl stříbrnou dýku a přiložil ji ženě plochou stranou k levé tváři.

Nic.

Lykantrop by se bránil a snažil se vyhnout dotyku nebezpečného kovu. Nedíval by se upřeně jako ona na lesklou bílou rukavici, oči rozšířené strachem. Zejí stříbro nijak neublížilo, neskýtalo sice absolutní jistotu, o tom se v minulosti dostatečně poučil, přesto mu však tento poznatek výrazně usnadnil situaci. Nemusel ji nyní okamžitě zabíjet, neměl k tomu důvod.

„Promiňte.“ Dal dýku pryč. „Jak se jmenujete a co děláte tady v Petrohradě? Proč vás ty vraždy tak zajímají?“

Upřeně se na něho zahleděla světle hnědýma očima. „Vy jste před tím domem nestál náhodou, že ne? Vy jste mě a Nadolného sledoval.“

Eric se rozhodl prozradit jí část pravdy. „Ať už mi to budete věřit, nebo ne, z vaší bundy je neuvěřitelně silně cítit pach psa nebo vlka. Proto jsem se po vás ohlížel, když jste stála na mostě.“ V další větě následovala lež. „Všiml jsem si, že si něco poznamenáváte, a předpokládal jsem, že jste reportérka. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli o těch vraždách víte něco víc.“

„Vy dokážete ucítit, že jsem se dostala do kontaktu s vlky? A to vám mám věřit?“

„Můžete si o tom myslet, co chcete.“

Opět se k nim blížily kroky, tu a tam zazněly chraplavé zvuky z vysílačky. Jejich pronásledovatelé ještě ani zdaleka nesložili ruce do klína, ale rozdělili se, aby měli víc šancí na úspěch.

„Pryč odsud.“ Eric uchopil ženu za ruku a rozběhl se s ní ulicí, až nakonec doběhli k místu, kde zaparkoval Cayenne. Nepříliš jemně ji dostrkal do vozu a pak se ještě jednou rozhlédl. Po pronásledovatelích ani stopy. Výborně.

Eric nastoupil a usedl za volant. „Tak co, jste reportérka?“ vrátil se ke své otázce.

„Dělám vědecký výzkum a zabývám se vlky,“ opravila ho a poprvé se pousmála, i když se zřejmým přemáháním. „Nadolny a já vědecky zkoumáme vlky. Studovali jsme různé stopy v okolí Petrohradu a pozorovali, jaké důsledky má na zvířata blízkost města. Dá se to zhruba srovnávat s fenoménem ledních medvědů, kteří se najednou odváží do blízkosti lidských obydlí, přestože jsou od přírody…“ Zarazila se a podala mu ruku. „Magdalena Herukaová. Děkuji, že jste mi tam na ulici zachránil život, pane…?“

„Eric. Říkejte mi Eriku.“

„Pokud mi i vy budete říkat Leno.“ Rozhlédla se a Eric vytušil, že pátrá po mužích, kteří jim byli v patách. „Co měla znamenat ta dýka před chvílí?“

„Malý test,“ opáčil stručně.

Lena se zasmála. „Zkoušel jste, jestli reaguji na kov nebo na stříbro? Vy věříte na vlkodlaky?“ Pobavení se jí vytratilo z tváře, když si všimla, jak se mu v obličeji zračí překvapení. „To byl jen vtip,“ zdůraznila znepokojeně. „Chtěla jsem udělat vtip.“

„Jak jste přišla na vlkodlaky?“ zeptal se Eric a zašilhal k zadnímu sedadlu, kde měl připravenou zbraň, schovanou pod dekou. Nebylo nutné, aby si jí hned všimla.

„Zabývám se vlky a při tom člověk nevyhnutelně narazí na staré legendy. Na všechny možné legendy.“ Lena pohlédla na zasněžený kanál, kde dva policisté dohlíželi na to, aby si nějací zvědavci nebo perverzní mládenci nevysekali zakrvácené kusy ledu. „Neříkejte, že jste jeden z těch fantastů, kteří tomu věří, nebo snad ano?“ Upřela tmavozelené oči na Erikův ostře řezaný obličej a vyčetla z něho alespoň část pravdy. „Ale ano, vy tomu *věříte!*“ Znovu se zasmála a udeřila rukou do přihrádky na rukavice. „Já to nechápu!“

„Leno, povězte mi, co jste s tím druhým kolegou dělala, že vás vláda kvůli tomu chtěla zlikvidovat,“ přerušil ji nerudně.

„Proč vláda?“

„Kdo jiný by pobíhal po Petrohradu maskovaný a vyzbrojený automatickými zbraněmi?“

Lena zauvažovala. „Možná máte pravdu. My jsme… jistou dobu jsme se zdržovali v těsné blízkosti jedné uzavřené oblasti. Nadolny tam hodně fotografoval a filmoval.“ Zbledla. „Musíme do jeho bytu! Někde v šuplíku tam leží naše práce za poslední půlrok.“

Podal jí dalekohled, odklopil namontovaný LCD monitor a vyvolal na obrazovce snímky z místa činu. „Můžete mi k těm stopám něco říct?“ Zatímco Eric nastartoval a rozjel se, Lena snímky zvědavě zkoumala. „Tady jsou jednoznačné stopy drápů, vypadají jako drápy nějaké velké kočky. To nejsou drápy žádného psa ani žádného vlka.“

„Co byste řekla na medvěda?“

„Mmm… Ne, medvěd taky ne.“ Lena vypnula obrazovku a položila dalekohled na zadní sedadlo. Přitom si všimla pažby brokovnice. „Eriku, vy opravdu pevně, přímo neotřesitelně věříte na vlkodlaky, že je to tak?“

„Lepší bude, když na ně v budoucnu nebudete muset věřit vy,“ podotkl Eric a zastavil třicet metrů od vchodu do domu, v němž Nadolny bydlel. „Přišli jsme příliš pozdě.“

Napříč přes vozovku stálo policejní auto a přehradilo tak část ulice. Kolem se hemžili policisté v uniformách i v civilním oblečení, tu a tam něco sebrali ze země nebo fotografovali, jiní vyslýchali sousedy.

„Možná ne.“ Lena prudce vydechla. „Za chvilku budu zpátky.“ Vyskočila z Cayenne, přešla na opačnou stranu ulice a bez váhání zamířila k policistům. Kousek před nimi zabočila a vešla do sousedního domu.

Eric pozoroval počínání policie. Prozatím si nablýskaného porsche nikdo nevšímal, to však nebude trvat dlouho. Pokud brzy nezmizí, dá se s velkou pravděpodobností čekat, že ho zkontrolují.

Po deseti minutách se Lena vrátila. A udělala přesně to, co bychom v takové situaci označili jako absolutně a naprosto špatnou věc: *utíkala.*

Dva policisté zvedli hlavu a udiveně se po ní podívali. Eric neztratil nervy a nenastartoval motor Cayenne příliš brzy, tím by jenom potvrdil podezření, že jim chce někdo utéci. Když však jeden z policistů přiložil vysílačku k uchu, byl nejvyšší čas.

Lena skočila do vozu a tiskla si přitom k tělu tlustou aktovku. „Dělejte, jedeme odsud!“

„Připoutat se!“

„Co?“ Pohlédla na dva uniformované policisty, kteří se rozběhli k jejich autu.

„Dříve nepojedu. Připoutejte se.“

Zaklela, ale uposlechla Erikova pokynu. Cayenne zabručel, probudil se k životu a rozjel se, nápadně pomalu a přesně podle předpisů. Teprve když se rozsvítila modrá světla policejního vozu a zavyla siréna, šlápl Eric pořádně na plyn. Do navigačního systému naprogramoval jako cíl chatu, v níž jeho rodina občas trávila víkend. Musel tam jet. Nejen proto, že tam budou v bezpečí.

„Dvě sta metrů rovně, na křižovatce odbočit doleva.“

„Jak jste k těm podkladům přišla?“

„Z chodby sousedního domu vede dovnitř průchod. Je sice zakrytý tapetou, ale Nadolny mi o něm jednou vyprávěl. Byl to vrtoch nějakého dřívějšího nájemníka. Když jsem se do toho trochu opřela, tapety povolily. Tak jsem vklouzla do bytu,“ vyprávěla rozrušeně.

„Nepozorovaně?“

„Samozřejmě že ne. Zkuste jednou zničehonic prorazit zeď. Ale dokázala jsem jim přesvědčivě naservírovat, že se podílím na vyšetřování.“ Lena vytáhla z kabátu plastikovou kartičku. „Můj průkaz do knihovny v Moskvě. Ten jsem těm typům z technického oddělení letmo ukázala a vydávala se za vyšetřovatelku specialistku. Všimla jsem si, že když měli před očima vytištěné slovo *Moskva*, tak to na ně udělalo pořádný dojem.“

„A pak jste jim prostě řekla, že si něco vezmete s sebou?“

„Přesně tak.“ Usmála se. „Ale když přišli opravdoví policisté, raději jsem přece jen rychle vypadla.“

„*Nyní odbočte vlevo. Poté čtyři sta metrů přímo.*“

Eric strhl Cayenne v plné rychlosti do zatáčky, prosvištěl křižovatkou a k Leninově zděšení zamířil k promenádě vedle zamrzlého kanálu. Mezitím se na ně nalepili dva pronásledovatelé, dvě volva v nenápadné barvě a s velkým stádem koní pod kapotou.

„Eriku, co to děláte?“

Eric ukázal na naváděcí systém GPS. „Neslyšíte?“ Vyhnul se dvěma chodcům a manévroval s terénním vozem tak těsně vedle pouliční lampy, že by se mezi sloup a vnější zrcátko nevešel ani list papíru.

„Ta věc je pokažená!“

„Ještě dvě stě metrů, pak odbočte doleva.“

„Není pokažená. Jenom využívá optimální možnosti.“

Lena hledala vedle promenády nějaký most, žádný však nenašla. „Prosím pěkně, kde tady chcete odbočit doleva?“ Kolem bočního okénka se míhali lidé, zaparkovaná auta, semafory. Rychlost Cayenne se vyšplhala na stovku, motor spokojeně bručel a zplna nasával vstřikovacími tryskami palivo. Lena se pevně chytila držáku na bočních dveřích. „Eriku, tam nic není!“

„Vsadíme se?“

„Eriku!“

„Nyní odbočte doleva.“

Krkolomným tempem přejel napříč opačným jízdním pruhem, způsobil mohutný zmatek v dopravě a vystřelil přes promenádu dolů po schůdcích k přístavišti říčních člunů u kanálu. „Tak přece jen tu máme odbočku.“

„To nemyslíte vážně, Eriku,“ zašeptala.

„Po padesáti metrech odbočte doprava.“

Kola kodrcala po schodech dolů. Erikem a Lenou to mohutně házelo ze strany na stranu, dokud porsche nepřistálo na tlustých dřevěných prknech a nevyřítilo se stovkou ke konci můstku.

Cayenne letěl vzduchem.

Lena vykřikla.

Terénní vůz skočil necelé dva metry daleko a pružně přistál na tlustém ledu kanálu, párkrát poskočil vpřed a dostal se do mírného smyku.

„Pozor, nyní odbočte doprava.“

Několik milimetrů před boční zdí kanálu Eric vyrovnal rotující vozidlo, krátce zastavil a hned zase přidal plyn. Ve zpětném zrcátku zahlédl, že ruská policejní auta se do podobných kaskadérských kousků nepustila, ale zůstala stát na promenádě vedle schůdků.

„Vy jste se úplně zbláznil,“ lapala Lena po dechu a setřela si krev z dolního rtu. Musela se do něj kousnout, když bezpečnostní pás s prudkým

zaškubnutím zachytil její tělo a zabrzdil ho ve chvíli, kdy vůz prudce zvolnil.

„Jenom proto, že poslouchám ženu?“ prohodil Eric s úšklebkem a dál se řídil pokyny ženského hlasu v GPS systému, který je brzy vyvedl ze změti zamrzlých kanálů na místo, kde na ně nikdo nečekal. Policii setřásli bez problémů.

* * *

Když vyjeli z Petrohradu, zatelefonoval Eric Anatolovi a vysvětlil mu, co se přihodilo. Potom sám zavolal na policii a nahlásil, že mu někdo ukradl porsche.

Lena zpočátku pouze mlčky sledovala jeho počínání. „Eriku, vy máte všechno až příliš dobře zorganizované, vy určitě nejste šílenec,“ pronesla zamyšleně, když porsche dojíždělo polní cestou k chatě a nadšeně se prodíralo sněhem. „Uvízla jsem v nějakém souboji mezi tajnými službami nebo v něčem podobném?“

„K takovému závěru člověka leccos svádí.“ Eric spatřil střechu dřevěného stavení a ještě jednou zrychlil. Chtěl si konečně prohlédnout Leniny podklady, aby z nich o Nadolného smrti něco vyčetl.

Zaparkoval porsche tak, aby s ním případně mohli okamžitě uprchnout, načež se prodírali závěji sněhu ke dveřím.

V chatě byla ledová zima, uvnitř nebyla vyšší teplota než venku, naštěstí však zde nefoukalo. Eric okamžitě rozdělal v krbu oheň, teplo se z něj rychle šířilo do místnosti, vyhánělo chlad a rozpouštělo ledové květy na oknech.

„Taky byste si dala čaj?“ Eric stál s kotlíkem u dveří a chystal se jít nabrat sníh. Starodávná pumpa při takových teplotách nefungovala.

Lena si sundala čepici. Vlasy jí sahaly až po ramena a neměla je ničím sepnuté. Přikývla a aby i ona nějak pomohla, rozdělala v kamnech v kuchyni oheň.

Von Kastell ji pozoroval. Líbilo se mu, že si počíná docela obratně. „Je vidět, že se často pohybujete pod širým nebem.“

Úkosem na něj pohlédla přes rameno. „Protože umím rozdělat oheň?“ Lena se pousmála, zasunula si pramínek vlasů za ucho a Eric rázem propadl jejímu kouzlu. Nemělo to nic společného se žádostivostí, která se ho pravidelně zmocňovala a nutila ho, aby se ucházel o krásné ženy, přivlastnil si je na jednu noc a poté zapomněl. Toto bylo… něco jiného. Teplý,

dráždivý pocit, který se mu rozléval v žaludku a pak stoupal do hlavy, jaký v takové podobě nikdy dřív nepoznal. A který, jak si byl zcela jistý, se mu teď vůbec nehodil, protože věděl, že pokud mu podlehne, způsobí tím sobě i jí značné potíže. To se mu vůbec nezamlouvalo. Láska mu něčím připomínala řetězy. A řetězy nenáviděl.

Eric si vzal z police malou lahvičku, která zde stála připravená stejně jako všude, kde jejich rodina bydlela, a rychle vyšel z chaty ven. Za dveřmi odšrouboval uzávěr, nakapal si do dlaně tři kapky a slízl je. Na jazyku se mu rozlila známá chuť a okamžitě ucítil patřičnou odezvu i v hlavě.

Nabral do kotlíku sníh a několikrát se nadechl. Vzduch mu vnikl nosem hluboko do plic, byl tak chladný a průzračný, až se rozkašlal. Když se trochu uklidnil, vrátil se dovnitř.

Lena přisunula stůl blíže ke krbu, sedla si k němu a dumala nad vytištěnými stránkami, fotkami, náčrty a ručně psanými poznámkami. Vedle ní stál rozevřený laptop, nebyl však zatím zapojený. „Nejdříve se musí přizpůsobit pokojové teplotě," vysvětlovala, aniž by odtrhla oči od materiálů. „Kdyby se na citlivých součástkách zkondenzovala voda, mohlo by dojít ke kraťasu."

Eric se plně věnoval přípravě čaje. „Už jste něco objevila?" zavolal hlasitě, zatímco chystal konvici a šálky. Svlékl si kabát. V kuchyni začínalo být stejně příjemné teplo jako v obývacím pokoji. S lítostí si uvědomil, že nemůže pobíhat po chatě nahý, jak míval ve zvyku. No, řekněme, že on by dejme tomu mohl, ale s ohledem na návštěvnici se rozhodl dodržovat zvyky širokých mas.

„Nevím, co mám hledat," ozvala se hlasitá odpověď. „Něco v pozadí, nějaké stavení, strukturu, která nezapadá do krajiny? Možná jsme náhodou vyfotili něco, o čem by ruská vláda nechtěla, aby to proniklo na veřejnost. Ale co? Nějaký dům? Směrovku? Letadlo letící někde v pozadí?"

„Hledejte dále."

Eric vytočil Anatolovo číslo a vytáhl z kapsy kalhot medailónek, který vzal jednomu z pronásledovatelů. „Anatole, něco vám popíšu a vy co nejrychleji vypátráte, o co se jedná." Přidržel si šperk před očima. „Zlato, masivní, jak se zdá. Je na něm ražba, na jedné straně se dá rozeznat řeka pramenící u nějaké hory a v ní…" soustředěně přimhouřil oči, „…flétna? Ano, v ní plave flétna. Panova flétna. Taková, na jakou hrávají indiáni na pěší zóně." Obrátil amulet. „Na druhé straně je vidět nějaký král na trůně, písmo vypadá, jako by to byla starořečtina, ale dá se jen těžce rozluštit. A za královským trůnem stojí obrovský vlk." Otočil mobil, zabudovanou

kamerou vyfotografoval obě strany amuletu a poslal soubor Anatolovi. „Vypátrejte, prosím, o co se tu jedná.“

Když domluvil, spařil čaj a balancoval se šálky a konvicí na malém tácku do obývacího pokoje.

Lena se mezitím odvážila zapnout laptop a prohlížela si jeden snímek vlka za druhým, důkladně zkoumala pozadí, přibližovala si záběry a zase je oddalovala. S díky přijala šálek s čajem a zahřívala si o něj prsty.

„Já… asi jsem se musela zbláznit. Jeden kolega zemře, nemám tušení proč, ale místo abych šla na policii, ztěžuji jí vyšetřování. Odjedu na samotu do nějaké chaty s úplně cizím mužem, který mi sice zachránil život, ale podle všeho věří na vlkodlaky.“ Opatrně usrkla čaje. „Eriku, to byl nesmírně, nesmírně zvláštní den. Ale tak jako tak,“ dodala s rozpačitým úsměvem, „čaj je opravdu dobrý.“ Pohlédla na něho přes obláček horké páry a zamrkala.

Eric se posadil proti ní. „Věřte mi, pro mě je dnešní den přinejmenším stejně nezvyklý jako pro vás.“

„Proč vám to nevěřím?“ Lena se demonstrativně rozhlédla kolem sebe. „Jezdíte drahým autem, máte na zadním sedadle zbraň, zatraceně dobře se vyznáte v Petrohradě a nemáte strach začít si něco s policií. Jste něco jako superhrdina?“ Leniny tmavozelené oči zachytily jeho pohled. „Jinak řečeno: jste jeden z těch dobrých, nebo zlých?“

„Já jsem prostě Eric.“ Kdyby se jí díval do očí jen o dvě vteřiny déle, musel by ji políbit. „Ukažte mi ty poznámky. Možná z nich něco zjistím.“ Tímto způsobem prchal před stále sílícím pocitem náklonnosti, nabývajícím převahu nad pudovou touhou po sexu. Vzal si složku s fotografiemi a němě obrázky studoval, všiml si však, že ho Lena pozorně sleduje.

„Jak se člověk dostane k tomu, aby věřil na vlkodlaky?“ zeptala se ho bez okolků. „Viděl jste snad příliš mnoho hororových filmů?“

„V každé legendě se skrývá kousek pravdy.“

„Takže vy považujete i upíry za reálné bytosti?“

„Zatím jsem ještě žádného nepotkal.“

„A vlkodlaka snad ano?“

„Nejednoho.“ Popíjel čaj a v duchu dodal *dokonce celé tucty*. „Co vás fascinuje na vlcích, Leno?“ Rukou uchopil další pořadač, ale nadpis *Plitvice* měl za následek, že o obsah okamžitě ztratil zájem. Chorvatsko leželo téměř dva tisíce kilometrů odsud. Eric hodil složku zpátky na stůl. Alespoň teď Leně nadhodil správnou narážku a převedl řeč z nepříjemného tématu na něco jiného.

„Vlci mne provázejí životem od doby, co umím chodit. Otec je zkoumal a hodně se mnou cestoval po Americe. Já jsem jeho vášeň zdědila, ale táhlo mě to více do Ruska. Tady se toho na jejich ochranu dělá mnohem méně a já se to snažím změnit. Víte, vlci…“ Hledala správná slova. „To se dá jen těžko popsat. Celý ten jejich rod, sociální vazby uvnitř smečky, to, jak jsou ta plachá zvířata mazaná,“ rozplývala se nadšením. „A lidi si dodnes myslí, že vlci neumí nic jiného než vraždit ovce.“

Eric jí na to zrovna chtěl něco odpovědět, když si všiml okraje jednoho snímku, vyčnívajícího ze složky *Plitvice*. Jak ji odhodil na stůl, vyklouzl zčásti ven a byla na něm dokonale vidět rudohnědá srst a malé, špičaté uši. „Do prčic,“ zašeptal, předklonil se, aby si mohl záběry pořádně prohlédnout, a otevřel složku.

Zevnitř na něho zírala bestie.

Skláněla se v houští nad skoleným divočákem, zády napolo natočená k aparátu, a právě pozvedla protáhlý, zakrvácený čenich z rozervaného břicha kořisti. Rudé zářící oči zíraly přímo do čočky aparátu. Nebylo pochyb. Nadolny našel tvora, kterého Eric s otcem hledali mezi všemi vlkodlaky naprosto nejusilovněji.

Lena postřehla, jak strnul, podívala se na snímek a zhluboka se nadechla. „Co je zas *tohle?*“ Vzala mu fotografii z ruky. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděla,“ pronesla po chvíli nejistě a podívala se na zadní stranu fotky. „10. červenec 2004, západní břeh jezera Kozjak,“ přečetla si poznámku. „To je v chorvatském národním parku. Překrásná krajina.“

Erikovi postavil tento snímek události dne do nového světla. „Jak dobře jste znala Nadolného?“

„Byl to známý mého otce, často k nám chodíval na návštěvu a…“

„Choval se v Petrohradě nějak divně?“

„Divně?“ Lena pokrčila čelo. „Co mají ty otázky znamenat? Někdo ho zabil a…“

„No právě, Leno,“ přerušil ji. „Někdo ho zabil.“ Eric ukázal na snímek. „Kvůli téhle fotce.“

Zmateně se na něho podívala. „Vůbec nechápu, jak to spolu souvisí.“

Nadechl se a hodlal se pustit do vysvětlování, což ještě nikdy v životě kvůli nikomu neudělal. Leniny zelené oči, její obličej a vůně způsobily, že jí povyprávěl víc, než bylo vhodné. „To zvíře, které váš známý vyfotil, pronásleduje má rodina už celé věky.“

Lena se nevěřícně usmála. „Zase vyrukujete s tím svým vlkodlakem?“

„Ano, Leno. Já nejsem šílený a věřte mi: vlkodlaci skutečně existují. Já jim říkám dlaci, protože se…“

Žena se z plna hrdla rozesmála. „Eriku, nezlobte se, ale to je opravdu směšné.“

„Potom mi vysvětlete, co je tohle za *vlka,*“ osopil se na ni vztekle a máchl rukou k fotografii. „Řekněte mi, co je to za druh.“

„To je…“ očima přelétla snímek.

Než mohla odpovědět, dorážel na ni Eric znovu. „A ty zářící oči? Neříkejte, že to jsou nějaké kontrolky.“

„Blesk…“

„Člověk, který fotografuje přírodu s bleskem? A jeho aparát udělá pokaždé, když stiskne spoušť, hezky *peng,* aby si zvířata myslela, že jsou mrtvá a zůstala nehybně stát, že?“ Přisunul se k ní blíž, nasál její vůni: deodorant pohlcující pot a zbytky pachu vlka, pocházející z bundy. „To, co vidíte, Leno, je dlak,“ pronesl pochmurně a s hněvem v hlase. „Hybrid, v němž se spojují různé rysy dlaků a který zabíjí krutěji než všichni ostatní, jež znám.“

Lena polkla, najednou z ní vycítil strach.

„Myslím, že si Nadolného všimla a pronásledovala ho. Vidíte, že se bestie dívá přímo do čočky? Věděla, kde je. Věřte mi: nic jí neunikne. Jedině kdyby sama chtěla.“

Žena mírně pokrčila hlavu k ramenům, jako by si ji chtěla chránit. Jednou rukou zvolna klouzala ke kapse, možná aby si jí zahřála. „Naháníte mi strach.“

„Nadolny je ona petrohradská bestie, kvůli které jsem sem přijel. To *on* zabil dvě nevinné děti a rozcupoval je. Bestie ho v Chorvatsku pokousala a infikovala.“ Eric udeřil pěstí do stolu, Lena sebou vyděšeně škubla. „Ó ano, teď už vím, co měla v plánu! Já to vím! Nechala ho běžet, aby od sebe odvedla pozornost. Věděla, že on tu svou novou sílu a touhy nedokáže ovládnout a vzbudí pozornost,“ vysvětloval jí vášnivě. Popadl ji za ramena, vzrušením ji pevně přitiskl k sobě. Příliš pevně. „Chápete to, Leno? Ta potvora sedí v Chorvatsku a z nějakého důvodu je tiše jako myška. Na něco se připravuje. Je vám to jasné?“

„To znamená, že ti lidé v jeho bytě věděli, že je vlkodlak, a chtěli ho zabít? Stejně jako vy?“

Eric nadšeně přikývl. „Ano! Ano! Nejspíš. Nadolného nikdo nevyhodil z okna, on z něho sám vyskočil. Chtěl uniknout lovcům!“ Uvolnil sevření rukou, oči se zahleděly na obrázek bestie. „Poslyšte, Leno, svět je plný…“

Dále se nedostal. Lena prudce vytrhla z kapsy pepřový sprej a zasáhla ho přímo do obličeje. „Je mi líto, Eriku, ale vy jste opravdu zešílel!“ Pak ho vší silou kopla mezi nohy, rychle posbírala poznámky a snímky a rozběhla

se ke dveřím. Klíče k porschi měl zastrčené v bundě, pověšené vedle dveří. Stačil jeden drobný pohyb. Vyběhla ven.

Cayenne okamžitě naskočil, Lena dupla na plyn a řídila se stopami pneumatik, které vůz zanechal při příjezdu. Raději se nechá policií zatknout za krádež auta, než aby déle zůstala u toho celkem pohledného, bohužel však duševně chorého zachránce jejího života.

Proč nemohla aspoň jednou potkat muže, který by byl stejně přirozený a normální jako vlci, s nimiž strávila nejvíce času?

XI.
KAPITOLA

24. květen 1765, Malzieu, jižní část Francie

Uplynuly čtyři měsíce. Vraždění pokračovalo.

Bestie už měla na svědomí více než třicet obětí. Žádnému lovci ani vojákovi se ji nepodařilo zabít, přestože se lidem znovu a znovu ukazovala. Člověk se neubránil dojmu, že ji hrátky s pronásledovateli velice baví.

Jean Chastel a jeho synové se ode dne, kdy se poprvé střetli na lovu, setkávali s Vergilijem Maleským stále častěji. V lesníkovi občas začínalo hlodat podezření, že je Moldavan sleduje při toulkách lesy, háji a travnatými končinami Gévaudanu. Vždycky, když si vydechli, že ho setřásli, čekal na ně v nejbližší vesnici. Nějakým prapodivným způsobem pokaždé vycítil, kam mají namířeno. Malesky ovšem dával při každém setkání najevo tak upřímnou radost, že si svým podezřením nemohli být jistí a nakonec nad ním mávli rukou. Malesky se stejně jako oni snažil bestii ulovit. Na rozdíl od neúspěšného Duhamela a jeho nástupce Dennevala však pochopil, že k tomu, aby bestii vypátral, se neobejde bez pomoci místních lidí a jejich znalostí. Proto si asi vypočítal, že mu ve šlépějích Jeana Chastela a jeho synů kyne největší naděje na úspěch.

Nikdo z Chastelů se tedy nedivil, když v Malzieu Maleského opět spatřili. Když se kousek od něho prodírali ulicemi městečka, zaplněného davy oslavujících lidí, Moldavan je okamžitě oslovil.

„*Bonjour*, přátelé," pozdravil je s přehnanou vřelostí a objednal u stánku, kde právě postával, další tři poháry vína. „Přišli jsme právě včas. Ti dobří lidé tu slaví svátek jara." Podal jim poháry a zaplatil hostinskému. Přiťukli si. „Mezi námi: dovedete si představit nějaké lepší místo, kde by teď bestie mohla udeřit, než právě tady? Někde jinde sotva narazí na tak

široký zástup dívek a dětí.“ Zamžoural přes okraj cvikru. „Osud nás zde svedl dohromady, abychom ji včas vystopovali a konečně zabili.“

Pierre si povzdechl a usrkl vína. Jean si sice dopřál dlouhý doušek, pak však odložil pohár stranou. Pouze Antoine vyprázdnil pohár jedním dechem, zasmál se a objednal další.

„Slyšeli jste, co se stalo ubohé Gabrielle Pélissierové? Bestie ji nejdříve utrhla hlavu a pak ji nasadila zpátky na místo, kde měla krk.“ Malesky na ně pohlédl přes okraj modrých brýlí. „Samozřejmě až poté, co vypila dívčinu krev.“

„Jak dlouho už jste tady, monsieur Malesky?“ vyptával se Jean. „Nebo jste takové pohádky sbíral cestou?“

„Myslím si, že ty zprávy jsou z větší části pravdivé. A stejně tak tvrzení, že lidé bestii viděli ve společnosti druhé podobné bytosti.“ Moldavan se nevyzpytatelně pousmál. „Vím, můj milý Chasteli, že si myslíte, že vás sleduji. Ve skutečnosti je tomu tak, že já sleduji bestii a snažím se vytušit, kam příště zamíří. A protože oba pronásledujeme stejnou kořist, tak se neustále setkáváme.“ Ukázal davem na ceduli, kymácející se ve větru lidem nad hlavou, na níž stálo, jak se hostinec jmenuje: *Le Calice*, U kalicha. „Tentokrát však máme slavné společníky. Ubytovali se zde i Dennevalové.“

Antoine pouze pokrčil rameny. „Z Normanů nemám strach. Ani oni nebudou mít úspěch, stejně jako ten hlupák Duhamel. Pro mě za mě, jen ať se chlubí, že doma v Normandii složili dvanáct set vlků. Gévaudan je jiný než ta rovina u nich doma.“ Opět se napil vína, nedal pohár z ruky. Začínaly se na něm projevovat účinky alkoholu: Antoine těkal pohledem kolem sebe, okukoval děvčata a uštěpačně se na ně šklebil, když se začervenala. „Jedna krásnější než druhá.“ Hostinský mu podal třetí pohár. Když ho přiložil ke rtům, dopadla mu na předloktí otcova ruka a stlačila ji dolů. „Pij pomaleji,“ zabručel lesník. „Potřebuješ si zachovat jasnou hlavu. Když si dáš víno, přestaneš se ovládat.“

Pierre dobře věděl, co má otec na mysli. Číhající stín loup-garoua vyčkával v bratrovi na vhodnou příležitost, kdy bude moci potlačit lidského ducha a ovládne tělo, kdy Antoina opět opanuje zvíře. Pierrovi, mírnějšímu z obou bratrů, se v posledních měsících podařilo téměř úplně skončit s toulkami krajem a vražděním lidí. Alespoň si to myslel. Pokaždé, když se ho zmocnila osudná horečka, ztratil paměť. Ale už dlouho se neprobudil s krví na rukou a zakrvácenými šaty.

Zvláštní bylo, že otec u nich nikdy nebyl ve chvílích, kdy se proměnili. Jediné, co jim dokázal říct, bylo, že od něho na začátku záchvatu rychle utekli a zmizeli. Později je pokaždé nalezl až v lidské podobě.

Pierre otce často prosil, aby je s Antoinem nechal doma a zavřel ve sklepě, dokud někdo tu bestii neskolí, Jean však dosud odmítal jeho žádost splnit. Neměl dost odvahy, aby se sám pustil do souboje s tím nebezpečným tvorem. Na jednoho lovce byla bestie příliš rychlá, příliš silná a prohnaná. Potřeboval je, aby mu s honem na loup-garoua pomohli – s vědomím, že se i oni mohou kdykoliv proměnit ve vlkodlaka. Lov se tak stával dvojsečnou zbraní, která mohla napáchat více škody než užitku. Lesník byl ovšem přesvědčen, že v dané situaci není jiné řešení.

Antoine čekal, až od něho Jean odvrátí pozornost a zadívá se na trh, pak do sebe rychle hodil víno a vyplázl na Pierra jazyk zabarvený vínem. „Normani stejně nic nepořídí. Kníže to taky říká," prohlásil hlasitě a vyzývavě, obličej mu rychle zrudl. „Bestie je chytřejší, než si vy všichni myslíte." Vyzývavě přejel pohledem po tvářích lidí, stojících poblíž. Mušketa na rameni a pistole v ruce zadržely nejednoho sedláka, a tak mu na to nikdo nic neodsekl.

„Buď zticha, Antoine," nařídil mu otec nahněvaně. „Najdeme si tu někde místnost, aby ses z té opilosti mohl vyspat." Uchopil ho pod paží a vlekl k hostinci. Pierre a Malesky je následovali.

„Na tom, co říká tvůj bratr, je trocha pravdy," prohodil Malesky, jak míjeli pultíky prodejních stánků. „Dennevalové samozřejmě vědí, co je pro vlky typické a charakteristické, ale jak Antoine poznamenal: nevyznají se zde v kraji. A kníže de Morangiès si na ně stěžuje stejně jako na Duhamela. Tak mají Dennevalové více protivníků, vedle čtyřnohých i dvounohé."

„*Vy* se tady snad vyznáte?" vyptával se Pierre skepticky. „Nevykládejte si to ve zlém, monsieur Malesky, ale vy máte stejnou nevýhodu jako ti Normani."

„Ne tak docela. Vy neznáte mou vlast, monsieur Chasteli, jinak byste to nemohl říct." Maleskému se vloudil do obličeje zasněný výraz. „Ta část Bukoviny, odkud pocházím, má ještě hustší lesy než Gévaudan. Občas mi chybí tamější duby, buky a smrky. Nesčetněkrát jsem tam byl na lovu, lovil jsem hnědé medvědy, vlky a rysy, monsieur, a dobře znám všechny možné úskoky těch zvířat." Zasmál se. „A nesmíte zapomínat, že mám ve vašem otci a ve vás oporu přímo na místě."

Antoine a Jean došli ke vchodu do *Le Calice.* Přede dveřmi seděli dva muži a starali se o šest urostlých stavěcích psů. Psi nepochybně patřili k

družině obou lovců z Normandie, pokojně leželi ve stínu budovy a v klidu vyčkávali, až začne štvanice.

„Říká se, že to jsou nejlepší zvířata v celé Francii," vysvětloval Malesky obdivně. „Není divu, že král Ludvík nařídil, aby sem s nimi Normani přišli. Proslýchá se, že tihle psi dokáží zvěř neúnavně pronásledovat a vyčenichají stopu i na úplně suché půdě, kde nejsou vidět žádné stopy."

Pierre zvolnil chůzi. Psi měli hluboce posazené oči a svraštělou, volnou kůži, vypadali smutně a vysloveně neškodně – ale jejich čenichy byly nebezpečné. *Zaútočí, až mě zvětří? Vrhnou se na mě?* Zastavil se a předstíral, že u stánku objevil něco zajímavého.

Malesky dál nadšeně opěvoval jejich přednosti. „Dokonce i když sledovaná zvěř přebrodí řeku, najdou na druhém břehu ten správný pach. Jsou známé případy, kdy sledovali stopu déle než šedesát mil, a to přesto, že byla několik dnů stará." Teprve teď si povšiml, že se Pierre zastavil před pultíkem, na němž prodavač rozložil hřebeny. „Ale, ale, monsieur Chasteli. Vaše zájmy mě dost překvapují."

Pierrův otec a Antoine prošli kolem psů do hostince.

Dvě ze zvířat, ležících poblíž dveří, okamžitě zvedla hlavu a zavětřila k oběma mužům. Psi začali rozrušeně funět a kňučet, až se celá smečka zvedla. Psovodi je jen s námahou udrželi na řemenech a odtáhli zpět.

Otci a bratrovi se podařilo proniknout do bezpečí hostince. Pierre ještě musel zvířata minout, a to nebude snadné. Psy vyplašil Antoinův pach a nechtěli se uklidnit, bez ustání nyní větřili, zvedali hlavy vzhůru, bořili čenichy do prachu ulice a zkoumavě nasávali podezřelé výpary.

Zatímco Pierre přemýšlel, jak to udělá, aby kolem zvířat prošel a nevzbudil pozornost, povšiml si v davu jedné tváře, která mu mezi všemi cizími lidmi připadala velice povědomá. Zahlédl, že za jedním ze stánků právě mizí dlouhé hnědé vlasy, svázané černou síťkou, a cíp tmavě rudých šatů.

„Florence!" samou radostí mu slůvko vyklouzlo z úst hlasitěji, než chtěl. Popadl první hřeben, který mu přišel pod ruku, hodil kramáři pár mincí a rozběhl se. „Řekněte mému otci, že za vámi hned přijdu," požádal Maleského a začal se prodírat davem návštěvníků oslav.

„Ach, to mládí," povzdechl si Malesky s chápavým pousmáním a posunul si cvikr. Zadíval se na prsa mladé selky, jejíž volně sešněrovaná halenka nabízela kolemjdoucím hluboký pohled do výstřihu. Když se žena zdánlivě jen kvůli němu hluboce předklonila, spatřil i bradavky a tmavé dvorce kolem nich. „Ach ano, a ještě to jaro," zamumlal, zamířil ke vchodu do *Le Calice* a vesele si přitom pohvizdoval.

Psi se dvakrát krátce nadechli, ale okamžitě ztratili o Maleského zájem. Škubali sebou a rozbíhali se na všechny strany, psovodi museli vynaložit veškeré síly, aby je zkrotili. Psi neposlouchali, neplatily na ně ani výhružky, ani nabízené laskominy v podobě svůdně vonících morkových kostí.

Malesky se zastavil, otočil se a zadíval se na nic netušící dav v uličkách Malzieu. Že by tu ta bestie už byla? V duchu si řekl, že musí být ještě ostražitější než jindy, a vešel do hostince.

Všiml si, že Jean a Antoine Chastelovi stojí u výčepu a dohadují se s hostinským. Usoudil, že otec hodlá zavést podnapilého syna někam nahoru do pokoje a potom se vrátí dolů. Proto se v přeplněném výčepu rozhlížel po místech, kam by se mohli posadit.

Nikde nebylo volno, jen u jednoho stolu. Seděla u něho možná tak dvacetiletá mladá žena. Ani se nehnula a nepřítomně zírala na plně naložený talíř. Malesky k ní došel, smekl ošumělý trojrohý klobouk, zamával jím a uklonil se. *„Bonjour, mademoiselle.* Dovolíte mi, abych se k vám posadil?“

Žena, oblečená v jednoduchých venkovských šatech, nedala ničím najevo, že si všimla jeho přítomnosti.

„Mademoiselle?“ Malesky se ještě jednou představil. Přitom postřehl hlubokou, čerstvou jizvu za ženiným pravým uchem a další, neméně škaredě vypadající jizvu u klíční kosti, táhnoucí se dál až k rameni. Moldavan okamžitě poznal, že obě jsou stopami po kousnutí.

Přišel k němu blonďatý, asi šestnáctiletý chlapec v prostých šatech, ve tváři měl vážný výraz. „Promiňte, monsieur. Má sestra Jeanne nechtěla být nezdvořilá. Posaďte se, je-li vám libo a pokud vám nevadí její chování. Je poprvé zase mezi lidmi.“ Posadil se vedle ní a začal ji krmit.

Jeanne mechanicky polykala jídlo, v dívčiných bezvýrazných rysech se sice nezrcadlil odpor, ale ani požitek.

Malesky se posadil. „Máte mou upřímnou soustrast,“ pronesl Moldavan a objednal chléb, salám a víno hned pro dva lidi, protože předpokládal, že se Chastel k němu brzy připojí. Kdyby nepřišel, přibalí si případné zbytky do batohu jako zásoby na cestu. Zaznamenal, že mladík má u opasku pistoli.

„Vy jste taky jeden z těch, co se chtějí u nás v Gévaudanu pokoušet o štěstí a honí bestii,“ prohodil k němu nečekaně chlapec. „Podle přízvuku se pozná, že jste cizinec.“ Pohlédl na něho. „Ale i vy odsud odtáhnete s nepořízenou. Monsieur Denneval a jeho syn tu zrůdu dostanou.“

„Vy jste si tím nějak jistý, *petit monsieur*, že ano?“ opáčil Malesky zdvořile. „To samé se vyprávělo i o Duhamelovi a jeho dragounech, dokud je král neodvolal a neposlal sem místo nich lovce vlků z Normandie.“ Ochutnal víno, odporem se zašklebil a rozhodl se, že si nedá více než jednu skleničku. Víno mělo zatuchlou, hnilobnou chuť. „Vsadím se, že Dennevala vystřídá nejpozději za čtyři měsíce nějaký další smolař, který bude sem do země žuly poslán Ludvíkem Patnáctým.“

Aniž by to měl v úmyslu, dotkl se chlapcova citlivého místa, možná i trochu zranil jeho čest. Mladík napřímil ramena. „Mýlíte se, monsieur. Já Dennevalovy doprovázím a můžu vás ujistit, že si v této záležitosti počínají mnohem lépe než vojáci.“

„Vy je doprovázíte, *petit monsieur?*“ Malesky ukázal na pistoli. „Vidím, že jste ozbrojen, toť pravda, ale určitě jste se již doslechl, že bestie vydrží mnohem víc než malý kousek olova, který vaše zbraň dokáže vyplivnout.“

Chlapec lžící setřel rozžvýkané zbytky, které ženě ulpěly na rtech, a otřel jí ústa. „Pistole je jen jedna z mnoha zbraní. Na lovu u sebe vždycky nosím nádobku s petrolejem, abych jí mohl po bestii mrštit a zapálit ji. Ona se ohně bojí.“

„Nechtěl bych být indiskrétní, *petit monsieur*, ale měl jste už ve svých mladých letech to potěšení setkat se s tou zrůdou tváří v tvář?“

„To *nebylo* potěšení.“ Mladý muž pohladil sestru po tváři. „Jmenuji se Jacques Denis. Jeanne se mnou hlídala na začátku března kozy a ovce na pastvě nedaleko Malzieu. Našli jsme si přístřeší, já právě rozdělal oheň a najednou byla stvůra u nás. Zaútočila na Jeanne a zakousla se jí do hlavy. Mě při útoku smetla stranou, ale nemyslel jsem na nic jiného než jak sestře pomoci. Bušil jsem do té zrůdy holýma rukama, a když to nepomohlo, tak jsem ji pořádně nakopl. Bestie Jeanne pustila a spadla do ohně. Přísahám vám, monsieur, řev, jaký ta stvůra spustila, nebyl z tohoto světa – a přitom jí srst vůbec nechytla. Setřásla ze sebe uhlíky a utekla pryč.“ Povzdechl si a promnul sestře prsty. „Přinesli jsme Jeanne domů. Její duše přitom utrpěla, to nám řekl páter. Určitě bude potřebovat několik měsíců, aby se z toho pořádně dostala… a možná jí zůstane vědomí už navždy zastřené.“ Jacques poklepal s odhodlaným výrazem v obličeji na rukojeť pistole. „Tu mi věnoval monsieur Denneval, když jsem se mu nabídl jako průvodce. Bestie zemře a já budu u toho, to je jasná věc.“

Antoine Chastel k nim nepozorovaně přistoupil a pozorně naslouchal. Pak se místností rozlehl mladíkův hlasitý, divoký smích. Antoine ukázal prstem na Jacquese a nedokázal se uklidnit. „Poslechněte si toho

maličkýho, jak tu vytrubuje, co všechno dokáže," posmíval se mu. „Bestie tě nechtěla sežrat, to je všecko. Moc smrdíš, cítím z tebe samý kozy a ovce."

Jean k nim přispěchal a uštědřil mu řadu tvrdých pohlavků, ale Antoine se jen chichotal a rukama si chránil obličej. Ostatní hosté na ně udiveně hleděli, ale nikdo nezasáhl. Velkohubý mladík si za takovou netaktnost zasloužil pořádný výprask. Antoine ucouvl, zašilhal ke dveřím a chtivě si olízl rty.

Malesky ucítil decentní vůni mýdla a koutkem oka postřehl, že se vedle něho objevily šaty nějaké ženy. Jacques zvedl hlavu. „Marguerite! To je skvělé, že jsi tu. Právě jsme chtěli jít s Jeanne ven prohlédnout si trh. Tady ta společnost," pohlédl na Antoina, „mi není po chuti. Půjdeš s námi?"

Moldavan se otočil, povstal a uklonil se mladé ženě, byla asi ve stejném věku jako nebohá oběť bestie. Marguerite byla nade vší pochybnost velice pohledná. Prosté šaty umocňovaly dojem, že se před vámi uprostřed pole jednotvárných obilných klasů vynořila krásná květina. Dívka přikývla.

Mladý sedlák si nasadil čepici. „Přeji vám hodně úspěchů, monsieur," řekl Maleskému. „Bůh vás provázej, budete jeho pomoc potřebovat."

Všichni tři opustili *Le Calice*, Marguerite odváděla duchem nepřítomnou Jeanne. Oba Chastelové také někam zmizeli. Lesníkovi se podařilo vystrkat podnapilého syna po schodech nahoru.

Po chvilce – Moldavan se krotil, aby nesnědl i Jeanovu porci – se Jean vrátil z horního patra a posadil se. Vypadal zchváceně. „S mým synem je někdy těžké vyjít," pronesl na jeho obranu. „A jak rád bych řekl, že má aspoň dobré srdce." Nakrájel si salám na plátky. „Doufám, že se z té opice vyspí a pak dokáže udržet jazyk na uzdě. Pánem svého rozumu se nejspíš nikdy nestane." Sotva polkl první sousto salámu, všiml si, že v hostinci není ani druhý syn. „Kde je Pierre?"

„Mám vám říct, že dojde později. Koupil hřeben a vrhl se s ním do davu." Malesky slyšel, že stavěcí psi venku neustále vyjí a štěkají, nechtěli se uklidnit. „Mám dojem, že vykřikl nějaké jméno… Florence?"

Jean se beze slůvka vysvětlení zvedl, popadl mušketu a zamířil ke dveřím.

„Co děláte? Co se děje?" Moldavan také prudce povstal ze židle a rozběhl se za lesníkem, aby se pokusil odvrátit nebo alespoň zmírnit neštěstí dvou mladých lidí. Jedním nevhodným slovem se na něm navíc sám podepsal a cítil vinu. „Počkejte, monsieur!"

* * *

Pierre sledoval hnědé vlasy zakryté síťkou, které se tu a tam mihly mezi klobouky, čepicemi, čepci a prostými vlasy návštěvníků slavnosti. Florence šla naprosto jistě, často odbočovala a ani jednou nezaváhala. Mladík se utvrdil v přesvědčení, že míří za určitým cílem a nejde jen tak na procházku. Stánkům kolem sebe nevěnovala dívka pozornost.

Pierre ji dohonil, posbíral veškerou odvahu, aby ji oslovil, a pak jí zastoupil cestu. „Bonjour, mademoiselle Florence.“ Při pouhém pohledu na dívčin půvabný obličej se celý zpotil a zvlhly mu ruce. Všechna ta krásná slovíčka, která si během krátkého pronásledování předem připravil, se mu vypařila z hlavy, jako by je odvál vítr. Vinu na tom nesl dívčin okouzlující úsměv, připomínající východ slunce nad Montmouchetem, opojný jako vůně vřesoviště a průzračný jako voda z gévaudanských pramenů.

„*Bonjour,* monsieur Chasteli,“ odvětila Florence přátelsky, přesto však poněkud plaše. „Jak se vám vede? Často jsem vzpomínala na ono odpoledne, kdy jsme se setkali, a prosila Pána, aby vás zbavil břemene, jež vás tíží.“ Hnědé oči se zaleskly radostí, přestože měl Pierre pocit, že se v nich skrývá i nádech zádumčivosti.

„Teď, když vás vidím, je břímě hned pryč,“ vyklouzlo mu okamžitě z úst. Měl plnou hlavu dívčiny krásy, vypadala jako kněžna. Obdivoval její obličej, přímé, urostlé tělo, štíhlé prsty, rozpačitě si pohrávající s knoflíkem šatů. I na Florence bylo vidět, že ji toto setkání poněkud rozrušilo.

„Ale, monsieur!“ Florence se usmála ještě zářivěji než předtím. Od tohoto okamžiku si Pierre byl naprosto jistý, že se do ní zamiloval až po uši. „Vy a vaše komplimenty.“

„Ach, to je nesmysl. Vždyť nejsem o nic starší než vy a už vůbec nejsem nějaký monsieur. Já jsem Pierre.“ Podal jí ruku, kterou dívka váhavě uchopila. Na kůži ucítil její hebkou pokožku.

„Potom musíte… potom mi musíš říkat Florence.“ Rozhlédla se pátravě kolem sebe, jako by si právě teď připomněla, co ji s takovou rychlostí pohánělo uličkami městečka. „Nevidíš někde ctihodnou abatyši? Chtěly jsme se setkat u stánku našeho kláštera, ale buď jsem ji i ostatní sestry přehlédla, nebo ho ještě ani nezačaly stavět.“ Opět na něj upřela zrak. „Můžeš mi pustit ruku, Pierre. Já ti neuteču.“

Tvář mu polilo horko. „Promiň, nechtěl jsem tě uvést do rozpaků.“ Rychle stáhl prsty a podal jí hřeben. „Mohu ti dát malý dárek?“

Florence pozvedla obočí, ušlechtilost tohoto pohybu by dělala čest i královně. „Odkud jsi věděl, že budu v Malzieu? Copak mě sleduješ?“

„Ne!“ vykřikl mladík rychle. „Ne, já jsem tě před chvílí zahlédl a…“ Odmlčel se uprostřed věty, protože Florence uchopila hřeben a obdivně ho obracela ze strany na stranu.

„Velice děkuji. Moc se mi líbí. Budu si ho vážit.“ Předklonila se – a naprosto nečekaně vlepila mladíkovi na tvář něžný polibek. „Právě jsi mi dal mnohem větší dárek, než sám tušíš.“

Pierrovi se srdce zatetelilo blahem, nohy mu změkly, jako by je měl z vosku. „Uvidíme se zase?“ zeptal se jako omámený a nejraději by ji všem před očima pevně sevřel v náručí, přitiskl ji k sobě a cítil dotek jejího těla. Ale takhle kompromitovat schovanku ctihodné abatyše se prostě nehodilo. „Chtěl bych si s tebou promluvit, někde, kde nás nebudou sledovat zvědavé oči a uši. Chtěl bych o tobě všechno vědět,“ vyhrnulo se mu z úst. „Uvidíme se v poutnické kapli v klášteře Svatého Řehoře?“

Florence bez váhání přikývla.

„Jenom ti neumím říct, kdy zase dorazíme do Gévaudanu. Záleží na tom, kam se bestie vydá a kde bude páchat další vraždy.“ Zadíval se před sebe. Zdálo se mu, že na kratičkou chviličku zahlédl, jak k nim míří Antoinův trojrohý klobouk. To mu tak ještě chybělo.

Florence zasunula hřeben do záhybu šatů. „Čekání mi nebude vadit, Pierre. Jakmile přijdeš do kaple, zapal svíčku a postav ji na levé okno vedle obrazu svatého Řehoře. Já ji z pokojíčku uvidím a budu vědět, že tam jsi.“

Lidé za Pierrovými zády začali vyděšeně křičet. Bylo slyšet hluboké štěkání psů, následované vzteklými nadávkami a řevem muže, který se snažil zvířata znovu odchytit.

Mladý lesník se otočil, aby zjistil, co vřavu vyvolalo. Viděl, jak návštěvníci slavnosti uskakují stranou a vytvářejí tak uličku, jíž se přímo na ně řítí lovečtí psi. Jemné čenichy se nedaly ošálit.

Pierre se obrátil k Florence, aby se s ní rychle rozloučil. Dívka, celá bez sebe strachy, strnule zírala na pádící zlatohnědé psy.

„Já… se bojím… já se bojím psů,“ vykoktala rozechvěle, a dříve než ji Pierre mohl uklidnit, rozběhla se někam doprava a pokusila se smečce utéci. Mladík se vylekal. Když jí daroval hřeben, přenesl se zároveň jeho pach na Florence a psi teď budou pronásledovat i ji! Bylo nemožné, aby zvířatům uprchla. Psi se řítili mnohem rychleji, než jak dokázala běžet jakákoliv žena v šatech. Byli vycvičeni k lovu a Florenciny hektické pohyby je budou ještě více nutit, aby se jí přilepili na paty.

Pierre se rozběhl za Florence, aby ji chránil před vztekle štěkajícími psy. Všechno byla jenom jeho vina. Loup-garou nemá nikomu dávat dárky,

když jsou poblíž lovečtí psi. Bude lepší, když se tesáky zaboří do jeho masa, ne do jejího těla.

Tryskem se rozběhl, aby dívku dohonil, a s obdivem zjistil, že Florence běží téměř stejně rychle jako on. Navíc dokázala mezi lidmi obratně proklouznout, zatímco on musel srážet překážky stranou.

Smečka se jim rozzuřeně hnala v patách.

Florence a Pierre nyní běželi bok po boku. Popadl ji za ruku a táhl vpřed. Příliš pozdě si uvědomil, že tím na ni přenáší ještě silnější pach bestie a dívka se pro psy stává mnohem zajímavější kořistí.

Na pomoc jim přišla náhoda a vedla je kolem stánku s kořením. Mladík v běhu strhl z pultu pytlík drahocenného pepře. Jemně mletý prášek podráždí čenichy a oči čtyřnohých pronásledovatelů a znemožní jim další štvaní, zatím se mu však nenaskytla příležitost, aby černé koření použil.

Pádili z tržiště. Florence sípala a lapala po dechu, takovou rychlost nedokáže dlouho vydržet. Psi už je téměř měli, protože na posledních metrech jim už nepřekáželo nic, čemu by se museli vyhýbat. Teď dokázali vyvinout nejvyšší rychlost.

„Doleva," vykřikl Pierre a strčil dívku do úzké uličky, rozsypal na cestu pepř a táhl Florence za ruku dál. „Nesmíme se zastavit!"

Vyběhli z Malzieu ven, pustili se přes louku a doběhli do ovocného sadu.

„Nahoru!" nařídil Pierre a ukázal na sukovitý kmen staré jabloně. Když se Florence nedařilo vyšplhat se v botách po hladké kůře, popadl ji kolem pasu a mocným švihem ji vyhodil vzhůru. Dívka zaúpěla, chytila se větve a vyšvihla se na ni.

Vzteklý štěkot stavěcího psa Pierra varoval. Jeden člen smečky byl tak zocelený výcvikem, že ho ani pepř neodradil od dalšího pronásledování.

Pierre to stihl je tak tak, v poslední chvíli se vyšplhal na strom a vyšvihnul se na větev, na níž seděla Florence.

„Vezmi pytlík se střelným prachem, otevři uzávěr a až bude pes přímo pod námi, pomaloučku vysyp prach dolů," dával jí pokyny a současně vytáhl z kožené brašny náhradní křesací kámen a nachystal si ho u čepele nože.

Za několik vteřin pes vyskočil, opřel se předními tlapami o kmen, rozzuřeně štěkal a upřeně se díval nahoru na lidi, kteří mu unikli z dosahu.

Florence rozechvělými prsty učinila, co jí Pierre uložil, a psa poprášil černý sníh. Rychle zavřela uzávěr. Mladík křísl kamenem o nůž a jediná jiskra stačila, aby se na psa snesl prskající ohnivý déšť. Černého prášku

nebylo dost na to, aby psa zahalily plameny, ale i menší množství mu důkladně ožehlo srst a zahnalo ho na útěk. Pes bolestně zavyl a prchl.

Florence si vydechla, objala Pierra, přitiskla ho k sobě, jak jen jí to větve dovolily, a zabořila mu tvář do ramene. Pierre na chviličku zaváhal, pak ji i on objal a hladil po vlasech, aby se uklidnila. Pláčem se jí ulevilo.

Když ho pustila, ještě vzlykala. Pierre jí osušil oči kapesníkem, který u sebe nosil jako talisman od jejich prvního setkání. Florence ho okamžitě poznala a usmála se. Pierre jí otíral oči stále pomaleji a pomaleji. Pak předklonil hlavu, nervózně polkl a jejich rty se k sobě přiblížily.

Když se setkaly, přemohl ho pocit blaženosti a tepla, jaký doposud nikdy nezažil. Pierre ji k sobě přitiskl ještě těsněji, přes látku dívčiných šatů cítil dotek jejích ňader. Vylekal sám sebe, když si uvědomil, jak tiše sténá, a pocítil žár touhy, který se mu zažehl v klíně.

Florence ho rukama laskala po hrudi, prsty pátravě vklouzly pod košili – a strnuly. Narazily na jizvy, které mu zůstaly po souboji s vlkodlakem. Sladká vlna vášnivých polibků rázem odezněla. Dívka zaklonila hlavu a tázavě se mu zadívála do obličeje, levou rukou mu zkoumavě přejela po čele. „Ty úplně hoříš, Pierre. Co je s tebou?“ zeptala se ustaraně.

Teď ne! Pane, stůj při mně a zachraň mě před přeměnou! Zpočátku si myslel, že žár v jeho těle vyvolalo vzrušení, nyní však poznal, že se ohlašuje stará známá horečka, kterou tak nenáviděl a jíž se tolik bál.

„Florence, vrať se zpátky do města,“ vyrazil ze sebe s námahou a sklouzl ze stromu. Zmocnila se ho závrať a sad se kolem něj rázem roztočil jako káča. Zhroutil se k zemi. Florence seskočila ze stromu dolů a slyšel, že mu něco říká, ale viděl ji jen rozmazaně, za mlhovým závojem. „Prosím tě, už jdi! Zachraň se,“ zaskřehotal, než se mu rozum rozplynul v tmách a on ve stínu jabloně omdlel.

24. květen 1765, Malzieu, jižní část Francie

„Monsieur Chasteli! Pozor!“

Pádícím psům by se vyhnul i tak, Malesky ho nemusel varovat. Už z dálky slyšel vzrušený štěkot smečky a přitiskl se ke zdi uličky, vedoucí na tržiště.

Zvířata se prohnala davem, proskakovala lidem mezi nohama a všude si našla nějakou skulinu, kudy proklouzla dál. Když byli psi na stopě, nemohlo je nic zadržet. Daleko za nimi se hnal rozzuřený, nadávající psovod, od rukou mu odkapávala krev a snažil se uprchlíky pochytat. Psi se

mu nesmírnou silou vytrhli, řemeny se mu musely zařezat hluboko do masa.

Moldavan a lesník si vyměnili rychlý pohled. Oběma vytanulo na mysli jedno a totéž.

„Myslíte si, že psi zvětřili bestii přímo tady, uprostřed Malzieu?“ vyslovil Malesky nahlas, co se mu honilo hlavou. „Domníváte se, že je možné, že se bestie schovává v některém ze zdejších domů a nám se konečně naskytla příležitost, abychom ji odhalili?“ Vytáhl z etuje cvikr, očistil ho o kabát a pevně si ho narazil na kořen nosu. Modrá skla propůjčovala jeho obličeji výraz odhodlanosti a chladnokrevnosti. „Nebo, dejme tomu, že je pravda, co si lidé povídají, a že bestie je ve skutečnosti vlkodlak, který se tu potuluje v lidské podobě… bylo by možné, aby ho psi i tak zvětřili?“

Jean se držel, aby na něm nebylo vidět zděšení. „Ne, to jistě ne. Psi byli nejspíš špatně krmení a zvětřili stopu nějakého zvířete. Na tržišti se to jimi jenom hemží.“ Potom honem předstíral, že v davu zahlédl jednoho starého známého. „Počkejte tu, monsieur Malesky. Hned se k vám vrátím. Jenom někomu řeknu *bonjour“* omluvil se a vmáčkl se doprostřed tlačenice slavících vesničanů. Po několika málo krocích se přikrčil, a tak se před Moldavanem dokonale skryl. Rozhodně nepotřeboval, aby ho někdo doprovázel, až bude hledat Pierra. Musí mu pomoci ubránit se Dennevalovým loveckým psům.

* * *

Malesky se ušklíbl. „Aha, takže monsieur Chastel by rád vyrazil na lov sám?“ Postavil se na prázdnou bednu, povalující se vedle jednoho stánku, a rozhlížel se kolem sebe. Hledal Chastela nebo psy, neboť tam, kde uvidí jednoho z nich, najde nepochybně i bestii. Tak snadno se ho nikdo nezbaví.

* * *

Jean se motal v bludišti plátěných stánků, neměl představu, kde by mohl Pierra tak rychle najít. Situace byla více než vážná, o tom nebylo sporu.

Zatraceně, proč se tu museli ti Normani objevit právě teď? zlobil se v duchu. Tím se výrazně zmenšily jeho šance, že bestii, která za všechno mohla, vystopuje a zabije on sám. Jestli Dennevalové loup-garoua zastřelí dříve než on, nemůže čekat, že mu dovolí, aby jí odebral krev a připravil z

ní protilék na utrpení svých synů. Lékařův recept pečlivě ukryl, protože kdyby ho někdo našel, hrozilo by mu, že ho obviní z čarodějnictví a postaví před soud. Pomluvy, které lidé trousili o jejich rodině, by se změnily v jistotu, a to by soudu stačilo, aby ho bez váhání poslal na smrt.

Přestože se Jean snažil, aby ven nic neproniklo, uvědomoval si, jak moc ho tíží tajemství obou synů. Žil v neustálém strachu, že je lovci vystopují a synové zemřou v krupobití kulek. Už nejednou k tomu málem došlo. Navíc ho trápily nesmírné výčitky svědomí, že tím, jak je chrání a snaží se jejich činy zamaskovat, nese na vraždění nevinných obětí stejnou vinu jako oni. S Antoinem a Pierrem by lidé na místě udělali krátký proces, upálili by je a jeho by popravili jako spoluviníka. Těch vražd bylo tolik, že by jim nikdo neudělil milost. A v nejhorším případě by se opravdová bestie po smrti svých tří nejneúprosnějších a nejneúnavnějších pronásledovatelů dále potulovala krajem, vraždila a rozsévala další zárodky zla.

„Monsieur Chasteli! Vy, a tady v Malzieu?“

Polekaně sebou trhl. Jak byl v duchu ztrápený děsivými obrázky, které se mu vynořily v mysli, vůbec si nevšiml ženy, která před ním stála. A právě ji chtěl vidět ze všeho nejmíň.

„Cesty Páně jsou nevyzpytatelné,“ pozdravila ho abatyše. Měla na sobě černou, přepásanou tuniku a černý škapulíř, vlasy jí zakrýval světlý čepec, k němuž byl přichycen černý závoj. Přestože příjemné teplo nadcházejícího jara svádělo k tomu, aby člověk odložil kabát, měla štíhlá žena přehozený přes řadový oděv i podšívaný svrchník, připomínající spíše zimní plášť. „Pořád ještě jste té bestii na stopě? Říká se, že vám sem z Normandie přijeli soupeři.“

„Nestarejte se o moje záležitosti. Zavolejte si schovanku a uvažte ji na řetěz, než zatne drápy do mého syna,“ opáčil, neměl chuť předstírat přátelství.

„Florence? Ta tu ještě není. Poslala jsem ji, aby někde našla správce tržiště.“ Gregoria se na něj vážně podívala a ukázala na stan, který sestry právě dostavěly. „Na slovíčko, monsieur Chasteli. Musím si s vámi promluvit mezi čtyřma očima.“

Jean ji udiveně následoval do přítmí stanu, v němž voněly čerstvé bylinky a ovčí sýr – zboží, které sestry prodávaly, aby vylepšily příjmy kláštera. Gregoria v černém oděvu téměř dokonale splývala s plátěnou stěnou stanu, bylo jí vidět jen obličej a ruce.

„Nuže, monsieur, váš syn se točí kolem mé schovanky,“ začala abatyše tiše.

„Překvapuje vás to?“ pronesl Jean hlasitě. „Tehdy v kapli se před ním pěkně vykrucovala. Je to prostě mladý muž v rozpuku mládí. Svodům takového děvčete, jako je Florence, nedokáže odolat.“ Ukázal na východ. „To ona *mu* popletla hlavu. A právě teď to zase dělá, jak mi říkal monsieur Malesky. Tak tohle učíte děvčata v tom vašem cudném klášteře?“

Gregoria pravicí sevřela stříbrný růženec u pasu, prsty klouzaly po perlách. „Podléháte omylu, monsieur. Já neměla na mysli Pierra,“ opravila ho jemně a bez ustání se mu dívala do očí. „To Antoina jsem často spatřila před zdmi kláštera. Viděla jsem ho tak zřetelně, jak nyní vidím před sebou vás, monsieur Chasteli. Antoina a toho největšího z jeho psů.“

Jestliže se na ni do této chvíle jen zlobil, že ho zaskočila nečekanou novinkou o Pierrových eskapádách, zmocnily se ho nyní místo zlosti obavy. Dobře věděl o Antoinových osudových zálibách a okamžitě pochopil, co by to mohlo pro Florence znamenat, kdyby se Antoine nepozorovaně dostal do její blízkosti. Mladší syn se jen krátce ucházel o květinky, když chtěl, aby mu rozevřely svá poupata. Nejednou se stalo, že když se toho nedočkal, zlomil je násilím.

Gregoria postřehla, že se Jean trápí. „Nikdy nikoho neodsuzuji podle toho, co se mi o něm donese, ale o vašem Antoinovi kolují historky, které mne nutí, abych se obávala o čistotu své schovanky. Z Antoina přímo sálá zkaženost, možná je to následek jeho pobytu u barbarů v Maroku a v Alžírsku.“ Jemně se dotkla Jeanovy ruky. „Prosím vás, monsieur Chasteli, zakažte mu, aby se k ní v budoucnu přibližoval.“

Neměl jediný důvod váhat. „Slibuji vám to,“ souhlasil. „A vy budete na oplátku dávat pozor na svou schovanku, aby nechala Pierra na pokoji. Potřebuje neztrácet rozum, aby mi pomohl při lovu. Když je v myšlenkách u ní, zamilovaný až po uši, může to mít pro něho smrtelné následky.“

Gregoria přikývla. „Dokud je Florence mezi zdmi Svatého Řehoře, mezi těmi dvěma k ničemu nedojde. Přísahám vám to při Bohu, našem Pánu.“

Jean se hořce pousmál. „Přísahejte na něco trvalejšího, abych vám mohl věřit.“ Pokusil se setřást abatyšinu ruku ze své.

„Jste stejně nestydatý a neuctivý jako vždycky, monsieur!“ Gregoria stáhla ruku, ale místo toho k němu přistoupila blíž a pevně mu pohlédla do obličeje. Nedokázala však z něj nic vyčíst. „Za to, jak se ke mně chováte, já sama nemůžu, je to tak? Co vás připravilo o víru, monsieur Chasteli? Co vám kdo udělal, že nechcete věřit ani v Boha, ani v církev?“

Gregoriin upřímný zájem, s jakým se dosud nikdy u žádného pátera nesetkal, Jeana znejistil a další opovržlivá poznámka se mu nedokázala prodrat přes rty. Na rozdíl od pokryteckých knězů, kteří kázali vodu a

celými džbánky popíjeli víno, žili si jako páni a starali se především o peníze v kasičce, přepadl ho u Gregorie najednou pocit, že ona opravdu touží vědět, co se v něm děje. Co ho trápí. Proto zmlkl, zamířil k východu a bez pozdravu se vytratil.

* * *

Gregoria dlouho sledovala lesníka pohledem. Pravou rukou přitom pečlivě nahmatala první malou perličku růžence a chystala se pomodlit Zdrávas Maria. Uvědomila si, že jí Bůh seslal Jeana Chastela, aby ji podrobil zkoušce. Uvidí se, jestli ho dokáže přivést zpět do společenství věncích. Neboť jenom tím si dokázala vysvětlit stále silnější zájem, který v ní tento neobvyklý muž probouzel. Cokoliv jiného jí bylo zakázáno.

Gregoria si najednou vzpomněla na Florence. Vyšla ze stanu a přivolala k sobě dvě novicky, aby jí pomohly při hledání schovanky, která nepochybně zabloudila ve změti stánků, budek a plátěných stanů. Nesmírně ji překvapilo, když narazila na Jeana Chastela, nerozhodně postávajícího vedle vchodu do stanu.

Než se ho stihla zeptat, co je příčinou, že tak otálí, přicválal do vesnice jezdec na koni a bezohledně si prorážel cestu mezi lidmi, kteří před ním s kletbami uskakovali stranou a výhružně mu hrozili pěstmi.

„Nechte mě projet!“ vykřikl, rozčílením celý bez sebe. „Musím přivolat pomoc! Bestie odvlekla Margueritu Martinovou, venku na poli, směrem na SaintMartin-du-Fau!“

Jean strhl mušketu z ramene a vyřítil se ven z vesnice. Okamžitě ho následoval tucet rozzuřených mužů, ozbrojených vidlemi, oštěpy a cepy.

* * *

Místo, kde bestie zaútočila, našli hned.

Na kraji vesnice, odkud vedla cesta do polí, ležela krásná Marguerita na zádech ve vlastní krvi, rovnoměrný obličej znetvořený nepředstavitelnou hrůzou a bolestí. Těsně pod bradou, v místě, kde mladá dívka kdysi měla krk, zela obrovská díra. Roztrhané šaty svědčily o prudkosti, jakou ji drápy bestie musely strhnout k zemi.

Když zaslechli pronikavé, vzteklé zařvání, všichni sebou trhli. Přihnal se k nim mladý Denis, vrhl se vedle mrtvé přítelkyně na zem a rozplakal se. Otřásaly jím křeče, nepřetržitě vzlykal a chrlil kletby.

„Něco ji vyrušilo," pronesl náhle Malesky, stojící vedle lesníka. I on pak poklekl vedle mrtvoly. „Rozervala tomu nebohému dítěti krk, ale musela zmizet dříve, než ho stačila sežrat." Zezdola se podíval na Chastela. „Můžeme sledovat její stopu."

Jacques se rozkašlal a pokrčil nos. Nenávistně hleděl na ránu. „To mi ta bestie udělala schválně," zaryčel vztekle. „Chce mě mučit!" Prudce se vztyčil a setřel si slzy z tváří. „Dnes nastal její poslední den!" vykřikl chraplavě a lidé mu hlasitě přizvukovali.

Dennevalovi psovodi dorazili s tuctem psů, aby je navnadili na nadcházející lov a přivedli je na stopu. „Dennevalovi sem hned přijdou. Musejí ještě osedlat koně," vysvětloval jeden z psovodů.

„To je na mě moc dlouho." Jacquesovi se nechtělo čekat, než lovci vlků dorazí na místo. „My vyrazíme na lov *hned teď!"* Vytrhl jednomu z mužů řemeny z ruky. Psi rozrušeně čenichali a pobíhali kolem Margueritiny mrtvoly a okamžitě se pustili po stopě prchající bestie. Jacques běžel za nimi, zatímco psovodi zůstali nerozhodně stát na místě.

Stopa vedla pronásledovatele k Amourettes. „Dnes máme dost velkou naději, že tu prémii shrábneme," prohodil Moldavan cestou. „*Kromě petit monsieur*, toho mladého pána, nikdo u sebe nemá pušku nebo pistoli."

Lesníkovi se v hlavě honila jedna myšlenka za druhou. Jako pachatelé vraždy přicházeli do úvahy pouze dva vinící: Pierre nebo skutečná bestie, Antoine ležel opilý mezi prostěradly a nebyl ve stavu, aby něco takového provedl. *Nesmí to být Pierre,* doufal v duchu vroucně. „Ano, konečně bychom mohli mít štěstí," opáčil bezbarvě.

„Vy jste Pierra nenašel, že ne?"

„Ne."

„A on možná místo toho našel lásku, co říkáte?"

Starý známý si ho přátelsky dobíral, dotaz určitě nebyl míněný ve zlém, ale přisypal Jeanovi sůl do rány. „Přestaňte s tím," obořil se na něj. „Můj syn se má od té klášterní schovanky držet pěkně stranou. Ta není pro něj, je rozmazlená a život v Gévaudanu je jí úplně cizí. Ta by se zhroutila i pod náručí sena."

Malesky se nedal. „Komu to vadí? Možná by z ní byla dobrá partie, monsieur Chasteli, a přinesla by do chaloupky vašeho syna spoustu peněz. Jak se dostala do kláštera? Měla nějaké věno?"

„Oni se nikdy nedají dohromady a už o tom nechci slyšet ani slovo, jasné?" zabručel lesník nerudně.

Mlčky dál sledovali stopu, vedla přes pole i úvozy. Přecházeli jedno pole za druhým, dostali se za hranice Malzieu a nakonec se ocitli poblíž vesničky Amourettes.

Když před sebou uslyšeli vyděšený křik, vytušili, že se toho dne odehrála ještě i další tragédie. Jakmile došli blíž, spatřili lovci dvě plačící matky. Ženy bez ustání křičely, ale vůbec jim nebylo rozumět. Jedna pozvedla do výše krvavou, roztrhanou košili a přitiskla ji k sobě, jako by to bylo její dítě.

„Dále," popoháněl Jacques společníky, protože se obával, že se někteří budou chtít zastavit a postarat o zdrcené ženy. Rychle je hnal kolem nich dál. „Jestli nezůstaneme bestii na stopě, brzy uvidíme další matky, jak pláčí nad svými dětmi."

Malesky lítostivě pohlédl na ženy. Klečely na kraji obilného políčka a úpěnlivě naříkaly. Truchlily nad ztrátou, která je postihla. „Můj Bože," vydechl dojatě a donutil se upírat pohled na hrbolatou cestu, aby nezakopl a nespadl. „Jak jen můžeš něco takového dopustit?"

Několik mužů z Amourettes se připojilo ke skupince lovců a nahradilo ty z Malzieu, jimž docházely síly. Hon na bestii se změnil na štafetu a po čtvrthodince se pronásledovatelé blížili do kraje v okolí dědinky Mazet.

Bestie předhodila lovcům další stopu. Přímo uprostřed vyježděné cesty nalezli příšerně znetvořenou mrtvolu malé dívenky, mohlo jí být nanejvýš třináct let. Kolem ní se povalovalo pár věcí: velký koš s pšenicí, chléb, vyboulená plechová konvice a prázdné hrnečky. Dítě nejspíš chtělo odnést domů zbytky oběda, který předtím přineslo rolníkům na pole. Na zpáteční cestě ho napadla bestie, zakousla se mu do krku a do obličeje a usmrtila je. Stvůra opět roztrhala oběti břicho, až z něj vyhřezla střeva, ale kvůli pronásledovatelům se musela lákavé pochoutky vzdát.

Pohled na znetvořenou oběť by stěží snesl i leckterý voják. Čtyři muži se přímo na místě hlasitě pozvraceli a jeden se v bezvědomí zhroutil k zemi.

„Láká nás přímo do pasti," prorokoval jeden sedlák z Amourettes nejistě. „Chce, abychom ji pronásledovali, a někde v lese si nás podá pěkně jednoho po druhým." Ustoupil dozadu. „Nikdo mě nedonutí, abych toho satana dýl pronásledoval, jestli s náma nepůjde kněz, aby nás ochránil před zlým kouzlem."

„Tak se přece vzpamatujte, monsieur," chlácholil ho Malesky, který sám zřetelně pobledl kolem nosu. Přesto se neochvějně snažil povzbudit morálku ostatních. „Monsieu Chastel a já máme s sebou muškety a jsme dost zkušení na to, abychom se do ní pustili. A monsieur Denis je ve

službách zkušeného lovce vlků Dennevala.“ Rozhlédl se kolem sebe, pátral, kam se šestnáctiletý mladík poděl, nikde ho však nespatřil. „Monsieur Denis?“

Jeden ze sedláků ukázal doprava. „Tam se žene! Drží se hned za psy! Stopa vede dál k Marcillacu!“

„Prokletá netrpělivost!“ Jean, propocený skrz naskrz a celý uřícený, posbíral poslední zbytky sil a vydal se za mladíkem, poháněným nezkrotnou touhou po pomstě. Úplně ho ovládla a vůbec si neuvědomoval, jak je lov nebezpečný. Jestli bude pokračovat sám, stane se vlkodlakovou obětí rychleji, než by se pod podrážkou boty zlomilo stéblo trávy.

Žádný z mužů, ani ti z Malzieu, ani z Amourettes, se neodvážili k oběma lovcům připojit. Neuvážená slova o čárech, které bestii pomáhají, je donutila k úvahám a nahnala jim strach. Hněv vyvolaný zákeřnými vraždami přestal být nejmocnější silou, která je popoháněla a odsouvala všechno ostatní do pozadí.

Malesky si setřel z modrých očí slaný pot. Tmavé skvrny na kabátu, na zádech, na hrudi a pod pažemi dokazovaly, že se Moldavan vydal téměř z posledních sil. Na to, aby se vzdal dalšího pronásledování, však ani nepomyslel. Zahleděl se za Jacquesem a Jeanem.

„Když budou jen dva, nemohou sami na tu bestii stačit!“ apeloval na hlouček mužů. Rozběhl se a po několika krocích se ještě jednou otočil. „Na co čekáte? Jestli ji dnes nedostaneme, bude zítra zabíjet znovu a pak to možná odnese právě vaše rodina!“ Zaútočil na to, čeho se muži nejvíce obávali, a první z nich se skutečně zase rozběhli. Trvalo však dlouho, než se celá skupina pronásledovatelů dala do pohybu. Malesky upřeně zíral vpřed. Lesník s mladíkem mezitím zmizeli v blízkém březovém háji.

* * *

Jean sípěl, plíce ho pálily a píchání v boku mu nemilosrdně dávalo na vědomí, že jeho tělo už moc dlouho nevydrží držet krok se silami Jacquese Denise. Mladík pádil mezi stromy padesát kroků před ním, nevelkým hájem doslova prolétl a nic ho nedokázalo v běhu zabrzdit.

„Počkej,“ hekal Jean. „Když budeš takhle bezhlavě letět, staneš se pro ni snadnou obětí!“ Jacques ho neposlouchal.

Komu vlastně budeme čelit? Tato otázka neodbytně bušila Jeanovi v hlavě. *Je před námi Pierre, nebo opravdová bestie?* Bylo docela možné, že

záchrana obou synů byla tentokrát tak blízko, jak se jim to během posledních měsíců ještě nikdy nepodařilo.

Pak se mu v hlavě vynořila katova slova. Stříbrné kulky! Neměl nabito stříbrnými kulkami. Celého ho polilo horko, ale přinutil se zachovat rozvahu, jak jen mu to únava z vyčerpávající štvanice dovolila. Připomněl si první setkání s bestií ve Vivarais, kde Antoine ranou z muškety připravil vlkodlaka o hlavu. Ne, stříbro nepotřeboval, ale musí vystřelit tak, aby hlavu bestie úplně oddělil od odporného krku.

Les prořídl. Mezi břízkami zahlédl zpovzdálí několik prostých selských stavení. Bestie nepochybně mířila rovnou k nim, určitě se tam chce vrhnout na další dítě.

Jean vyběhl z lesíka, ztěžka supěl a zastavil se na louce zarostlé vysokou trávou, která se v mírném květnovém vánku jemně vlnila. Jacques už byl v polovině cesty k vesnici, psi pobíhali vedle něho. Odněkud byl slyšet pronikavý ženský křik. „Jacquesi!“ zavolal Jean a lapal po dechu. „Tak přece počkej…“

Přesně v tu chvíli vyskočila bestie z trávy těsně vedle mladíka a skočila na něj.

Jacquesovu reakci vedla nenávist. Místo aby se dal na útěk, jen se bestii vyhnul a bodl ji bajonetem.

Čepel, která se jí zabořila do hřbetu, stvůra téměř nebrala na vědomí. Zavrčela, zaprskala a vrhla se na nepřítele a přitiskla ho k zemi. Stavěcí psi poskakovali kolem bojujících soupeřů a štěkali, ale sami nezasáhli – Dennevalovi je zřejmě vycvičili tak, aby kořist vysledovali, ale neútočili na ni. Hrozilo však, že se mladému Denisovi stane jejich výcvik osudným.

Jean strhl mušketu ze zad, přiložil ji k rameni a rozběhl se k nim blíž. Doufal, že bude moci vystřelit, ale jejich souboj, při němž sebou člověk a bestie neustále zmítali, mu znemožnil použít zbraň. Kousek stranou ležela v udupané, rudě zbarvené trávě těžce zraněná mladá žena. Měla vytřeštěné oči a bez ustání křičela. Bestie zase udeřila, přestože měla pronásledovatele v patách.

„Vydrž!“ Zasunul bajonet do úchytu pod hlavní a vší silou loup-garoua bodl. Vlkodlak zavyl, uskočil stranou a krví podlitýma očima zíral na lesníka. Jean teď neměl nejmenší pochyby: bestie před ním nebyl jeho syn Pierre, ale pravý původce veškerého zla.

„Tak co, už mě poznáváš?“ pronesl tiše k bestii a postavil se před Jacquese, který měl štěstí, že ho zuby bestie nezranily. „Tak po mně skoč, ty zpropadený zplozenče pekla, ať ti můžu urazit hlavu.“

Lidé z Marcillacu si mezitím všimli, co se na louce odehrává. Popis bestie každý v kraji dobře znal a sedláci narychlo sáhli po prostých zbraních a rozběhli se lovcům na pomoc.

Jean koutkem oka postřehl, že se k nim vesničané blíží, a zaklel. Jestli chce získat drahocennou krev, musí si pospíšit. Natáhl kohoutky muškety a od boku zamířil, aby stvůru zapřením zbraně o rameno nevaroval, že bude střílet.

Bestie natočila šerednou hlavu a spatřila lidi, pospíchající k nim z Marcillacu, pak pohlédla na kraj lesa, odkud se blížil Malesky s ostatními lovci. Přímo před lesníkovýma očima se odrazila k mohutnému skoku, jímž přeskočila zuřící psy a dopadla dobrých pět kroků daleko. Věděla, že by takové přesile zcela jistě podlehla, a bez váhání dala přednost útěku. Po všech čtyřech pádila pryč.

„Ne!“ vykřikl Jean zoufale, okamžitě zamířil a rychle za sebou vystřelil z obou hlavní.

Kulky se bestii zaryly do hřbetu a do lopatky, prudkost, jakou jí obě kulky pronikly do těla, ji odmrštila do trávy. Plazila se po břiše kupředu jako raněný člověk. Rány v srsti se jí během chviličky zase zacelily.

„Neunikneš mi!“ Jean se k ní řítil velkými skoky a oběma rukama svíral mušketu s nasazeným bajonetem, jako by to byl oštěp.

Když už byl skoro u ní, vrátily se bestii síly, zvedla se a dala se znovu do běhu. Za normálních okolností by ji lesník bez potíží snadno dostihl, ale po namáhavém pronásledování měl nohy těžké jako olovo. Vzdálenost mezi ním a bestií se každým krokem zvětšovala.

Vztekle po ní mrštil mušketou. Bajonet se až po rukojeť zabořil vlkodlakovi do hřbetu… a zase z něho vyklouzl ven. V zádech po něm zůstala hluboká rána, která po kratičkém okamžiku přestala krvácet a zavřela se stejně rychle jako před chvílí rány po kulkách.

„Ne! Dnes už se mi to musí podařit! Ty…“ Jean zakopl o krtinec, klopýtl a upadl do trávy. Pád ho pořádně zabolel, klouzal zády po trávě dva kroky daleko. Když se chtěl rychle zvednout, zjistil, že ho tělo přestalo poslouchat. Jean zaúpěl, zabořil uřícený obličej do vlhké trávy, k smrti vyčerpaný a zničený zoufalstvím. Dennevalovi lovečtí psi ho oběhli, jedni zleva, drazí zprava a se štěkáním vyrazili po stopě bestie.

Jean zasténal, převalil se na záda a zadíval se do nebe. V nose cítil pach krve bestie. Tak blízko – a přece mu zase unikla! Ta trocha krve na bajonetu určitě nebude stačit, aby z ní připravil protijed.

„Monsieur Chasteli, je vám dobře?“ Obláčky na obloze najednou zastínil Moldavanův obličej, zrudlý námahou. Cvikr mu neustále

poskakoval a klouzal na hřbetu nosu, jak mu nos zvlhl potem. „Zachránil jste tomu mladému muži a dívce život. Gratuluji!“ Napřáhl ruku, aby lesníkovi pomohl vstát, a Jeanovi neuniklo, že se tváří nějak spokojeně. Přišlo mu to divné.

„Vaši radost nemohu sdílet,“ odsekl nevrle a nechal Maleského, ať mu pomůže na nohy. Pak se postavil vedle Moldavana, jemuž pochopitelně nebylo milé, že mu kdekdo dokáže vyčíst z tváře, co si právě myslí. „Bude zase zabíjet, ale vy se tváříte, jako bychom ji právě jednou provždy vyřídili.“

„Ne, vy jste mě nepochopil,“ chlácholil ho Malesky. „To jenom… mám radost, že se vám nic nestalo, monsieur.“ Rychle pohlédl stranou: dunění kopyt na sebe upoutalo pozornost všech přítomných.

Z březového hájku vyrazili Dennevalové, zastavili vedle Jacquese a krátce s ním pohovořili. Starší Norman na lesníka uznale kývl a dotkl se na pozdrav špice trojrohého klobouku. Mladší vytáhl Jacquese k sobě na koně a ve třech pokračovali v jízdě. Pojedou tam, kam je psi zavedou.

„On ji také nedokáže chytit. Buď ji dostaneme my, nebo nikdo,“ prorokoval Malesky a zvedl Jeanovu mušketu. Podal ji lesníkovi a prohlížel si krev, která mu ulpěla na prstech. Přičichl k ní. „Vskutku pozoruhodné,“ podivil se. „Necítím žádnou síru, zápach nebo něco, co bychom mohli dát do spojitosti se stvořením z pekla.“

Otočil se a sklonil se k zemi, aby si setřel krev z prstů. Lesník ho pozorně sledoval a postřehl, že předtím rychle přiložil prsty k ústům. Jeanovi připadalo mužovo chování více než podivné, zdržel se však nevhodných poznámek a rozhodl se, že si na něho dá v budoucnu lepší pozor. „Vraťme se zpátky do Malzieu,“ navrhl unaveně a nabil zbraň. Musel zjistit, jak je na tom Pierre.

Mlčky se pustili po vlastních stopách zpátky do vesnice, v níž začal nejpříšernější den od doby, kdy bestie vtrhla do Gévaudanu.

Jean si dělal obrovské výčitky. Čtyři oběti během tak krátké doby, víceméně přímo před očima pronásledovatelů. Bestie se jim očividně vysmívala, vodila je za nos a vyzývala je na souboj. Předvedla jim další ukázku své moci, převahy nad lidmi. A především nad ním. Trápilo ho vědomí, že i on má na jejím vraždění vinu. A každý mrtvý ji dále zvětšoval. Této viny ho nikdy nikdo nezbaví. V obdobných chvílích z celého srdce toužil po tom, aby mu Bůh přispěchal na pomoc.

* * *

Když dorazili do Malzieu, byla už noc. Vesnice se dokonale zabarikádovala. Všechna okna a dveře byly pevně zavřené, boudy a stánky na tržišti osiřely a místo, kde měli lidé tančit, zelo prázdnotou.

„Přeji vám, abyste nalezl spánek, monsieur Chasteli," rozloučil se s ním Malesky v hostinci. „Člověkem, který bestii zabije, můžete být jenom vy. Tím jsem si zcela jistý." Odešel do svého pokoje.

Jean vešel do pokoje, který si pronajali. Na jedné posteli ležel Antoine a hlasitě chrápal. V pravé ruce držel prázdnou láhev od vína, kterou zřejmě v otcově nepřítomnosti vypil. Pierre dřepěl nahý na matraci, nohy si přitiskl k tělu a pevně je objal pažemi, obličej zabořil mezi kolena.

Na podlaze ležely jeho šaty.

Celé od krve.

XII.
KAPITOLA

Rusko, Petrohrad, 13. listopad 2004, 23.51 hodin

Lena naházela šaty do kufru, jak jí jednotlivé kousky přišly pod ruku. Za půl hodiny odplouvá loď do Tallinu a odtamtud startuje letadlo do Londýna. U jednoho známého tam bude na chvíli v bezpečí.

Cayenne odstavila na kraji města a zbytek cesty dojela taxíkem. V hotelu *Alexander*, kde bydlela, se na recepci dozvěděla, že ji hledala policie, ale neměla v úmyslu přihlásit se. Některý z detektivů by v ní s největší pravděpodobností poznal ženu, která uprchlá z místa činu v ukradeném autě jednoho z těch nových zbohatlíků.

Vrhla rychlý pohled z okna a viděla, že venku hustě sněží. Dobře, že se rozhodla použít loď. Letiště bude v takovém chaosu zaručeně mimo provoz.

Lena se naposledy rozhlédla, jestli opravdu nic nezapomněla, a navlékla si zelenou bundu, protože druhou zapomněla v chatě toho šílence. Otřásla se. Nabyla dojmu, že si v Petrohradě dalo schůzku hned několik bláznů najednou. Pravou rukou vlekla kufr, ve druhé držela pepřový sprej, aby ho mohla okamžitě použít. Jestli se k ní bude někdo blížit rychleji než normálně, ať je to, kdo chce, schytá od ní plnou dávku. S vědomím, že není bezbranná, se cítila kapánek bezpečněji – tím více se vylekala, když se otevřely dveře. „Pan Nadolny?“

Lena udiveně civěla na muže, který stál před ní. Měl na sobě cizí černý kabát, pod ním vykukoval lem bílé haleny, na holých nohou měl světle modré umělohmotné sandály. Musel uprchnout odněkud z nemocnice.

„Ale jak…“

Nadolny bleskurychle zvedl pravou ruku a chytil ji pod krkem. Brutálně ji zatlačil dovnitř do pokoje. Lena zvedla pepřový sprej, namířila mu do obličeje a stříkla. Výsledek byl…

…nulový! Náplň musela být prázdná, nejspíš ji celou vystříkala na Erika. Asi to u něho vzala důkladněji, než bylo nutné.

„Zlodějko!“ Nadolny, asi čtyřicetiletý, vyzáblý mužíček jí volnou rukou uštědřil tři tvrdé pohlavky, přičemž ji nadále pevně svíral hrdlo. Leně málem odletěla hlava, téměř ztratila vědomí. „Vrať mi moje snímky,“ zavrčel Nadolny. A opravdu zavrčel. Lena pracovala s vlky až příliš dlouho, takový zvuk nemohla přeslechnout.

Mrštil jí na pohovku. Upadla na záda, převrátila se a dopadla na skleněný konferenční stolek. S řinčením se pod ní roztříštil a jen bunda ji zachránila před tím, aby se škaredě nepořezala.

Nadolny se mezitím vrhl na její kufr. Zámky se vůbec nezdržoval. Nehty prstů, které se nápadně podobaly drápům, roztrhl nylon a začal se jí přehrabovat v šatech, až narazil na složku s podklady a snímky.

Lena měla pocit, že se s ní pokoj neustále točí. Zaúpěla a vzepřela se na kolena. Teprve když uviděla, že se k ní rozzuřený muž znovu blíží, uvědomila si, že by možná bylo lepší, kdyby předstírala bezvědomí a počkala, až Nadolny konečně zmizí.

Popadl ji za ramena a tvrdě s ní smýkl na zem. „S kým jsi mluvila?“ osopil se na ni. „Kdo byli ti muži u mě v bytě?“

„Prosím vás, pane Nadolny…“ Mužův obličej se jí vznášel přímo před očima. Zarazilo ji, že ani na hlavě, ani na čele nedokázala objevit žádný obvaz. Přitom zcela jasně viděla, že když při pádu z okna narazil hlavou do zdi, odnesl to hlubokou tržnou ránou. V paměti jí tiše zaznělo, že mu tehdy rovněž luplo v páteři nebo praskla nějaká jiná kost, ale Nadolny neměl na sobě žádný korzet, žádný zpevňující obvaz, nic takového. Pohyboval se tak pružně a mrštně, jako by právě přijel odpočatý z dovolené v nějakém sportovním táboře. A oči – oči mu rudě zářily stejně jako tomu vlkovi, kterého si nafotil v Chorvatsku! Vypadaly jako kontrolky, v nichž místo chladného světla hoří vztek.

Výhružně se nad ní sklonil. „Zrádkyně,“ zavrčel nenávistně a chňapl po ní. On po ní opravdu… *chňapl!* Lena reflexivně ucukla hlavou a pořádně se narazila o hranu pohovky. Před očima se jí rozsvítily hvězdičky. Slyšela, jak útočník sténá námahou a bolestí, něco praskalo a skřípělo.

Jen co dokázala trochu zřetelněji vidět, vyjekla hrůzou.

Obličej Nadolného se proměnil v odpornou, šerednou masku. Lidské rysy se smísily s něčím jiným, něčím nebezpečným. Z kůže mu vyrážela rudohnědá srst, místo lidské tváře měla před očima podlouhlou tlamu, v níž se nápadně vyjímaly špičaté tesáky. Zuby skřípěly, dolní čelist sebou poškubávala a kapaly z ní sliny, horní patro zčernalo. Muž vydával

chraptivé zvuky, supěl a Leně se zdálo, že zaslechla i náznaky vytí. Potom se do ní oběma rukama pustil.

Nadolny ji zasáhl do hrudi a do tváře tak prudce a tvrdě, až odlétla na dva metry daleko. Zůstala ležet na koberci. Muž, který dříve nedokázal odkroutit víčko sklenice s marmeládou, měl najednou sílu profesionálního boxera.

Musíš odsud pryč! V hlavě jí bušila jediná myšlenka. Pálil ji obličej, na několika místech si ho pořezala o sklo konferenčního stolku. *Pryč! Co nejrychleji!* S úpěním se plazila ke dveřím.

Muž nebo spíš tvor, který kdysi býval Nadolným, zaprskal, skočil, dopadl před ni a přehradil jí cestu ke spásnému východu. Podřepl, popadl ji za dlouhé tmavohnědé vlasy a táhl ji zpět. Druhý dráp se jí provrtal bundou, svetrem a košilkou až na záda. Lena vykřikla – ani tak ne bolestí jako spíš hrůzou a strachem z děsivých rudých očí, jejichž pohled nemohla déle snášet.

Dveře se rozletěly. Lena několikrát zamrkala a zpod víček rozmazaně zahlédla vysoké bílé kožené boty s kovovými špičkami, pak ji opustily smysly.

* * *

Eric ho ucítil už na schodech. Řinčení a ostatní zvuky z pokoje mu umožnily vytušit, co se tam právě odehrává.

Než došel ke dveřím, vytáhl pé devítku a připravil se. Nadolny ještě nepatřil ke stvořením temnot příliš dlouho. To znamenalo, že se chová divoce a zcela nevypočitatelně a absolutně nad sebou nemá kontrolu. Takoví byli zpočátku všichni.

Tiše vstoupil do pokoje a jediný krátký pohled ho utvrdil v poznání, že přišel málem v poslední chvíli. Měnící se Nadolny se předkláněl nad Lenou, toužil po kořisti, byl omámený pachem ženy a touhou po teplé krvi. Proto mu trvalo příliš dlouho, než zareagoval na nové nebezpečí.

Když se chtěl na Erika vrhnout, bylo už pozdě. Sig Sauer na něho vyplivl dvě kulky, které se mu v nepatrné vzdálenosti jedna od druhé zavrtaly do hrudi. Prudkost, jakou do něj kulky vnikly, ho přikovala na místo. Nadolnému se vydralo z hrdla dlouhé, hlasité, vyděšené zavytí – a dopadl přímo na Lenu. Byl mrtvý.

Střely, syčící krev, která jí stékala po těle, a záškuby měnícího se těla probraly ženu z bezvědomí. Zaječela, neohrabaně se vysoukala zpod mrtvoly a přitiskla se zády ke zdi. Měla nepřítomný pohled.

„Leno? Slyšíte mne?“ Eric napřáhl ruku a dotkl se ženina ramene. „Musíme odejít! Policie je nejspíš už na cestě a věřte mi, že nám budou klást otázky, na které nikdo z nás nebude umět odpovědět.“

Ucukla před ním, vlasy zalité krví se jí nahrnuly do obličeje a namalovaly jí na tváři jemné rudé čárky. Byla v šoku, Erika vůbec nevnímala.

Teď nebyl čas na užití aplikované psychologie. „Je mi líto.“ Eric podřepí – a udeřil. Lena se zhroutila v bezvědomí.

Přehodil si jí přes rameno, popadl potrhaný kufr a utíkal po schodech k zadnímu východu, kde zaparkoval Cayenne. Odjeli právě ve chvíli, kdy policie zabočila do ulice, ale nikdo si jich nevšiml. Tu a tam měl i on trochu štěstí.

* * *

Lena se probudila a zasténala bolestí. Nemohla se moc hýbat, měla na sobě tlustou bundu a ještě ji svíral bezpečnostní pás. Jak jen to šlo, opatrně si osahala záda. Když stáhla třesoucí se ruku zpátky, měla celou dlaň od krve.

„Zůstane vám tam jizva, ale nenakazil vás,“ uklidňoval ji Eric bez toho, že by se k ní natočil. „Lykantropie se přenáší pouze kousnutím.“

Lena přiložila ruce k obličeji a tiše se rozplakala.

Eric jí podal houbičku, jíž obyčejně utíral vnitřní stranu čelního skla. „Tu máte. Nic jiného vám bohužel nemohu nabídnout.“

Lena popotáhla, uchopila houbičku a otřela si s ní tváře a oči. „Do prdele,“ pronesla zastřeným hlasem. „Do prdele, do prdele!“ Opřela si čelo o boční sklo a dívala se na rychle se míhající světla Petrohradu.

Eric jí dopřál čas, aby se trochu sebrala a pokusila se zážitky, kterými právě prošla, aspoň zčásti nějak strávit. Byl rád, že podle všeho nepřišla o rozum. Nebyla by první, sám se s tím v minulosti často setkal u lidí, kteří měli štěstí a setkání s dlakem přežili. Navzdory všem tvrzením byla lidská psychika mnohem křehčí než lidské tělo.

„Díky dlakům jsem přišel o otce i o matku,“ prolomil mlčení. „Otec mě vychovával a vzdělával, ukázal mi jejich silné stránky i slabosti a vzal mě s sebou na lov.“

Lena zaúpěla. „Ve skutečnosti by mi bylo milejší, kdybyste byl šílený.“ Sklonila hlavu a prohlížela si ruce potřísněné krví, její vlastní i krví Nadolného. „Ale vy nejste šílený.“ Sklopila stínítko a v zrcátku si zkoumavě prohlížela obličej. V tváři se jí zřetelně vyjímaly otisky rukou na místech, kde ji Nadolny svíral, pod očima se jí už stačily udělat otoky. „Jak dlouho to děláte?“

„Dvanáct let. Je jich totiž hodně,“ odpověděl, zabočil a řídil Cayenne zpátky k sídlu von Kastellů. „Nevybalíte hned na mne ten svůj pepřový sprej, že ne?“

Unaveně se usmála. „Nemějte strach. Je prázdný.“ Ze strany na něho pohlédla. „Jak vyhledáváte ty…“

„Dlaky, nebo jak já jim občas říkám, měnivce. Lykantropie je pouze souhrnný pojem pro všechny a označuje schopnost měnit se z lidské podoby do zvířecí, a naopak. Tím nemám na mysli ty ubohé pomatence, co si myslí, že jsou vlci a podle toho se chovají. To je psychologická záležitost. Vždyť jste sama viděla, o co tady jde.“ Eric věděl, že teď už mu bude věřit. Nic jiného jí také nezbývalo.

„Chcete říct, že neexistují jenom vlkodlaci, ale také…“

„Všechny možné formy, přesně tak. Záleží na jejich původu, na kultuře. Jak jsem vám už jednou říkal, v každé legendě se skrývá zrnko pravdy, a je úplně jedno, jestli vám někdo vypráví o jaguárodlacích v Argentině, šakalodlacích v Egyptě nebo tygrodlacích v Indii.“ Vážně se na ni zadíval. „Těm legendám je radno věřit.“

„Vy se v nich pořádně vyznáte, předpokládám,“ prohodila s nádechem vracejícího se humoru. „Jak víte, kde právě je nějaký lykantrop?“ Erikovi se zdálo, že se tímto tématem stává přímo posedlá.

„Dopouštějí se chyb. Dlaci se dříve nebo později vždycky dopouštějí chyb. Až na…“

„Co tím myslíte?“

„V první řadě jejich vlastní hloupost. Mnohé z nich někdo zahlédne, když se toulají ve zvířecí podobě, a z toho pak pramení podobné historky jako ta, o níž se před pár týdny vyprávělo v Anglii: *žena spatřila* v *londýnském metru černého pantera.* Vzpomínáte si na ty novinové titulky? Zvíře v prostředí, které je jeho druhu naprosto cizí, je vždy spolehlivým znamením lykantropa. A pak je tu ještě jejich nenasytná touha po lidském mase, dlaci jí nedokážou odolat. Bestiální vraždy jsou rovněž příznakem lykantropa, přestože mnohé z těch bytostí mají dost rozumu na to, aby své činy zamaskovaly.“

„Nadolny…“ Lena svraštila obočí. „Tedy to, co z Nadolného zbylo, nemělo rozumu ani za mák.“

„On k nim ještě nepatřil dlouho. Dlak se teprve časem naučí ovládat divokost zvířete, kterou v sobě nosí. S výjimkou případů, kdy je něco vydráždí.“ Vjel do vrat rodinného sídla, vystoupil a pomohl jí z vozu. „Podívám se vám na to škrábnutí, co máte na zádech, potom se osprchujete a prospíte. Zítra se dovíte víc.“ V tu chvíli si uvědomil, že se na ni obrací stejným tónem, jakým s ním zpravidla hovořil otec. Autoritativně, nepřipouštěl diskusi.

Lena se cítila příliš unavená, než aby nějak protestovala. Navíc si byla vědomá, že v šatech, které má na sobě, nemůže nikam jít bez toho, že by musela policii odpovídat na tisíc otázek. Nemohla by ani na veřejné záchodky. S radostí dovolila, aby ji Eric podpíral. Dům, do něhož ji vedl, v ní budil pocit bezpečí. Začalo z ní mírně opadat napětí. „Proměňuje se někdo i na nějaké přátelské, milé zvíře?“ zeptala se s náznakem úsměvu. „Existuje například taky morčedlak?“ Eric se rozesmál. „To neumím říct. Jestli nějaký morčedlak existuje, tak dosud na sebe neupozornil ve zlém.“ Měl radost, že se usmála. Že se usmála *na něho*. „Doufám, že neztratíte dobrou náladu, ani když vám budu dezinfikovat ránu.“

Zavedl ji do jednoho z pokojů pro hosty. Lena si svlékla svršky, a než rozepnula podprsenku, otočila se. „Považujte to za známku důvěry, že se k vám otáčím zády,“ prohlásila a přidržela si vlasy. „Předtím jste naznačil, že *jedno* z těch stvoření nedělá žádné chyby, je to tak?“

„I s tím už teď bude konec. Snímek mě konečně přivedl na stopu.“ Přitáhl k sobě stolní lampu a posvítil jí na ránu. Nebyla hluboká, ale nepochybně by se brzy zanítila, kdyby ji nenatřel jódem. Měl by jí říct, že rány způsobené vlkodlakem po sobě zanechávají škaredé jizvy, ale to prostě nepřenesl přes srdce. Byla to hrozná představa, měla tak krásné tělo a hebkou pokožku. „Teď už ho konečně můžu zlikvidovat.“

„To zní, jako by se jednalo o nějaký velice dlouhý příběh.“

„Ten příběh se táhne dvě stě čtyřicet let.“ Eric jí rychle ošetřil ránu a přelepil ji vodovzdornou náplastí. „Až bude vhodná příležitost, tak vám ho povyprávím.“

Nechal ji o samotě, aby se mohla osprchovat. Když jí přinesl něco k jídlu, už spala. Tiše zase vyšel ven.

* * *

Té noci odolal touze po kapkách. Místo toho vznikl podivuhodný obraz, plný veselých barev, který se lišil od všeho, co v posledních letech vytvořil. Takový obraz nedokáže Dimitri vnutit nikomu.

XIII.
KAPITOLA

5. červen 1765, v okolí Saugues, jižní část Francie

Jean se vydal dlouhými kroky do Saugues. Na zádech měl objemný ranec, v němž nesl kožky a kožešiny. Saugues byla velká vesnice, tam snad kožešiny prodá na trhu a vydělá si tak pár li vra. Nepřetržité putování po kraji, stále ve stopách bestie, je vyčerpávalo i finančně. Z něčeho také musel se svými syny žít.

Žulová skaliska, kterých zde bylo plno, měla olověnou barvu, kolem nich se však zelenal celý Gévaudan a v nezasvěceném člověku mohl snadno vzbudit dojem, že všechno je v naprostém pořádku. Jean ovšem věděl o posledních útocích bestie, došlo k nim počátkem měsíce a jeden chlapec a jedno děvče při nich přišli o život. Nic nebylo v pořádku.

Dennevalové pořádali jeden lov za druhým, v jednom kuse pročesávali okolí hor Montchauvet, Montmouchet a Montgrand. Tedy přesně tu oblast, která byla Antoinovým a Pierrovým domovem. A odkud pocházel i on. Normani něco tušili.

To byl další důvod, proč by se raději Saugues vyhnul: lidské řeči. Když se najednou ocitl mezi mnoha lidmi, zmocňoval se ho neklid, nejen kvůli lidem, ale i kvůli pohledům a šuškání za zády. Budou se významně dívat jeden na druhého a potichu si šeptat, že syn té čarodějnice je zase u nich ve vesnici. Kožky a kožešiny od něj přesto kupovali velice rádi. Pokaždé se musel hrozně přemáhat, když měl jít do vesnice, ale vždy to zamaskoval tak, že si lidé ničeho nevšimli. Připadal jim odměřený a nerudný, stejný jako vždy.

Prošel kolem prvních domů a dál kráčel cestou k tržišti. Došel k domku staré Yvette Chabrolové a podivil se, že má dveře otevřené dokořán. Yvette také měla dost pochybnou pověst, stejně jako on, stal se z ní podivínský člověk. Nikdo nevěděl, kolik je jí ve skutečnosti let, ale kam až sahala

Jeanova paměť, vždy ji ve vzpomínkách našel. Že by jí bylo osmdesát? Nebo devadesát?

Jean se zastavil a zbystřil uši, pak zaslechl tiché sténání. „Madame?“ zavolal tázavě, ale nedočkal se odpovědi. Rychle vstoupil dovnitř, aby se podíval, jestli se staré paní něco nestalo.

Ke svému velkému údivu nalezl v malé ložničce u Yvettiny postele abatyši Gregorii. Jak u ní seděla, byla k němu a ke dveřím napolo obrácena zády a nevšimla si ho. Do mísy s vodou namočila malý hadřík, pak ho vykroutila a otřela jím potem zalité čelo staré ženy a pomohla jí posadit se. Gregoria jí opatrně přiložila čaj k ústům, vůni heřmánkových květů ucítil Jean až u dveří.

„Tak vidíte, že to přece jenom jde, madame Chabrolová,“ promluvila abatyše tiše povzbudivým tónem. „Bylinky pomáhají proti kašli a udělají vám dobře. Pán vás požehnal vysokým věkem a vy ještě leckoho tady v Saugues přežijete, děj se vůle Boží. Ale dávejte na sebe lepší pozor. Přikrývejte se v noci.“ Pomohla Yvette zpátky do polštářů. „Příští týden se na vás zase podívám. Zítra přijde sestra Magdalena.“

Stará žena ji uchopila za ruku. „Děkuji, ctihodná abatyše. Nechť vás Pán odmění za vaši námahu,“ zasípala.

„Mně nemusíte děkovat.“ Gregoria potřásla hlavou zahalenou v kapuci. „Já to dělám ráda, madame Chabrolová.“

„Ale určitě máte na práci něco lepšího než vysedávat u staré umírající ženy,“ hubovala ji stařena chrčivě. Plíce měla plné vody. Tyhle zvuky znal Jean velice dobře. Odhadoval, že má před sebou nanejvýš jeden nebo dva dny života, a neodvažoval se ženy na sebe upozornit. Kdyby se Yvette vylekala, mohl by tak nechtěně uspíšit její smrt – a tím si ještě více pokazit už tak špatnou pověst.

„Kdo by za takového krásného dne hovořil o umírání, madame Chabrolová?“ prohodila abatyše s úsměvem a jemně otřela ženě čelo. „Dejte bylinkám čas, aby zabraly. Budu se za vás modlit a uvidíte, že se brzy zase probudíte zdravá a čilá.“

„Dostanu se do ráje, ctihodná abatyše?“ Yvettin hlas pozvolna ztrácel na síle. „Musíte vědět, že když jsem byla mladá, nebyla jsem vždycky cudná a nevinná.“

„Budu se za vás modlit. Protože jste se ke svým hříchům doznala, určitě se dostanete rovnou do ráje, madame Chabrolová. Ale předtím si tu s námi ještě chvíli užívejte života.“

Jean postřehl, že si Gregoria rychlým pohybem setřela slzu z koutku levého oka. Nebylo pochyb, i jí bylo jasné, že Yvette je v posledním tažení.

Kostnatá ruka se pevně sevřela a drtila abatyšinu běloučkou levici. „Ale Prétre Frick mi po zpovědi řekl, že Bůh k sobě vezme jenom duše těch nejzbožnějších, ctihodná abatyše.“ Stará paní se nepochybně děsila vidiny, co by ji mohlo na onom světě potkat.

„Nemějte obavy, madame Chabrolová.“ Gregoria ji konejšivě pohladila po šedých vlasech. „Bůh miluje všechny lidi. A teď si odpočiňte.“ Zvedla se.

Jean se otočil a vykradl se z domu. Nechtěl, aby ho abatyše zpozorovala.

Představa, kterou si o ní v minulosti udělal, se najednou otřásala v základech. Nikdy by nepředpokládal, že ji tady uvidí, a už vůbec by nečekal, že se bude o Yvettu sama starat. Nebo že by jí leželo na srdci vědomí, že stařena stojí na prahu smrti. Dosud se na ni díval jen jako na chladnou jeptišku šlechtického původu, která se chová stejně jako všichni ostatní kněžouři. To, co teď viděl a slyšel, v něm vzbudilo údiv. Podle všeho v ní vězí něco víc než jen arogantní žena, zaslepená vlastní vírou. Připadalo mu to velice zvláštní.

Pohroužen v myšlenkách došel uličkami až na tržiště. Nedíval se kolem sebe, jen vedle studny rozprostřel zboží. Netrvalo dlouho a o veverčí kožešiny se začali zajímat první lidé. Vyjednával s nimi, ale neslevil jim ani sou.

Obloha se zatáhla, vzduch byl prosáklý vlhkostí. Zvedající se vítr s sebou přinášel temné mraky. V dálce Jean zpozoroval husté šedé závoje, padající od nebe až k zemi. Déšť zkrápěl hory i louky.

„*Bonjour*, monsieur Chasteli,“ uslyšel, jak ho zdraví malá dívenka. Děvčátko stálo přímo vedle něho.

Obrátil se k ní. „*A, bonjour*, Marie Dentyová.“ Podřepí a podal jí ruku. Zářivě se něho usmála velkýma, hnědýma očima. Měla na sobě hrubé lněné šaty, světle hnědé vlasy byly skryté pod čepečkem. V rukou držela koš, který byl skoro stejně velký jako ona sama. „Ohó, ty nám rosteš a jsi pořád krásnější,“ škádlil ji a dívenka se rozesmála. „Už za tebou chodí hodně ženichů?“

„Vždyť mi je teprve deset roků,“ bránila se rozpačitě.

„Teprve deset roků?“ Jean v předstíraném překvapení spráskl ruce nad hlavou. „To je neuvěřitelné, vypadáš úplně jako malá madame.“ Polechtal ji na břiše a dívenka se bezstarostně rozesmála. Její smích ho zahřál u srdce. „Poslala tě sem maminka?“

„Ano, monsieur Chasteli.“ Ukázala na okolní stánky. „Mám přinést zeleninu a uzené maso.“

„Aha, takže budete mít polévku," usoudil podle toho, co slyšel, a sáhl do kapsy. „Něco pro tebe mám." Mrkl na ni.

„Jé, zase nějaké zvířátko?" Marie odložila pletený koš na zem a prohledávala si kapsičky šatů. „Podívejte se, všechny ostatní mám pečlivě schované." Ukázala mu půl tuctu vyřezávaných figurek, které jí už dříve věnoval, dvě větší a čtyři menší. „Všichni ostatní mi je závidí," přiznala se pyšně. „A já jim všem vždycky říkám, že jste mi je dal vy, monsieur Chasteli."

Pohladil ji po hlavě a vytáhl svůj nejnovější výtvor. Byl to napolo hotový pták z bukového dřeva, velký asi jako Mariina dlaň. „Já ti ho hned dořežu," slíbil a vybalil nůž. Pod bdělýma a nedočkavýma očima děvčátka dodělal na figurce poslední jemné úpravy. Od nože odpadávaly tenké třísky a dřevo postupně nabývalo stále jemnějších, propracovanějších rysů. Přitom na ně dopadly první kapky deště. Zatím to bylo pouze varování před blížící se nepohodou.

„Vlaštovka!" zajásala Marie, když ptáčka rozeznala.

„Vlaštovka," potvrdil Jean, vyvrtal špičkou nože malinkou dírku, protáhl jí tenký kožený řemínek a podal dárek děvčeti. „Líbí se ti?"

„Moc," rozzářila se Marie a uctivě si od něho vzala přívěsek. Pověsila si ho na krk a oběma rukama lesníka objala. „Děkuji, monsieur Chasteli."

„To je v pořádku," zabručel Jean rozpačitě a odsunul ji od sebe. „Rychle, běž nakupovat. Jinak nebudete mít co jíst, a než se vrátíš domů, promokneš na kůži."

Marie zvedla koš. „Je mi jedno, co o vás lidi povídají, monsieur Chasteli. Vy jste na mě vždycky hodný. Jste pro mě ten nejmilejší člověk, hned po mamince a tátovi." Odběhla od něho, zamávala mu od řezníkova stánku a podala koš prodavači.

Jean dobromyslně sledoval dívku, jak pilně pobíhá po tržišti, a přitom zahlédl abatyši. Stála vedle pultu jednoho stánku se zeleninou, plně obloženého zbožím. Měl pocit, že ho pozorovala, jak se baví s Marií. Ve tváři se jí zračilo překvapení. Přinejmenším stejné překvapení, jaké pocítil on sám, když ji viděl sedět vedle Yvette Chabrolové. Čím déle ji očima sledoval, tím více se mu v mysli vybavovala představa svaté ženy.

Po chvíli mraky spustily stavidla a zalily Saugues vodou. Jean zaklel, posbíral kožky a kožešiny a utíkal se schovat ke stánku. Abatyše se rovněž vydala hledat úkryt pod plátěnou stříškou, lesník však předstíral, že si jí nevšiml. Místo toho poklekl a cpal zboží do rance. Dnes už stejně nic neprodá.

„*Bonjour*, monsieur Chasteli," pozdravila ho Gregoria za zády. Teď už ji nemohl déle ignorovat. „Nebyl jste před chvílí náhodou v domě madame Chabrolové?"

„Ne." Zvedl se a změřil si jí pohledem. „Nebyl jsem tam náhodou."

Abatyšin černý hábit byl nasáklý deštěm a matně se leskl, zčásti se jí přilepil na štíhlé tělo a prozrazoval o její postavě víc, než bylo u abatyší obvyklé.

„Slyšel jsem ji volat a chtěl jsem se podívat, co s ní je. Vy jste však byla rychlejší než já."

„A proč jste nic neřekl?"

„Abych tu starou paní vyděsil k smrti? Ne, tento úkol přenechám prêtre Frickovi."

Abatyše pozvedla hnědé obočí a vyčítavě na něho pohlédla. „To, že jste se snažil chovat tiše, vás šlechtí. To, že jste naslouchal, už méně."

Jean se pousmál, ačkoliv mu nebylo do smíchu. „Možná se obáváte, že jsem si uložil vaše slova do paměti, ne? Stará madame se přece předtím tak krásně bála, kvůli tomu tlustému flanďákovi a jeho povídačkám o pekle, které netrpělivě čeká na takové hříšnice jako ona."

Gregoria si odkašlala. „Překvapilo vás, že jsem nehrála na stejnou notu?"

„Ano."

„Monsieur Chasteli, Bůh je milosrdný. Proč by měl chtít, aby jedna stará žena, která stojí na prahu smrti, prožívala poslední dny v obavách?"

„Já jsem nemluvil o Bohu. Já jsem hovořil o knězi Frickovi," opravil se. „Pamatujete si na moje slova v lesíku u Vivarais? Frick je jedním z mnoha důvodů, kvůli kterým opovrhuji církví. A všechny důvody nosí sutanu. A teď už i vy víte, proč nemám církev v lásce."

Abatyše zvedla hlavu. „Já vám rozumím, monsieur Chasteli. To nebylo správné. Přestože mi nepřísluší, abych nějakého kněze napomínala nebo kritizovala, stejně si s ním o tom promluvím."

Jean se přichystal na další slovní duel, a tak ho abatyše mírným postojem zaskočila. Nevěděl, co říct, kromě: „Vy… Vy jste v Saugues sama?"

„Ne. Ostatní sestry obcházejí domy, kde je někdo nemocný. Naše bylinková zahrada dokáže vyléčit hodně věcí." Gregoria natáhla ruku a držela ji na dešti.

„Umíte velice dobře zacházet s dětmi, monsieur Chasteli."

„Vy jste mě pozorovala?"

„Tak jako jste vy pozoroval mě.“ Vítr bičoval déšť ulicemi. Upírala pohled na fasády domů, po nichž stékala voda. „Znáte tu malou dobře?“ Stáhla ruku a setřepala z ní vodu.

„Jmenuje se Marie Dentyová. Často jsem s jejím otcem chodíval na lov. To přestalo, když jsem se musel starat o ženu.“ Zadíval se na místo, kde voda sebrala dřevěné třísky a pomaluje unášela po rozměklé zemi. „Je pro mě skoro jako dcera. A považuji si za čest, že ke mně její rodiče mají naprostou důvěru.“

„Já vím, co se o vás povídá, monsieur Chasteli. A přiznávám, že jsem po našem prvním setkání byla v pokušení těm řečem uvěřit.“ Kývla na něj. „Ale dnes jsem poznala, že na nich nemůže být ani slůvko pravdy. Bůh mi mou chybu odpustí. A vám poděkuje za soucit, který máte s madame Chabrolovou.“ Na chvíli se odmlčela. „Víte, že se Dennevalové na vás a vaši rodinu všude dotazují? Vyptávají se především na vašeho syna Antoina a jeho psy.“

„Nevím, co tím myslíte.“

„Přišli ke mně do kláštera a vyptávali se, protože nikdo jiný jim nechtěl nic říct, jakmile padlo jméno Antoine Chastel. Dennevalovým se to zdá… zvláštní,“ hovořila Gregoria dál. „Je vám známo, že většina lidí říká vašemu synovi jenom *ten chlap*, protože se bojí vyslovit jeho jméno nahlas?“

„Já vím,“ vysoukal ze sebe Jean stísněně. „Nebyl vždycky tak zvláštní. Já… sám ho někdy vůbec nepoznávám. Cizina ho hodně změnila.“

„Dávejte na něho pozor, monsieur Chasteli,“ radila mu abatyše ustaraně. „A neříkám vám to jenom kvůli své schovance. Proslýchá se, že král zuří. Jediným výsledkem honu na bestii je zatím šedesát mrtvých a čtyřicet zraněných, a tak by konečně chtěl vidět nějaké úspěchy. Normani mají spadeno na Antoina a jeho psy. Bylo by velice snadné udělat z nich na veřejnosti bestie.“

Jean popadl ranec, kývl na ni a prchl do deště. Nebyl zvyklý, že s ním někdo hovoří tak přátelsky, a abatyše byla posledním člověkem, od něhož by očekával nějaké varování. Zmátla ho, najednou měl potíže, když ji chtěl nenávidět stejně jako ostatní flanďáky.

* * *

Gregoria se dívala za lesníkem, rychle se prodírajícím bahnem pryč, v kapse nic než pár drobných mincí. Dobře si všimla maličkých dřevěných

figurek, které měla stará Yvette na stole. Nebylo sporu o tom, kdo je vyrobil.

Najednou se v ní vzedmul pocit, který jí její stav a slib zakazovaly. Na místě ho zapudila modlitbou, mokré prsty klouzaly po perlách růžence. V jejím životě se nikdy nesmí objevit nic jiného a hlubšího než prostá láska k bližnímu.

Už se to nikdy nesmí opakovat.

XIV.
KAPITOLA

Rusko, Petrohrad, 14. listopad 2004, 10.33 hodin

Anatol položil Erikovi při snídani na stůl fotokopii. Nechal zvětšit snímky s medailónkem.

„Co jste o tom medailónku vypátral, Anatole? Ukažte, nejdříve se na to podívám sám," řekl Eric, odložil housku stranou a sáhl po kopii. Chvíli zvětšeninu studoval a bez problémů přeložil, co tam stálo: *„Božský Lycáon, král Arkádie, pán všech vlků."*

Anatol se přidal s doplněním a ukázal na symboly. „Tyto znaky pravděpodobně zastupují největší přednosti Arkádie: flétna je symbolem boha Pana, tou řekou musí být Styx, ten údajně protékal Arkádií, hory jsou symbolem převažujícího rázu krajiny."

Eric si ubrouskem očistil brýle, prohlédl si obrázky pozorněji a velkými písmeny na ně napsal překlad. „Lycáon a Arkádie, tak, tak." Potom se obrátil k otevřeným dveřím ještě dříve, než Lena stačila zaklepat. Její vůni už za tu dobu dokonale poznal. Žádný parfém – jen její vlastní, vzrušující, báječná vůně. „Pojďte dál."

„Snídaně již čeká," dodal Anatol přátelsky. Když Lena přistoupila ke stolu a sedala si na židli, muži uctivě povstali.

Župan jí byl příliš velký, vypadala v něm jako děvčátko. Mokré vlasy si nenuceně stáhla gumičkou do koňského ohonu, pod županem se rýsovala holá kůže. Voněla čerstvou koupelí, ale zejména sama sebou.

„Dobré ráno." Vděčně kývla na Anatola. „Přála jsem si, abych se dnes probudila a zjistila, že všechno byl jen sen," obrátila se na Erika. „Ale bolesti v zádech se nemohly dočkat a hned mě tvrdě vrátily do reality." Upila hlt kávy, přitom sklouzla očima na papír. „Lycáon?"

Eric sáhl do kapsy od kalhot a položil amulet vedle talíře. „To jsem našel u jednoho z těch maskovaných útočníků. Anatol byl tak laskavý a

celé věci se hned ujal.“ Naložil si na talíř trochu tatarského bifteku. „Znáte tu legendu?“

„Zeus proměnil krále Lycáona ve vlka,“ pronesla Lena zamyšleně.

„Chcete si dát ke snídani pár mýtů?“ Eric si dokořenil biftek trochou soli a špetkou pepře. „Lycáon byl tyran a podlehl velikášství, neměl ani špetku respektu k bohům a sám si říkal Vlk. Zeus si ho pozval na pohovor, ale Lycáon si z něho dělal jenom srandu a chtěl po něm, ať mu dokáže, že před ním opravdu stojí jeden z bohů. Chtěl Dia zabít a jestli prý Zeus přežije, přesvědčí tím krále, že má před sebou otce všech bohů. Jako poslední jídlo před smrtí mu Lycáon předložil vlastního syna, kterého sám vlastnoručně zabil. Zeus si všimnul, že mu král nabídl lidské maso, a odsoudil ho za trest k tomu, aby do budoucna žil jako vlk mezi vlky. V podobě zlého vlka se musel toulat krajem, aby ukojil žízeň po krvi.“

Lena si nasypala do kávy trochu cukru a s mrazením v zádech sledovala, jak si Eric pochutnává na tatarském bifteku, přesně v duchu historky, kterou vyprávěl. „Celou legendu jsem opravdu neznala.“

„Víra ve vlkodlaky s velkou pravděpodobností souvisí s lidskými oběťmi. Na počest vlčího krále se pořádaly lidské oběti na vrcholku hory jménem Lycáion údajně až do čtvrtého století po Kristu. Každý, kdo ochutnal maso oběti, se prý proměnil ve vlka a do lidské podoby se mohl vrátit až po deseti letech, aspoň jak praví jiná legenda.“ Eric přisunul Leně marmeládu. „Vy máte k snídani ráda něco sladkého, nemám pravdu?“ Kývnutím poděkoval Anatolovi a muž okamžitě odešel z místnosti.

„Sýr a marmeládu. A sice obojí najednou,“ vysvětlovala Lena. „Nic jiného mi tak nechutná.“ Obložila si chléb touto svéráznou kombinací. „Když se vám spolu s událostmi včerejšího dne podařilo přinutit mě, abych věřila na vlkodlaky… tak mi o nich povyprávějte něco víc.“

„Jste si jistá, že o nich chcete slyšet víc?“

„Určitě.“

Eric si otřel koutky úst. Jen málokdy se mu naskytla možnost podělit se s někým o své znalosti. „Jak jsem již řekl, prapůvod víry ve vlkodlaky se dá vystopovat hluboko v minulosti, před tisíciletími. Téměř ve všech dějinách světových kultur se vyskytují historky o proměně člověka ve zvíře nebo obrázky tvorů, kteří byli napůl člověkem, napůl zvířetem. Začátek najdeme někde v době kamenné, kdy šamani v příslušném převleku vyvolávali ducha zvířete, které chtěli ulovit. Eskymáci a indiánské kmeny to ostatně dělají dodnes.“ Opřel se o opěradlo židle, uchopil šálek s kávou a zahleděl se z okna na střechy Petrohradu. „Historik Hérodotos píše o národech, které se proměňují ve vlky. Podle severské mytologie doprovázeli boha Odina

vlci Geri a Freki a vlkodlaky znali i staří Germáni. Během vykopávek u Schwabisch Alb byla mezi nálezy z doby kamenné objevená soška napůl člověka, napůl zvířete, stará asi třicet až čtyřicet tisíc let.“

„Co z toho vyvozujete?“

„Že jsou přinejmenším tak staří jako lidstvo.“

„Ale odkud pocházejí?“

„Na to vám neumím odpovědět. Skutečností je, že vlkodlaci opravdu existují a poté, co byli ve středověku krutě pronásledovaní, žijí dnes převážně ve skrytu. Ve Švýcarsku, ve francouzských Alpách, v kraji Dauphine, v Savojsku, Burgundsku i v Lotrinsku byli v patnáctém a šestnáctém století pronásledováni a likvidováni v souvislosti s procesy s čarodějnictvím. Pokud můžeme věřit starým záznamům, napáchali vlkodlaci v šestnáctém století v Prusku, Lotyšsku a v Litvě více škody než opravdoví vlci. Tím se dostali na seznam tvorů určených na odstřel, až pak v devatenáctém století zájem o ně polevil a ve dvacátém století už nikdo nevěřil, že vůbec existují. Náš krásný, moderní, racionální svět. Tím je pro ně všechno jednodušší.“

„S vlkodlaky se pořádaly procesy?“ Lena tomu, co se právě dověděla, nemohla pořádně uvěřit.

„Zajisté. Máme tady například případ Steffena Klóneho. Ten byl popraven roku 1590 v Soestu. Prozradil soudu další dva muže, kteří se spolu s ním měnili ve vlky. Jako prostředek, který přeměnu umožnil, sloužil vedle kousku zvířecí kůže provaz, který si několikrát omotali kolem těla.“ Eric se zamyslel. „Některé z těch nepěkných podrobností mi mezitím vypadly z paměti. Dříve jsem se v tom vyznal mnohem líp a můj otec by vám uměl zpaměti převyprávět všechny spisy o těch procesech. Pravda, většina doznání byla vynucená na mučidlech, a proto se dnes vychází z předpokladu, že při tom musela umřít řada nevinných lidí. Možná tomu tak i bylo. Ale jestli si umíte zachované protokoly správně vyložit, jasně z nich vyplývá, že tehdy zlikvidovali celé stovky různých dlaků.“ Odložil šálek na stůl. „Něco vám ukážu.“ Zmizel a za chvíli se vrátil s tlustou složkou, rozevřel ji a položil před Lenu. „To je krásná sbírka. Čtěte, jestli máte chuť.“

Eric se opět posadil na místo. Zatímco Lena začala listovat ve složce, přisunul si před sebe list papíru a uchopil tužku. Pozorně se na ni zadíval, pak přiložil špičku tužky k papíru.

Lena se zarazila u případu, který se údajně odehrál roku 1598 poblíž Paderbornu. Středověká němčina jí působila při čtení určité problémy, přesto však pochopila všechno podstatné. Jistý muž, obviněný z toho, že se

pomocí opasku mění ve vlka, byl krutým způsobem popraven: zaživa mu rozřízli břicho, vyjmuli srdce a nacpali mu je do úst. Tělo rozčtvrtili a spálili na popel. S hlavou provedli občané Paderbornu něco neslýchaného. Opekli ji na ohni, jako „odstrašující příklad“ ji narazili na železnou tyč a připevnili k dřevěnému kolu. Pod ni postavili dřevěného vlka.

Lena jedla stále pomaleji, obracela stránku za stránkou a nedokázala pochopit, čeho všeho se lidé svého času v Evropě dopouštěli. Často bývali odsouzeni pasáci, duševně postižení lidé nebo žebráci, jen zřídkakdy ctihodný člen společnosti. Protokoly sváděly čtenáře k podezření, že procesy byly pouze prostředkem, jak zlikvidovat nežádoucí a bezprávné lidi. Ještě mnohem děsivější než protokoly o procesech a popravách však byly zprávy o ukrutnostech, které se bestiím kladly za vinu. „Proč vlkodlaci zabíjejí lidi?“ zeptala se, když dočetla zprávu o hotovém masakru. „Ano, vím, Zeus potrestal Lycáona kletbou… ale my tu mluvíme o konkrétních lidech, o někom jako Nadolny, o opravdových vlkodlacích. Proč nenávidí normální lidi?“

Eric dále kreslil a dlouho uvažoval, než odpověděl: „Nenávist není nezbytnou podmínkou. Jejich hlavní motivací je skutečně hlad. Abych byl zcela upřímný, myslím si, že většina z nich není v podstatě špatná. Stejně tak nikdo nemůže vyčítat šelmě, že se řídí instinkty a zabíjí. Existují však šelmy, které ohrožují především lidi. A mohou nakazit nevinné. Takže ty je nutné zlikvidovat.“

„Jednoduchá úvaha,“ prohodila Lena se sarkastickým podtónem. Jako badatelka zkoumající vlky znala tento druh prosté, radikální argumentace víc než dobře. Dost často na toto téma diskutovala s chovateli ovcí, kteří chtěli vyrazit na vlky na vlastní pěst a se zbraní v ruce, přestože jim to zákony nepovolovaly. Kdyby se na věc dívali střízlivě, uznali by, že nehody a neštěstí je připraví o více ovcí než vlci. Lena se přistihla při pomyšlení, že cítí ke dlakům málem sympatie… ale opravdu jen málem.

„Ani trochu mě netěší, že je zabíjím,“ ohradil se Eric nabroušeně. „Ale co mám dělat? Mluvit s nimi a pěkně je prosit, aby přestali žrát lidi a nepřenášeli nákazu na druhé?“ Zdálo se mu, že jeho nová známá reaguje až příliš prudce, to nechtěl. „Hrozně rád bych viděl léčebnu, která by je naučila přejít na zeleninu!“

„Ale vždyť sám říkáte, že všichni z nich nejsou špatní.“

„Ne vždy.“ Eric si povzdechl a snažil se uklidnit. Najednou zatoužil po svých kapkách. „Jestli se budete podrobněji zabývat mytologií různých zemí, zjistíte, že v mnoha kulturních kruzích jsou dlaci uctívaní jako posvátné a skrz naskrz dobré bytosti.“

Lena si dolila kávu. „Už jste někdy takového přátelského a milého dlaka potkal?“

„Ne že bych o tom věděl.“ Zaváhal. „Já… když na mě některá z těch bestií zaútočí, nedělám mezi nimi rozdíly. Žádný vlkodlak není k pomilování.“ Na chvíli se mezi nimi rozhostilo rozpačité ticho. Eric nakonec prolomil trapnou chvilku úsměvem. „Ale abych se vrátil k vašim dotazům na morčedlaky: prý existují i neškodní lykantropové, přeměňují se v srnce nebo v mořské krávy…“

Lena vyprskla a postříkala se kávou. „Mořské krávy?“

„Mořské krávy,“ potvrdil s hranou vážností. Okouzleně sledoval cestu kapky černé kávy, která ženě stékala po krku a po hrudi až pod župan. Záviděl jí. „Přeměňují se v mořské krávy. Ale na ty jsem ještě nikdy nenarazil. Já vždycky potkám jen ty nejhorší z nich.“

„Zabil byste i mořskou krávu?“

Bez zaváhání odpověděl: „Ano.“

„Proč?“

„Mohla by zaútočit na člun s výletníky.“

Lena na něho nevěřícně zírala a až po drahné době si uvědomila, že si z ní dělá legraci. Hlasitě se rozesmála a Eric se k ní šťastně připojil.

„S neškodnými dlaky, pokud skutečně existují, bych pravděpodobně neměl problémy. Já však vždycky narazím na ty, co jsou zkažení až do morku kosti a chtějí jen stále stupňovat své činy. Milují okamžiky, kdy mohou zabít člověka, i když nemají hlad. Proti té touze jsou bezmocní. Jsou to takříkajíc psychopati mezi dlaky. Nemám s nimi sebemenší soucit.“ Odložil papír a tužku stranou.

„Někoho takového jste určitě měl na mysli, když jste říkal, že jedna z těch bytostí se nedopouští žádných chyb,“ usuzovala Lena a vychutnávala si sladkou chuť goudy a jahod, rozplývajících se jí na jazyku.

Eric jí němě vzdal poklonu, ocenil, s jakou pozorností ho sleduje. „Ano, máte pravdu. Ten měnivec je hybrid, bastard, kříženec různých dlaků. Ovládá své pudy a umí je využívat. Vycházejte z toho, že i člověk, v jehož těle se usídlil, musí být nefalšovaná bestie: bezohledný, krutý, všeho schopný. Lov na toho tvora má absolutní prioritu před vším ostatním.“

„A vaše rodina ho loví už déle než dvě stě let?“

„Ano.“

Chvíli mlčela. „Pronásledují ho kromě vás ještě i nějací jiní lovci?“

Eric mírně sklonil hlavu. „Moje rodina na to byla odedávna sama, s výjimkou několika málo zasvěcených věrných pomocníků. Přesto je

možné, že takových, jako jsem já, je víc. Já nevím. Ještě jsem nikdy žádného nepotkal.“

Lena těžce polkla. V Erikových očích se odrážela hluboká melancholie, takové osamění, jaké ještě nikdy u žádného člověka nepoznala. „Vaše práce… Vaše poslání vás dost izoluje.“

Vycenil zuby a odhrnul si z čela pramen černých vlasů, který mu zakryl levé sklo brýlí. Bránil mu v rozhledu. „Vy jste první žena, která mě vidí snídat.“

Udiveně se na něho podívala.

„Je těžké najít někoho, kdo by měl pro takový život pochopení. Kdo by se smířil s tím, že člověk je bez ustání někde na cestách a zabíjí na pohled neškodné lidi.“

„Neškodné…?“

„Jen si vzpomeňte, Leno. Viděla jste, že před vámi leží na podlaze zastřelený Nadolny, ne vlkodlak. Bestie se ztratí, když lidská duše… odejde na nebesa.“

„Věříte, že by duše takového vraha mohla přijít do nebe?“ otázala se Lena skepticky.

„Tak si to vysvětluji,“ Erikův hlas zněl téměř omluvně, „abych měl aspoň nějakou útěchu.“ Opřel se o opěradlo. „Když žijí, mohou se přeměňovat, kdy se jim zlíbí. Jenom úplněk je nutí, aby po tři následující noci nabrali vlčí podobu. To jsou hodiny pravdy, kterých se tak obávají a které tak milují. Když se toulají, dávají obvykle přednost zvířecí podobě, ale když dojde k boji, zvolí mnoho z nich něco jako mezistupeň, jsou napůl člověkem, napůl víkem. Tak mají více možností, jak zaútočit a jak se bránit. A nezkušené protivníky jejich vzhled zpravidla hrozně vyděsí.“

Lena přikývla. „Ach ano, tak *tomu* rozumím! Když jsem tu bestii spatřila, myslela jsem, že se mi zastaví srdce.“

Eric se chápavě pousmál. „Viděl jsem pořádné chlapy, jak sebou řachli v bezvědomí na zem, jiní si nadělali do kalhot a někteří další prostě přišli o rozum.“ Zvedl se. „A teď mě s dovolením omluvte, Leno. Odcestuji. Anatol dostal pokyny, aby vás zavezl kamkoliv, kam jen budete chtít.“

„A vy?“ vylétlo jí rychle ze rtů.

„Já musím odjet.“

„Letíte k Plitvickým jezerům, nemám pravdu?“

„Ne,“ zalhal bez výčitek.

„Pak byste si měl pospíšit, abyste tam byl co nejdřív.“ Lena spláchla kávou poslední sousto, aby jí lépe vklouzlo do krku. Jak dopíjela, vyzařovala z ní odhodlanost a rozhodnost. Vypila poslední hlt kávy tak, jak

jiní popíjejí alkohol: zaklonila hlavu a rychle s ním dovnitř. Byl to symbolický vykřičník za jejími slovy. „Já si totiž do toho národního parku také zajedu. Jsem zvědavá, co všechno tam objevím.“

„To neuděláte,“ pronesl Eric výhružně. „Víte až moc dobře, co v těch lesích žije.“

Lena vstala a přitáhla si límec županu úžeji ke krku. Nehodlala dopustit, aby se nemístně popásal pohledem na její tělo. „Uložil jste Anatolovi, aby mě dopravil na jakékoliv místo, kam se mi bude chtít jet,“ připomněla mu a bojovně se usmála. David vycenil na Goliáše zuby, a to přesto, že u sebe neměl jediný kámen. „Za prvé jsem badatelka, která zkoumá vlky, a sociobioložka, Eriku. Tím jsou pro mne tyto bytosti z vědeckého hlediska mimořádně zajímavé. Za druhé mě kvůli těmto tvorům málem zastřelila jakási skupina lidí, která stojí na straně vlkodlaků. To jsou více než dostatečné důvody, abych se touto tematikou zabývala důkladněji. Připadám si, jako bych objevila lochnesku. Jako bych ji *skutečně* objevila!“ Vrhla pohled na Erikovu kresbu. Byla tam hustá směsice krátkých čar, některé blíže u sebe, jiné vzdálenější. Když se na ně podívala pozorněji, objevila jistý motiv: svůj obličej!

Prošla kolem Erika ke dveřím. „Co by na tom mohlo být špatného?“

„Nikdo by vám neuvěřil. Přišla byste o reputaci.“

„Mám k dispozici velice dobré fotografie. A až se vrátím od Plitvických jezer, určitě budu mít mnoho dalších důkazů.“

Erikovy prsty se jí bleskurychle sevřely kolem paže, tvrdě strhly Lenu zpátky ode dveří. „Nedělejte to.“ V obličeji se mu objevil pochmurný výraz, oči začaly zevnitř žhnout a neúprosně vyžadovaly naprostou pozornost. „Tím byste vyvolala hotovou katastrofu,“ prorokoval. „Někteří dlaci by se začali otevřeně ukazovat na veřejnosti, vytvářeli by nějaké polooficiální skupiny či uskupení a nechávali se uctívat různými pomatenci, jiní by se skryli ještě důkladněji, vyslali do světa pomocníky a ještě víc využívali své moci. Vystrašená většina lidí by se pokusila všechny dlaky pozabíjet. Nebylo by to nic jiného než otevřené vyhlášení války. A věřte mi, dlaci by do takové války vstoupili – a lidé by prohráli.“

Lena se zadívala na mužovy prsty, bolestně se jí zarývající do masa. Železná svorka by ji nemohla svírat pevněji. „Vidíte to příliš černě, Eriku.“

„Ne. To by byl konec lidstva.“

„Tolik dlaků nemůže existovat. Navíc, jak jste sám řekl, byli ve středověku už jednou téměř vyhlazeni.“ Otočila se. „Pusťte mě. Bolí mě to.“

Erika ani nenapadlo povolit sevření. „Podruhé si to už nenechají líbit. Tentokrát nemáme co do činění s nevzdělanými pasáky nebo měšťáky posedlými vidinou moci. Divila byste se, kdybyste věděla, kolik těžkých zločinců a kolik těch největších podnikatelů na světě předvádí svou pravou tvář jen za úplňku A kdo ví, kolik politiků k nim patří. Dlaci nikdy nebyli mocnější než právě teď. Ale jestli budou ohroženi, ujme se v nich vlády zvíře. Všude na světě budou kolem sebe kousat a šířit nákazu a brzy se to tu jimi bude jenom hemžit. A proč?“ Tlak prstů zesílil. „Protože badatelka a socioložka Magdalena Herukaová se chtěla dopracovat uznání a ocenění.“

Leně tím vyrazil řeč. Divoká zář v Erikových očích, čirá, koncentrovaná síla ji přinutila zmlknout a zasela v ní zárodek strachu, ale zároveň ji naprosto fascinovala.

Eric si uvědomil, že jí nahnal strach, a pustil ji. „Věřte mi, bude lepší, když se nenávist těch dlaků zaměří jen na mě, a ne na ostatních šest miliard lidí.“ Rychle ji obešel. „Vezmu vás s sebou na Plitvická jezera. Tak aspoň na vás budu moct dávat pozor,“ prohodil od prahu. „Řekněte Anatolovi, jakou máte velikost šatů. Obstará vám něco vhodného.“

Lena se dívala, jak Eric nehlučně zmizel za dveřmi, levou rukou si masírovala rozbolavělou paži. Pohled do mužových podivuhodných očí se jí zaryl do duše, rozbouřil v ní city a přiměl ji k zamyšlení. Cítila se – nejistá.

Necítila se o nic lépe, když o tři hodiny později seděli v letadle do Záhřebu.

XV.
KAPITOLA

11. červen 1765, v okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře, jižní část Francie

Jean Chastel nemohl uvěřit, že to skutečně sám udělal: dobrovolně se vrátil na místo, kterému ještě před nedávném neříkal jinak než sídlo bandy jeptišek.

Pro návštěvu kláštera Svatého Řehoře měl pochopitelně dobrý důvod – musel zjistit, jestli Antoine nepřestal potají číhat před klášterem. To bylo důležité. Přesto však Jeanovi hlodalo v duši podezření, že existuje ještě jeden důvod, proč se najednou nijak nevzpírá při představě, že by se měl s abatyší znovu setkat – důvod, který si zatím odmítal přiznat.

Vyčkával uvnitř kláštera vedle nízkého, masivního kamenného stavení, v němž jeptišky ubytovávaly poutníky a hosty. K domu přiléhala malá sýrárna, jak zjistil podle vůně, proudící úzkými okny ven. V prvním patře měly sestry skromnou dílničku, kde šily a tkaly látky pro vlastní potřeby. Doléhalo k němu stříhání nůžek a zvuky kolovrátku. Navíc zahlédl, jak několik jeptišek vynáší ze dveří velké role příze.

Přestože uvnitř klášterních zdí panoval čilý ruch, klid a pohoda, které zde vládly, se přenášely i na něj. Pohledem zabrousil k nápadně se vyjímající klášterní kapli s křížovou cestou, kolem níž se shlukla řada dalších budov.

„Monsieur?“ Nepozorovaně se k němu přiblížila jedna z jeptišek. „Smím vás dovést ke ctihodné abatyši.“

Kráčel za ní, minul velkou zahradu plnou bylinek a došel k samostatně stojícímu domu, ležícímu stranou od dormitáře. Sestra ho vedla dveřmi rovnou do pracovny a požádala ho, aby chvíli počkal.

Police ze světlého březového dřeva byly plné knih. Podle zkratek usuzoval, že obsah tvoří folianty, do nichž jeptišky zapisovaly, jak klášter

hospodaří. Letopočty na hřbetech knih sahaly více než čtyři sta let zpátky do minulosti. Sestry si zřejmě daly dost práce a přepsaly staré záznamy, aby v přehledu neměly jedinou mezeru.

Jean přecházel po místnosti a všiml si, že na holých, šedých stěnách není ani jedna světská ozdoba. Pouze velký krucifix, obrázek svatého Řehoře a soška panenky Marie narušovaly monotónní bezbarvou uniformitu žulových kamenů.

Na abatyšině stole leželo psací náčiní a pár narychlo načrtnutých poznámek. Zahlédl čísla o spotřebě příze, o prodeji sýra a rozevřený kalendář, v němž byl jeden den výrazně podtržený. 24. květen.

Probudila se v něm zvědavost.

Návštěva trhu… nebo přepadení?

Jean se zaposlouchal, jestli se náhodou neblíží něčí kroky. Kdyby ne, možná by mohl riskovat důkladnější pohled do kalendáře. Obešel stůl a listoval stránkami.

Ke svému úžasu zjistil, že všechny dny, v nichž bestie někde zaútočila, byly v kalendáři pečlivě zaznamenány. Byly v něm uvedeny dokonce i názvy míst, kde k těm hrůzám došlo. Včetně posledních útoků z prvního června.

Co v ní vzbudilo takový zájem?

Jean si najednou vybavil, jak se poprvé setkali – v lese poblíž Viviers krátce poté, co se syny zabil prvního vlkodlaka, a chvíli předtím, než se objevil ten druhý. A později byla i v Malzieu…

Ví snad něco o tom vlkodlakovi, kterého honíme?

Jeana se zmocnilo děsivé podezření. Popošel k oknu, z něhož viděl na zahrádku s bylinkami. Jako lesník se dobře vyznal ve všech rostlinách, které v lese rostou. Pokusil se vzpomenout si, jaké bylinky tehdy abatyše měla v košíku… a nestačil se divit, když je všechny objevil na pečlivě udržovaných záhonech. Jak se zdá, mají jich u Svatého Řehoře víc než dost, proč tedy podnikla Gregoria takovou namáhavou cestu do divoké přírody? A ke všemu ještě sama?

Zvuk otevírajících se dveří ho vyrušil v úvahách. Jean se prudce otočil a uviděl, že Gregoria právě vchází dovnitř. Obličej se jí leskl potem, na černém hábitu se rýsovaly výrazné černé skvrny.

„Buďte pozdraven, monsieur Chasteli!“ Abatyše si rychle opláchla ruce v připravené hliněné misce. „Jdu rovnou z pole, musíme udržovat plevel v rozumných mezích. Jen Pán ví, proč se mu tak daří právě tam, kde pěstujeme naše plody.“ Osušila si ruce. „Mám pocit, že vypadáte poněkud

udiveně, monsieur. *Ora et labora* je heslo našeho řádu: modli se a pracuj. Je nám cizí jen tak posedávat a kroutit palci.“

Posadila se ke stolu a pokrčila obočí, když spatřila, že kalendář je rozevřený u data 1. června. Rychle ho zasunula do zásuvky. Přitom si nevšimla, že jeden malý ušpiněný papírek spadl na zem a zůstal ležet pod židlí. „Čím vám mohu pomoci, monsieur? Jestli hledáte bestii, tak tady není.“

„Jste si tím jistá?“ Odpověď mu vyhrkla z úst dříve, než tomu mohl zabránit. Jean rychle smekl klobouk, aby odvrátil pozornost od oněch ukvapených slov. Přesto postřehl, že Gregoria sebou neznatelně trhla a jednou rukou hbitě uchopila růženec, který měla pověšený kolem krku. „Ne, nejsem na lovu. Jsem tu kvůli Antoinovi. Chtěl jsem vědět, jestli se tu od našeho posledního setkání v Malzieu znovu neobjevil.“

Abatyše přátelsky kývla hlavou. „Děkuji vám, že si děláte takové starosti. Ne, Antoina ani jeho psy jsem tu od té doby neviděla. Je to pro mne veliká úleva. Florence si naštěstí nevšimla, že se k ní Antoine snaží potají přiblížit. Velice… velice by se vyděsila.“

Jean nabyl dojmu, že v abatyšiných slovech zaznívá mnohem méně arogance než dřív. Teď bylo na něm, aby udělal další krok. „Chtěl jsem vám ještě jednou poděkovat za upozornění ohledně Dennevalových.“

„Myslím, že je správné, že jste se o tom dověděl. Jestli mají Normani nějaké podezření, měli by vám ho říct rovnou do očí, a ne chovat se jako špióni a lotři.“

Jean si vybavil, co Moldavan poznamenal o Florence. „Když už právě hovoříme o otázkách a otevřenosti: odkud pochází vaše schovanka?“

„Z čeho pramení vaše zvědavost, monsieur?“

„Jak se zdá, oba mí synové jí mají plnou hlavu. Nemám právo dozvědět se o ní trochu víc? Nebo je to nějaké tajemství?“

Gregoria sepnula ruce. „My nevíme. Jednou v noci se ocitla v košíku před naším prahem,“ pronesla po chvíli. „Nevypátrali jsme nic, co by nám prozradilo něco o jejím původu, ale váček se zlaťáky a pravidelné každoroční platby, které posel vždy přináší do kláštera, vylučují, že by se jednalo o dítě nějakého rolníka.“ Šedohnědé oči se na něm snažily vymámit němý slib, že tuto informaci nikomu nepředá dál.

Její důvěra ho potěšila. „Rozumím.“ Florence tedy byla podle všeho nemanželským dítětem nějaké šlechtičny, která nechtěla, aby novorozeně zemřelo, a raději je předala do péče druhým.

„Monsieur Chasteli, neposadíte se na chvilku?“ navrhla abatyše. Jean přikývl a sedl si proti ní, mušketu však neodložil. Držel ji ve svislé poloze, rukou svíral pažbu podobným způsobem jako král žezlo.

„Bohužel jsem už v kapli nikdy neviděla ani Pierra,“ podotkla Gregoria a nabídla mu sklenici vody, kterou s díky přijal. „Měla jsem pocit, že na rozdíl od vás se Pierre nestaví k Bohu ani k církvi odmítavě. Promlouval jste mu do svědomí a zakázal i jemu, aby chodil ke Svatému Řehoři? To by podle mne byla veliká škoda. Bůh ve svých příbytcích rád slýchává modlitby.“

„Bůh?“ naježil se Jean, neboť hrozilo, že se rozhovor začne točit kolem křesťanství. „S Bohem jsem skoncoval jednou provždy.“

Abatyše mu pohlédla do očí, přátelsky, ale přesto pátravě, jako by v nich dokázala číst. „Proč, monsieur Chasteli?“ Předklonila se. „Nechme pro jednou kněze Fricka stranou. Položila jsem vám tuto otázku již v Malzieu, předtím než nás přerušili. Bůh nikomu nijak neublíží.“

Jean pevně stiskl rty. „No právě,“ prohodil opovržlivě. „Bůh nikomu nijak neublíží, ani pro nikoho neudělá nic dobrého. Jak jinak mohl dopustit…“ Zarazil se.

„*Co* mohl dopustit, monsieur?“

„Nic. Nemluvme o tom.“ Jean potřásl hlavou. Celou duší se vzpíral představě, že by jí měl odhalit, co ho trápí, nehodlal jí prozradit, z čeho pramení jeho pochybnosti, něco ho však nutilo, aby přece jen pokračoval. Od chvíle, kdy ji v Saugues uviděl u Yvetty Chabrolové a pak s ní ještě mluvil na tržišti, nekladl mezi abatyši a ostatní představitele církve rovnítko. „Skutečně to chcete vědět? No dobrá, je těžké věřit v Boha lásky, když dennodenně vidíte bezpráví, proti kterému se nikdy nic neděje. Kde je ten Bůh spravedlnosti, když ho člověk potřebuje? Kdy potrestá chamtivce a falešníky? K čemu je světu dobrý, když soudí až na onom světě, a ne na zemi?“ Aniž by to měl v úmyslu, nasadil nepřátelský tón. „Vy hlásáte jeho slova, abatyše. Jak jen můžete věřit tomu, co lidem vyprávíte?“ Ukázal ven z okna. „Fricka znáte. Viděla jste, jak vznešeně si nejen on, ale i jiní flanďáci žijí? Kolik bohatství nahrabali a jak vyžadují po rolnících dary pro církev, vymáhají desátky, jenom aby sami měli stodoly a sýpky plné až ke stropu?“ Předklonil se a mocně udeřil rukou do stránek hospodářské knihy. „A co je s vaším klášterem? Co se stane s penězi, které získáte? Hromadíte louisdory v klášterní kapli, nebo nosíte spodní prádlo protkávané zlatem?“

Gregoria se nenechala vyvést z klidu. Dosáhla prakticky všeho, co měla v úmyslu, a Jeanův hlasitý výbuch jí prozradil, že mu pronikla do duše hlouběji, než se kdy podařilo nějakému jinému duchovnímu. Mužův hlas

byl plný smutku a zahořklosti. To, jak se vztekal nad poměry a způsobem života mnohých kleriků, bylo jen povrchní zdání. Za skutečností, že se tak rozhodně odvrátil od kříže, vězelo ještě něco jiného, nějaká konkrétní událost v Jeanově životě. Připomněla si jednu poznámku, kterou kdysi prohodil.

„Hovořil jste o tom, že jste pečoval o manželku. Přesto zemřela, a přitom jste Boha horoucně zapřísahal, aby ji uzdravil, aby při ní stál v její nemoci," řekla tiše a soucitně a položila mu levici na ruku, která ještě spočívala na knize.

Jean mlčel. Pevně sevřel ústa, ale nezabránil tomu, aby z něj rázem nevyprchal všechen vztek a rozčilení. „Ležela… ležela celý rok v horečkách," zašeptal nakonec. Hluboce prožíval, že se děsivá vzpomínka, o níž byl přesvědčen, že ji již dávno pohřbil hluboko v duši, najednou vynořila na povrch a oživla. „Z hrdé, obdivuhodné ženy, která mi porodila dvě děti a žila s neotřesitelnou vírou v Boha, se stal pouhý stín. Kněží si u nás podávali dveře a jako na kolovrátku drkotali modlitby a prosby, ale jen dokud jsem pro ně měl dost livrů." Oči mu zvlhly.

Gregorii dojalo, když viděla, jak se po jindy tak zachmuřené tváři kutálí slza. Když spatřila takovou nezměrnou bolest, upřímně s ním soucítila.

Jean bojoval sám se sebou, aby se ovládl. „Když peníze došly, nebylo po jemnostpánech duchovních ani stopy. I Bůh, k němuž se denně modlila, mlčel. Anně… zemřela příliš mladá a já zůstal s dětmi sám." To byla poslední věta, kterou ze sebe lámaným hlasem vysoukal, pak se rozplakal jako malé dítě.

Gregoria zpočátku nevěděla, co si má počít. Drsný, odměřený Jean Chastel, jehož po celou dobu obklopoval nádech majestátnosti a vnitřní síly, plakal! Obrázek, který si o něm udělala, se musel znovu změnit.

Váhavě vstala, popošla k němu, konejšivě si přitiskla jeho hlavu k hrudi a jemně ho pohladila po vlasech. Tušila, že se již celá léta nikomu tak otevřeně nesvěřil – možná to bylo poprvé ode dne, kdy mu zemřela žena.

Jean upustil mušketu, svalnatýma rukama ji pevně objal kolem pasu a hledal u ní bezpečí a lidské teplo.

Gregoria se vylekala. Už léta se jí žádný muž takhle nedotýkal. Jeanova blízkost v ní probudila vzpomínky na dřívější život. Vzpomínky, k nimž se dlouhou řadu let nevracela.

„Monsieur Chasteli…" Pokusila se vymanit z jeho objetí.

„Když se Antoine vrátil z daleké ciziny a jeho… jeho sklony nabraly na síle, řekli mi kněžouři, že mne Bůh zkouší," vzlykal Jean s hlavou přitisknutou k abatyšině hrudi. „*Bůh mne zkouší!* Copak mí synové a já

máme zapotřebí ještě dalších zkoušek?“ Nepřítomně se na ni podíval, oči zvlhlé pláčem. „Chápete, že se bez takového Boha klidně obejdu?“ zašeptal.

Jean si najednou uvědomil, koho objímá, polekal se a rychle uvolnil sevření rukou. „Promiňte mi to. Nebyl jsem…“ Opřel se o opěradlo, celý rozechvělý pod dojmem vzpomínek, které v sobě po dlouhá léta potlačoval a které mu nečekaně vytryskly z duše. „Nebyl jsem úplně při smyslech.“

Gregoria se musela zhluboka nadechnout, Jean ji předtím sevřel tak silně, že nemohla pořádně nabrat dech. Nebo že by za to mohla jeho blízkost? Opřela se o stůl. „Ne, monsieur Chasteli,“ vydechla přerývaně a doufala, že se jí divoce bušící srdce rychle uklidní. „Byl jste zcela při sobě. Konečně jste si ulevil na duši a řekl, co vás tak tíží. Já….“

V místnosti zavládlo podivné ticho.

Když se hlasitě a pronikavě rozezněl zvon kostelní kaple, oba sebou trhli jako přistižení hříšníci.

„Musím k polední modlitbě,“ omluvila se Gregoria, odtrhla se od pohledu na Jeana a spěchala ke dveřím. „Kdybyste si chtěl popovídat o svém trápení… víte, kde mne najdete. Kéž Pán žehná vašim cestám a přivede vás k pravdě.“ Zmizela za dveřmi.

Z Jeana spadl pocit otupělosti, obrázky z minulosti postupně vybledly a ztratily na síle. Zhluboka si povzdechl – a cítil nekonečnou úlevu. Rozhovor s abatyší mu udělal velice dobře. Zvedl mušketu a nasadil si trojrohý klobouk. Přitom mu pohled padl oknem na dvůr, kde právě Gregoria dlouhými kroky kráčela do kaple. Když ji objímal, měl při tom nesmírně příjemný pocit.

Co se se mnou děje? Ten klášter mě snad připraví o rozum.

Když se Jean obrátil ke dveřím, všiml si lístku, který vypadl Gregorii z kalendáře. Sehnul se, aby ho zvedl a položil na stůl. Papírek se přitom sám rozevřel.

Ten rukopis a řádky znal Jean až příliš dobře.

Ten samý opis měl i on sám. Stál ho hrozně moc peněz.

XVI.
KAPITOLA

Maďarsko, Budapešť, 15. listopad 2004, 18.43 hodin

Eric a Lena uvízli v Budapešti.

Bylo to způsobeno různými faktory, počínaje špatným počasím přes stávku letových dispečerů a konče pořádným nachlazením, které badatelka někde chytila. Lena nechtěla pokračovat v cestě, dokud se důkladně nevyléčí.

Tak pro ně Eric sehnal dvoulůžkový pokoj v příjemném hotýlku na pešťské straně hlavního města a vydal se nakoupit Leně léky. Kromě toho musel také vyjít na čerstvý vzduch, aby o všem důkladně pouvažoval.

Procházka po zasněžených bulvárech, osázených řadou stromů, a širokých budapešťských náměstích udělala na Erika velký dojem, a to se nestávalo jen tak. Na to pobýval až příliš často na návštěvě v cizích, neznámých městech.

Tato část města na plochém východním břehu Dunaje okouzlovala návštěvníka nepřebernou nabídkou nádherných kaváren, říkali jim tam *Kávéház*. Některé z nich dosáhly skutečného věhlasu, mezi nimi *Gerbeaud*, v němž dodnes přežívala atmosféra 19. století. Elegantní interiér, který zvenčí zahlédl, se líbil již císařovně Sisi. Eric však pochyboval, že císařovna opravdu ochutnala některý z tamějších vynikajících zákusků – na to měla hrozně hubenou postavu.

Při procházce minul *Erzébet híd*, Alžbětin most. Byl to jeden ze šesti mostů, spojujících městské části Buda a Pešť. V záři reflektorů vypadal most působivě a zároveň majestátně; barva reality vyprchala a opět vrátila k životu rakouskouherskou monarchii. S kapkou představivosti jste dokonce mohli považovat dvojnice Sisi za pravé císařovny – dívky dělaly reklamu městskému informačnímu centru a vnucovaly propagační letáky několika

málo bezcílně se potulujícím turistům, kteří stejně jako Eric vzdorovali hustému sněžení. Obličej jedné takové dvojnice nabral v Erikově vnitřním zraku Leniny rysy. Okamžitě se na sebe rozhněval. Měl další důkaz, že na badatelku, která s takovým nadšením zkoumá vlky, myslí častěji, než je pro něj zdrávo, a přitom o ní skoro nic nevěděl.

Z myšlenek ho vytrhlo zazvonění mobilního telefonu, který se v této době hlásil melodií z *Včelky Máji*. Eric se vždycky, když tento nápěv zaslechl, musel mimoděk vesele ušklíbnout. V poslední době se moc často vesele nešklebil.

Přijal hovor. „Ano?“ Jedna z jeho pilných včeliček mu předávala dlouho očekávané informace.

„Haló, šéfe. Takhle narychlo jsem toho zatím vykutala jen velice málo, ale její verze toho, jak popsala svůj dosavadní život, zatím celkem souhlasí.“ Hlas patřil ženě, která se uměla dokonale nabourávat do nejrůznějších počítačových adres. Eric se s ní nikdy osobně nesetkal a ani se s ní nikdy nechtěl setkat. Stačilo, když pro něho za peníze udělala všechno, o co ji požádal. Jak legálně, tak ilegálně. Udala mu Leninu adresu. „O Magdaleně Herukaové neexistují žádné policejní záznamy, není dokonce ani v databázi dopravních hříšníků. Její jméno se objevuje u různých publikací popisujících chování vlků, často se tam uvádí i jméno jednoho muže se stejným příjmením. Podle obrázku soudím, že by se mohlo jednat o jejího otce, ale přesto to ještě prověřím. Pokud je to její otec, tak ten přišel o život při požáru v dřevěném srubu v Destruction Bay. To bylo v Kanadě. Matka žije v Berlíně.“

„Ještě něco?“

Hackerka mu předala všechny informace, které sehnala. Erika obzvláště potěšilo, když slyšel, že nikde neobjevila žádné náznaky toho, že by v Lenině životě hrál roli nějaký muž. „Záznamník na e-mailové adrese, kterou jste mi uvedl, byl prázdný. Poslední zpráva pocházela z prvního listopadu. Jeden magazín o zvířatech v ní potvrzoval zakázku.“

„Dobrá. Průběžně mě informujte o všem novém.“

Eric vypnul mobil. Očima zabrousil k obloze a našel na ní měsíc, který se zdál večer co večer kapánek tlustší. Milované a obávané noci pravdy se nezadržitelně blížily, stříbrný kotouč bude brzy na obloze zářit v plném lesku. Ledově chladné paprsky se snesou k zemi a vysvléknou bestie z lidské kůže, v níž se tak rády ukrývaly. Vlci v rouše beránčím. Blížil se čas opojení, lovu – a smrti. Neboť lovec číhal na tyto tři noci, kdy bude měsíc v úplňku, ozbrojen až po zuby, vybaven nejmodernější technologií stříbrných kulek nebo jen obyčejným stříbrným nožem, záleželo na čase a na místě. A

navíc měl u sebe píšťalku na psy. Protože ta, jak Eric věděl z vlastní zkušenosti, se skvěle hodí k tomu, aby vlkodlaky rozdráždila na nejvyšší míru.

Celá věc musela skončit před 25. listopadem. Absolutně neměl chuť procházet se za úplňku národním parkem, v němž se to jen hemžilo hnědými medvědy, vlky a rysy. Kdo mohl vědět, kolik dalších dlaků se mezi nimi skrývá, vedle toho jednoho, kterého hledali.

Eric setřásl ponuré myšlenky a vstoupil do lékárny, v níž se právě obtloustlý, asi šedesátiletý muž v bílém plášti chystal udělat uzávěrku. „Rozumíte mi, pane?“ zeptal se Eric anglicky a dočkal se přátelského přikývnutí. „Dobrá. Potřebuji léky proti silné chřipce. Dámě je pětadvacet let, váží necelých sedmdesát kilo a nejraději by už zítra pobíhala po Budapešti a prohlížela si zdejší pamětihodnosti.“

„To nebude problém!“ Lékárník se zasmál. „Vy jste určitě z Oxfordu. Dá se to poznat podle vašeho přízvuku.“

Eric mu jeho víru nevyvracel, snažil se dýchat jen povrchně a nasát do plic co možná nejméně vzduchu. Silný pach, skládající se ze všech možných substancí moderního chemického léčitelství, z mastí využívajících tradičních ingrediencí a z čajových směsí, mu převracel žaludek.

Lékárník navršil před Erikem celou horu nejrůznějších balení. „To musí stačit.“ Téměř nečitelným rukopisem napsal na obaly dávkování. „Do zítřka do odpoledne bude úplně fit, to vám slibuju.“ Položil ruku na nejvýše ležící krabičku léků jako na bibli. „Nemohu si přece vzít na svědomí, že by vaše paní přišla o prohlídku našeho překrásného města.“ Namarkoval ceny do pokladny, která ukázala částku 35,95 euro. Bylo vidět, že zde jsou na turisty z blízkého Rakouska dobře připraveni. „Nebo chcete zaplatit v britských librách?“ nabídl.

Eric dal muži třicet osm euro a lékárník mu jako dík přibalil kousek mýdla a balíček papírových kapesníčků.

Jakmile vyšel na ulici, hned je uviděl. V blízkosti lékárny postávali přímo v husté chumelenici tři lidé a předstírali, že si prohlížejí skromnou výlohu ztemnělé cukrárny. Nikdo, kdo měl jen ždibec rozumu, by v tuto dobu a za takového počasí nepostával před obchodem, na němž byl lístek s krátkým nápisem. Azbukou na něm stálo *K pronajmutí.* Když člověk ovládal několik řečí, mělo to výhody.

Eric zabočil za nejbližší roh, rozběhl se a vtiskl se do prvního vchodu do domu, na který narazil. Potom opatrně vyhlížel ven a čekal. Stíny ho následovaly.

Trojice naprosto neprofesionálně vběhla až do ulice, hekticky se rozhlížela kolem sebe a běžela dál. Minuli jeho úkryt, aniž by si ho všimli.

Eric se rozmýšlel chvilku déle než obvykle. Měl u sebe pouze stříbrnou dýku a keramický nůž, s takovou výbavou byl proti třem protivníkům v jasné nevýhodě. Na druhé straně mu počasí poskytovalo dostatečnou ochranu a záruku, že ho hned nespatří. Zavěsil tašku s léky na vyčnívající zrezivělý hřebík v rámu dveří, sundal si brýle a zasunul je do kapsy. Svět kolem něj ztratil v dáli jasné obrysy, jeho oči však reagovaly na každý pohyb mnohem citlivěji.

Nehlučně se přiblížil k poslednímu muži a udeřil jej rukojetí stříbrné dýky do zátylku. Muž se zhroutil a spadl do rozbředlého sněhu. Hluk pádu vyplašil zbylé dva protivníky, kteří si zpočátku – jak poznal podle překvapených výrazů ve tvářích – mysleli, že muž náhodou zakopl a upadl.

Muž po levici sáhl do kapsy kabátu, ale v tom ho již zasáhla pěst přímo do nosu. Než se stačil otřepat z bolesti, dopadla na něj v rychlém sledu celá sprška tvrdých úderů do hlavy a prsou, které ho odmrštily dozadu, až narazil do domovní zdi. Eric používal pouze levou ruku, v pravé, která volně visela podél těla, svíral stříbrnou dýku.

Muž se odrazil od zdi a naletěl si přímo na úder do solaru. V bezvědomí se zhroutil k zemi.

Eric se široce rozkročil před posledním mužem a pohledem přelétl krvavé skvrny na svých bílých lakovaných botách. „Promluvíme si rovnou, nebo vás musím nejdřív zmlátit a pak vám honem nacpat do kalhot sníh, abyste přišel k vědomí? Potom bych vám mohl podpatky zpracovávat prsty na rukou tak dlouho, dokud mi neprozradíte, k jakému spolku ta vaše banda patří, co?“ zeptal se ho anglicky.

Poslední protivník vytáhl zpod kabátu samopal a zamířil jím na Erika. „Vy a ta vědátorka se nám už dál nebudete plést do našich záležitostí,“ zasyčel.

„Takže vy jste přítel těch bestií. Co jste chtěli po Nadolném?“

„Božská bytost potřebovala ochranu. Před sebou samotným i před lidmi jako vy.“

„A proto vyskočil z okna?“ Eric se nenechal zbraní zastrašit.

„Nadolny ještě nepatřil příliš dlouho k božským stvořením. Byl příliš zmatený a rozrušený. Nepochopil, že jsme za ním přišli v dobrém.“ Muž si olízl rozpraskané rty.

„Božské bytosti? Vy nazýváte ty bestie *božskými?*“

„Bezbožníci jako vy ztratili…“

Eric neměl v úmyslu vyčkávat, až muž dopoví poslední větu, protože po ní by nevyhnutelně následoval výstřel. Vystřelil vpřed jako šíp, čepelí dýky přejel muži po hřbetu ruky a přeřezal mu šlachy. Samopal dopadl do sněhu. Soupeř přidušeně vykřikl a pokusil se ho nakopnout. Eric se vyhnul holínce, bleskurychle poklekl a vší silou vrazil protivníkovi pěstí do genitálií. Muž hlasitě zaúpěl, zalapal po dechu a dopadl zády na ulici. Boj byl u konce, Erikovi přišlo, že ani nestál za řeč.

Pro jistotu se přesvědčil, jak všichni tři muži zareagují na dotyk stříbrem. Když se nic zvláštního nestalo, spokojil se s tím, že jim sebral zbraně a zásobníky, lehce řízl každého z nich do krku a nechal je ležet ve sněhu. Nepřekvapilo ho, že u nich našel amulety. Stejné amulety jako ten, který odebral muži v Petrohradě. Kdepak vládní agenti – pronásledovatelé patřili ke zcela jinému spolku.

Čekal na něho hotel a Lena. Jak se zdá, budou se muset přestěhovat, aby setřásli ty dotěrné chlapy, kteří se s ním chtěli vypořádat za zabití Nadolného. Další příležitost jim nehodlal poskytnout. Doufal, že pochopí, že říznutí do krku jsou varování znamenající, že jim udělil milost. Jenom tentokrát, poprvé a naposledy.

Vzal léky a odešel.

* * *

V hotelové hale na něho číhalo překvapení v podobě jisté osoby. Měla na sobě teplé zimní oblečení, seděla v malé hotelové *Kavéház* a nedala se přehlédnout. Četla si v nějakých francouzských novinách a usrkávala kávu. *Chtěla*, aby ji viděl. Když vstoupil dovnitř, zvedla hlavu a změřila si ho hnědýma očima.

„*Bonsoir*, bratříčku.“ Justine zašustila novinami, nepořádně je poskládala a odložila na stolek. „Dostal jsi všechno, cos chtěl?“ Zatímco k ní kráčel, vložila si do úst cigaretu. „Nemusíš nijak pospíchat. Malá spí a už ani nemá horečku. Mimochodem… *merci*, díky, žes mi poštval na krk německé poldy.“

Eric si vybral protější židli, aby recepčnímu zaclonil výhled. „Zdá se, že je na světě nový, všeobecně oblíbený sport – sledovat mě.“

„Jenom jsem se chtěla podívat, co v Petrohradě tak narychlo děláš. Měla jsem strach o svůj díl dědictví.“ Zamrkala na něho a vyfoukla mu do tváře kouř, pak se tiše zasmála. „A copak to vidím?Mo« *dieu*, ty tomu řádu pořádně zvedáš mandle. Není divu, že tě chtějí zabít.“

Řádu? Odložil tašku s léky. „Ty ty lidi znáš?“

„Co tě náš otec vlastně naučil? Kdyby sis pořádněji prošel záznamy místo toho, aby ses jen věčně štval z místa na místo, tak bys je taky znal. Narazil jsi na Lycáonův řád.“ Kývnutím přivolala číšníka. „Co si dáš? Zvu tě.“

Eric si objednal neperlivou vodu a čaj. „Co je to za spolek?“ vyptával se, když je vrchní opět nechal o samotě.

Sestra mu předvedla vlčí úsměv. Připomněla mu jak otce, tak i jeho vlastní úsměvy. „Oni jsou tvým pravým opakem, Eriku. Znáš pověst o Lycáonovi?“

Přikývl na souhlas.

„*Bon.* Podle jejich přesvědčení Zeus Lycáona nepotrestal, ale přeměnil ve vyšší bytost. A tím se všichni jeho potomci stali bytostmi božského původu.“ Blížil se k nim číšník s nápoji, odmlčeli se a čekali, až zase odejde. „Už jsem se s nimi v minulosti několikrát střetla. Oni vlkodlaky uctívají, chrání je před lovci a usilují o to, aby se jednoho dne sami stali takovou božskou bytostí. Podstupují jakýsi naprosto nepochopitelný rituál, při němž buď zemřou, nebo se změní v loup-garoua. Něco jako souboj nebo co, kdo ví.“

„Oni to dělají dobrovolně?“ Eric se zaraženě nadechl. „Do prčic, to mi tak ještě chybělo,“ zabručel a rozhodl se, že pro tuto chvíli bude slovům nevlastní sestry věřit a později si je nechá nějak ověřit. Otázku, kdo sestru v tomto ohledu vzdělával a poskytl jí všechny informace, odložil prozatím stranou. „Co o nich víš?“

Justine vylovila z krabičky další cigaretu, sirkou ji zapálila a vdechla kouř do plic. „Já pochopitelně vím, že kouření není zdravé, že bych mohla dostat všechny možné druhy rakoviny, zejména plic,“ prohodila mimoděk, když zahlédla bratrův odporem zkřivený obličej. „Ale já nemůžu. Našinci rakovina nehrozí. Aspoň tak státu zajišťuji příjem z daní a systému zdravotnictví přitom nemůžu být na obtíž.“

Eric postřehl, že na krabičce chybí páska označující, že zboží prošlo celnicí. Nějaká černota. To bylo pro ni příznačné. „Kde má ten řád sídlo?“

„Co bys tak řekl, bratříčku?“

„Může to být kdekoliv.“

„*Trés bien,* výborně.“ Přesunula si zbytek cigarety do koutku úst. „Vím o nich dost málo. Nebo, lépe řečeno,“ opřela si ruce o stůl a předklonila se, „neřeknu ti to. Ty nechceš být týmový hráč, *bien,* nebudu tě k tomu nutit. Vyhledej si informace sám. Ale věděla bych, jak bychom si mohli

navzájem pomoct, aby se nám to oběma vyplatilo.“ Posměšně mu pohlédla do očí, jednoznačně ho provokovala, nejen očima, ale celým držením těla.

„Už jsem ti řekl jednou: jsi mrcha, která jde jenom po penězích.“ Eric zachoval klid, ačkoliv se musel velice ovládat.

„No dobrá, z takového přístupu nebudeš mít moc užitku.“ Justine rozhněvaně dopila kávu. „Dám ti jednu radu, bratříčku, tu bestii už raději dál nestopuj. Ti tři muži byli pouze amatéři, ale odborníci z řádu jsou už na cestě. O tom vůbec nepochybuj. Toužíte po stejné kořisti, i když vás k tomu vedou různé důvody.“ Zvedla se. „Přeji tobě a té malé vlčici hodně štěstí. Budeš ho potřebovat. Jak kvůli bestii, tak kvůli řádu.“ Nasadila si čepici a bez placení odešla. Eric by se nesmíme divil, kdyby se zachovala jinak. Příště ji bude muset zmáčknout tvrději, aby z ní vypáčil víc odpovědí. Dosud pro něj byla záhadou, která se v některých rysech velice podobala jejich otci. To se nedalo přehlédnout. Nasadí na ni Anatola.

Eric hodil na stůl několik bankovek a vrátil se do pokoje, kde se nejdříve poohlédl po Leně. Na dveřích do jejich společného pokoje nebyly žádné škrábance ani jiné známky poškození. To znamenalo, že Justine předtím buď blufovala, nebo byla zatraceně dobrá lupička.

Lena ležela pod dvojitou vrstvou přikrývek, zpocené hnědé vlasy se jí lepily na čelo, ale když se jí rukou dotkl, zjistil, že teplota klesla.

Posadil se na kraj postele a potichu vybalil léky, uspořádal je do řady a na noční stolek přichystal sklenici a velkou karafu s vodou.

Myslel na Lycáonův řád, o němž se jeho otec nikdy nezmínil. Že by ho někdo založil přednedávnem? Nebo se dosud prostě dokonale skrývali? Stojí snad za ním ten záhadný Fauve? Až se příště setkají, tak jednoho z útočníků podrobí důkladnému výslechu. Proto se rozhodl, že se prozatím z hotelu neodstěhují. Jestli jsou ti amatéři dost hloupí, pokusí se ho zabít ještě jednou.

Lena vzdychla, otočila se a natáhla ruku. Prsty objala Erikovo zápěstí a pevně ho sevřela.

Eric zůstal sedět, sledoval její uvolněný obličej, holé rameno a horní část prsou, svůdně vykukující zpod deky. Díky teplotě v místnosti a tomu, že se pořádně vypotila, se pach ženy vystupňoval v opojnou vůni, které téměř nedokázal odolat.

Eric se nad ní pomalu sklonil a jemně ji políbil na čelo. Ucítil na rtech sůl, slízl si ji ze rtů a opět se narovnal. Protože ho nepustila, zůstal sedět na posteli a střežil ji.

XVII.
KAPITOLA

16. srpen 1765, Saugues, jižní část Francie

„Ta bestie je zplozenec pekla!“ Obtloustlý kněz pozvedl nepříjemně pronikavý hlas, aby jeho slova neunikla pozornosti nikoho z těch, co právě seděli v hostinci. „Pán nám ji pomůže porazit, ale teprve tehdy, až si uvědomíme vlastní bezbožnost a budeme za své chyby pykat.“

„Aha, teď tu zase bude veselo.“ Malesky si nasadil cvikr, aby na muže v róbě potulného kazatele lépe viděl. Jean pokračoval v jídle, Antoine a Pierre obrátili pozornost k mluvčímu. Mladší z bratrů se drze ušklíbl.

„Čiňte pokání, sestry a bratři, modlete se, abyste byli vyslyšeni a aby vám Pán Bůh odpustil. Teprve když se s čistým srdcem přikloníte ke kříži, podaří se nám bestii porazit.“ Kněz zvedl bibli do výše a popocházel od jednoho stolu k druhému. „Na mou věru, radím vám, očistěte se od hříchu a nečistoty, aby nám Pán sejmul bestii z beder.“ Zastavil se vedle několika karbaníků a smetl karty ze stolu. „Hazardní hra je hřích! A hřích bestii láká!“ hartusil kněz.

Muži, kteří by ještě před rokem kněze za to, co právě provedl, důkladně zpráskali a vyhodili na ulici, zůstali sedět jako hodní školáčci a bez protestů přetrpěli jeho kázání.

„Biskup přece nařídil veřejné modlitby jenom v kostelech. To už posílá svoje posluhovače i do putyk?“ Jean spláchl chléb v ústech hltem vína. „Co říká Bůh na to, že se někdo snaží planými řečmi donutit lidi ke slepé poslušnosti a zneužívá jejich strach?“ pronesl nahlas a otřel si ústa hřbetem ruky.

Páter se v mžiku otočil, oči se mu vztekle zaleskly. „Bratře Chasteli, ty žiješ v sousedství divoké zvěře na samém kraji vesnice a nikdy se neukážeš

v domech Páně. Právě ty," knězův nateklý ukazováček zamířil přímo na Jeana, jako by ho chtěl obžalovat, „ty a tví zpustlí synové byste se měli modlit! Vraťte se zpět do lůna Matky církve a vyznejte se před Bohem ze svých hříchů, aby se vaše černé svědomí rozzářilo jasem a čistotou. A nejen vaše, ale všech, kdo tady v Gévaudanu žijí. Bestii může zapudit jenom světlo! Ani kulky, ani nože nic nesvedou." Odkolébal se k východu a otevřel dveře. „Čiňte pokání a Pán z nás ten bič sejme," odfrkl na rozloučenou a vyšel ven.

Malesky potřásl šedou hlavou a sundal si cvikr z nosu. „Ne, to nebyla legrace, jen obyčejný teatrální výstup. Už jsme tu měli i lepší." Ochutnal místní víno, které mu hostinský přinesl. „Když uvážíme, že tady bestie řádí už déle než rok, nemůže nikdo lidem zazlívat, že věří v nadpřirozené síly, jako jsou démoni nebo duchové." Pobaveně sledoval, jak se jeden z karbaníků sehnul a po hmatu sbíral ze země karty, ale přítel ho od toho nesouhlasným kývnutím odradil. Nikdo nechtěl mít na svědomí, že se bestie do Saugues zase vrátí.

Hosté u sousedního stolu vděčně rozváděli Maleského slova. „Kdyby se mě někdo zeptal, tak řeknu, že bestie není loup-garou ani vlk. Za všechno můžou druidové! Přinášejí oběti starému bohu a pak to podsouvají vlkům." Z může v prostém oděvu vyzařovalo hluboké přesvědčení. „Předevčírem jsem v noci na vlastní oči viděl, jak se kolem starých menhirů potloukalo několik zakuklenců. Ať je Bůh potrestá za jejich činy."

„Druidové? Vskutku, to je varianta, na kterou jsem zatím nepomyslel. Věděl jsem o čarodějnicích, které se setkávají na vrcholcích tří hor. Farnost La Besseyre přece proslavili čarodějové a čarodějnice."

Jean protáhl obličej. Ačkoliv Moldavan nepochybně nic netušil, znovu se jméno Chastel dostalo do řečí. On, syn čarodějnice.

Malesky vytáhl z batohu svazek novin, některé byly staré a potrhané, jiné vypadaly zcela nově. „Zaplatil jsem poslovi, aby mi sem přivezl noviny z Bordeaux. Stály mě hotové jmění, ale člověk se u nich pobaví. Šíří slávu naší bestie."

Okamžitě na něj pršely výzvy, aby z novin něco přečetl nahlas.

Malesky si odkašlal. „*La Gazette de France* píše o jedné ženě z Rouget, Jeanne Jouvové, kterou bestie napadla i se třemi dětmi přímo v zahradě. Člověk si dokáže živě představit, jak matka rvala děti z tlamy a drápů zvířete, bestie opakovaně útočila zejména na to nejmladší. Když hrozilo, že matka nakonec podlehne, přiřítil se pasák ovcí, který zahlédl zvíře s dítětem v tlamě, a bodl bestii oštěpem." Lidé u sousedních stolů mu viseli na rtech jako přikovaní, v hostinci se rozhostilo naprosté ticho. „Bestie přeskočila

malou zídku a nebohou oběť přitom stále držela v zubech, ale ovčákův pes ji začal pronásledovat. Stvůra pustila dítě, obrátila se a vrazila do psa tak prudce, až odletěl několik kroků vzduchem. Pak se dala na útěk.“ Obrátil stránku. „Pasák obdržel za odvahu od krále odměnu tři sta livrů.“

„Bravo,“ houkl hostinský. „Statečný chlapec.“ Podíval se na hosta, který tvrdil, že za vraždy mohou lidé. „Jak si to vysvětluješ?“

„To tady byl vlk,“ odvětil muž uraženě. „Ale *ty ostatní vraždy*, to je práce nějakých lidí.“

„A na co asi tak stříleli bratři Chaumetteovi cestou mezi Rimeize a Saint-Chély, když zachránili pasáka, kterého bestie málem roztrhala na kusy? Na člověka ve vlčím kožichu?“ dorážel jiný návštěvník. „Dvakrát to stvoření přesně zasáhli, ale zvíře se hned zase zvedlo na nohy a následujícího dne zabila bestie u Venteuges nějaké mladé děvče.“ Zprudka vydechl. „Já říkám, že to je loup-garou.“

„Kdo ví? Anglický *Saint James' Chronicle* se domnívá, že jsme tady narazili na nový, neznámý druh zvířete, pocházející z horských jeskyní.“ Malesky ukázal na další článek. „Ať už má pravdu ten či onen, nekonečné vraždění je důvodem, proč nám tu teď v Gévaudanu sedí místo neúspěšných Dennevalů pan Francois Antoine de Beauterne, poručík královského jezdectva.“ Pohlédl na Jeana. „Prý je to nejlepší střelec v království.“

„Ale stejně se nic nezměnilo. Jezdí si v těch svejch krásnejch šatech s celou družinou Gévaudanem, a místo aby bestii honil, maluje si obrázky krajiny,“ rozčilovala se za výčepním pultem manželka hostinského.

Jean nadále mlčel. Když byli odvoláni Dennevalové, kteří se svým neustálým vyptáváním na jeho rodinu dostali až nebezpečně blízko k němu, a místo nich přijel de Beauterne, pocítil značnou úlevu. Bylo veřejným tajemstvím, že prestižní hony by nejraději osobně vedl mladý hrabě. Nelíbilo se mu, že mu královi muži poroučejí a on se před nimi musí sklánět. Povídalo se, že hrabě už do Paříže posílá dopisy se stížnostmi na toho „nového“, protože nemá žádné úspěchy. Jean jen vítal, že nejsou jednotní. Jemu a jeho synům byly vzájemné spory mezi lovci jenom ku prospěchu.

Malesky před sebou rozprostřel noviny. „Tady, jen se podívejte, všechny noviny jsou plné naší bestie! Mluví se o ní dokonce i v Anglii a v Německu.“ Posměšně se ušklíbl a zvedl do výše karikaturu Ludvíka XV., jak utíká za rozesmátým zvířetem podobajícím se psu, jemuž ční z tlamy tucet rukou a nohou. „Angličané milují příležitosti, kdy si mohou dělat legraci z krále. Neschopnost je přitom ještě ten nejmírnější výraz.“

„V téhle zemi jsou všichni neschopní, nikdo tu bestii nezlikviduje.“ Antoine se hlasitě a rozjařeně zasmál. „Nikdo ji nechytne. Vždyť to říká i sám hrabě. Chytnout ji muže jenom někdo od nás z kraje.“

„Poručík de Beauterne to dokáže,“ rozeznělo se hlasitě místností. Zvedl se statný, urostlý muž v modré uniformě královské gardy a s označením kapitánské hodnosti. „Ten se vyzná v lovu líp než všichni ostatní dohromady.“

Antoinovo tělo se napjalo, byl na místě ochoten navázat na slovní výměnu pěstmi. Jean zachoval klid. „Možná se dokonale vyzná v lovu, stejně jako monsieur Denneval, ale o Gévaudanu nemá ani potuchy. Takže jeho rozhodnutí, že se místo pořádání nemysiných štvanic nejdříve snaží prozkoumat zdejší kraj, by mohlo být známkou chytrosti.“ Zasunul si do úst kousek chleba. „Uvidíme, čeho dosáhne.“

„A kdo vlastně jste, monsieur, že tomu křiklounovi, co sedí vedle vás, honem pospícháte na pomoc?“

„Vy jste se nepředstavil, tak proč bych se měl představit já?“ opáčil Jean a ukázal ke dveřím, aby synům naznačil, že je čas jít. Nehodlal se pouštět do nesmyslných debat. Zvedl se a Pierre s Antoinem se vydali za ním. Malesky zatím zůstal sedět a vyčkával, jak se věci vyvinou.

„Vy jste ten Chastel, že jo,“ ozvalo se lesníkovi za zády. „Ten podivín, kerej žije v lese a mluví se zvířatama. Kdo ví, možná tu bestii zatím nikdo nechytil právě proto, že jste jí našel bezpečnej úkryt, co?“ Slova měla nepříjemně blízko k pravdě a Pierre provinile sklopil hlavu.

Jean zaslechl, jak někdo šoupá židlí po prknech podlahy, od stolu se zvedl další muž. Pocítil strach.

„Doneslo se nám, že je vás a vaše syny často vidět právě na místech, kde bestie útočí. Že byste s ní měl něco společnýho, Chasteli?“ Do hovoru se vmísil druhý hlas, který se netajil agresivitou. „Že bysme měli tady v hospodě k vyřešení tý hádanky blíž než venku v gévaudanských lesích?“

„Mí synové a já jsme lovci, kteří si chtějí vydělat královských deset tisíc livrů.“ Jean se donutil zachovat klid, nařídil rozechvělým nohám, aby ho poslouchaly, a zamířil ke dveřím. Cestou popadl za ruku syna, který neskrýval chuť vyřídit si to s muži rovnou na místě, a táhl ho za sebou. „Zeptejte se monsieura Maleského, jestli máme s těmi vraždami něco společného.“

„Ale já se ptám *vás*, Chastele,“ pokračoval neodbytně první z obou mužů. „Váš syn Antoine běhá za malýma holkama a mladýma ženskýma. Nikdy vás nezarazilo, jak to, že si bestie tak ráda vybírá podobnou kořist?“

Teď už míra trpělivosti opravdu přetekla. Takové neslýchané obvinění před očima a ušima všech přítomných nemohl Jean nechat bez přiměřené reakce. Otočil se, aby se oběma řečníkům podíval do očí. Druhý z nich, muž drobnější postavy, byl oblečen v barvách vévody Orléanského, pokrevně spřízněného s králem. Jeanovi najednou hrozilo dvojnásobné nebezpečí, neboť každý útok na vévodovy muže se mohl vykládat jako urážka majestátu. „Messieurs, přestaňte s takovými nesmyslnými řečmi," varoval je. „Nenechám si to líbit."

Antoine zvedl sevřené pěsti. „Pojďte sem, vy velkohubí hrdinové. Napráskám vám, co se do vás vejde, pak snad dostanete kapku rozumu."

Menší muž si ho změřil pohledem. „Podívejme, potrefenej pes štěká. Nebo bych měl raději říct: potrefená bestie?" Ukázal ke dveřím. „Vypadněte odsud a padejte k Montchauvetu. De Beauterne nařídil královým jménem, aby se všichni chlapi odsud z farnosti přidali k lovu. A hon bude už dnes."

Jean chytil oba syny za ruku a hrubě je vystrkal ze dveří, než se nechají svést k nějakému útoku. Co nejrychleji pospíchali k Montchauvetu, aby se připojili k honu. Museli se snažit, aby na ně nepadlo ještě větší podezření.

* * *

Chastelové se posadili na velké žulové skalisko. Z něho měli širší přehled o krajině na úpatí hor a lépe viděli na lem hustého lesa, táhnoucího se po úbočí Montchauvetu. Nad horní hranicí stromů byly vidět skromné, neúrodné louky poseté kamením a keříky s kručinkami. Kus od nich, už ve větší vzdálenosti, se tyčily strmé vrcholy Montmouchetu a Montgrandu. Hon se protahoval. Tu a tam zaslechli rachocení mušket, ozvěny ran duněly z hlubokých roklí, odrážely se od horských svahů a se zpožděním se vracely zpátky.

„Člověk se nestačí divit, že tady ještě žije tolik vlků a že lovci pořád mají co zabíjet," pronesl Pierre a zbystřil sluch. „De Beauterne vyhlásil královým jménem válku všem vlkům."

„Je zlé, že i de Beauterne je přesvědčený, že se bestie usídlila právě v tomto kraji," odvětil Jean. Natočil hlavu k Antoinovi, který se natáhl do trávy, aby se trochu prospal, a přehodil si klobouk přes oči. „Láká ho sem to tvoje řádění."

„*Moje* řádění? Pierre za to může stejně jako já," odsekl Antoine přidušeně a bylo slyšet, jak se přitom směje. Tím, že krutě zabíjí a mrzačí spousty lidí, se vůbec netrápil.

Jean mu vztekle srazil klobouk z hlavy. „Budeme muset obětovat Surtouta."

Antoine se v mžiku zvedl, v očích se mu zle zablesklo. „Cože?"

„Pro všechny to bude nejlepší vysvětlení a de Beauterne se s ním spokojí. Dáme mu bestii, toho tvého psa už beztak všichni podezřívají." Jean si tento krok dlouho rozmýšlel. „Potom tě odvezu někam pryč, dokud nedostanu tu pravou bestii."

„Nikdo z vás dvou se Surtouta ani nedotkne," rozeřval se Antoine vztekle. „To nedovolím. Nikdo si z něho neudělá obětního beránka."

Hluk blížících se kopyt přiměl muže, aby zvedli hlavy. Spatřili jezdce, který se od západu rychle blížil k jejich stanovišti. Jean měl poprvé možnost prohlédnout si ho zblízka: Jean-Francois-Charles, hrabě de Morangiès, věk šestatřicet let, velice pohledný a leště lépe oblečený muž. Byl synem starého hraběte, který se na rozdíl od svého potomka těšil v kraji nesmírné vážnosti.

Jean věděl, že mladý hrabě byl důstojníkem a musel armádu neslavně opustit. Od té doby věčně někde vyváděl a svým chováním se postaral o to, že vážené jméno jejich rodiny získávalo stále horší pověst. Hazardní hry všeho druhu, sem tam nějaký souboj, když se mu zachtělo. Jednu chvíli pobýval v Gévaudanu, pak zase nějakou dobu v Paříži.

Jean smekl před výrazně mladším mužem klobouk. *„Bonjour, seigneur."*

De Morangiès měl na hlavě bílou paruku a na ni si narazil módní trojrohý klobouk. Mušketu měl nedbale přehozenou přes rameno. Hrabě jim stroze kývl na pozdrav. „Zdravím vás, messieurs. Měli jste úspěch?"

Antoine se na něho důvěrně zašklebil, jako by byl hrabě jeho dlouholetým kumpánem z mokré čtvrti. „Ne, seigneur." Hlasitě zahvízdal a těsně vedle hraběte vyrazil z křoví Surtout.

Jean zatajil dech. Za normálních okolností považoval mastif všechny a všechno – kromě svého pána – za hrozbu, na kterou se okamžitě vrhal. K jeho údivu se pes tentokrát na hraběte ani nepodíval. Sedl si vedle skály a upachtěně dýchal.

„Škoda, škoda," pronesl de Morangiès s předstíranou lítostí. „Takže králův zázračný lovec zase jednou selhal. Dvůr se o to bude určitě zajímat. Pořád ještě umírají lidé, zmasakrovaní tou bestií. Ta stvůra obětem v poslední době dokonce vysvléká šaty a pohazuje je podél cesty. Kdybych

měl říct, co si opravdu myslím, tak pronásledujeme démona, a ne nějakého vlka.“ Zvedl hlavu, očima přelétl svahy Montchauvetu. „Zdá se, že pro dnešek je všechno u konce, messieurs.“

Jean natočil hlavu, aby zjistil, kam se hrabě dívá, a viděl, že nadháněči již scházejí po kamenitých loukách dolů. Vlekli s sebou dva vychrtlé vlky, nic jiného lovci nesložili. Na to, aby se s tím lidé spokojili, byl dnešní úlovek příliš skromným výsledkem.

„Monsieur Chasteli,“ pronesl de Morangiès přátelsky, obraceje se přitom na Antoina, „buďte tak laskavý a přiveďte mi v nejbližších dnech na zámek do Villefortu pár svých štěňat. Zase hledám psy, kteří za něco stojí.“

„S velkou radostí, seigneur.“ Antoine se nepřestával šklebit.

„Výborně.“ De Morangiès otočil koně. „Vyřiďte de Beauterneovi ode mne srdečný pozdrav. Nebudu už déle čekat, mám na práci něco lepšího než prohánět drahocenného hřebce trnitými kručinkami plnými klíšťat, potrhat si plášť a střílet na pár vychrtlých vlků.“ Zvedl ruku. *„Au revoir, mesieurs.“*

Chastelové se s ním rovněž rozloučili. Když byl hrabě z doslechu, zahleděl se Pierre udiveně na bratra. „Co spolu máte, ty a hrabě?“

„Dodávám mu psy,“ řekl Antoine nevzrušeně, lehl si na kus skály a zavřel oči. „Hrabě dokáže ocenit jejich kvality.“

Jean tušil, k čemu asi hrabě zvířata potřebuje. „Shání psy na ty svoje souboje a sázky, nemám pravdu?“

„Proti tomu nemůžeš nic namítat, ne? Ty nejlepší psy stejně chovám já.“ Zahýbal nohou a podpatkem naslepo ukázal na Surtouta. „Všichni jeho potomci vyhráli. Hrabě mě chtěl vzít s sebou do Paříže. Tam si můžu se psy vydělat pořádnou kupu peněz místo tý bídný mzdy, kterou dostávám od markýze za hlídání v lesích.“

Opět se k nim blížili koně, tentokrát z opačné strany. Dva muži, kteří patřili k de Beauterneovu oddílu, vyjeli na koních z lesíka na úzkou stezku jen několik kroků od Chastelů. Jean je okamžitě poznal: byli to ti dva muži, na které narazili v hostinci v Saugues a jen o vlas se s nimi nedostali do rvačky. Mezitím se dověděl, jak se jmenují. Menší z nich slyšel na jméno Lachenay a byl vévodovým lovcem, ten druhý se jmenoval Pélissier a patřil ke královské gardě.

Surtout na ně vztekle zavrčel, koně se zastavili.

Antoine otevřel oči a zvedl hlavu. „Ale, podívejme,“ zamumlal, pak se rozhlédl kolem sebe. Nikde nebylo nikoho vidět. „Přicházejí jako na zavolanou. Tady můžou schytat pořádnej výprask.“ Mrkl po Surtoutovi.

„Hlídej, Surtoute!“ zasyčel na psa a mastif vycenil dlouhé zuby, které určitě v ničem nezaostávaly za tesáky hledané bestie.

„Zbláznil ses?“ Pierre seskočil ze skaliska a popadl mastifa za obojek. „Držím ho, messieurs,“ zavolal na jezdce. „Můžete projet.“

„Držíte ho pevně?“ ujišťoval se Lachenay.

„Ano,“ křikl Pierre v odpověď. „Nic se vám nemůže stát.“

Pélissier se rozjel jako první. Po deseti krocích se však kopyta jeho koně najednou hluboce zabořila do země. Zvíře v mžiku propadlo panice a pokusilo se uniknout. Hrozilo, že je měkká půda pohltí. Kůň se odrazil, udělal mohutný skok a vyhodil Pélissiera ze sedla. Jezdec se na zrádném povrchu probořil a zapadl až po pás do bahna.

„Bažina,“ rozesmál se Antoine hlasitě a nadšeně zatleskal. „To bylo přímo skvělý, Pierre! Opravdu skvělý!“

„Nevěděl jsem, že tam je bažina,“ řekl Pierre zmateně a podíval se na otce. Ten seděl na skále a přihlížel, jak gardista zapadá hlouběji a hlouběji do bahna. Už mu sahalo až po hruď. Lachenay se neodvážil k němu přiblížit. Chtěl příteli pomoci, ale nevěděl si rady.

Jeanovi se to líbilo. Samozřejmě, za chviličku jim oběma pomůže, ale cizinci si zaslouží, aby si ta slova v hostinci trochu odpykali. „Kdybyste raději dávali lepší pozor na cestu!“ houkl na ně.

„Váš syn řekl, že je bezpečná!“ zaječel Pélissier. Byl strachem celý bez sebe. Lachenay uřízl dlouhou hůl a podal ji gardistovi.

„Já myslel psa, že ten vám nic neudělá,“ bránil se Pierre a s údivem se díval na otce, který se ne a ne pohnout. „Co je? To se budeš dívat, jak se utopí?“

„To víš, že jo, a jak rád!“ zaskřehotal Antoine a kroutil se smíchy. „Ať se to prase utopí v močále! To máte z toho, že se tu v kraji nevyznáte, vy držkatí kecalové!“ Sklouzl ze skály dolů. „Tak dělej, maličkej! Moc sebou nemel, jinak ti to bahno stáhne kaťata rychleji než nejšikovnější děvka!“

Lachenayovi se zatím podařilo příteli pomoci. Pélissier se přestal bořit a vévodův lovec ho pomalu vytáhl z bažiny ven. Gardista zaplatil za záchranu oběma holínkami a kordem, ty musel obětovat bahnu.

Jean se zašklebil. Aspoň si ušetřil práci. Jenže královský gardista nepovažoval záležitost za vyřízenou.

Přestože byl špinavý až po uši a silně páchl, našel si bezpečnou půdu, obešel bažinu, zamířil rovnou k Antoinovi a popadl ho za límec. „Ty hajzle! Smrade! Dám tě zavřít, až ti maso shnije na kostech!“

Jean sjel na zem, aby stačil zasáhnout, než dojde k nějakému neštěstí. Pierre držel Surtouta, pes se vzpínal, zuřil a snažil se dostat k Pélissierovi. V okamžiku by ho roztrhal na kusy.

Antoine rozrazil gardistovo sevření a okamžitě ho udeřil. V tom však už byl vedle něho Lachenay a uštědřil mu prudkou ránu přímo do obličeje, až se Antoine zapotácel a narazil zády o skálu. „Ohó, bude sranda," zajásal Antoine. „Surtoute, zůstaň!" Pak se vrhl na oba protivníky.

Vyvinula se z toho divoká rvačka, do níž postupně museli zasáhnout i Jean a Pierre. Antoine rozdával údery takovou silou, že cizinci měli během chvilky zlomené nosy, otoky kolem očí a roztržené rty a kůži. Mastif zůstal sedět jako přikovaný, přesně jak mu pán nařídil, vrčel a štěkal, ale nezapojil se do boje.

Při pokusu odvrátit jeden z Antoniových úderů si Lachenay zlomil předloktí a následující prudký direkt mu přerazil horní čelist. Zkrvavené zuby mu vypadly na zem.

Pélissier srazil Pierra k zemi a chtěl se pustit do Jeana, ale v tu chvíli na něho ze strany skočil Antoine a mrštil jím nejdříve o skalisko a pak hned o zem. Zařval jako tur, zvedl nohu a zamířil jí na lebku muže, ležícího bezmocně na zemi.

„Stůj!" Přestože byl Lachenay zraněn, podařilo se mu zmocnit se muškety a namířit na Antoina.

Jean bez rozmyšlení popadl svoji mušketu a vzal si na mušku vévodova lovce. „Odhoďte zbraň!" Pierre se překulil a i on sáhl po zbrani, hlaveň rovněž mířila na Lachenaye.

Antoine se zarazil, když si uvědomil, kam až by mohly věci dojít. Záleželo jen na tom, co v nejbližším okamžiku udělá. Pomalu dal nohu na zem, přestal dál bojovat a plivl na ležícího muže. Zelené oči mu divoce blýskaly. „To máte za to." Dlouhé černé vlasy mu lemovaly obličej jako temný mrak a zahalovaly bledou tvář.

„Jdeme," nařídil Jean stroze a sklopil mušketu. Srdce se mu divoce rozbušilo, protože si uvědomil, jaké nehoráznosti se se svými syny právě dopustil.

„Nejdříve mu ještě…"

„DĚLEJ!"

* * *

Následujícího dne, když byli Chastelové opět na lovu, je obklíčila skupina vojáků a na místě zatkla.

XVIII. KAPITOLA

Maďarsko, Budapešť, 16. listopad 2004, 07.43 hodin

Eric se probudil a bolel ho zátylek. Otevřel oči a uviděl Lenu, jak stojí v županu vedle jeho kufru. Prohlížela si průzračnou tekutinu, která pomalu kapala z malé lahvičky na nataženou dlaň.

Eric si nasadil brýle, aby lépe viděl. Lahvička nebyla součástí kupy léků, které jí přinesl – ale našla ji v jeho vlastním sáčku! Lena počítala kapky a – jestli tomu včas nezabrání – slízne lék jazykem, přesně jak bylo uvedeno na recepisu. Jak by také mohla vědět, že v lahvičce je něco jiného než substance uvedená na etiketě. Ruka se nebezpečně blížila k ústům.

„Stop!“ Eric se nespolehl na to, že ho Lena poslechne. Vystřelil z postele jako šíp a vrhl se na ni. Oba upadli na koberec a jemu se podařil mistrovský kousek, že ji v pádu přetočil nad sebe, aby se při dopadu nezranila. Lena přistála na jeho těle.

Ležela na něm, župan se jí rozepnul, ňadra jí z něho vyklouzla ven a houpala se v nebezpečné, svůdné blízkosti těsně před Erikovým obličejem. Viděl na nich sebemenší detail, například drobounkou jaterní skvrnu kousek nad levou bradavkou, hlaďoučké růžové dvorce kolem bradavek a náznak jizvy vedle levého prsu. Druhotné pohlavní znaky doslova miloval.

O podnětný pohled rychle přišel, protože Lena si přitáhla župan těsně k tělu. Zelené oči se na něho zlostně a překvapeně zadívaly, zatímco se snažila odhrnout si vlasy z očí. „Jsem moc zvědavá, jak mi to vysvětlíte.“ Nic nenaznačovalo, že by se z něho chtěla zvednout nebo svalit.

„Kdo vám říkal, abyste se mi hrabala v toaletních potřebách?“

„Bolelo mě v krku a v tom vašem rodinném balení z lékárny, plném zázračných přípravků, jsem proti bolesti v krku nic nenašla. Tak jsem si dovolila podívat se jinam.“ Přičichla si k ruce, která se stále ještě vlhce

leskla. „Už vám vypršelo datum, do kdy se má ten lék nejpozději spotřebovat?“

„To je soukromý lék,“ vyhnul se Eric přímé odpovědi a nemohl se nasytit její vůně, která ho obklopovala ze všech stran. Z Lenina těla sálalo teplo. Pronikalo jejím županem i jeho vlastním oblečením, až se mu rozlilo po kůži. Nesmírně ho vzrušovalo. „Nalil jsem si ho do té lahvičky, protože jsem neměl nic jiného po ruce.“

„Takže to není nic proti bolesti v krku?“

„Když vás bolí v krku, je vám tenhle lék k ničemu.“ Významně se na sebe podíval. „Jsem pohodlný? Chcete na mně zůstat ležet?“

„Co je to za lék?“

„Po tom vám nic není.“

„Kdybych kvůli tomu měla být spolu s vámi zatčená na hranicích, tak mi po tom opravdu něco je.“

Eric to už déle nevydržel. Buď ji na místě políbí a svede, nebo ji musí dostat dolů, než podle tlaku ucítí, jak ho vzrušuje. Bylo by mu to dost trapné. I tento pocit byl pro něj něčím novým. Nikdy dřív se nestyděl za to, že ženě, která se mu líbí, dá svou touhu najevo.

Rozhodl se, že svádění odloží na pozdější dobu. „Co byste chtěla ke snídani?“

Lena pochopila, že jí ten tvrdohlavý chlap teď nic neřekne. Když z ní opadl první šok z toho, že se na ni tak vrhl, uvědomila si, že mu leží na stehnech a má lehce roztažené nohy. Do holých slabin se jí tlačilo něco podlouhlého, zduřeného pod koženými kalhotami. Snažila se očima zachytit jeho pohled, doufala, že v něm objeví němé porozumění, a současně si kladla otázku, do čeho se tu proboha pouští.

Její ruce předstíraly, že se od ní odtrhly a začaly žít vlastním životem. Pravou rukou ho pohladila po tváři, přejela po černých kotletách a po bradce. Cítila, jak zduření, které ji tlačí do slabin, narůstá a tvrdne. „Už jsem vám poděkovala, že jste mi zachránil život?“ zeptala se chraplavě, do hlasu se jí vkradla touha.

Eric polkl. „Já nikoho nešoustám z povinnosti.“

Lena se ušklíbla. „Povídejte to tomu hadu, co ho máte v kalhotách.“ Předklonila hlavu. „A pro mě by to bylo něco moc příjemného, žádná povinnost.“ Hnědé vlasy ho polechtaly na tváři, jejich rty se setkaly.

Nad Erikovým sebeovládáním tím vynesla rozsudek smrti. Rozepnul jí župan, přitom se pozvedl, stáhl jí župan z ramen, přitiskl jí obličej ke krku a zasypal ho polibky. Rukama jí něžně hladil ňadra.

Lena mu vysvlékla košili. Cítil, jak mu prsty pátravě přejíždí po zádech, Lena začala zrychleně dýchat. Cítil její vzrušení. Vycházelo jí z těla všemi póry a toužilo po naplnění a uspokojení.

„Jak vidím, při tom, co děláš, člověku pořádně narostou svaly," prohodila škádlivě. Posadila se mu na stehna a rozepnula opasek, potom knoflík na kalhotách, ruka jí vklouzla pod spodky. To, co tam nahmatala a vysvobodila ze sevření látky, dále zvýšilo její touhu. Co nejrychleji z něho svlékla zbytky šatů, pomohla mu zvednout se a navigovala ho k posteli.

Eric se široce usmál a sklonil hlavu. Světle hnědé oči a dlouhé černé vlasy, které mu spadaly do obličeje a zahalovaly ho do tajemného stínu, vypadaly nebezpečně a útočně. Lena musela polknout. V této chvíli vypadal Eric jako zvíře, jako by podléhal prvotním instinktům, přitom však na ni působil jako pravý muž.

Eric se k ní naklonil. Přiložil jí obličej těsně ke krku, ale tak, aby se jí nikde nedotýkal nosem. Jenom nasával ženinu vůni, vychutnával si každičkou nuanci a seznamoval se tak s jejím tělem. Pozvolna sjížděl tváří níž a níž, sklouzl mezi prsy přes ploché břicho až k rozkroku, zatímco ji konečky vlasů šimral po kůži. Užíval si rozkoše a dával si na čas. Okouzlovala ho víc a víc.

Teprve teď zapojil do hry ruce, přejížděl jí po bocích a po břiše, až dlaně nakonec spočinuly na vnitřní straně stehen. Jazykem jí jemně přejel po nejintimnějším místě, zabrousil dovnitř a neomylně zamířil na místo, kde ji jeho laskání dokázalo vzrušit až k zbláznění. Lena se prudce nadechla, podbřiškem jí projelo žhavé mravenčení, které Eric obratně a neúprosně stupňoval.

Aniž by to postřehla, nasadil si kondom. Lena sebou mírně trhla, když ji chytil kolem boků a posadil si ji na klín. Svaly na obnažené hrudi a na pažích mu jen hrály. Síla, jakou ji pozvedl a navedl na svůj penis, byla přesně uvážená, choval se rozhodně, ale k ničemu ji nenutil.

Lena ho chtěla. Pozvolna ho nechala vklouznout do svého klína, centimetr po centimetru. Byla to čirá rozkoš, a zároveň muka, protože se jí to nezdálo dost rychle. Přitiskla Erikovo tělo k posteli a převzala iniciativu. Jezdila na něm, se sténáním se zvedala a znovu na něj dopadala, pevné prsy se jí lehce rytmicky komíhaly.

Eric ji nechal, ať dělá, co se jí líbí, dotýkal se jejích slabin, laskal jí bělostné břicho, až postřehl, že se blíží k extázi. Pak byla řada na něm, aby ji zavedl do dosud nepoznaných oblastí rozkoše.

Eric se vyšvihl vzhůru, nečekaně ji zatlačil dozadu a zachytil ji krátce před tím, než přepadla. Jeho boky se pohybovaly ve shodě s jejími a

nedovolily, aby se spojení přerušilo. Lena tiše vykřikla děsem a dalším vzrušením.

Eric rychle zjistil, jaké pohyby se jí líbí, z nadšeného výrazu v její tváři vyčetl, že jeho počínání slaví úspěch. Lena sténala stále hlasitěji, až nakonec nad sebou úplně ztratila kontrolu. Eric ji dále mučil, pohrával si prsty s jejími nejcitlivějšími místy a zároveň neúprosně stupňoval rychlost, jakou přirážel.

Lena se potila. Znovu ji nadzvedl a přitiskl si její hruď ke své, aby na sobě co nejintenzivněji cítil její vůni. Olízl jí kůži, prsa a cítil chuť soli. Byla to pro něj droga.

S přidušeným výkřikem dosáhla Lena vyvrcholení, nehty se mu zaryla do zad a narýsovala na nich krvavé rudé čáry.

Eric se pod ní zvedl a uložil ji na prostěradlo tak, aby ležela břichem dolů. Pomaloučku jí roztáhl nohy, až se široce rozevřely. I on chtěl víc, nebyl schopen přestat, toužil po totálním odevzdání se. Pohladil ji po zadečku, prsty jí lehce přejel po přirození a vystupňoval v ní touhu po dalším spojení. Pak do ní opět vnikl. Lena okamžitě dosáhla dalšího orgasmu. Nedala to najevo hlasitým výkřikem, ale poznal to podle jejích trhaných pohybů, podle rukou, které se zarývaly do prostěradla, a hlubokého, temného sténání.

* * *

Po čtvrtém orgasmu jí dopřál vykoupení ze sladkých muk a stáhl se. Zezadu ji objal a políbil na vlhkém zátylku. Měla přímo neskutečnou, velkolepou chuť. Na její chuť nikdy v životě nezapomene.

Leně bušilo srdce. Měla pocit, že se snad nedokáže uklidnit. „To už nikdy nedělej," povzdechla si bez dechu, když konečně ze sebe dokázala vypravit nějaké slůvko – a myslela tím pravý opak.

Přejel jí prsty po lopatce, zlehka ji kousl do krku a vstal. Tentokrát prožíval něco jiného než jindy, nešlo o pouhý pohlavní akt. Pocítil k ní emocionální blízkost, vibrace, které ho mírně děsily a které si zatím nikdy nepřipustil. Bylo to… nebylo to dobré.

Zazvonil telefon. Eric přešel k aparátu a přijal hovor. Rozhovor byl velice krátký. „Volali z recepce," vysvětlil a oblékl si spodky. „Oblečte se. Letiště obnovilo provoz. Posnídáme až tam."

Lena se převalila, zelené oči vyjadřovaly hluboké zklamání a údiv nad tím, že ji zase oslovuje tak formálně. Nic ale neřekla. Tento muž pro ni nadále zůstával naprosto nevyzpytatelnou záhadou.

XIX.
KAPITOLA

19. srpen 1765, Saugues, jižní část Francie

Ve sklepním vězení byl žalostný puch, podlaha byla studená a vlhká. Chastelovi seděli ve velké, pravoúhlé kobce, která měla na jedné straně místo zdi jen železné mříže, aby dozorci na vězně po celou dobu dobře viděli.

Jean a Pierre se stočili do klubíčka na podlaze vystlané zatuchlou slámou vedle pravé stěny a spali. Antoine dřepěl na napolo shnilé pryčně pod uzounkým okýnkem, jímž do vězení pronikal osamělý sluneční paprsek. Nevěděl, jestli a jak dokáže následující dny přečkat. Jak má potlačit přeměnu. Celé tělo ho svrbělo, kůže ho v jednom kuse svědila. Při představě, že by měl v téhle díře strávit delší čas, málem přicházel o rozum. Bestie, která ho uvnitř stravovala, volala po svobodě, vzpínala se v těle, které ji svazovalo, soptila vztekem a vyhrožovala, že prorazí ven a sama si násilím najde cestu, jak se z vězení dostat.

Antoine najednou zaslechl tiché kroky, po schodech sestoupila postava v černém převlečníku a přistoupila k mřížím. Klobouk jí halil obličej do stínu, takže nedokázal poznat, kdo tam na chodbě stojí. Černá rukavice ukázala přímo na Antoina. „Pojď sem," zašeptal známý hlas. „Buď zticha, ať se ti druzí dva neprobudí."

„Seigneur hrabě!" Antoine se neslyšně zvedl a pospíchal k de Morangièsovi.

Muž se pousmál. „Slíbils, že mi přivedeš psy, ale nepřišel jsi s nimi. Když jsem zjišťoval, kde ses zdržel, doslechl jsem se, cos napáchal. Ty a celá tvoje rodina."

Antoine sklopil hlavu. „Ty svině si to zasloužily."

Hrabě prudce prostrčil pěst mřížemi, popadl Antoina za halenu a brutálně jím smýkl o mříže. „Ty idiote!" zasyčel vztekle. „Tak už se

konečně kroť! Jak jste jen mohli být tak pitomí a napadnout vévodovy a královy muže? Normálně by vás za takový čin okamžitě odvlekli k veslům na galéru nebo bůhvíkam na nucené práce.“ Znechuceně ho od sebe odstrčil. „Máš vůbec představu, jak těžké bude dostat vás z vězení na svobodu?“

„Vy… Vy nás dokážete zachránit?“ Antoine vykulil oči a padl před hrabětem na kolena. „Patří vám mé neskonalé díky, seigneur!“

„Nikdo se nesmí dovědět, že jsem vám pomohl, je ti to jasné?“ procedil hrabě rezavým hlasem. „De Beauternea sem poslal dvůr a nikdo si nesmí dovolit podceňovat jeho vliv. Ale nějak už se mi to podaří. A když ne mně, tak mému otci.“ De Morangiès se chladně pousmál a drsně poklepal Antoinovi po zarostlé tváři. „Kdo by mi jinak obstarával takové dobré psy? Bez nich prostě nemůžu vyhrávat.“

„Nikdo jiný vám takové nedodá, seigneur. To jsem vám dokázal už na Menorce, nebo snad ne?“

„Ale dokázal, Antoine.“ De Morangiès pohlédl na Pierra, který zasténal a převalil se na druhý bok. „Ještě trochu trpělivosti, pak spolu vyrazíme do Paříže. Všichni prý už jsou hrozně zvědaví, jak si tam tvůj chov povede.“

„Seigneur, ten Beauterne,“ pronesl Antoine váhavě. „Svírá nás stále víc v pasti. Teď už skoro není možné, abychom nepozorovaně…“ V obličeji se mu objevil ustrašený výraz. „Seigneur, mám strach, že mi postřílí psy. Pak by byl s celým chovem konec…“

„De Beauterne nám brzy přestane překážet. Mám plán, kterým se ho jednou provždy zbavíme. Před pár dny jsme začali s přípravami,“ přerušil ho hrabě. „A ty, Antoine, buď opatrnější!“ Poklepal mu na rameno. „Brzy budete volní. To ti slibuju.“ Pružně se otočil a vyšel po schodech ven.

„Navěky vám budu vděčný, seigneur!“ zavolal za ním Antoine polohlasně a zvedl ruku na pozdrav. Rychle se vrátil na pryčnu, natáhl nohy a zadíval se na světlou skvrnu na podlaze. Napětí a obavy, které v něm hlodaly, všechno rázem zmizelo, bestie zkrotla jako beránek. Na hraběte se mohl spolehnout. Na svého dobrého přítele. Svého mentora.

21. září 1765, v blízkosti Saint-Marie-des-Chazes, jižní část Francie

Zpočátku se lidé poručíkovi Antoinovi de Beauterneovi často posmívali, když projížděl Gévaudanem a dělal si jeden nákres za druhým, maloval vřesoviště, travnaté roviny, lesíky, hory i pahorky. Nyní se ovšem ukázalo,

že muž, který přijel s pověřením od samotného krále Ludvíka XV, se ve svém řemesle opravdu vyzná a vše si pečlivě naplánoval. Na druhé straně se zdálo, že bestie pochopila, že ji de Beauterne svírá ve stále těsnějším kruhu – a zcela nečekaně z něho vyrazila a unikla ven. Přicházela hlášení, že k dalším útokům dochází v okolí Langeacu, daleko od oněch tří hor, kde si podle poručíkových předpokladů bestie našla sídlo. Další štvanice byla přeložena na místo posledních útoků.

Jednoho mlhavého dne uspořádal de Beauterne v lese u Pommier velký lov, jehož se opět mohl zúčastnit i Jean Chastel. Lesník se už viděl, jak zbytek života stráví někde v kamenolomu, ale soudce v Saugues jej i jeho syny z nějakého nevysvětlitelného, přesto samozřejmě nesmírně potěšitelného důvodu propustil na svobodu. Pouze ho důrazně napomenul, že kdyby se dopustil dalšího přečinu, nemůže počítat s žádným milosrdenstvím. Oba synové zůstali připoutaní ve sklepě v jednom z Antoinových srubů. Jean připevnil k poutům novou pojistku. Chtěl znemožnit, aby se synové po přeměně ve vlka mohli sami vysvobodit. Jen tak si mohl být jistý, že mu při lovu nevběhne některý z nich přímo před hlaveň.

Stvůra musela konečně zemřít. Unikala jemu i ostatním lovcům už příliš dlouho. Proto měl tentokrát v obou hlavních stříbrné kulky.

Jakmile dorazil na shromaždiště, znovu narazil na Moldavana a Jacquese Denise. Jean napočítal celkem čtyřicet lovců, nejméně stovku nadháněčů a tucet psů, kteří se nedočkavě vzpínali a škubali řemeny.

„*Bonjour,* monsieur Chasteli," zaradoval se Malesky a rozběhl se k němu, jako obvykle na očích cvikr s modrými skly. „Přečkal jste noci v saugueském vězení v pořádku? Nebudete mi mít za zlé, že jsem do té vaší malé šarvátky nezasáhl, že ne?"

„Vy jste nás viděl?"

„Právě jsem vyšel z malého lesíku a všechno viděl. Ale chtěl jsem zůstat na svobodě, abych té bestii všechno splatil i s úroky – takže jsem do ničeho nezasahoval." Zkoumavě se na něho zadíval. „Podle všeho si bestie v době, kdy jste byl mimo hru, kupodivu dopřála odpočinek. Že by čekala až na vás?"

„Vůbec vám nemám za zlé, monsieur Malesky, že jste tehdy nic nepodnikl, ale vaše poslední narážka se až moc podobá těm hloupým řečem, které jsem si před pár týdny musel vyslechnout v hostinci. Dobře víte, jak pak dopadli ti dva, co nedokázali držet jazyk za zuby." Jean zamrkal a předstíral, že svá slova nemyslí zcela vážně, ale Moldavan pochopil nevyřčenou hrozbu. „A co se týká toho vězení, byla to zkušenost,

jakou bych vám taky alespoň jednou doporučil," pronesl s náznakem pousmání a vzpomněl si, jak museli Antoina třikrát zbít do bezvědomí, aby mu zabránili přeměnit se na bestii a zachránili si vlastní životy. Pierre neměl s pobytem ve vězení skoro žádné potíže: nedostal jediný záchvat. Možná to bylo tím, že měl silnější charakter než bratr.

„Monsieur Chasteli, mám radost, že vás zase vidím." Přistoupil k nim světlovlasý Jacques, v levé ruce svíral mušketu a pravou jim podal. „Poděkoval jsem vám po té události v Malzieu za to, že jste mi zachránil život?"

„To jste už učinil, monsieur Denis. Možná se dnes naskytne příležitost a vy zachráníte život mně." Jean se rozhodl jednat s mladíkem jako s dospělým mužem. Prožil toho příliš mnoho, už nebyl dítětem. Jean ukázal na mušketu. „Překrásný kousek."

„Dárek na rozloučenou od monsieura Dennevala." Jacques by měl mít z muškety nesmírnou radost, jeho hlas však zněl zahořkle. Nijak neskrýval, že se na normanské lovce vlků velice zlobí, protože ho nechali na holičkách a odtáhli z Gévaudanu s nepořízenou – když nepočítáte stovky mrtvých vlků a jejich kožešiny. Bestie, která z jeho sestry udělala nemyslící bytost a zabila mu přítelkyni Marguerite, nadále pobíhala na svobodě. „Od doby, kdy Denneval odjel pryč, chodím na lov na vlastní pěst."

Malesky se zadíval na ostatní lovce. „Jak se tak dívám, nemusím mít strach, že by mě o těch deset tisíc mohl připravit některý z nich, jedině snad s výjimkou samotného poručíka de Beauternea, ten prý má jistou ruku."

Králův osobní arkebuzíř, jak zněl poručíkův oficiální titul, si právě stoupl na vyvrácený kmen stromu, aby ho všichni viděli. Byl našňořený jako nějaký princ, neměl na sobě obyčejný lovecký oděv, ale přesto vypadal vcelku nenápadně. Drahý oděv, paruka a klobouk odvracely pozornost a zčásti zakrývaly muže, který si je oblékl. Za ním stál Pélissier, stále ještě byl po rvačce zle zřízený. Vrhl na Jeana nenávistný pohled.

„*Bonjour, messieurs.* Dnes nám bude na lovu štěstěna nakloněna a vy uvidíte, proč jsem strávil tolik týdnů tím, abych si o kraji udělal důkladný obrázek. Nyní nám přišla na pomoc Boží milost. Bestie před námi utekla, a to právě sem. Našel jsem její stopy a ty mne zavedly sem k rokli Béal. Tady našeho vlka jednou provždy vyřídíme, toho vlka, kterému leckdo říká bestie, a mnozí si o něm dokonce prý myslí, že je nadpřirozeného původu." Ukázal přes pole k lesu, táhnoucímu se do dáli kolem rokliny. „Tam je místo, kde se usídlila, a uvidíte, že ji dokážeme zastřelit stejně snadno jako každého jiného vlka. Vytvoříme řetěz a vyrazíme do lesa, vytvoříme kolem soutěsky souvislou smyčku a budeme ji utahovat stále těsněji, až z ní vlk

nebude mít úniku.“ Seskočil z primitivního pódia, rozdělil lovce a nadháněče na skupinky a lov začal.

V široké linii pochodovali k lesíku, před nímž se převalovaly řídnoucí chuchvalce mlhy a les se na pozadí šedého obzoru vyjímal jako namalovaný a vystřižený obrázek. Ze sklizených polí se zvedala hejna vran a točivým letem stoupala do výšky, kde se jejich těla ztrácela v mlžném oparu. Neviditelné vrány však muže pronásledovaly hlasitým *krá-krá.*

„Zatracené počasí,“ ulevil si Malesky a kapesníkem stíral ze skel cvikru vlhkost, která se na nich usadila. „Doufám, že střelný prach na pánvičce nezvlhnul a dá se použít. Ty závoje mlhy jsou horší než déšť.“

Konečně došli do lesíka. Zakrátko ho obklíčili a po signálu loveckým rohem prozrazujícím, že nadháněči a lovci uzavřeli kruh i z druhé strany, se začali prodírat porostem.

Nikdo se neodvážil ani hlesnout.

Nadháněči pobíhali vedle lovců, hroty kopí a oštěpů směřovaly šikmo k zemi. Jejich úkolem nebylo bestii vyplašit, měli se jenom postarat o to, aby nemohla uniknout. Podzimním lesem se rozléhalo neustále praskání a křupání, šustění a tiché cinkání, tu a tam šplhaly vylekané veverky na stromy, zajíci rychle uskakovali pryč, občas přeběhl před některým z mužů i smeč. Nic jiného se nikde ani nehnulo.

Jean, Malesky a Jacques patřili k těm, kteří jako první dorazili až na kraj soutěsky, ponuré, strmé rokle plné temnoty a divných, strach nahánějících zvuků.

Jeden z nadhánečů se rozběhl podat hlášení de Beauterneovi, ostatní čekali na místě. Vířila v nich směsice netrpělivosti, strachu a naděje, že s tou hrůzou konečně skoncují. Jednou provždy.

„Tady se ta bestie určitě má dobře,“ zašeptal Jacques, který od chvíle, kdy vstoupili do lesa, ani na okamžik nesklopil hlaveň muškety. Podezřívavě se rozhlížel, jestli se v temnotě někde něco neobjeví.

Jean uviděl na zemi stopu, poklekl vedle ní, zkoumal otisky, které tam nalezl, a podle jejich délky se pokoušel odhadnout velikost zvířete. Pak se opět zvedl a podíval se na Moldavana, který upíral oči na jiné místo.

„Pořádně velký vlk, nemám pravdu, monsieur Chasteli? V celém svém dlouhém životě jsem snad nikdy neviděl takovou impozantní stopu,“ prohodil Malesky, a přesto v jeho poznámce zaznívalo zklamání. Zřejmě doufal, že narazí na jinou kořist.

„Ano, vlk,“ souhlasil Jean a rychle rozdupal čerstvou stopu bestie, kterou dosud kolenem chránil před zraky ostatních. Stvůra vběhla do soutěsky teprve před chvilkou, zřejmě se čirou náhodou dostala do úzkých.

Srdce mu rozčilením bušilo až v krku. Odhadoval, že bude dost prohnaná a nechá vlka, aby se pokusil uprchnout z rokle jako první. Sama ze soutěsky vyrazí až ve chvíli, kdy budou střelci dobíjet muškety.

Došel k nim de Beauterne s mušketou připravenou ke střelbě. Následovali ho psovodi se smečkou funících psů, kteří se v jednom kuse pokoušeli utrhnout z řemenu. A spolu s poručíkem dorazil i hrabě de Morangiès. „Messieurs, mějte muškety nachystané. Tato věrná zvířata nám vyženou vlka ven.“ De Beauterne natáhl kohoutky, kolem něj se ozvalo několikeré cvaknutí, jak ho čtyřicítka lovců okamžitě napodobovala. Pak poručík pozvedl zbraň a zamířil na vchod do soutěsky. „Pusťte je,“ nařídil a celá smečka dostala volnost.

Psi se s hlasitým štěkotem vřítili do skalnaté průrvy a temnota je okamžitě pohltila. Ozvěna jejich štěkání doléhala k čekajícím lovcům, byla stále tišší a tišší, až se v rozlehlé soutěsce zcela ztratila.

Nic se nedělo.

První lovec sklopil mušketu – zbraň s bajonetem nasazeným pod hlavní byla příliš těžká, než aby ji celou dobu udržel ve vodorovné poloze. Muž dopřál unaveným pažím chvilku odpočinku a zase pušku rychle zvedl, aby nepropásl příležitost stát se největším hrdinou v celém kraji.

I Jacques pocítil únavu, nakonec se posadil na zem, pokrčil kolena a na ně si položil pušku. Byl to nebezpečný manévr, protože kdyby rána minula a bestii ovládla touha po pomstě, byl by jeho krk v optimální výši. Tam by na něj neúprosné tesáky snadno dosáhly.

Pak se vzrušené štěkání znovu ozvalo – smečka se vracela. Kdo se do něho pořádně zaposlouchal, postřehl ve stále hlasitějším lomozu psího štěkotu zlostné, temné vrčení, sem tam navíc i vytí a kňučení. Okamžitě se všechny hlavně zvedly do výšky, dokonce i ty nejunavenější paže čerpaly z posledních zásob sil. Zatím muži nic neviděli, všude bylo černo a prázdno. Když lovci neustále upřeně zírali před sebe, vysoušelo jim to oči a svádělo k mrkání. Mrkání pak zase mohlo mít za následek, že střelec při ráně mine.

Jean se koncentroval, paže ho pálily, ale nechvěly se. *Vydrž,* povzbuzoval se.

Z rokle nesmírnou rychlostí vyrazilo tělo obrovitého vlka. Tlamu měl zrudlou krví, nejméně jeden ze psů už byl bez pochyby vyřízen. Vlk zjistil, že je obklíčen lidmi, a na místě se pokusil prorazit kruh lovců.

První ránu vypálil poručík de Beauterne, de Morangiès a ostatní lovci zareagovali okamžitě, když zaslechli rachocení muškety. Poručíkova kulka zasáhla vlka ve skoku do pravé plece, několik dalších projektilů minulo, ale

jeden ho trefil do hlavy. Od hlavy odlétl kus ucha spolu s kousky zkrvavené kůže, zvíře padlo k zemi.

Když oblak střelného prachu prořídl, bylo vidět, že Jean a Malesky zůstali bez hnutí na místě a hlavně jejich zbraní mířily na tmavé ústí rokliny. Ze soutěsky vybíhal jeden pes za druhým a hrnuli se k zastřelenému vlkovi. Do štěkotu se mísilo troubení loveckých rohů, do nichž někteří lovci zaduli na znamení triumfu a dávali jimi širokému okolí na vědomí, že gévaudanský přízrak byl konečně složen.

„Má úcta," pronesl hrabě a uklonil se před de Beauternem. „Vy jste tu bestii složil!" Tváří v tvář skutečnosti, že se jeho rivalovi právě podařilo něco, po čem sám nesmírně toužil, se na pohled dokonale ovládal.

„Děkuji vám, hrabě. Messieurs?" De Beauterne udiveně natočil hlavu ozdobenou parukou k Jeanovi a Maleskému, kteří bez ustání sledovali ústí soutěsky. „Vy předpokládáte, že tam jsou dva…"

Domněle zastřelený vlk najednou vyskočil na nohy a zaútočil na králova vyslance, který v poslední chvíli dokázal vypálit z muškety a nastavit zbraň před sebe. Viděl, že kulka vlka pouze škrábla na hlavě, ale nepronikla lebkou. Zuby zraněného zvířete se zaryly do dřeva a kovové části pušky a některé se v tlamě zlomily, vlk se tím rozzuřil ještě víc.

Jezdci pálili jeden přes druhého, vlka zasáhla další kulka. Zvíře však rychle uskočilo, rozhlédlo se na všechny strany a začalo kličkovat k místu v kruhu lovců, kde byl odstup mezi střelci poněkud větší. Vlk pomalu klusal, jako by chtěl opovržlivě dát najevo svou nadřazenost.

„Vystřelíte vy, nebo já, monsieur Chasteli? Jinak nám uprchne," zeptal se Malesky tiše, skloněný nad kohoutkem muškety.

„Zastřelte toho vlka, jestli chcete, monsieur Malesky."

„A na co čekáte vy?"

„Tuhle otázku bych vám také mohl položit."

„Ale já vám ji položil dříve, monsieur Chasteli."

„Vy nejste soudce, kterému bych musel odpovídat na otázky."

Nakonec to Malesky nevydržel. Zanadával v nějaké neznámé řeči, odvrátil mušketu od vchodu do soutěsky, srovnal mušku a hledí a zamířil vlkovi do týla. Pak dvakrát stiskl spoušť, když se zvíře pokoušelo proklouznout mezi dvěma nadháněči.

Tentokrát mu olovo přineslo smrt. Svalnaté tělo okamžitě zvláčnělo, z předních i zadních tlap, ba dokonce i z ocasu, v mžiku vyprchalo napětí a vlk padl k zemi, sklouzl po spadaném listí a zůstal ležet.

Moldavan rutinně dobil zbraň, zvládl tento úkon hbitěji než Jean, což lesník postřehl koutkem oka. Netrvalo ani dvacet sekund a Malesky opět přiložil mušketu k líci.

„Messieurs, lov je u konce," konstatoval de Beauterne, popošel k oběma lovcům a sklonil nejdříve Maleského zbraň a pak i Jeanovu mušketu k zemi. „Zajistěte zbraně a vraťte se se mnou do vesnice, kde všichni společně oslavíme smrt té bestie! Nechť gévaudanské zvony vyzvánějí na znamení toho, že je bestie po smrti, nikoliv proto, že by zvěstovaly smrt další z jejích obětí." Popudilo ho, když se lesník opět chystal zvednout ústí zbraně. „*Monsieur!* To už stačilo," procedil mezi zuby. „Bestie leží přímo před námi…"

„Ne, to není bestie, seigneur de Beauterne," odporoval mu Jean tiše. „Spočítejte si psy a zjistíte, že čtyři z nich chybí. Žádný vlk, ani takový statný exemplář jako tenhleten, nedokáže za tak krátkou dobu zabít čtyři psy. A podívejte, jeden z psů má na sobě škrábance, jako by bojoval s nějakou kočkou, *mon seigneur.*"

Hrabě de Morangiès vystoupil ze skupiny lovců. „A já vám říkám, že to je ta bestie. Žádný normální vlk by nepřežil zásah do hlavy. Existuje snad nějaký lepší důkaz?"

Jean se vylekal. Výraz v mužových očích prozrazoval, že hrabě naprosto přesně ví, že před sebou nemá nic jiného než obyčejného vlka! *Co jen má za lubem* kladl si lesník v duchu otázku.

Hrabě se mezitím obrátil na Maleského, který se tvářil podobně skepticky. „Na místě okamžitě dosvědčíte, messieurs, že jsme hledanou stvůru zlikvidovali, nebo se osobně postarám o to, aby vás potkaly největší nepříjemnosti, jaké jste kdy zažili."

Moldavan si odplivl a pak vykřikl, ačkoliv v jeho hlase nezazněla sebemenší známka radosti: „Hurá! Ať žije král Ludvík Patnáctý, který nám sem poslal ctihodného poručíka de Beauternea a zbavil nás té bestie!" Pohledem se pak obrátil na poručíka. „Kdy dostanu těch svých deset tisíc livrů, *mon seigneur?*"

„Proč by vám měly patřit?"

„Já to zvíře zastřelil, vzpomínáte si, *mon seigneur?* Stál jste necelé čtyři kroky ode mne a dobíjel jste zbraň, když jste minul."

„Mýlíte se," odsekl de Beauterne stroze. „Patřil jste pod mé velení a tím přímo pod krále, takže na odměnu nemáte nárok."

Malesky se uklonil. „Mockrát děkuji, *mon seigneur*." Hlas mu přetékal ironií. Nebezpečnou ironií.

Jean udělal krok směrem k béalské soutěsce, ale de Morangiès ho pevně uchopil za paži. „A vy tam dovnitř také nepůjdete, Chasteli, jedině, kdybyste se chtěl na neurčitou dobu zase ocitnout ve vězení. Však víte, jak to tam uvnitř vypadá. A soudce vám nepochybně řekl, že podruhé už s žádným milosrdenstvím nemůžete počítat.“ Hrabě svíral Jeana tak silně, až ho to bolelo. „Zvíře, co tu před námi leží je *ta bestie*, rozumíte, monsieur?“ Pustil Jeana a zamířil k nadháněčům.

Pélissier přinesl poručíkovi tašku. De Beauterne z ní vylovil mince a každého z přítomných mužů štědře odměnil. Všichni mu za to museli odpřísáhnout, že budou všude vyprávět, že s bestií je konec.

Po chvíli vyrazili zpět. Zabitého vlka položili na nosítka spletená z větví a tenkých kmínků, na nichž ho vynesou z lesa. „Nechám ho vycpat a pak ho zavezu ke královskému dvoru do Versailles. Přepadávání žen a dětí právě skončilo,“ pronesl de Beauterne hlasitě a lidé stojící kolem něj začali jásat. „Muži z Gévaudanu, král je na vás hrdý!“

Jean vrhal na hraběte de Morangiès rozhněvané pohledy. „Není to nic než jedno velké divadlo,“ ulevil si zarmouceně a naposledy se toužebně zadíval na ústí soutěsky, bestie jeho a Maleského nespustila z očí, cítil její upřený zrak. Věděla, že by neměla úniku – a nyní se popásala na bezmocném vzteku obou nejneúprosnějších lovců.

Vřela v něm touha překročit zákaz hraběte de Morangiès, rozum ho však varoval, aby se nedopouštěl chyby, která by ho okamžitě zavedla rovnou do saugueského vězení. Tam to znal víc než dobře. Oba synové, čekající v řetězech ve srubu, by byli odsouzeni k smrti hladem, nebo by se nějakým způsobem osvobodili a pak by se z nich staly nekontrolovatelné bestie, které by v kraji řádily hůř než kdykoliv předtím. Jean zajistil kohoutky muškety, hodil si zbraň přes rameno a připojil se na konec průvodu. „Vsadím se, že celý tenhle lov byl zinscenovaný předem.“

„Myslíte si, že někdo zahnal vlka do soutěsky, abychom ho tam našli a zabili?“ Malesky pevně sevřel ústa. „To je hodně odvážné tvrzení, monsieur. Znamenalo by, že…“

„…že někdo chce lidi ukolébat, aby si mysleli, že jsou v bezpečí, a přitom jim hrozí stejné nebezpečí jako dřív,“ Jean zamračeně dokončil větu. „Je to divadlo, aby de Beauterne, a tím i král mohli triumfovat.“ Pohledem sledoval de Morangièse, který jel vedle poručíka a živě se s ním bavil. Přepadlo ho tušení, že v té komedii má prsty i hrabě. Že by měl už dávno připravený plán, jímž chtěl dosáhnout, aby se de Beauterne projevil jako stejně neschopný člověk jako před ním Duhamel a Dennevalové? Pak by on sám konečně mohl převzít velení nad lovci.

„Monsieur Chasteli, přestaňme si už konečně na něco hrát,“ navrhl Moldavan, zatímco pozoroval hemžení kolem sebe. „Stejně jako já, ani vy nehoníte žádného obyčejného vlka.“

Než mu lesník stačil odpovědět, doběhl k nim Jacques. Rozzářené mladistvé oči prozrazovaly, že chlapec poručíkovým lžím věří a považuje smrt bestie za něco, o čem se nedá pochybovat. „Překrásný den!“ planul hoch nadšením. „Zabili jsme ji.“

„Ano, zabili jsme ji,“ souhlasil Malesky, sundal si skřipec z nosu a začal ho koncem rukávu čistit. „Co bychom si jenom bez toho ďábelského chlapíka de Beauternea počali. Svým úspěchem zahanbil Duhamela i Dennevalovy, takže teď vypadají jako hloupí školáčci,“ dodal a hlas mu přetékal sžíravou ironií. „Vskutku, tento seigneur si zaslouží, abychom ho oslavovali jako hrdinu.“ Kývl na oba muže. „Messieurs, předpokládám, že se uvidíme v Langeacu na oslavě vítězství, že ano?“

„Já musím domů,“ zareagoval Jean vyhýbavě, a když vycházeli z lesa, vydal se jinou cestou, než kam zamířil průvod lovců.

„Co bude s tím naším rozhovorem, monsieur?“ zavolal za ním Malesky. „Navštívím vás, jestli se vám to bude hodit.“ Odpovědi se nedočkal, lesník předstíral, že jeho slova neslyšel. Malesky se vědoucně pousmál. Přestože se to Chastelovi vůbec nezamlouvalo, stejně mu brzy zaklepe na dveře. Moldavan se s Jacquesem pustil za průvodem do Besseyre.

Cestou se k nim připojovali rolníci a další prostí lidé, kteří hodlali oslavit smrt bestie velkou slavností. Lovci nakonec museli udělat kolem vlčího těla ochranný kruh, neboť někteří nadšenci se pokoušeli vytrhnout si z něho kousek srsti na památku.

* * *

Poručík Antoine de Beauterne vyslal předem posla, takže když průvod dorazil do města na tržiště, bylo všechno připraveno k oslavám. Zatímco si lidé dopřávali na králův účet jídlo a pití, provolávali slávu králi a tančili za zvuku skřipek a bubínků, nechal poručík vlka změřit.

„Slyšte a divte se, lidé!“ přehlušil de Beauterne radostný povyk. „Bestie měří více než šest stop a váží sto čtyřicet dvě libry!“ Odevšad zazněl uznalý šepot, a když lovci vlka vytáhli na čtyřech lanech nahoru a přivázali ke štítu radnice, rozléhalo se náměstím hlasité *Ach* a *Ohó.* Tesáky byly téměř tak dlouhé jako prsty dospělého muže. „Vydechněte si, neboť bestie je mrtvá! Ať žije král Ludvík Patnáctý!“

Lidem se ulevilo a dav odpověděl šťastným jásotem.

* * *

Pozdě odpoledne se Jacques s Maleským chystali k odchodu z města. Chvíli kráčeli stejnou cestou, když najednou uviděli, jak jim běží vstříc nějaká mladá žena.

„To je Julienne, moje druhá sestra!“ řekl mladík. „Určitě taky pospíchá na oslavu.“

Julienne doběhla až k nim, objala bratra a udělala před Moldavanem pukrle. „Slyšela jsem, že bestii už někdo zastřelil,“ pronesla rychle bez dechu a ukázala k lesu, který byl na této části cesty v dáli vidět. „Tam ji zastřelili?“

Bratr ji k sobě ještě jednou přitiskl. „Ano, můžeš tomu věřit, sestřičko.“ Ukázal na Maleského. „*On* ji zastřelil, složil ji dvěmi ranami do týla, když bestie…“

Julienne však potřásla hlavou. „Vy věříte, že to byla ta bestie? Já ne! Cestou jsem potkala monsieura Chastela a stačil mi jediný pohled, abych věděla, že hon ještě zdaleka neskončil.“ Otřásla se a pohlédla k lesíku. „Já to *cítím.* Ona tam pořád ještě někde je, leží v křoví a pozoruje nás,“ zašeptala naléhavě a vystrašeně. „Monsieur Chastel ví, že bestie žije, viděla jsem mu to na očích.“ Políbila bratra na čelo. „Musím do Besseyre! Někdo musí lidi varovat dříve, než půjdou domů.“ Rozběhla se jako o závod, mířila přímo k lesu.

„Počkej!“

Dívka na bratrovo volání nereagovala. Jacques rychle podal Maleskému ruku. „Naše cesty se pro tuto chvíli rozcházejí, monsieur Malesky. Musím se vydat za sestrou, připadá mi nějak moc rozčilená a zmatená. Asi nějakou dobu potrvá, než jí zpráva o smrti bestie úplně dojde. Zřejmě je toho štěstí na ni moc.“ Rozběhl se za ní.

Malesky si vyleštil skřipec a zadíval se za mladíkem. „Ubohá mademoiselle. Má pravdu, ale nikdo jí nebude věřit.“ Přitom mu pomůcka k vidění vyklouzla z prstů a spadla do trávy. „Kruci!“ Sklonil se, pokoušel se skřipec nahmatat a také ho našel – hned vedle čerstvého otisku tlapy, připomínající vlčí stopu. Otisk směřoval pryč z lesa. V uplynulých měsících ho Malesky nejednou sledoval.

XX.
KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 16. listopad 2004, 14.33 hodin

Ze Záhřebu letěli pronajatým malým vrtulníkem dále do Plitvice. Pilot se netajil nadšením nad vyhlídkou, že svým jediným dvěma pasažérům bude moci ze vzduchu ukázat krásy národního parku. Eric s Lenou se dívali skrz ledem orámovaná okna dolů a obdivovali pohled, který se jim naskytl.

Ledová zima proměnila krasovou krajinu se šestnácti jezery a jezírky na dokonalý zimní sen. Ústřední bod parku tvořila Plitvická jezera, řetězec vodních ploch, které se terasovitě rozkládaly jedna pod druhou. Spojovaly je vodopády, řítící se po skalnatých stupních dolů, nesčetné menší vodní nádrže a potůčky. Vysoký podíl vápníku v průzračné vodě měl za následek, že toto divadlo nikdy zcela nezamrzlo. Kolem burácejících kaskád se však vršila zmrzlá vodní tříšť jako třpytivý ledový pancíř.

Jezera téměř beze zbytku odváděla pozornost od sto devadesáti dvou čtverečních kilometrů plochy, která je obklopovala. Z výšky necelého tisíce metrů se stroze a nepřístupně rýsoval převážně hustý les, místy až prales, tvořený holými buky a tmavě zelenými borovicemi. Rozpínal se pod nimi jako poskládaná bílá deka, uzavřený a neproniknutelný. Sto devadesát dva čtverečních kilometrů. Louka, na níž se bestie může vydovádět.

„To nebude jednoduché.“ Lena měla na sobě stejně jako Eric maskovací zimní oděv s dvojitou podšívkou, k tomu vysoké boty, rukavice a pořádnou čepici. V tomto typu letadel nebývalo topení. A když už, tak pokažené.

Eric mlčel a jen přikývl. Vůbec se mu nelíbilo, že se má plížit liduprázdným národním parkem a vyhýbat se cestám. Tady byla bestie proti němu jednoznačně ve výhodě.

Jak se s pilotem předem dohodli, přistáli na malém letišti, na němž nebyla ani celnice, ani žádný jiný státní úřad. Sice ho to stálo hodně peněz,

opravdu hodně, ale Eric si aspoň mohl přivézt z Budapešti zbraně, které tam ukořistil, a vyhnout se dotěrným otázkám.

Pilot jim doporučil penzion svého švagra a ještě jim přidal kartičku, díky níž dostanou při ubytování desetiprocentní slevu. Eric mu poděkoval – a požádal taxikáře, který je později odvážel, aby je vysadil u zcela jiného hotelu. Záměrně nejel do penzionu, tam by je kdokoliv mohl až příliš snadno najít.

Hotel, v němž se ubytovali, se jmenoval *Zotavovna.* Národní park byl obklopen hotely, penziony a jinými ubytovacími zařízeními. Válkou zmítaní Chorvati se rychle naučili, jak ve své vlasti vydělávat peníze pomocí nefalšovaných přírodních krás. Park však představoval jen drobný záblesk světla v zemi, v níž zuřila krvavá občanská válka. Přitom by si před nedávném jen málokdo dokázal představit, že by v Evropě ještě někdy mohlo k něčemu obdobnému dojít.

Lena vstoupila do dvoulůžkového pokoje jako první. „Je to tu docela hezké.“ Svalila se na postel. „Není proleželá. To je přímo skvělé.“

Eric se na ni letmo pousmál a podíval se na hodinky. „Hned vyrazíme na první poznávací túru. Více už dneska nezvládneme.“ Popadl batoh a zasunul do něho vedle dalekohledu i trochu jídla a pití.

Lena pozorně sledovala, jak se křečovitě snaží dívat se kamkoliv, jen ne jejím směrem. Od onoho rána v Budapešti se Erikův odstup k ní neustále zvětšoval. „Neměli jsme spolu spát?“ zeptala se ho přímo a bez zklamaného podtónu.

„V tom to není.“ Přešel ke dveřím. „Půjdete se mnou?“

Lena bez dalších řečí popadla ruksak, v němž měla uloženou veterinářskou výbavu, a vyšla za ním. Nedokáže jí zakázat, aby si od toho tvora vzala vzorky krve. Již dříve se tajně domluvila s jedním přítelem, také vědcem, že pro ni udělá analýzu krve. Bez ohledu na všechny hrůzy a příšernosti, které ji potkaly, bez ohledu na nestvůry, a to v pravém slova smyslu, byla Lena v první řadě vědec. Takovou příležitost si nemohla nechat uniknout. Kromě toho se jí hlavou honila ještě jedna věc.

„Nedají se ti… ti dlaci nějak přeměnit zpět?“ zeptala se ho bez okolků na chodbě.

Eric zavřel dveře. „Jak jste na to přišla?“

„Hovořil jste o nějaké protilátce, nebo ne? Vyhubit ty bestie je jedna varianta. Ale nebylo by lepší zachránit toho chudáka, kterého si bestie zotročila, a přeměnit ho zpátky na člověka?“

Sešli po schodech, vyšli ven na ulici a řídili se šipkami, které je nasměrovaly k národnímu parku. „Stříbro je zabíjí. Třeba existuje nějaký

jiný kov, který jim dokáže vyhnat bestii z těla? Nebo… co já vím… nějaká léčba stříbrem, která nemá smrtelné následky?“

Eric si nasadil brýle, jaké lidé obvykle používají na ledovci. Bělostná záplava, která je ze všech stran obklopovala, se třpytila ve slunci a oslepovala ho. „Můj otec dělal různé experimenty. On byl vědec, já ne.“ Leně neuniklo, jak se mu při tom ruce sevřely v pěst. „Žádný z lektvarů, které navařil, nijak nepomohl. Staré recepty, vlastní receptury – já jsem k nim byl vždycky skeptický, nevěřil jsem, že by k něčemu byly. Kromě toho…“ Odmlčel se v půlce věty a natočil se k ní. Ve vousech se mu usadily krystalky ledu a vytvářely na černých chloupcích korunky. Viděla, jak se její rysy zrcadlí ve sklech brýlí, zatímco Erikův obličej působil chladně jako výraz profesionálního vraha. „Kromě toho ho zabily právě ty bytosti, které chtěl vyléčit. Všechny jeho poznámky a záznamy jsou zničené.“ Povzdechl si. „Tuto věc podnikneme společně, ale pak se naše cesty rozejdou, Leno. A o tom, co jste zažila a ještě zažijete, nikomu nic nepovíte.“

„Normálně byste měl po takovém prohlášení pokračovat větou, která začne *nebo jinak,*“ odsekla Lena ledabyle. „Já vím, že dokážete být velice nebezpečný, Eriku, ale nevinnému člověku jako já byste nic neudělal. Takže mě laskavě ušetřete dalších výlevů a nesnažte se mi nahnat strach. Na mě to stejně neplatí.“ Nebylo jí zatěžko postavit se mu na odpor, protože mu neviděla do očí. Z nich totiž vyzařovala nepopsatelná síla. Napůl se od Erika odvrátila a rychlým krokem se dostala kousek před něj, jen aby ho náhodou nenapadlo sundat si brýle. „Nemějte strach, Eriku. Vaše tajemství nikomu neprozradím, ale i tak *budu pokračovat* ve své vědecké práci. Bylo by trestuhodné, kdybych toho nechala. Budete mě muset zabít, jestli mi v tom chcete zabránit.“ Sotva to dořekla, uvědomila si, že to možná trochu přehnala. Přivádět ho na takové myšlenky není zrovna nejlepší nápad. „Tak jak to vypadá s případnou protilátkou?“ rychle odváděla hovor na jiné téma.

„Nijak. Obávám se, že protilátka není nic jiného než pouhá pověra.“

„Hovoříme v souvislosti s *pověrami* o stejných pověrách, podle nichž jsou i legendy o vlkodlacích znovu a znovu vydávány za pravdu? O pověrách z dávných dob, kterým se v našem racionálním světě vysmíváme?“ opáčila rezavě. Rychle zapudila myšlenky na upíry a jiné příšery ze starobylých mýtů. Co kdyby jí i tahle pověra, které se každý vysmívá, zčistajasna skočila do cesty a zabořila jí zuby a drápy do obličeje? O takových věcech nesmí vůbec přemýšlet. Vlkodlaci jí stačili víc než dost.

Eric pokrčil rameny. „I kdybych chtěl, nemohl bych vám říct nic jiného. Kus papíru s nějakou záhadnou recepturou, který můj otec vlastnil a o který se opíraly téměř všechny jeho naděje…“ Eric se zarazil. Kdyby se jí přiznal, že dodnes má část receptu, nejspíš by ho chtěla bezpodmínečně prozkoumat. Tím by jen plýtvala časem, jeho i svým, a navíc by mohla nevědomky vzbudit něčí pozornost. „…shořel v troskách našeho domu.“

„Vašeho domu v Petrohradě?“

„V Mnichově,“ dodal Eric. „Byl to údajný recept z osmnáctého století. Nic než kus starého papíru, který se už skoro rozkládal. Byl úplně nečitelný.“

Blížili se k hlavnímu vchodu do parku, který Erikovi neodbytně připomínal jednu z proslulých renomovaných továrniček na legraci. Člověk se tam jen rozčílil, když viděl všechny ty plyšové maskoty v nadživotní velikosti a za nestydatě nadsazené ceny. Co by se stalo, kdyby se lidé dověděli, jaké bytosti se v těchto lesích usídlily? V duchu zcela jasně viděl, že by prohnaní kšeftaři využili takovou hrůzu jako další, ještě lákavější turistickou atrakci. Jak parkem pobíhají děcka v maskách vlkodlaků a prodávají rudě nabarvený popcorn.

Zaplatil vstupné a vzal si od pokladní vstupenku s vícejazyčným výkladem. V parku bylo téměř vše zakázáno – počínaje scházením z vyznačených stezek přes zanechávání odpadků, rozdělávání ohně až po krmení zvěře. Důsledně zde dbali na přírodu, která na rozdíl od většiny obyvatelstva přečkala občanskou válku docela dobře. Na ústřižku bylo úplně dole ještě jednou vyznačeno, že návštěvníci nesmějí v žádném případě scházet z vyznačených tras, protože části parku byly za války zaminovány. A v partyzánské válce nebyla všechna minová pole důkladně zmapována a později vyčištěna.

Lena se s Erikem vydala do parku. Stopy ve sněhu jim prozradily, že se zde v zimě procházelo jen pár návštěvníků, přestože podívaná, kterou tu příroda v zimě nabízela, byla mimořádně vzrušující. Sněhová pokrývka kolem nich byla široko daleko panensky neposkvrněná.

„Mám dojem, že vás neláká představa, že byste nějakým způsobem mohl dlaky vyléčit, nemám pravdu?“ zeptala se Lena Erika. Jako člověk, který se léta zabýval vědou a vlky, se snažila bojovat proti předsudkům pomocí vědeckých faktů a Erikova nekompromisnost ji hluboce zklamala. S takovým postojem se velice často setkávala u sedláků, pasáků a lovců, ti měli jedinou vůli, jíž nedokázalo nic otřást: vyhladit bestie jednou provždy z povrchu země.

„Máte. O léčení už nemám zájem. Můj otec věřil, že je naděje, že se vlkodlaci mohou vyléčit. Já tomu nikdy doopravdy nevěřil," přiznal se jí bez obalu. „Existuje teorie, že po půl roce vlkodlak člověka úplně ovládne a zcela svého nositele změní. Tím nemám na mysli chvíle, kdy se přeměňuje ve vlka. Například noční toulky ve vlčí podobě člověka vyčerpávají a unavují. Probouzí se v něm děsivá, trvalá žízeň, neukojitelná touha po krvi. Od té doby se už dotyčný nemůže vrátit k normálnímu životu." Ukázal před sebe. Ve vzduchu se vznášel šum a hukot. „Jen se na to podívejte!"

Ušli sto metrů a ocitli se na okraji propasti, před nimi se otevírala prudká strž. Jí šuměla voda, která napájela Plitvická jezera. Na druhé straně se řítil do hloubky třiasedmdesáti metrů Plitvický vodopád. Panoráma, které se před nimi rozevřelo, jim bralo dech.

Doufal, že tento pohled přivede Lenu na jiné myšlenky, dočkal se však zklamání. „A proto je musíte všechny postřílet, ano?" zakřičela mu do ucha.

„Vlkodlaci jsou i v lidské podobě velice neklidní, mají sklon k pravidelným záchvatům vzteku a projevují nesmírnou agresivitu. To se neustále stupňuje," překřikoval Eric dunění vody. „Někteří z nich vybíjejí svou zuřivost a nenávist v dosahování světských cílů, vyhledávají moc a bohatství – mnoho jiných se začíná stále výrazněji lišit od okolí a stávají se z nich samotáři. Když se u nich naplno projeví vlčí faktory, je už pozdě. Člověk a bestie jsou navzájem nerozlučně spjati." Kývl na ni. „Abych odpověděl na váš dotaz: ano, musím je zastřelit. *Neexistuje* žádný lék. Tím, že zavraždili mého otce, si dlaci zvolili jediné možné řešení. Smrt."

„Možná že jste dosud narazil jen na beznadějné případy." Leně se příčila představa, že by se měla dívat na věc stejně pesimisticky jako on. „Třeba ale máme půl roku čas, abychom oběti zachránili. Eriku, můžeme spolupracovat, abychom ty dlaky…"

Eric nesouhlasně potřásl hlavou. „Vy jste vědec, který se zabývá zkoumáním *vlků*, Leno, nikoliv *vlkodlaků*."

„Zdá se mi, že tyto druhy k sobě mají velice blízko."

Teď už její pošťuchování slavilo úspěch a Erika pořádně dopálila. Přistoupil k ní o krok blíž a přitiskl ji k zábradlí. „Zatraceně, buďte rozumná! Před třemi dny jste o těchto bytostech slyšela poprvé a teď už chcete *mně* předepisovat, jak mám dělat svou práci? Naše rodina ji dělá už celá staletí…"

„Dříve se rány například taky potíraly močí, aby se zahojily," vyprskla jedovatě. Taková ignorance ji rozzlobila. „Víte co? Váš otec měl pravdu,

když hledal nějakou možnost, jak dlaky vyléčit. *Já* je budu důkladně zkoumat a možná objevím nějakou protilátku. Určitě někde budou ještě i další opisy podobných starých receptů.“

Eric zhluboka vydechl – a vzdal se dalších pokusů, aby ji přesvědčil. V duchu si přísahal, že ji nezachrání, jestli se ocitne v nebezpečí. Nebojí aspoň přijde na pomoc, až bude pozdě. „Dělejte si, co chcete, když vám to nedá, ale budete to dělat sama. Tohle je jediná výprava, kterou absolvujeme společně, vy a já, potom si oba půjdeme po svých,“ připomněl jí ještě jednou a kráčel stezkou dolů k chodníčkům, táhnoucím se podél jezera a dozadu za ně. Lena odevzdaně zakroutila hlavou a vykročila v jeho šlépějích.

* * *

Během procházky po zasněžených a zčásti nebezpečně kluzkých dřevěných chodníčcích objevili několik jeskyní a slojí. Zčásti sahaly až pod hladinu vody, jako kdyby vytvářely vstupy do podzemních říší. Vodní tříšť kolem malých vodopádů pokryla břehy jinovatkou a kusy ledu. Na rákosí a větvích stromů ležela vrstva sněhu, vysoká několik prstů.

Eric by si možná dokázal této zimní idylky dokonale užít, kdyby ho netrápily myšlenky na bestii. Měli alespoň jednu maličkou výhodu. Protivník nepočítal s žádnou návštěvou.

Přinejmenším v to doufal.

Na břehu jezera Kozjak narazili na skupinu pěti Asiatů, kteří neustále něco fotografovali. Tlumeně se bavili svou mateřštinou a rozmáchlými gesty opěvovali okouzlující krásu přírody, zatímco jeden z nich se snažil zkrotit malého psíka. Eric takové psy opovržlivě nazýval kapesní krysy – vyšlechtěné malé druhy, přesně pro moderní život, aby se zvíře vlezlo do šuplíku vedle ponožek. Psy neměl rád. Ani kočky.

Asiaté Lenu samozřejmě požádali, aby udělala společný snímek celé skupiny, a hluboce se přitom ukláněli. Eric využil příležitosti, vytáhl elektronický dalekohled a prohlížel si hladinu jezera, na níž kroužily čtyři čluny, poháněné elektromotorem. Stačilo jedno stisknutí tlačítka a sklo dalekohledu se okamžitě přepnulo na vyhledávání tepelným čidlem. Pečlivě si obhlížel okraj lesa.

Psa něco zneklidnilo. Štěkal a jeho pán ho nedokázal uklidnit. Nevšímal si pamlsků ani výhružek a místo toho se zmítal páníčkovi v náručí jako krátký, chlupatý úhoř. Asiat měl takové vzpurnosti až po krk a pomstil se

drobnému trpaslíkovi za vzpouru brutálním trestem: vytáhl z kapsy malou píšťalku, přiložil ji k ústům a z plných plic do ní foukl.

Lena nic neslyšela. Zato psík se okamžitě přestal vzpouzet, zaklonil maličkou hlavičku dozadu a zavyl jako velký bernardýn. Zároveň se z lesa ozvalo jiné, divoké zavytí.

Lena vykulila oči, chloupky v týlu se jí naježily a na těle jí naskočila husí kůže. Byl to příšerný, strach nahánějící zvuk, který jako by zahalil světlo stínem, přehlušil šumění vodopádů, přinutil lidi, aby si připadali maličcí, a do hloubi duše jimi otřásl. Lena čirou náhodou stiskla právě v tuto chvíli ukazováčkem spoušť a uložila vyděšené grimasy Asiatů do paměťového čipu fotoaparátu.

Eric se najednou zdánlivě odnikud vynořil přímo vedle muže s píšťalkou, obličej bledý jako stěna. Vztekle mu vytrhl píšťalku z ruky a zaryčel na něho cosi v řeči, které Lena nerozuměla. Podle nesrozumitelných zvuků to klidně mohla být japonština. Pokáraný muž se rychle několikrát za sebou uklonil a skupinka se kvapně stáhla jinam, hned jak jim Lena vrátila fotoaparát.

„Co jste mu řekl?“ vyptávala se Lena Erika.

„Že bych měl ohromnou chuť udat ho na policii kvůli trýznění zvířat, a jak se vůbec opovažuje používat píšťalku na psy v národním parku, plném divoce žijících zvířat.“ Z výrazu tváře bylo naprosto jasné, že mu Asiat dokonale zkazil náladu. „Blbec jeden pitomý. Já mu taky nepřitisknu ucho k píšťale parního kotle a nezmáčknu.“ Vztekle odhodil píšťalku do sněhu a přiložil dalekohled k oku.

Lena se sehnula a nepozorovaně vylovila droboučký stříbrný předmět ze sněhu. „Tamto vytí… to byla bestie?“

„To je nejpravděpodobnější odpověď,“ prohodil Eric napjatě. Tam! Tepelná optika mu skutečně najednou ukázala obrys těla, připomínajícího tvarem vlka. Na modrém pozadí se rýsovala světlá červená skvrna. Eric vyčkával. Bylo možné, že to je zvěd, kterého smečka vyslala, aby propátral terén. Nějaký úplně normální vlk.

K rudému obrysu se nikdo nepřipojil, tvor zůstal na místě a ani se nehnul. Eric přepnul dalekohled na normální vidění a propátrával sporné místo. Nikde v křoví nevypátral známky jiných vlků. Nikde nic.

Opět přepnul na tepelné čidlo a musel konstatovat, že nezřetelný rudý obrys zmizel. Jako by tam nikdy nebyl. Nepřítel je pozoroval z bezpečné vzdálenosti, zvědavě si je prostudoval a potom se opět stáhl do křoví. Byla to bestie a byla tady.

A byla předem varovaná.

„Půjdeme.“ Dal znamení, aby vyrazili, a Leně raději o svém objevu nic neříkal. „Přijdeme sem zítra brzy ráno a pokusíme se bestii ulovit.“ Dal se do kroku.

Žena zůstala stát a rozhlížela se po malebné krajině, v níž se někde skrývalo zlo. To, co se jí v posledních dnech přihodilo, nabývalo stále neskutečnější podoby, přesto si ale nemohla namlouvat, že se nic nestalo. Rána na zádech jí to neustále připomínala. Od té doby, co přijeli do Chorvatska, ji jizvy na zádech nepříjemně pálily. A bolest se stále stupňovala. Rozhodně by nebylo od věci, kdyby měli lék na lykantropii.

XXI.
KAPITOLA

31. prosinec 1765, okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře

Samozřejmě, putovat sám za chladného zimního dne v pozdně odpoledních hodinách směrem ke klášteru v sobě skrývalo jisté nebezpečí. Kromě toho slíbil otci, že zůstane ve sklepě Antoinova srubu. Avšak touha po Florence, po jejích sladkých ústech a drobném, jemném těle byla silnější než všechen rozum a jakýkoliv slib. I než bůhvíjak silný řetěz, jehož západka nezapadla onoho dne nějakou šťastnou náhodou do zámku. Osud mu dal znamení.

Pierre si připevnil pod vysoké tlusté boty sněžnice, aby se nezabořil do sněhu. Skládaly se z ohnutého dřevěného rámu vypnutého kůží, která skvěle rozložila jeho váhu na větší plochu a umožňovala mu postupovat vpřed s podstatně menší námahou, než když se snažil prodírat se sněhem v obyčejných vysokých botách. S trochou štěstí se mu dokonce tu a tam podařilo sklouznout se na nich po sněhu z kopce dolů a šetřit tak silami. Sjezd z kopce ovládal pomocí dlouhé hole a přenášením váhy.

Mušketa na zádech značně ztížila mladíkovu pohyblivost, ale bez ní by se neodvážil vyjít ze dveří. Dodávala mu jistotu. Navzdory oficiálnímu vyhlášení, že poručík de Beauterne bestii skolil a že na základě králova nařízení bylo dokonce zakázáno hovořit o ní na veřejnosti.

Jenže bez ohledu na králův příkaz docházelo k dalším vraždám. Bestii viděla řada svědků, ale nikdo se už o to nestaral, jedině snad s výjimkou mladého markýze d'Apchera. Pro krále ve Versailles byla bestie mrtvá.

Ona bude zase zabíjet. Bylo mu líto především Julienne Denisové, sestry statečného mladého Jacquese Denise. Zmizela o Štědrém dnu a včera našli nějaké lidské pozůstatky u říčky Planchette. Na místě nezbylo nic než zmrzlé cáry masa, ohlodané kosti a zbytky vnitřností. Ze zbytků mrtvého

těla se nedalo poznat, jestli to byla Julienne. Jacques a Jean Chastel se nevzdali a dál po dívce pátrali, přesto se však všichni domnívali, že mladá žena posloužila bestii jako večeře.

Přestal se trápit pochmurnými myšlenkami. *Za chviličku budu u kláštera.* Setkával se s Florence tak často, jak jen mohli, a přesto to bylo hrozně málo. Scházeli se v komůrce pro šičky, kde si mezi vlnou a rolemi utkané látky vybudovali hnízdečko lásky. Tam se mohli vášnivě líbat, něžně se dotýkat jeden druhého a prozkoumávat tělo milovaného člověka, navzájem se hladili, až upadli do mírné extáze. Bylo ovšem pro ně stále obtížnější neprozradit se hlasitějšími zvuky. Mohli nanejvýš blaženě sténat.

Pierrovi se zrychlil puls. Dnes, po nekonečných týdnech, udělají další krok. Nechtěli čekat až na svatební noc, na to byla jejich vášeň a láska příliš žhavá. Mravnost sem, mravnost tam, oba po tom toužili. Viděl před sebou Florencino bílé tělo, představoval si, jak prsty a jazykem laská její měkké, poddajné prsy a vlhký, touhou rozehřátý rozkrok, a ona mu mezitím sevře rty úd a zahrne ho rozkoší. Pouhé pomyšlení postačilo, aby jeho pyj zapomněl na chlad a probral se z dřímot.

Doufal, že za ním dnes opravdu přijde! Už několikrát, když se mu podařilo vyklouznout ze srubu a dal Florence smluvené znamení, nepřišla dívka do poutní kaple, odkud zpravidla společně vyklouzli přes klášterní dvůr do šicí dílny. Při následujícím setkání mu pak vždycky vyprávěla, že abatyše po nocích obchází kolem kláštera. Jako kdyby věděla, co mladí vyvádějí. Jako kdyby cítila nebezpečí, v němž se její schovanka ocitla. Nebylo rozumné začínat si něco s mladíkem, který musí skrývat temné tajemství.

Pierre zahlédl, jak se v září dorůstajícího měsíce lesknou střechy klášterních budov. Opřel se o hůl a nabral dech, vzduch byl tak ledový, až ho zabolelo v plicích. Byl však ochotný podstoupit cokoliv, nic mu nepřišlo zatěžko. Dokonce ani sněhová bouře by mu nezabránila spěchat za milovanou dívkou.

Dnes v noci k tomu dojde. Konečně se spojíme! A pak ze mě bude otec a ctihodné abatyši se ke všemu přiznám a požádám ji o Florencinu ruku. Už bez ní nemůžu žít.

Celou záležitost již oba mezi sebou dávno důkladně projednali. Přísahali si věčnou lásku a věrnost bez ohledu na to, co tomu řeknou Jean Chastel nebo abatyše. Štěstí mu kalila pouze bestie. Teprve její smrt a krev zlomí kletbu, která ho postihla. Už dlouhou dobu se nepřeměnil, a tak doufal, že se mu konečně alespoň zčásti podařilo potlačit pud, který ho nutil proměnit

se ve vlkodlaka. Věřil, že teď už je toho schopný dosáhnout vlastní vůlí. Nikdy by si neodpustil, kdyby měl Florence nějak ublížit.

Právě se chtěl mocně odrazit tyčí, když nalevo od sebe uslyšel hlasité, neobvyklé zavytí. Osamělý vlk promlouval k měsíci a dostal odpověď. Vítr ji přinášel od kláštera.

Tady v kraji přece už nejsou skoro žádní vlci, pomyslel si Pierre – a strnul. *Snad to není bestie?* Okamžitě hledal úkryt a přikrčil se za stromem, aby ho ve světlé, zasněžené krajině nebylo vidět. Vítr vál příznivým směrem, nepřinese jeho pach zvířeti přímo pod nos.

Viděl, že přes louku před klášterem přeběhl nějaký stín. Chvilku běžel po všech čtyřech, občas se ale zvedl na zadní a pohyboval se jako člověk. Pierre neměl nejmenší pochyby, bylo zcela jasné, co tam vidí!

Dobrotivý Bože na nebesích, že by mi bylo dopřáno, abych sám zlomil své prokletí?

Sejmul mušketu ze zad a několika hbitými pohyby ji připravil ke střelbě, odepnul si od bot nemotorné sněžnice a tiše se brodil křupající bílou masou do míst, kam se, jak předpokládal, bestie zatoulala. Ještě než tam došel, zaslechl rozrušené vrčení a štěkání – ale pak hned radostné zavrnění, po němž následovala odpověď v podobě dlouhého zavytí.

Pierre se opatrně sunul dále a cítil, že se ho najednou zmocňuje strach. Rázem si uvědomil, že bude mít co dělat ne s jednou, ale hned se dvěma bestiemi.

Antoine to nemůže být… nebo nad ano? A jestli je to přece jen on, jak ho poznám?

Stejně jako otcova mušketa měla i ta jeho dvě hlavně. Ty by mu bohatě stačily na jednu bestii, ale ne na dvojnásobný počet protivníků. Nezbylo mu nic jiného než narychlo neobratně vytáhnout kulky z hlavní, nasypat do muškety více střelného prachu a nabít čtyřmi patronami. Potom se pokřižoval a vyslal k nebesům rychlou modlitbu. *Prosím tě, všemohoucí a dobrotivý Bože, zařiď, aby mušketa vydržela takový tlak. Udělej ze mne nástroj, který ti přinese vítězství nad zlem.* Zalehl do sněhu a po loktech se plazil křovím. Z úkrytu za větvemi a drobnými větvičkami dobře viděl, co se na mýtině odehrává.

Bestie se na sebe vrhly, válely se s předstíraným vrčením a prskáním ve sněhu mezi stromy, vypínaly se jedna nad druhou, skákaly dopředu a hned zase dozadu, až jedna z nich, podle všeho samec, nabyla vrchu a přitlačila poraženého soupeře k zemi. Samec popadl samici za pánev a zvedl ji do výše. Samice nadšeně předla a zvedla ocas, aby do ní mohl snadněji

vniknout. Chraplavě zaštěkala, když se konečně dočkala, a samec začal rytmicky přirážet.

Pierre s odporem přihlížel, jak se obě bestie věnují milostnému aktu. Pomalu vysunul mušketu z úkrytu a zamířil na hlavu samice, která tiše držela a oddávala se opojení při kopulaci. Odporný akt měl alespoň jednu výhodu. S určitostí věděl, která z těch dvou bestií je jeho bratr.

Zvířata si vůbec nevšimla, že je někdo pozoruje. Byla pohroužena do pudové rozkoše, v níž Pierre nedokázal objevit nic z onoho ušlechtilého, vznešeného citu, který ho pojil s Florence, když hladili jeden druhého. Ale jakmile natáhl kohoutky muškety a ty s kliknutím dopadly na místo, bylo po tajemství. Zvuk kohoutku samce varoval, odporná hlava s pronikavýma rudýma očima se zadívala přímo do křoví, kde se Pierre skrýval. Pak se samec odrazil a mohutným skokem unikl na druhou stranu.

Bože, stůj při mně!

Pierre vystřelil na samici. Ta ještě nepochopila, v jakém nebezpečí se ocitla a jak by měla zaplatit za krátkou chvilku rozkoše.

Zpětný ráz čtyřnásobně nabité zbraně vyrazil Pierrovi dech, pažba sebou mocně škubla a odlétla dozadu. Mladík měl dojem, že zaslechl tiché prasknutí, a hned po něm pocítil v lopatce žhavou bolest. Zároveň uslyšel, že samice pronikavě zakvičela. Aspoň si mohl být jistý, že ji nejméně jedna z kulek zasáhla.

Musím se někde schovat. Pierre se pozpátku odplazil z křoví, zvedl se a rozběhl se k nejbližšímu stromu. Vysoko ve větvích bude před pomstou druhého loup-garoua v bezpečí.

Než k buku doběhl, stála bestie před ním.

Skočila mu do cesty a postavila se na zadní, byla vyšší než on. Otevřela tlamu, vycenila zuby a předvedla mu černý chřtán v celé jeho kráse. Žhnoucí rudé oči se leskly jako pekelné rubíny, uši těsně přitiskla k široké hlavě. Pierre zřetelně rozeznal narudlou srst a charakteristický pruh. Zvedl mušketu.

„Antoine!“ zvolal a snažil se, aby na něm nebylo poznat, že má z nebezpečného tvora bezmezný strach. „Antoine, rozumíš mi?“ Na vlastní kůži získal představu, jak se asi cítily jeho vlastní oběti, než je napadl, zabořil do nich zuby a nelítostně je roztrhal na kusy. „Poznáváš mě? To jsem *já!* Pierre, tvůj bratr.“

Bestie napjala svaly a připravovala se k útoku, když zaslechla úpěnlivé, naříkavé vytí zraněné samičky, která volala a žalostně prosila o pomoc.

To mohlo znamenat jediné. Pierre prozatím nesplnil úkol. Teprve až bude původkyně celého prokletí ležet mrtvá ve sněhu a oni budou moci z

její krve připravit protilék, bude s noční můrou obou bratrů a celého kraje definitivní konec.

Bestie na něho zavrčela, přikrčila se a pelášila pryč. Volání zraněné družky bylo mocnější než touha zničit nepřítele.

Pierre se přihnal k buku, vyšvihl se nahoru a šplhal výš a výš, až našel větev, odkud viděl na místo, na němž ležela postřelená stvůra. Nezasáhl ji do hlavy, ale jeho salva jí proděravěla hrudník. Krev, která ve světle měsíce vypadala černá jako tuš, se v proudech valila do sněhu, ale rány se již začínaly zavírat. Pierre nepoužil stříbro, a tak zásahy neměly dost síly, aby bestii zničily. Stačily ji však oslabit a připoutat k zemi do doby, než ji nějaká bezbožná moc zase vyléčí. To byla jeho poslední naděje!

Dobil zbraň a znovu zamířil samici na hlavu. *Budu na tu hnusnou lebku pálit tak dlouho, dokud jí od krku neustřelím poslední kousek hlavy.* Mladík pečlivě zamířil, vypálil – a trefil bestii těsně za uchem! Na druhé straně hlavy se zakouřilo, odlétly odtamtud cáry kůže a se zasyčením dopadly do sněhu. Rána samicí otřásla, hlava s trhnutím dopadla do sněhu.

Ta sedla! Pierre začal rychle dobíjet. Hlaveň, ze které předtím vypálil čtyři náboje najednou, si šetřil a nepoužíval. Na takovou vzdálenost by se mu nikdy nepodařilo vypálit tak, aby všechny čtyři projektily přesně zasáhly cíl. *Pane Bože, stůj nadále při mně! Ještě dvě rány a bude s ní amen.*

To ovšem dobře věděl i druhý vlkodlak. Vrátil se k Pierrovi, zavrčel a velkými skoky se blížil ke stromu, na němž střelec seděl. Při běhu se vztyčil na zadní, využil setrvačnosti a rozběhu a mohutným, tři kroky vysokým skokem se katapultoval na kmen. Drápy se zaryly do dřeva. Vlkodlak šplhal nahoru jako kočka a drápy přitom sloupával kůru, nepřetržitě vztekle vrčel a prskal.

„Antoine, zpátky!“ nařídil Pierre a namířil mušketu na blížící se bestii. „Budu střílet!“

Vlkodlak spatřil hlaveň a přesunul se stranou, aby byl mezi nimi hlavní kmen stromu a on sám unikl lovci ze zorného pole. Do rozdupaného sněhu padaly kousky kůry. Pierre slyšel, jak Antoine zatíná ostré drápy do buku a nezadržitelně se k němu blíží.

Pierre si přehodil mušketu přes rameno a rovněž začal šplhat výš. Když se podíval pod sebe, viděl, že se vlčí tlapy blíží nahoru mnohem rychleji, než stačí prchat. Bestie ho za chvilku dohoní!

Bože, odpusť mi to, co teď musím udělat. Přelezl na druhou stranu kmene, aby na přeměněného bratra dobře viděl, uchopil zbraň, zamířil pod sebe, šelmě přímo na hlavu, a stiskl spoušť hlavně se čtyřmi náboji.

V tu chvíli se Antoine podíval nahoru, v očích se mu zle zablýsklo a okamžitě znovu zmizel za kmenem. Projektily neškodně prosvištěly mimo.

Než Pierre stačil něco udělat, sevřely mu pravou nohu mohutné drápy, pak se mu loup-garou zavěsil celou váhou na nohu a s trhnutím ho shodil z větve.

Oba se společně řítili k zemi. Pierre narazil hlavou na nějaký tvrdý předmět. Ještě než mladíkovo tělo dopadlo do sněhu, ztratil vědomí.

* * *

Florence se probudila z děsivé noční můry, byla úplně propocená. Srdce jí nadále prudce bušilo a bolelo ji celé tělo. Podívala se z okna: venku vládla tma a slabý měsíc, prodírající se táhnoucími mraky, ozařoval pokojíček stříbrnou září.

Usnula! Kniha, kterou četla, aby se udržela bdělá, ležela vedle postele. Rychle vyskočila z postele. Byla nahá, ale nezdržovala se s oblékáním, rychle běžela k oknu a pohlédla k malému okénku kaple pro poutníky. S úlevou si oddechla, když za pestrobarevným sklem spatřila slabé světýlko a poznala, že Pierre na ni stále ještě čeká.

Spěšně si přes sebe přehodila kabát, nazula si vysoké boty a proplížila se po schodech dolů, kolem abatyšina příbytku ke dveřím a ven. Když přebíhala přes dvůr, klepala se zimou a cítila, jak jí naskakuje husí kůže a tvrdnou bradavky. Ukradla klíče ke klášterní kapli, odemkla jimi vedlejší branku, vklouzla dovnitř a prošla vnitřním prostranstvím až ke vchodu do kaple.

Každým krokem v ní narůstalo radostné očekávání noci plné lásky, která měla zpečetit, že s Pierrem budou navěky patřit jeden druhému. Když vstoupila do přístavku, nemohla se dočkat, kdy se vrhne Pierrovi do náručí a konečně ho v sobě ucítí. Poprvé se bude s někým milovat: cítila směsici zvědavosti a mírného strachu.

„Pierre?“ zavolala a pátravě se rozhlížela kolem sebe.

„Tady nahoře,“ ozvala se shora šeptem odpověď.

Vyběhla po dřevěných schůdcích a přitom rozepnula kabát, aby ho svedla pouhým pohledem na své odhalené tělo…

…a vyděšeně strnula na posledním schodu.

„*Antoine?*“ Rychle si opět zapnula kabát. Mladík viděl příliš mnoho z toho, na co neměl ani to nejmenší právo.

Bratr jejího milovaného stál přímo před ní, široce rozkročen, v jedné ruce svíral hlaveň muškety, opřené pažbou o zem, ve druhé ruce držel kytici kručinek. Připadal jí jako dobyvatel, který předstírá, že přichází v míru, ale zároveň vyhrožuje násilím. Nebylo těžké vytušit, co po ní chce. A co si vezme násilím, kdyby mu to odepřela.

„Dobrý večer, Florence. Chtěl jsem ti přinést květiny, ale to je v zimě dost těžké.“ Natáhl k ní ruku s kručinkami. „Doufám, že uznáš, že jsem projevil dobrou vůli.“

Neřekla jediné slovo, jen se otočila a spěchala po schodech dolů, aby unikla brankou a dostala se do bezpečí kláštera. Antoine se jí zatím smál za zády a bavil se jejím neobratným pokusem o útěk.

Florence seběhla ze schodiště, když přes ni přelétl nějaký stín a přistál přímo před ní. Antoine odpružil náraz koleny a zvedl se, jako kdyby přeskočil malý potůček, a ne seskočil z výšky tří kroků. Ďábelsky se ušklíbl, dlouhé černé vlasy mu splihle visely do obličeje, zelené oči žhnuly hrozivým leskem. Jeho zuby jí připadaly nepřirozeně silné a špičaté, tmavý vous mu zhoustl.

„Florence, proč přede mnou utíkáš? Copak nejsem hezčí než bratr?“ Rychle k ní popošel, popadl ji za pravou paži a přitáhl k sobě. Rozepnul jí kabát a nestydatě si ji prohlížel. „Toužím po tobě víc než po všech děvkách, které jsem kdy měl,“ zašeptal toužebně a přejel jí kručinkami po levém prsu. „Bude to něco úplně…“

Florence zašátrala rukou za zády, nahmátla stojan na svíce a udeřila jím Antoina do obličeje. Kovový stojan mu roztrhl kůži a zanechal na tváři zející ránu. Dotěrný muž zavrávoral, zacouval a dopadl na podlahu kaple.

Florence vyběhla kolem Antoina a mířila ven. Malá branka byla na dosah, když se Antoine zničehonic opět objevil přímo před ní a dívka vyděšeně vykřikla. Rána se… stáhla na tenkou bílou čárku mezi vousy, jenom vlhce se lesknoucí červeň v Antoniových černých vlasech připomínala vražedný úder, který mu před chvílí uštědřila!

„Bože všemohoucí… co vlastně jsi?“

Antoine ji popadl za vlasy a vynutil si polibek, jazykem jí olízl rty a chtěl jím proniknout dovnitř do úst. Florence ucukla, naplněná odporem. Oči se jí rozšířily údivem: dívala se na zvířecí chrup a slyšela, že muž před ní vrčí jako vlk.

Kaplí projel závan chladného vzduchu, svíčka před pestrobarevným okenním sklem neklidně zaplápolala a zhasla, pak dívce ohlušující ránou zalehlo v uších.

Florence ucítila průvan, který jí pocuchal vlasy. Zároveň Antoinova hlava odlétla dozadu, kam ji odmrštil zásah kulky. Z rány pod levým okem vytryskla krev a postříkala Florencina obnažená ňadra. Antoine ztrápeně zaúpěl a zhroutil se mezi kostelní lavice.

Florence zahlédla ve vchodu do kaple nezřetelnou postavu držící namířenou mušketu, z níž se ještě kouřilo. V měsíčním světle se v mužově tváři něco kovově zalesklo. „Rychle, mademoiselle Florence, jděte pryč! Ale neříkejte nikomu ani slovo," slyšela, jak jí říká nějaký muž s cizím přízvukem. „Já se o tu bestii postarám."

XXII.
KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 17. listopad 2004, 22.33 hodin

„Ne, rána není zapálená, Leno.“ Eric opět přelepil ránu náplastí a stáhl košilku a svetr zpátky. „To je znamení, že se hojí. Když rána svědí, tak se už zavírá.“

„Ona *nesvědí, ale pálí!*“ opravila ho nevrle. „A co když se vaše moudré knihy mýlí a úplně stačí, když vlkodlak člověka jenom škrábne?“

Neodpověděl, místo toho sáhl po dálkovém ovladači televize. Seděli na posteli v Lenině hotelovém pokoji, přeskakovali z jednoho kanálu na druhý a hledali použitelnou stanici, na kterou by se vydrželi dívat delší dobu. Většině programů nerozuměli nebo byly zaplavené reklamními přestávkami. Eric měl na sobě pouze černé sportovní slipy, zatímco Lena byla navlečená do zimního maskovacího oděvu, ačkoliv v pokoji bylo velice teplo.

Žena se s Erikovou diagnózou nechtěla spokojit. „A co když si Nadolny předtím, než mě škrábl, olízl prsty?“

Eric se zarazil, pak se musel rozesmát. „Souhlasí, to by mohlo fungovat.“

„Prima,“ zamumlala Lena. „Bude ze mě vlkodlak. Pak si určitě budu muset holit nohy ještě častěji než teď.“ Vyhrnula si hnědé vlasy a ukázala Erikovi bělostnou šíji.

Ten už teď litoval, že se jejich cesty brzy rozejdou, a to nejen kvůli sexu. Eric za to sám sebe nenáviděl, ale musel si přiznat, že se do ní zamiloval, o tom už nemohl déle pochybovat. Stalo se přesně to, čeho se nejvíce obával. Tím měl však zároveň další důvod, aby se urychleně rozešli. Nechtěl, aby se ocitla na místech, kde by jí mohlo hrozit nebezpečí. A místa, kde hrozilo nebezpečí, byla vždy přesně tam, kde byl i on.

„Lehněte si,“ doporučil jí. „Zítra nás čeká dost namáhavý den.“

„Budeme se muset prodírat sněhem, neztratit orientaci v pralese, uniknout ochraně parku a zlikvidovat jednoho vlkodlaka," vypočítávala Lena. „Řekla bych, že máte pravdu." Odsunula se na svou stranu postele, najednou se ale předklonila a políbila ho na ústa. „Dobrou noc, Eriku." Vrhla na něho ještě jeden svůdný pohled tmavozelených očí, pak se otočila na druhou stranu. Pomalu se vysvlékala, šaty dopadaly na koberec na podlaze.

Zlomyslně se mu tak pomstila za to, že jí nechtěl dovolit, aby ho dále doprovázela: nejdříve ho navnadí a pak mu dá košem. Eric si ji zezadu prohlížel. Obdivoval křivku prsů i světlou kůži, tvořící dokonalý kontrast k hnědým vlasům. Jak se svlékala, přivály k němu její pohyby ženin pach a okamžitě se mu ztopořil penis. To od ní bylo neskutečně nefér! Rychle si sundal brýle, aby ji alespoň neviděl tak jasně. Když se mu budou míhat před očima rozmazané obrysy, nebude ho tak vzrušovat.

Kdyby si brýle nechal na očích, určitě by nepostřehl rychlý pohyb za oknem. Tak si ho však včas všiml a okamžitě jednal. Pravou rukou zajel pod polštář a vytáhl pistoli, druhá ruka se natáhla po stříbrné dýce na nočním stolku.

V tu chvíli okno explodovalo.

V řinčícím dešti skleněných střepin vtrhla dovnitř postava se zářivě rudýma očima a rázem se vrhla rovnou na Erika. Leny si zpočátku vůbec nevšímala: prvořadým úkolem bylo zlikvidovat větší hrozbu.

Eric v poslední chvíli sevřel prsty rukojeť dýky, pak ho útočník smetl z postele. S ním dorazil i odporný smrad, přesně tak páchly i zvířecí klece v zoologických zahradách – koncentrát šelmy a čiré, nahromaděné agresivity.

Dopadli na podlahu, povlečení strhli s sebou na zem. Ruka, v níž držel dýku, se mu zamotala do prostěradla, takže ji nemohl použít k obraně. Těsně před očima se mu vynořila obrovská podlouhlá tlama. Eric instinktivně pustil pistoli a místo toho zabořil vlkodlakovi prsty do husté srsti na hrdle. Byl to jediný způsob, jak zabránit nejhoršímu. Čelisti se sevřely několik centimetrů před mužovým obličejem, bestie hlasitě zacvakala zuby, vyhrnula pysky a odkryla dásně. Zápach, který jí vycházel z tlamy, si v ničem nezadal s pachem srsti. Bestie zuřila. Byla mnohem silnější než všichni nepřátelé, s nimiž se kdy utkal. Bez potíží mu stlačila ruku k zemi, zuby se neodvratně blížily k hrdlu, z tlamy jí odkapávaly teplé sliny a zalévaly mu tvář.

Erikovi něco hlasitě prásklo přímo u ucha, jednou, podruhé, potřetí. Před hlavní pistole se oslnivě rozzářily ohnivé květy a zalily odpornou hlavu bestie bílým světlem. První kulka jí projela krkem, bestii vystříkla ze

zátylku krev jako perlivá minerálka z napěněné láhve. Obě zbylé kulky ji zranily na lopatce.

Bestie seskočila se vzteklým, lidsky znějícím řevem z Erika a vrhla se na Lenu, která posbírala odvahu, zvedla tokareva a zasáhla do boje.

„Ne!“ vykřikl Eric zděšeně a chytil bestii pevně za ocas, ten mu však proklouzl mezi prsty. Pistole ještě jednou zarachotila, potom Lena pronikavě zaječela. Její hlas, naplněný smrtelným strachem, však zanikal ve vlkodlakově triumfálním řevu.

Eric si konečně uvolnil ruku, vyskočil a rozběhl se k bestii. Stála nad Lenou rozkročená na všech čtyřech, potřásala sklopenou hlavou a smýkala jí na všechny strany. Zpod těla bestie vyčnívaly ženiny nohy, které sebou jen bezmocně poškubávaly. Lena křičela, chroptěla, z hrdla se jí vydral klokotavý zvuk.

Až nakonec zmlkla.

„Ne!“

Eric se vší silou rozmáchl a zabořil do bestie dýku.

Tvor zavrčel a uskočil stranou. Čepel minula srdce, místo toho jen lehce zranila monstrum na lopatce. Bestie zavyla, hbitě se otočila a chňapla po Erikovi.

Viděl, že má tlamu a široký krk zalitý množstvím krve. V očích se jí zlomyslně zalesklo, jako by chtěla říct: *Jen se podívej, já jsem ji zabila a ty jsi proti tomu nemohl nic dělat.*

Bestie skočila.

Eric s útokem počítal a vyhnul se mu přesně propočítaným vytočením těla, jaké dokonale ovládají toreadoři. Zároveň bodl dýkou a zasáhl protivníka do týla. Bestie zavyla, narazila do konstrukce postele a s obrovskou námahou se znovu potácivě zvedla na nohy.

Erikovo srdce hlasitě bušilo.

Rudohnědá barva srsti, černý pruh, rudé oči – tuhle šerednou kombinaci znal až příliš dobře.

Měl před sebou *tu pravou* bestii!

Celý jeho život, všechno, co kdy dělal, se točilo jen kolem tohoto okamžiku. Za všechny oběti, které on i celá jeho rodina přinesli, bestie konečně zaplatí. „Táhni do pekel,“ zašeptal a s novou, brutální energií na ni zaútočil.

Bestie se mu vyhnula a prchla roztříštěným oknem ven. Z jejího pohledu teď nebyla ta pravá chvíle, aby se protivníkovi postavila. Pro tentokrát musela vyklidit pole a vyčkat na příhodnější okamžik. Nebylo pochyb, že ji rány stříbrnou dýkou bolely, poslední bodnutí ji dokonce málem zabilo.

Eric pohledem sledoval, jak jeho úhlavní nepřítel mizí a zanechává po sobě na okenním rámu zřetelnou krvavou stopu. Pak pohlédl na Lenu.

Nebyla mrtvá.

Ještě ne.

Lena se převalila na břicho, tiše sténala a přitiskla si prsty na ránu na krku. Z ní tryskal rudý proud, kovový pach čerstvé krve zaplavil pokoj. Tmavě zelené oči měla široce rozevřené, šok a šílenství v nich sváděly mezi sebou tuhý boj. Pravou ruku vztáhla k Erikovi a žádala ho o pomoc.

„Promiň mi," zašeptal.

A rychle vyskočil z okna.

* * *

Nikdo by nevěřil člověku, který by s vážnou tváří tvrdil, že viděl podivného, odporného vlka, který napůl na všech čtyřech, napůl vzpřímeně jako člověk prchal nocí, pronásledovaný mužem, oblečeným jenom do černých sportovních slipů. A že muž navíc předvedl nelidsky vysoký skok, jímž překonal plot národního parku, a v ruce se mu leskla zakrvácená stříbrná dýka.

Ale přesně to se stalo.

Eric nevnímal chlad, rozehřála ho lovecká horečka, která mu tepala v žilách. Před očima měl bestii v ryzí zvířecí podobě, štval se za ní po cestách parkem a dokázal s ní bez sebemenší známky únavy udržet vražednou rychlost. Nijak jí nepomohlo, že se na břehu jezera Kozjak vrhla do podrostu. Lovec, který jí byl v patách, byl stejně neúprosný jako ona. Čím rychleji běželi, tím více krve vypumpovalo srdce z těla zraněné stvůry a tím rychleji slábla.

Eric nevnímal škrábance, způsobené trny a větvičkami, které ho při běhu bičovaly, obětoval by i celou ruku, jen aby bestii dostal.

Najednou ji však ztratil z očí.

Zastavil se, rychle lapal po dechu a poslouchal zvuky lesa. Dorůstající měsíc zářil mezi stromy, bělostný sníh odrážel světlo a zaháněl absolutní tmu, která v lese panovala. Eric naslouchal… nic. Naprostý klid. Bytost se musela skrčit za nějakým stromem nebo keřem a zřejmě doufala, že ji nepostřehne. Hluboce se nadechl a pátral v čirém vzduchu po pachu bestie nebo aspoň její krve. Teď si přál, aby si s sebou vzal dalekohled, v infračerveném nastavení přístroje by ji tělesná teplota okamžitě prozradila.

Eric stál v zimě a číhal.

Čas neúprosně plynul, byl těžký jako olovo.

Žádný z obou smrtelných nepřátel se nepohnul.

Časem se však Erikovi přece jen vkrádal pod kůži ledový chlad. Roztřásly se mu ruce a nohy. Dlouho už to nevydrží. Bestii nakonec její strategie vyjde.

Ne!

„Tak se ukaž!“ vykřičel svůj vztek. „*Tímhle* by mělo všechno skončit? Tím, že já umrznu a ty vykrvácíš?“

Nalevo od něho něco zašelestilo, sníh padal z větví a větviček k zemi.

Eric v pěsti svíral dýku obrácenou ostřím k zemi a jen krátce se podíval směrem, odkud zaslechl šramot. Byl pevně přesvědčen o tom, že útok určitě přijde, ale z nějaké jiné strany. Ulomil trnitou větvičku a přejel si jí po paži, hrudi a po rameni, ze škrábanců se řinula životodárná tekutina. „Pojď a napij se mé krve, jestli máš dost odvahy!“ vykřikl vyzývavě. Temným, tichým lesem se šířilo sladké aroma a překrylo všechny ostatní pachy a vůně. Pro hladového, zraněného masožravce byla tato vůně návnadou, jaké nemohl odolat. „Bude ti chutnat a dodá ti sílu.“ Erikovo tělo vypadalo, jako by ho někdo důkladně zbičoval tenkými nylonovými vlákny. „Cítíš moji…“

Napravo od něj vyrazil z houští stín, velký jako vlk, a řítil se sněhem přímo na něho. V běhu rozvířil lesklé sněhové vločky, které se vznesly vysoko do vzduchu. Eric si v duchu vybavil žraloka, brázdícího vodu směrem ke kořisti. Přikrčil se a čekal na náraz.

Bestie se z posledních zbytků sil odrazila ze země a katapultován k člověku s prudkostí bohem zavrženého anděla, široce rozevřená tlama mířila na hrdlo oběti.

Eric učinil něco naprosto nečekaného: zvedl levou ruku a dovolil ostrým tesákům, aby se zabořily do masa a pronikly až ke kostem v předloktí. Pocítil nepopsatelnou bolest, z rány současně vystřelil oheň i led, a jak tušil podle tlumeného křupnutí, kosti mu pod tlakem vlkodlacích čelistí praskly, jako by nebyly o nic pevnější než křehká větvička. Upadl na záda a bestie na něm přistála.

Za zdařilý útok zaplatil dlak nečekaně vysokou cenou. Stříbrný hrot dýky hladce projel měkkým podbřiškem, Eric trhl čepelí vzhůru k sobě a pokusil se bestii rozpárat tělo po celé délce břicha až k žebrům.

Rudé oči bestie neklidně zaplály, ale zatím ještě nevyhasly. Široká hlava škubala Erikovou rukou a snažila se ji vytrhnout z loketního kloubu a oddělit od zbytku těla, když se jí čepel zabořila hluboko do hrdla.

„Tak už konečně chcípni!“

Erika zalila další mohutná sprška krve, která mocně syčela, jak prchala před stříbrem. Stékala mu na škrábance a smývala tvořící se sirupy.

Dlak rychle ztrácel síly, nebyl však zatím úplně vyčerpaný. Věděl, že kdyby zůstal ještě delší dobu na místě a pokračoval v boji, znamenalo by to jeho smrt. Během okamžiku Erika pustil a rozběhl se největší rychlostí, jakou mu těžké rány umožnily, zpátky do lesa.

„NE!“

Eric se převalil na břicho, vrhl po prchající bestii dýkou a zoufale se díval za mizející tmavou siluetou. „Vrať se!“

Najednou se pod ním roztřásla půda. Měl pocit, že se svět kolem něho převrátí naruby. Opouštěly ho síly. Námaha, zranění a chlad se spojily v triumvirátu, který mu z těla odčerpal veškerou sílu.

Eric chvíli ležel nahý a ztýraný ve sněhu a zničeně zíral vzhůru k jasné obloze plné hvězd. Bestii nemohl dále pronásledovat.

* * *

Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než se Eric dokázal se zaúpěním zvednout na nohy. Protože neměl nic, co by mohl použít jako obvaz, jenom spodky, omotal si je kolem ruky na místě, do něhož se bestie zakousla. Jenom doufal, že se rány brzy zavřou a kosti zahojí. Nahý si klekl do sněhu, zdravou rukou si podepřel zraněné předloktí, zvedl hlavu a do celého lesa hlasitě vykřičel ozývající se bolest. Smutný křik se rozléhal parkem, připomínal spíše zvíře než člověka a všechny živé bytosti, které ho zaslechly, se vyděšeně probraly ze spánku.

Zvedl se do výše a roztřásl se. Zpočátku se nekontrolovatelně potácel sem tam, než se mu s námahou vrátil cit pro rovnováhu. Vzpomínal, kde přesně s bestií bojoval, pak zamířil na místo, kde by měla ležet dýka, a po krátkém hledání ji našel zapadlou ve sněhu. Rukojeť nesla otisky zubů bestie. Dobrá třetina čepele chyběla, ulomila se. Že by pořád ještě vězela v nepřítelově těle? Eric rychle zvedl zbraň. Doufal, že bestii zranil tak těžce, že nemohla utéct daleko. Jestli měl trochu štěstí, tak ji stříbro dokonce i otráví.

Vítr k němu najednou nečekaně přinesl pach, po němž mu v hlavě začalo zvonit na poplach. Hluboce nasál nosem vzduch. Byla to vůně…

…nějaké ženy! Smíšená s deodorantem a nějakým hrozně zvláštním parfémem… ne, to není parfém, ale kadidlo.

Eric se plížil křovinami a v nevelké vzdálenosti od místa souboje narazil na otisky bot ve sněhu. Těsně vedle nich objevil něco lesklého. Sehnul se a našel zbytky stříbrného řetízku, k němuž byly připevněné různě velké kuličky. Utrhl kus obvazu ze spodků a opatrně do něj nález zabalil.

Ticho najednou protrhla střelba.

Eric se vrhl k zemi a odkutálel se za nejbližší strom, zatímco kolem něho bzučely kulky. Střelba nekončila, právě naopak. Podle rychlosti, jakou rány padaly, se jednalo nejméně o dva útočníky, vyzbrojené automatickými zbraněmi. Teď už opravdu nastal nejvyšší čas, aby se dal na ústup.

Eric se rozběhl, rychle pádil pryč a neustále se kryl za stromy. Velice se podivil, že neznámí zastavili palbu a nechali ho zmizet. Okamžitě pochopil, že ho chtěli jen zaplašit, a ne zabít. Ale proč?

Po střelbě a rámusu v pokoji se v hotelu určitě objevila policie, proto se rozhodl přestěhovat do náhradního bytu. Leně nic neřekl, ale telefonicky si zamluvil pokoje i v dalších dvou hotelích. Bylo to prostě bezpečnější. Člověk nikdy nemohl vědět, co všechno se na lovu přihodí, a poslední zážitek to znovu dokázal.

Zatímco běžel ke kraji lesa a k břehu jezera Kozjak, aby ze sebe smyl krev, nekroužily jeho myšlenky kolem nečekaných nepřátel, ale kolem Leny.

Nikdy nebyl příliš věřícím člověkem, ale tentokrát z celé duše prosil Boha, aby byla Lena mrtvá.

Jinak ji bude muset sám zabít.

XXIII. KAPITOLA

31. prosinec 1765, okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře

„Pierre?“

Bolestivé poplácání ho vytrhlo z bezvědomí, a když mu ledově chladný sníh vnikl za zátylek, opadly z něho i poslední zbytky omámení.

„Co…“ zasténal, zvedl se a spatřil před sebou otcův ustaraný obličej. Zkusil zahýbat rukama a nohama. Dospěl k názoru, že se při pádu ze stromu prakticky vůbec nezranil, jediným následkem byl tupý pocit v boku. Jednu nohavici mu bestie roztrhala, její drápy pronikly dokonce i tlustou kůží boty. „To byl Antoine,“ vysvětloval a vyškrábal se na nohy. Jean ho musel podepřít. „Já… já jsem viděl, jak se vyplížil ze srubu ven, a sledoval jsem ho až sem,“ zalhal, aby se nemusel přiznat, proč se ve skutečnosti potlouká tak blízko kláštera. „Chtěl jsem ho zadržet.“

Lesník neváhal a uštědřil mu pořádný pohlavek. „To je za to, že jsi šel za ním sám,“ vysvětlil synovi, ale stejně se zdálo, že spíše než zlost cítí úlevu. „Co se tu vlastně stalo?“

Pierre v rychlosti shrnul všechno, co se před chvílí přihodilo, a Jeanův obličej se zachmuřil. „Oni se pářili? Pak musíme tu stvůru vyřídit v následujících měsících, jinak se ty bestie rozmnoží a pak by z hladu byly schopné pozabíjet všechny lidi v Gévaudanu.“

Pierre si všiml, že hustě sněží. Vločky dávno zakryly všechny stopy a zahalily tajemstvím, kam se Antoine se svou zvířecí družkou stáhl.

Potom zaslechli tlumenou ránu, krátce po ní zazněl druhý výstřel.

„Někdo střílí u Svatého Řehoře!“ Pierre se rozběhl, starost o Florence mu dodala nové síly. Jean se za ním prodíral hlubokým sněhem a hustou bílou vánicí.

Syn se znenadání zastavil. Mezi hustě padajícími vločkami se před nimi náhle vynořil stín, člověk, který nesl na ramenou druhého muže.

„Malesky?“ podivil se Jean, když ho poznal.

„Dobře, že jsem na vás narazil,“ Moldavan pod tíhou na zádech lapal po dechu. „Tady, tu máte syna… neste si ho sami!“ Shodil postřeleného Antoina do sněhu. Mladíkův obličej připomínal krvavou kaši. Rovněž z levého ramene mu prýštila životodárná tekutina – a tentokrát se rány z nějakého důvody samy nezavíraly.

„Stříbro,“ procedil Moldavan krátce. „Účinkuje na ně nejlíp.“ Ohlédl se za sebe. „Měli bychom jít dál, messieurs. Jeptišky nejsou hluché a určitě slyšely, jak jsem střílel. Florence nic neprozradí, přísahala mi to.“

„Je v pořádku?“ vyptával se Pierre a pomohl otci, když si přehazoval zraněného syna přes rameno.

Malesky přikývl a poklepal mu na záda. „Přišel jsem právě včas, abych zabránil důvěrnější známosti mezi ní a vaším bratrem.“

„Děkuji vám!“

„Neděkujte mi – raději mi řekněte, kam bychom teď měli jít. V takové bouři nezvládneme dlouhou cestu až k vašemu domu.“

„Jeden úkryt máme i tady, je docela blízko.“ Jean ukázal rukou k severu. „Ale nejdříve mi řekněte…“

„Teď sebou hoďte,“ přerušil ho Malesky a vyrazil jako první. „Promluvit si můžeme později, až budeme sedět ve vyhřáté chýši.“

Všichni tři se rozběhli, prodírali se hustým lesem a neustále sílící bouří, až nakonec dorazili do jednoho z Antoinových skrytých útočišť. Jean je ani neznal všechny, jenom věděl, že existují – a že tam syn chová psy.

Konečně došli do malého domku, do něhož se v minulosti již mnohokrát uchýlili, zanesli Antoina do vyzděného sklepa pod stodolou, připoutali ho ke zdi a dvojnásobně zajistili. Teprve potom začal Jean prozkoumávat synovy rány.

Střela, která Antoina zasáhla do obličeje, letěla zešikma, takže nepronikla do hloubky a nemohla mít smrtelné následky. Lícní kosti již s tichým praskáním srůstaly a nad nimi se objevovala nová kůže. Zranila ho jen obyčejná olověná kulka. Ani zásah do ramene Antoina nezabil – ale tato rána byla způsobena stříbrnou kulkou: ta mladíka značně oslabila a působila mu bolesti, na něž nebyl zvyklý. Dokonce i v bezvědomí křivil tvář.

„Děkuji, monsieur Malesky,“ pronesl Jean tiše.

„Za co?“

„Že jste mého syna nezabil. Jste až příliš dobrý střelec, jak jste mi dokázal v Béalské soutěsce. Určitě není náhoda, že je Antoine pořád ještě naživu.“ Utřel si zakrvácené ruce do košile ležícího syna a obrátil se k muži, s nímž se seznámil v průběhu honů na bestii. „Proč jste ho nezastřelil?“

Malesky byl opět plně zaměstnán svým cvikrem, očistil ho věčným, stále se opakujícím rituálem v tající vodě a hned si ho nasadil na nos. Usmál se. „Raději mne nepovažujte za dobrého člověka, monsieur Chasteli. Váš syn žije proto, že on není ten tvor, kterého lovím. Já hledám samici, protože ta je mnohem nebezpečnější. Lepší návnadu než vašeho syna bychom nikde nesehnali.“ Ukázal na ránu na rameni. „Stříbro uvízlo v kosti a ještě tam je. Musíte ho vytáhnout, jinak by mladého mohlo otrávit a zabít. Takže mi raději neděkujte předčasně.“ Malesky vylezl po žebříku ze sklepa nahoru do chatrče. „Jakmile budete tady dole hotov, monsieur Chasteli, podrobně si o všem promluvíme.“

„Dávejte pozor, až odsud půjdete ven. Surtout a ostatní psi tu mohou někde být.“

Jean začal tím, že si uvolnil přístup k místu, kde uvízla kulka. Pierre mu asistoval a držel okraje rány široce rozevřené, což nebylo jednoduché. Neuvěřitelná schopnost regenerace, která je všem vlkodlakům vlastní, měla i u Antoina za následek, že se rána chtěla rychle zavřít a zahojit. Pouze na místě, kde mu v těle vězela stříbrná kulka, se nic nelepšilo. Vždy, když se vlákna dostala do kontaktu se stříbrem, zasyčela a na místě odumírala.

Jean byl zvyklý léčit rány, které se občas přihodí během honu. Muži, kteří šlechticům nadháněli zvěř při lovu na jeleny nebo na jinou vysokou, dost často utržili nějakou tu ránu, a tak pro něj vcelku nebylo velkým problémem vytáhnout kulku z kosti, když navíc dobře věděl, že se rána rychle zahojí a on nemusí být při vytahování kulky zvlášť opatrný.

Vyloupl stříbro z bílé kosti, odložil ho stranou a s odporem smíšeným s fascinací přihlížel, jak se rychle rozběhl proces hojení. Po několika málo minutách neviděli s Pierrem na kůži nic než nepatrnou, bledou narůžovělou jizvu.

„Zůstaň u něho a uklidni ho, až přijde k sobě,“ nařídil Jean nejmladšímu synovi. „Vysvětli mu, co se stalo, a že za to, že ještě žije, děkuje Maleskému.“

Pierra nový úkol nepotěšil, to rozhodně ne. „Ale já se přece musím dozvědět, co se stalo v kapli!“ vzpíral se otcově příkazu.

„Florence se má dobře, to jsi už slyšel.“ Jean vystoupal po žebříku nahoru. „Zůstaň u něho,“ vštěpoval mu ještě jednou, zaklapl kryt nad

vchodem do sklepa a po krátkém váhání zasunul na místo i závoru. *Oba musejí zůstat pod zámkem. Nemohu jim dovolit, aby se ještě někdy volně pohybovali po kraji. Budou tady sedět pod zámkem tak dlouho, dokud nebude bestie mrtvá,* rozhodl se, zatímco se mu srdce svíralo soucitem s vlastní krví. Nebezpečí pro celý kraj však bylo příliš velké.

Malesky si v prosté chatrči udělal pohodlí, odložil kabát a uvařil kávu. Drahý, exotický nápoj svůdně voněl. „Odkud máte…“

„Nikdy se nevydám na cesty bez malé zásoby kávy,“ prohodil Malesky s úsměvem. „Když vyrůstáte v zemi, kde vládnou Osmani, přijdete kávě dříve nebo později na chuť a pak jste na ní přímo závislí.“ Nalil lesníkovi černý vývar. „Dávejte pozor na usazeninu na dně, ta nemá žádnou chuť.“

Jean se posadil. „Jak dlouho jste už věděl, že je Antoine loup-garou?“

„S určitostí jsem to věděl teprve ve chvíli, kdy jsme na sebe narazili tváří v tvář v kapli u Svatého Řehoře. Předtím… předtím jsem to jenom tušil.“

„A jak je možné, že jste okamžitě věděl, co tady v Gévaudanu řádí?“ Lesník ochutnal hořký nápoj a hledal med, aby si ho osladil. „Co znamenaly ty řeči o hyenách?“

„Jak vidím, konečně spolu hovoříme zcela otevřeně,“ podotkl Malesky s uštěpačným pousmáním. „Musíte vědět, monsieur Chasteli, že se s takovým tvorem nesetkávám poprvé. V životě jsem zabil už dvaadvacet takových *vukodlaků,* jak jim u nás doma říkáme. Deset ve své vlasti, ostatní v jiných zemích Evropy. Ale tenhle speciální druh dlaků, jaký se usadil u vás v Gévaudanu, je opravdu jedinečný.“ Usrkl kávu, blaženě si povzdechl a s požitkem vdechoval vůni kouřícího nápoje. „Ve skutečnosti jsem pronásledoval jednoho samce. Nejméně čtyřikrát jsem ho měl na dostřel, ale vždycky mi v posledním okamžiku unikl. Nevypadá jako obyčejný vlkodlak. Spojuje v sobě vzhled nejrůznějších bestií, je zároveň hyenou, vlkem i velkou kočkou a jen sám ďábel ví, jak něco takového mohlo přijít na svět.“ Podíval se na lesníka přes obroučky cvikru. „Když jsem se doslechl první zprávu z jihu Francie, okamžitě jsem věděl, čemu tam lidé musejí čelit.“

„To my jsme tu bestii přilákali do Gévaudanu.“ Jean v duchu jasně viděl tělo loup-paroua, kterého zabili ve Vivarais. „Já jsem zabil vašeho samce… ne, Antoine ho zabil a rozstřílel mu hlavu na bůhvíkolik kousků. Samice, která ho doprovázela, nás napadla, zasadila do mých synů zárodek zla a pak se vydala v našich stopách až sem, aby náš kraj potrestala za smrt svého druha.“

„Alespoň jednu z těch bestií jste zabili.“ Na Maleském bylo vidět, že se mu ulevilo. „Takže zbývá už jen jedna, protože vaše syny nepočítám.“ Na chvíli se odmlčel, zdálo se, že se v duchu k něčemu odhodlává. „Monsieur Chasteli… dnes v noci jsem narazil na Antoinovu stopu a viděl jsem, že se ve zvířecí podobě spářil s tou samicí. Je možné, že sémě vzejde a že se dlaci rozmnoží. To by znamenalo, že na Váš kraj dopadne taková hrůza, proti které by pronásledování zdejších hugenotů bylo neškodnou zábavou.“ Natáhl si nohy na dřevěnou lavici. „Bohužel nemám nejmenší tušení, kdo ta samice je. Vy ano?“

„Ne. Mám ale něco jiného, co vám chci ukázat.“ Jean cítil, jak mu káva dodává novou energii, byl čilý a pozorný a také se tak cítil. Zašátral pod stolem, kde v úzké škvíře uchovával malý složený papírek s receptem na nápoj, který má jeho syny zbavit prokletí, a podal papírek Maleskému. „Co tomu říkáte?“

Malesky se přes skla podíval na opis, pozorně si řádky pročetl a vrátil list lesníkovi. „To je pro mne novinka, monsieur Chasteli. Já jsem dosud ty tvory vždycky jenom zabíjel. Na cestách jsem zatím nikdy nepotkal někoho takového, jako jste vy a vaši nešťastní synové. Jisté však je, že teď máme nejméně dva důvody, abychom tu samici jednou provždy vyřídili.“ Vyprázdnil pohár. „Ale co budete dělat, když nápoj selže?“

Jean sevřel ruce v pěst. „Nesmí selhat, monsieur Malesky.“

„Zkusme předpokládat, že nebude účinkovat,“ dorážel Malesky.

„Potom… potom mě bude muset něco napadnout,“ vyhnul se Jean jednoznačné odpovědi. „Z mých synů se staly pekelné stvůry, i když k tomu nedošlo jejich vlastní vinou, a já vyzkouším úplně všechno, abych je toho příšerného osudu zbavil a aby mohli dále žít.“

Malesky se na něho povzbudivě usmál. „Nejsem žádný stoupenec čarodějnictví a černé magie, ale v tomto případě si přeji, aby ten nápoj měl toužebně očekávaný účinek.“ Vstal a ještě jednou vyvařil kávovou sedlinu. „Co víte o tom, jak se loví vlkodlaci, monsieur Chasteli?“

„Aby je člověk zabil, potřebuje stříbro.“

„A co dál?“

„Nic víc nevím.“

„*Mon dieu!* Když si uvědomím, že vy v Boha nevěříte, tak je vám opravdu hodně nakloněn! Znal jsem zkušené lovce, které dlaci roztrhali, i když se na ně důkladně připravili.“ Zvedl šálek s kávou k přípitku. „Dávejte dobrý pozor na to, co vám teď řeknu: olověnou kulkou je nezabijete, jenom stříbro je zraňuje a zabíjí jako každé jiné obyčejné zvíře, protože stříbro je měsíční kov. Měsíc má nad dlaky obrovskou moc, nutí je,

aby se za úplňku přeměnili ve zvíře, a oni se tomu nutkání nemohou ubránit. Pravda prorazí na povrch. To je pro našince nejlepší doba, kdy bychom je měli lovit. Jinak se mohou přeměňovat, kdy se jim zlíbí, jak se jim to hodí do krámu.“ Poklepal si na opasek, kde nosil dlouhý nůž. „Nechejte si co nejrychleji vyrobit stříbrnou dýku, monsieur. Pro boj zblízka. V opačném případě na to brzy doplatíte. Na synovi jste si už určitě všiml, že se vlkodlakům okamžitě hojí rány. Abyste si mohl být úplně jistý, můžete čepel a kulky otrávit. Když použijete destilovanou oměj, ztuhne jim krev v žilách.“

Jean okouzleně poslouchal. „A jak se člověk dozví taková tajemství, monsieur Malesky? Kolik takových stvoření vlastně existuje?“

„Hodně čtu, to jsem už říkal,“ opáčil šedovlasý muž a ušklíbl se. „A když jsem je lovil, hodně věcí jsem si vyzkoušel. Dejte si říct, že ne všechno, co vám kdo doporučí, zabírá proti všem dlakům. Jejich počet… mmmh…“ pokrčil rameny, „to se mě ptáte moc, ale spolu s tím, kterého jste zastřelili, je jich o třiadvacet méně.“ Zasmál se. „Co ještě musíte vědět, až budeme tu bestii lovit?“ přemýšlel nahlas. „Problém je, že vlkodlaci jsou opředeni spoustou legend.“

Náhle se zarazil, krátce sklouzl pohledem k oknu a pak se široce usmál. „Znám řadu jejich vlastností, celé stovky,“ vyprávěl pobaveně. „Například vím, že zaručeně nevypadají jako abatyše, které mají před tváří dva závoje, jeden normální a ten druhý ze sněhu, a kterým zuby cvakají tak hlasitě, že se tím prozradí.“ Ukázal prstem na okno. „Přiveďte ji dovnitř, nebo bude za chvíli tuhá jako špalek.“

Jako ozvěna Moldavanových slov zaznělo nesmělé zaklepání na dveře. Jean polekaně vyskočil, otevřel a dovnitř vstoupila Gregoria. Černý kabát měla odshora dolů zasypaný sněhem. Třásla se po celém těle.

„Bonsoir, messieurs,“ vysoukala ze sebe s námahou.

Svlékla si kabát, lesník ho od ní vzal a přisunul jí židli k ohništi. Abatyše se vděčně posadila před plameny a za chviličku jí Malesky podal čerstvě uvařenou kávu. Žena měla tak ztuhlé prsty, že ji málem rozlila.

„Spíš dobrou noc než dobrý večer! Co vás nutí, ctihodná abatyše, prodírat se v noci a za takové chumelenice sem k nám?“ vyptával se Moldavan a představil, jak ho to znepokojilo. „Něco se stalo? Dala snad bestie o sobě znovu vědět?“

Jean se na abatyši nedůvěřivě zahleděl. Její nečekaný příchod mu připadal víc než podivný – k tomu ještě sem, do tohoto domku daleko na samotě, o němž vědělo jen pár lidí. Podezření, že abatyše o bestii něco ví, zatím nemohl jen tak sprovodit ze světa.

„V poutní kapli se něco přihodilo… střílelo se tam. Objevili jsme na podlaze krev a mysleli si, že… že někdo z Chastelů bestii pronásledoval a vystřelil na ni.“ Abatyše upila trochu kávy. „Je na čase, abych vám řekla pravdu, monsieur Chasteli,“ prohlásila a dlouze se na něho zadívala. „Vy… nelovíte žádného vlka. Je to vlkodlak, loup-garou.“

Jean měl pocit, že pohled šedohnědých očí, který se na něho upírá, zahrnuje i neúspěšně skrývané pocity jako strach a starostlivost. Že by si o něho dělala starosti? Podezíravost, s jakou se na ni zpočátku díval, rázem zmizela.

Malesky předstíral, že jí nevěří. „Ctihodná abatyše, mám dojem, že jste příliš často poslouchala klepy a povídačky svých oveček, nemyslíte? Nebo nám chcete tvrdit, že opravdu honíme nějakou pohádkovou bytost?“

„To rozhodně není žádná pohádka, monsieur Malesky,“ odvětila Gregoria tvrdě. „Vy nejste odsud. Nemůžete vědět, že Francie byla už dřív střediskem honů na vlkodlaky.“

„Myslíte ty středověké hony na vlky? Tehdy panstvo vyhlašovalo, že chce zničit vlkodlaky, a přitom přišly o život tisíce neškodných vlků, že ano? Nebo myslíte ty nesčetné procesy, které vaše církev v minulosti pořádala? Zpravidla šlo o prosté lidi, které církev obviňovala, že se přeměňují ve vlky nebo na někoho sesílají vlčí kletbu, nemám pravdu? S prominutím, ctihodná abatyše, to nemá s lovem na vlkodlaky nic společného. To bylo čiré šílenství.“

„Jste sečtělejší, než jsem předpokládala,“ uznala Gregoria. „Ujišťuji vás, že procesy nepostihly jenom prosté lidi. Podle podkladů, které máme u Svatého Řehoře, pořádali inkvizitori hony na vlkodlaky i v Auvergne, Vivarais a v Gévaudanu a jak jsem vyčetla z protokolů, byly zřejmě úspěšné.“ Podívala se na Jeana. Lesník jí viděl na očích, že to, co říká, myslí naprosto vážně a že to pro ni není snadné. „Pán nechť nás chrání, aby se bestie nevrátily a nechtěly si tu vytvořit novou říši,“ zašeptala.

„Nemáte spíš strach z toho, aby vám nezaklepal na dveře kláštera nějaký nový inkvizitor a nechtěl vás i s vašimi ovečkami zkoušet jako svého času starý dobrý soudce de Lancre v Bordeaux?“ poznamenal Malesky jedovatě.

„Lancre?“ zeptal se Jean. Nebyl zvyklý, že by se s abatyší někdy někdo přel. „Co má Bordeaux…“

„Lancre podsouval spojenectví s ďáblem zejména *duchovním* a během jediného roku postavil před soud ne méně než šest set hříšníků.“ Malesky přitom Gregorii pečlivě zkoumal pohledem. „Monsieur de Lancre obšírně popisuje návštěvu u jednoho čtrnáctiletého pasáčka, který byl kvůli očividné prostoduchosti odsouzen k trvalému pobytu v klášteře. Navzdory

zbožnému místu, kam ho poslali do vyhnanství, pasáčka neopustila chuť na sladká těla mladých dívek. Byl to, jak tvrdil de Lancre, vlkodlak. Opravte mne, jestli říkám něco nesprávně, ctihodná abatyše.“

Gregoria rozčileně vyskočila. „Vaší narážce rozumím velice dobře, monsieur Malesky, a podobné výčitky si vyprošuji. Máme v našich zdech dvě taková ubohá, zmatená lidská stvoření, a ti jsou tak plaší, že je vyděsí i moucha. A je zcela vyloučeno, že by pobíhali po kraji a útočili na lidi.“ Znovu se obrátila na Jeana. „Messieurs, to je *opravdový* loup-garou!“ Popadla kabát, prohledávala kapsy, až našla několik papírů a ty Jeanovi podala. „Vypsala jsem pro vás, co je o těch tvorech známé a co proti nim můžete použít, abyste je zničil. Přičemž si vůbec nejsem jistá, jestli mou pomoc potřebujete… Jak se zdá, monsieur Malesky se v této věci vyzná velice dobře.“

„Já? Inu, navštívil jsem hodně knihoven. Když jsem byl na cestách, často hustě pršelo, a tak jsem v nich strávil spoustu času.“

Gregoria na mužovu jízlivost nereagovala. Jean mezitím uchopil první list. Přitom se náhodou dotkl ženiných teplých prstů a nejraději by je hned pevně sevřel, potlačil však nenadálou touhu a místo toho se jí jen díval do tváře. Abatyše lesníkův pohled chvíli opětovala, potom sklopila hlavu.

„Začíná to být napínavé! Rád se něčemu přiučím,“ pokračoval Malesky a udělal si na rohové lavici pohodlí. „Monsieur Chasteli, byl byste tak laskav a přečetl nám to nahlas? A ty věci se stříbrem vynechejte.“ Jean ovšem začal hned na prvním řádku pochybovat o užitečnosti informací, které Gregoria vyhledala v knihách v klášteře Svatého Řehoře. „Vlkodlak páchá děsivé skutky, ale dokáže vykonat i dobré činy,“ předčítal skepticky. „Poznáme ho podle chlupů na dlaních, srostlého obočí, silného pachu a nenasytné touhy po ženách a syrovém masu.“

„Poslední charakteristika je rozhodně správná,“ podotkl Malesky, jemuž se na tváři objevil široký úsměv.

„Vlkodlak stárne pomaleji než jiní lidé a mnohdy se dožívá více než sta let, přestože navenek po celou dobu vypadá jako třicátník. Zuby mu nikdy nevypadnou a má je bílé jako sníh. Nikdy nevstoupí na posvěcenou půdu…“

„Jak se potom dostal k vám do kaple?“ dotíral okamžitě Malesky. „Asi se tam v těch vašich poznámkách občas najdou tvrzení, která nejsou úplně pravdivá.“

„Loup-garou nenávidí čarodějnice a mágy a bojuje proti nim všude, kde na ně narazí, protože se obává jejich kouzel, i když sám čáry využívá.“ Jean četl a jeho nedůvěra se s přibývajícími řádky neustále prohlubovala.

„Vlkodlak dokáže i toho nejzbožnějšího člověka spoutat očima, hlasem svádí dobromyslné lidi k páchání zla a mnohdy přiláká pannu ještě před svatbou do postele, kde ji připraví o panenství. Člověk, který zaslechne jeho vytí, se dá okamžitě na útěk, vlkodlaci kousnutí působí rány, jež se nikdy nezahojí. Drápy má tvrdé jako nejtvrdší železo a prosekne jimi mramor a kámen, jako by byly z vosku.“ Sklopil papír. „Abatyše, chcete nás naučit, co je to strach? Kdybychom měli věřit autorovi těchto pochybných pravd, potřebovali bychom mít na své straně všechny nebeské šiky, abychom se mohli vlkodlakovi postavit.“

„Máte tam ještě něco dalšího?“ přihlásil se o slovo Malesky a nacpal si dýmku. „Pohádky poslouchám docela rád.“

„Bude se vám to líbit,“ připravoval ho Jean, protože již mezitím sklouzl očima po dalších řádcích. „Vlkodlakova oběť u něj musí zůstat v podobě ducha a slouží mu tak dlouho, dokud vlkodlak nezemře. Má ty dobroto…“ Zhluboka se nadechl. „Když je měsíc v úplňku a vlkodlak se v jeho světle koupe, nemůže se mu nic stát. Každá čepel, která se třeba i letmo dotkne jeho srsti, jen cinkne a okamžitě se zlomí.“

Na chvíli přestal předčítat, protože se Malesky rozesmál. Hlasitě řičel a kroutil se na lavici smíchem. Dýmku pro jistotu odložil na stůl, aby mu nevypadla, a máchal rukama ve vzduchu. „Přestaňte, monsieur Chasteli, přestaňte,“ prosil, přitom lapal po dechu a rukou si prohrábl krátké šedé vlasy. „Já snad puknu!“

Gregoria si ho změřila vzteklým pohledem. „Monsieur Malesky, vy se k mé snaze zachránit vám a monsieurovi Chastelovi život nechováte zrovna s respektem.“

„Plně oceňuji vaši snahu a vážím si jí, ctihodná abatyše.“ Malesky si setřel z tváře slzy smíchu. „Měla jste ve svých úvahách naprostou pravdu: já skutečně mám potřebné znalosti. Něco málo z toho, co tu monsieur Chastel předčítal, možná souhlasí, ale já o tom rozhodně nevím. Možná existují i jiné věci, které mohou dlaky zastavit, ale když mám některou z těch zrůd zničit, tak já osobně dávám přednost stříbru, a je vcelku jedno, jestli v podobě dýky nebo kulky.“ Malesky popošel k ohništi, vytáhl z něho žhnoucí třísku a připálil si jí dýmku. „Obojí funguje.“

„Takže vy o nich víte?“ Gregoria na něho nevěřícně zírala. „Potom jste přijel do Gévaudanu z pověření Svatého otce?“

„Ne, ctihodná abatyše. Cestuji ze svého vlastního pověření,“ odvětil Moldavan a dál pokuřoval z dýmky. „Mám své osobní důvody a ty mne přivedly k tomu, abych vlkodlakům vyhlásil křížové tažení, abych zůstal u

podobných slov, jaká jste zvolila vy. S Vatikánem rozhodně nemám nic společného. V Moldávii by mi byl Alláh bližší než křesťanský bůh.“

Okenice se s prásknutím zabouchla, vítr vytrhl háček a tabule začala narážet do okenního rámu.

„Bouře zesílila,“ prohodil Jean a zamířil ke dveřím.

„Kde jsou vaši synové, monsieur?“ zeptala se ho Gregoria. „Doufám, že nejsou v takovém počasí někde v lese a nehledají tu bestii? Nepustili se do boje s tou stvůrou v kapli?“

„Antoine a Pierre jsou… v jedné malé chatě nedaleko odsud. Nemějte o ně starosti,“ uklidňoval ji Jean přátelsky a vyšel ven. Viděli ho, jak se objevil před oknem. Do šatů a bílých vlasů se mu opíraly závany ledového větru, když se usilovně snažil zkrotit vzpurnou okenici.

„Dnes večer už se ke Svatému Řehoři nedostanete.“ Malesky se zadíval na vločky, které se prohánějí před oknem, jak je vítr bičoval. Lesník zvenčí zajišťoval jedno okno po druhém. „Připravte se na to, že tu s námi budete muset zůstat.“ Poklepal si náustkem dýmky o prsa. „A jen tak mimochodem: v té kapli jsem byl já, ctihodná abatyše. Bestie mě překvapila, když jsem se modlil. Musel jsem se bránit a děkuji vyšší moci, že mě přiměla vzít si mušketu s sebou do Božího příbytku místo toho, abych ji nechal opřenou o zeď přede dveřmi.“

Jean se vrátil dovnitř. Potvrdil, že bouře je opravdu tak prudká, jak Malesky odhadoval, a ukázal Moldavanovi dveře do komůrky svých synů. „Vy, abatyše, budete spát tady před ohništěm, já budu dělat společnost monsieurovi Maleskému, a tak vás nebude nikdo rušit.“

Malesky na ně kývl a vyklepal si dýmku. „Noc byla dost namáhavá, já se teď odporoučím. Odpočívejte sladce a neumřete.“ Zamrkal a zmizel za dveřmi Pierrova a Antoinova pokojíčku.

Jean doufal, že Moldavan odejde z místnosti jako první. Přiložil do plamenů hrubé poleno a zamyšleně pozoroval, jak oheň olizuje kůru. Ta se okamžitě vzňala a začala praskat.

„Víte o nějakém protiléku proti vlkodlačímu kousnutí?“ nečekaně vystavil Gregorii zkoušce. „Je možné ty nešťastníky nějak vysvobodit z prokletí, aby nemuseli žít jako vlkodlaci, a přitom je nikdo nemusel zabít? Dejme tomu, že by se nám povedlo chytnout ho živého. Nebyl by to z vašeho pohledu grandiózní triumf dobra nad zlem, kdybychom ho zachránili a spolu s jeho tělem i jeho duši?“

Gregoria dlouho mlčela. „V papírech v klášteře jsem našla jeden lístek, na němž se hovoří o nějakém nápoji, se kterým je prý možné dosáhnout toho, aby se vlkodlak změnil zpět na člověka. Údajně.“ Podívala se na něj.

„Ale to je… to není nic křesťanského, to je černá magie a taková se nesmí používat. Ctí vás, že chcete zachránit nešťastníka, který je tím zlem posedlý, ale… ale ten chudák je neodvolatelně ztracen. Chtěla bych být u toho, až ho dostanete, modlila bych se mu po boku, abych zachránila jeho duši a vytrhla ji ze spárů zla.“ Pronikavě se na něho podívala. „Slíbíte mi, že mě okamžitě dáte zavolat? Dříve než se o vašem úspěchu na lovu dozví někdo jiný?“

Jean se uvolnil. Mluvila pravdu! Uchopil ji za ruku a slavnostně ji stiskl. „To je slib, který učiním velice rád.“

Chvíli tak seděli těsně proti sobě. Záře ohně dodávala Gregoriině tváři neodolatelný nádech. Jean cítil, že se jeho tělo dostává do moci něčeho neznámého, tato nová síla v něm potlačovala rozum a soudnost a nařizovala mu, aby se předklonil a políbil abatyši na rty.

Gregoria ucukla hlavou, avšak Jean jí nedovolil uniknout a našel si její ústa. Pokusil se ji obejmout, ale abatyše se mu vymanila z objetí.

„Monsieur Chasteli! Ne!“ pronesla a pokoušela se vzbudit zdání rozhodnosti. „Já jsem se odevzdala Bohu.“

„Promiňte mi,“ zakoktal sklíčeně a odsunul se stranou, její ruku však nepustil. „Nevím, co to do mne vjelo.“

„Já ano,“ odvětila Gregoria a smutně se na něho usmála. Byla zmatená. Netušila, že má tak měkké a teplé rty. Roznítily v ní jiskřičku, která ovšem nesměla vzplát plamenem. Chyběl jen vlásek a málem by se zapomněla. „To se už nesmí opakovat a žádám vás, abyste mé přání respektoval.“ Na okamžik mu položila dlaň na tvář, jako by ho chtěla pohladit, pak ho ale jen krátce políbila na čelo, jako matka. „Buďte mi nadále dobrým přítelem a teď běžte do postele, monsieur Chasteli.“ Sundala si z krku růženec a připravovala se na noční modlitbu.

Jean se zvedl. „Budu… budu *ti* více než dobrým přítelem,“ slíbil chraptivě. Usmál se a odešel do komůrky svých synů, aby si lehl na Pierrovo lůžko. Malesky si vybral Antoinovu postel a už tiše pochrupkával. Spal tvrdě, hlubokým spánkem. Řádění bouře a její prudké nárazy do rohů chaty ho nevyvedly z klidu.

Jean nemohl usnout, soudil, že za to mohou povzbudivé účinky kávy. V duchu před sebou neustále viděl Gregorii a bylo úplně jedno, jestli zavřel oči nebo měl víčka otevřená. Tušil, že abatyši se nevede jinak.

XXIV.
KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 18. listopad 2004, 08.01 hodin

Proniknout do nemocničního pokoje, v němž Lena ležela, nebylo těžké. Vybavený lékařským pláštěm, cedulkou, na niž se zapisovala diagnóza, a stetoskopem propochodoval Eric kolem hlídajícího policisty, stlačil kliku a s naprostou samozřejmostí vstoupil do pokoje. Ani nemusel ukazovat průkaz.

Lena ležela na pokoji se čtyřmi dalšími ženami a spala. Lékaři do ní zavedli spoustu hadiček, jimiž přiváděli nebo odváděli různé rudé a bezbarvé kapaliny.

Z přihrádky na konci postele vytáhl lékařský spis a pohledem přelétl naměřené hodnoty. Tělo se z těžkých kousnutí zotavovalo velice dobře, práci převzaly lymfatické uzliny. Tkáň regenerovala rychleji než u všech ostatních pacientek.

Byla všechno možné, jen ne mrtvá. Bůh nebo ten, kdo tam nahoře sídlí, nevyslyšel jeho modlitby. Nejpříšernější ze všech úkolů, jaké po něm jeho celoživotní poslání kdy vyžadovalo, zůstal zase jen na něm.

Eric roztáhl kolem lůžka igelitový paraván, aby ho ostatní ženy nemohly pozorovat, a pak vytáhl stříbrnou dýku, kterou měl ukrytou pod cedulkou.

Odhrnul deku. Opatrně přiložil dýku nebo spíš zbytek špičky, který zůstal nepoškozený, k levému prsu a jemně ji zařízl několik milimetrů hluboko do měkké tkáně.

Ozvalo se tiché zasyčení.

Eric zarmouceně přivřel oči. Stříbro mu přineslo definitivní jistotu. Bestie zasadila do Lenina těla zárodek zla a změnila ji na lykantropku. Lena od této chvíle patřila do řad nepřátel a musel ji zlikvidovat.

„Udělejte to rychle," pronesla nečekaně Lena a otevřela oči. „Nechtěla bych trpět."

Eric se na ni ztrápeně podíval. Namlouval si, že v zorničkách ženiných očí již rozeznává divoké vzplanutí, z něhož nebylo těžké vyčíst, že zvíře v Lenině těle nabírá na síle. Vlk se jako rakovina vplížil do každičké buňky, dobyl ji a následně změnil. Splýval se ženou v jeden celek. Zelená barva Leniných očí nabývala na intenzitě.

„Já to vím, Eriku," prohlásila vyrovnaně. „Já… já to v sobě cítím. Už mě to mění." Polkla. „Měl jste úspěch?"

Ani mu nevyčítala, že ji nechal v hotelovém pokoji samotnou. Nedokázal odpovědět, jen bezmocně zíral na překrásný, bledý obličej s vyklenutým obočím.

V tu chvíli pochopil, že ji nikdy nedokáže zabít.

Prostě to nešlo.

„Dělejte!" Položila pravici na ruku s dýkou. „Bodněte. Nechci žít stejně jako ostatní dlakové. Nechci, aby kvůli mně někdo umřel." Úpěnlivě se na něho podívala. „Prosím!"

Eric se předklonil a políbil ji na čelo.

Opatrně se na něho zadívala. „To byl polibek na rozloučenou?"

„Ne. To bylo… doznání, jakého se ode mě žádná žena ještě nikdy nedočkala." Uschoval dýku v jedné z kapes pláště. Život se mu rázem zkomplikoval. Dříve se skládal pouze z nebezpečných situací, které si dokázal vyhodnotit a odhadnout, a nemusel se přitom o nikoho starat. Ale to všechno se teď změnilo. Kvůli Leně.

Uchopil ji za ruku. „Chtěla bys dále žít?"

Oči se jí naplnily slzami. „Jako člověk. Ale ne jako bestie," odpověděla. „Zřejmě mi nezbývá moc času na to, abych vypátrala nějaké recepty a vyzkoušela je. Sám jsi říkal, jak je to nesmyslné…"

„Možná nějaký lék přece jen existuje," přerušil ji. „Alespoň se domnívám, že existuje."

Lena se na posteli zvedla. „Eriku, co mi to tu říkáš?" Na obličeji se jí objevil výraz šťastné nevíry.

„Můj otec vlastnil malinký flakónek s nějakým vysušeným práškem, který má údajně pomáhat proti vlkodlačímu kousnutí," prozradil. „Pochází z osmnáctého století. Samotná substance se sice už dávno nedá použít, ale mohu nechat analyzovat její složení."

„Myslela jsem, že všechno spálili, nebo ne?"

„Ne. Všechno ne."

Lena zabořila tvář do dlaní. Ještě nikdy nepocítila takovou radost, když jí někdo lhal. „Takže záchrana existuje," pronesla nezřetelně mezi prsty. „Bude trvat půl roku, než budu definitivně ztracená, je to tak?"

Pomalu přikývl a křivě se pousmál.

Lena si odstranila z těla jednu infuzní jehlu za druhou a otřela slzy v obličeji. „Tak jdeme na věc. Tu analýzu přenecháš mně. Znám jednoho lékaře, kterému důvěřuji. Jestliže mu…“

Pevněji sevřel a políbil na rty.

Tentokrát Lena vášnivě opětovala Erikův projev něžnosti, jistota, že unikla jeho stříbrné dýce a že se uzdraví, ji naplnila euforií. Najednou z ní vyzařovala chuť a touha po milování a i Eric pocítil žádostivost, které však odolal. Ne v nemocnici s policistou přede dveřmi a osmi ušima kolem. „Ne, počkáš, až tě vyzvednu. Kdyby tě propustili dřív, počkej na mě v hotelu *Lobodan,*“ prohlásil. „Co jsi řekla policii?“

„Že mi do pokoje skočil nějaký šílenec s pistolí v ruce a se psem a ty jsi ho pronásledoval.“ Lena se na něho usmála, ale ryzí čistota, kterou v jejím úsměvu před nedávném vždycky vyčetl, se kalila, začínalo ji ovládat něco temnějšího a nabývalo nad ní stále větší moci. S hrůzou si všiml, že jí nádech tajuplnosti velice, velice sluší. „Chtěli tě hledat.“

Eric vydechl. „Dobrá. Půjdu na policejní stanici a někoho jim tam popíšu, aby měli po kom pátrat.“ Rychle shrnul, co se v noci po přepadu ještě v lese přihodilo. Přitom vynechal moment, kdy se sám začal měnit. Sklonil se k ní, znovu ji políbil a pohladil po holém rameni. „Brzy se zase uvidíme.“

„Zavolám tomu svému známému.“ Lena se usmála. „Děkuji.“

Opětoval úsměv, pak vyklouzl zpoza závěsu a vyšel z pokoje. Na toaletě odhodil plášť, prošel chodbou a přímo z nemocnice zamířil na místní policejní stanici, kde policistům navyprávěl zmatenou historku o perverzním útočníkovi, který před ním uprchl v autě bez poznávací značky.

Po čtyřhodinovém výslechu směl odejít. Jak se dozvěděl, ležely jeho věci v hotelu a byly připravené, aby si je kdykoliv vyzvedl.

Po pěti hodinách napochodoval s ruksakem na zádech a v zimním maskovacím oblečení hlavním vchodem do nemocnice.

A po pěti hodinách a jedenácti minutách odešel s Lenou z nemocnice, zamířili na letiště a odletěli do Německa.

XXV.
KAPITOLA

4. březen 1766, výběžky Montchauvetu, jižní část Francie

Florence se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu. Měl příchuť svobody, konce zimy a hlásícího se jara. Příroda byla připravena povstat v celé své barvité kráse z bílé smrti. Vřes již dokazoval, jak se umí zazelenat, a zbytky tajícího sněhu se prodírala k nebi první poupata.

Samotinká se potulovala po lesních pěšinkách Montchauvetu, procházela se po liduprázdných rovinách, ale i po úpatí mírně stoupajících svahů na úbočích hor a užívala si vědomí, že na ní v těchto chvílích nespočívají bdělé, přísné oči abatyše.

Koncem minulého roku by si takový tajný výlet nedovolila podniknout, ale v Gévaudanu byl již několik týdnů naprostý klid. Relativně dlouhé údobí poklidu svádělo k domněnce, že zima zahnala bestii do nějaké jeskyně a nedovolila jí lovit lidi a zvířata jako v předchozích měsících. *Nebo je taky možné, že lidé prostě přestali hlásit úřadům, když někde došlo k vraždě nebo když našli stržený kus zvěře,* znělo jiné, zneklidňující vysvětlení, proč v kraji zavládl nejistý klid a mír.

Florence se posadila pod břízku, kde si našla malé místečko se suchým listím, opřela se o kmen a pozorovala strohou krásu přírody, poznamenanou vládou žuly. *Hrozně bych si přála, aby tu byl se mnou Pierre.*

Trápila se starostmi o svého milého. Od jednoho návštěvníka kláštera Svatého Řehoře se doslechla, že Jean Chastel nyní chodívá na lov pouze s nějakým podivným cizincem z Moldávie. Jeho syny v poslední době skoro nikdo neviděl, ani v Saugues, ani na jiných místech, a když se na ně lidé vyptávali, lesník zpravidla odpovídal, že se rozdělili, aby bestii spíše dostali. Žebračka, s níž se dala do řeči při vydávání jídla potřebným, ji naopak nesmírně vyděsila. Tvrdila, že Chastel o oba syny přišel, o Antoina

i Pierra. Bestie prý je dostala. Abatyše ji však uklidnila. „Na lidské řeči nic nedej," řekla jí. „Bůh je při pátrání po té nestvůře ochrání."

Florence zavřela oči a s potěšením dovolila slunečním paprskům, aby jí dopadaly na tvář. V duchu viděla Pierrovy rysy a namlouvala si, že cítí, jak se mladík něžně dotýká jejího těla. Zároveň proklínala Antoinovy pokusy o sblížení. Poprvé v životě přála někomu smrt. Tajuplná noc pro ni zůstala záhadou. Ani Pierrovi neprozradí, co s ní chtěl jeho bratr dělat.

Jak jen mohou být lidé tak rozdílní, divila se, a nebylo tomu tak poprvé. *Oba pocházejí ze slabin Jeana Chastela, jsou však jako slunce a měsíc.* Při vzpomínce na lesníka se musela usmát, protože již dávno abatyši prohlédla. *Vsadím se, že se do Jeana Chastela zamilovala.*

Florence poprvé vytušila, že abatyši ovládly zakázané city, když jí Gregoria vyprávěla o údajně náhodném setkání s lesníkem. Držení těla, oči, prostě všechno prozrazovalo, že se Gregoria zamilovala, nebo alespoň měla Florence takový pocit. U lidí, kteří se pohybovali v její blízkosti, dokázala mladá žena leccos vytušit. Byl to zvláštní dar. A rozhodně nebyla pravda, že by Gregoria neměla zkušenosti s přitažlivostí, která může vzplát mezi ženou a mužem. Svého času byla zámožnou komtesou a do řádu vstoupila teprve ve dvaceti, když jí ve velice mladém věku zemřel manžel. Abatyše se s tím před dlouhou dobou svěřila v jedné ze vzácných slabých chvilek své schovance. Ostatní jeptišky o tom zřejmě nic netušily. Proto jim také tajné projevy citů nic neříkaly. Jen Florence, která byla rovněž šťastnou obětí hluboké lásky, si tyto příznaky dokázala naprosto přesně vyložit.

Nesmírná škoda, že to zůstane pouze zakázanou láskou. Ti dva se k sobě dokonale hodí. Mladá žena se zvedla. Bylo na čase, aby se vydala po loukách protkaných skalisky na zpáteční cestu, aby byla v klášteře včas, ještě před večeří.

Pociťovala k jeptiškám vděčnost za to, že se jí ujaly. Nikdy si nelámala hlavu nad svými neznámými, nepochybně bohatými rodiči. Ke Gregorii vzhlížela spíš jako k matce než jako k pěstounce. A přesto přese všechno, navzdory bezpečí, které jí klášter skýtal, se těšila na den, kdy nechá Svatého Řehoře navždy za zády.

Dlouho už tam nebudu. Odejdu s Pierrem pryč, do nějakého jiného městečka ve Francii, někam, kde není žádná bestie. Bude z něho nejlepší lesník v celém království a já si najdu místo jako učitelka.

Setřásla z kabátu listí, prodírala se vysokým vřesem, odhrnovala větvičky kručinkového houští, vyššího než ona sama, a kráčela dál. Levá noha jí s plesknutím zapadla do louže, voda vysoko vystříkla a zmáčela jí kabát, boty i spodní prádlo.

„Ale no tak, jak…“ Zastavila se, aby se podívala, jaké škody na ní voda napáchala – a vyděšeně si přitiskla ruku před ústa, aby zadržela výkřik, který se jí neúprosně dral z hrdla. Nešlápla totiž do kaluže.

Byla to plochá louže čerstvé krve, z níž se ještě kouřilo a v níž ležela mrtvola mladého chlapce.

Florence okamžitě rozeznala příznaky a věděla, kdo je vrah, který nešťastnému mladíkovi rozdrtil kosti v obličeji a stáhl ho z kůže. Místo břicha měl jen velkou, vlhkou díru, která se rudě a zelenkavě leskla. Vnitřnosti chyběly.

Bestie navíc stáhla oběti maso z obou předloktí. Hoch se zřejmě v zoufalství pokoušel bránit, ale proti takovému protivníkovi neměli naději na úspěch ani vojáci ostřílení v četných bitvách.

„Dobrotivý Pane Bože, ochraň mne před…“ Florence se jen tak tak stačila pokřižovat, potom se na místě vyzvracela, zbytky jídla se jí s nemístnou rychlostí vracely do krku. Lapala po dechu, potácela se, upadla na záda do kručinek – a tam ji zachytily dvě silné paže.

Dívka vykřikla. Zároveň její tělo ovládla jiná, neznámá síla. Viděla se, jak vytahuje stilet se stříbrnou čepelí, který jí před půldruhým rokem abatyše věnovala, a slepě jím bodá za sebe. Čepel narazila na odpor, nějaký muž hlasitě zaklel, ale nepustil ji.

„Zmizni odsud, loup-garou!“ zaječela jako fúrie. „Stříbro ti přinese smrt!“ Znovu zasáhla neviditelného protivníka za svými zády a ten ji konečně pustil. Mladá žena přistála v kaluži krve. Zděšeně se převalovala ze strany na stranu, snažila se zvednout na nohy a přitom louži nechtěně dále zvětšovala. Krev a špína jí zacákaly obličej, až skoro nic neviděla.

Napolo slepá držela tenkou dýku těsně před sebou, pevně ji svírala oběma rukama. Vydrápala se na nohy, otočila se a dala se do běhu. Tělem jí projela vlna horkosti, dodala jí křídla a netušenou rychlost. Strach a námaha jí brzy připraví o dech, běžela však stále dál a přitom se neobratně snažila promnout si loktem pálící oči.

Najednou se před ní zvedl vysoký vzpřímený stín.

„Florence, to jsem já, Pierre,“ uslyšela známý hlas svého milého. Konečně se jí podařilo setřít si z očí krvavý závoj.

Byla to pravda. Milovaný Pierre si rukou ucpával bodnou ránu v boku, té druhé na stehně si nevšímal, nebyla tak nebezpečná. „Pierre?“ vykřikla Florence s úlevou a zaraženě sklopila stilet čepelí k zemi. „Pierre! Můj Bože, já jsem tě zranila! Kde se tu bereš?“ Viděla, že má zakrvácenou košili rozepnutou, kalhoty a kabát mu plandaly na těle, všechno bylo plné

krve. Nemohla být jeho vlastní. Působil na ni nepřítomným dojmem, jako by se právě probouzel z hlubokého snu.

Má na sobě chlapcovu krev!

Florence před ním couvala dozadu. „Stůj! Zůstaň, kde jsi!“ nařizovala, hlas jí přeskakoval. „Odkud se vzala všechna ta krev na tvých šatech?“

„Prosím tě, Florence!“ Potřásl hlavou. „Já za to nemůžu.“

„Za co nemůžeš?“ Zbledla jako stěna. „Při Pánu Bohu a všech svatých, Pierre! Ty jsi… *ty* jsi ta bestie?“ Zavrávorala, nohy se samy daly do pohybu někam dozadu, pryč od muže, kterého milovala a z něhož najednou dostala strach. Tělem se jí rozléval stále větší žár, okolní krajina se jí postupně začala rozplývat před pálícíma očima.

„To je prokletí!“ Pierre k dívce nemotorně přistoupil a prosebně k ní vztáhl pravici. Čepel vystřelila nahoru a zařezala se mu hluboko do dlaně. Mladík vykřikl a rychle stáhl ruku zpátky.

„Pierre! To…“ Nevěděla, co má dělat. A především ho nechtěla tak nebezpečně bodnout. Zrak se jí trošičku vyjasnil.

V kručinkách za ženinými zády se ozvalo zašustění a pak odtamtud vyklopýtal Antoine. Mokré, zpocené černé vlasy mu spadaly do obličeje, v ruce svíral hlaveň muškety a bez zájmu ji táhl za sebou. Táhla z něho pálenka. Šaty mu zplihle visely na těle – a byl celý od krve stejně jako jeho bratr.

Zasmál se, když je oba spatřil. „A hele, malá jeptiška a můj bratříček,“ zablekotal. Zelené oči se obrátily k Florence, nedokázal však udržet pohled na místě, v tom mu bránily účinky alkoholu. Potom zvedl nohu, až po koleno zmáčenou chlapcovou krví. „Podívejte, do čeho jsem šlápl. Takové svinstvo! Tys toho ubohýho chlapce celýho sežral!“ nadával Antoine a odporně se zasmál.

„Vy jste ty bestie, oba dva!“ Florence jedním dechem křičela i plakala, střídavě mířila dýkou nejdříve na Pierra, který se snažil převázat si ránu šálem, pak na Antoina. Žilami jí proudilo žhnoucí olovo, bolela ji hlava. Bála se, že přijde o rozum, a ze všech sil proti tomu šílenství bojovala.

„Já?“ Antoine se ublíženě pokoušel stát zpříma a přiložil si ruku na hruď. „Já jsem šel chlastat a pak jsem spadl do tý louže, a když jsem z ní vylezl, abysem přivolal pomoc, uslyšel jsem tvoje kňourání.“ Udělal krok k Florence, ta se rozpřáhla dýkou a zasáhla ho do ramene. Okamžitě to zasyčelo, kolem rány se rozšířil zápach spáleniny a Antoine zařval. „Ty seš úplně šílená!“ Pomaloučku zvedal mušketu, aby dívku za trest zastřelil, ale vlhké prsty mu sklouzly z kohoutku. „Já tě zabiju, ty svatá děvko, a pak s

tebou provedu to, co jsem chtěl udělat už v kapli, a kdyby se tam neobjevil ten…“

Pierre se na bratra vrhl a mrštil jím do kručinek. Oba dva zmizeli mezi hustými zelenými větvičkami. Antoinův smích se proměnil v kruté vrčení, keř se prudce zakymácel.

Bože, stůj při mně! Strach a hrůza, které ji přepadly, byly nad lidské síly, přestala se kontrolovat a její tělo naplno ovládly instinkty. Florence se otočila a utíkala tak, jak ještě nikdy v životě neběžela. Přelétla přes hrbolatou louku, několikrát spadla, roztrhala si přitom šaty, ale znovu se probojovala na nohy. V zádech neustále slyšela zlomyslné ječení bestie.

Mladou ženu naprosto ovládla hrůza a znemožnila jí jakékoliv rozumné uvažování. Florence pádila ke klášteru, brzy přestala vnímat okolí, skvrnité zelené plochy pod nohama a tmavá modř nad hlavou splynuly v jedinou neurčitou kulisu. Mechanicky pohybovala nohama, jednou pravou, podruhé levou, a neslyšela nic než vlastní dech. A příšerný jekot bestie, který ji pronásledoval ze všech stran.

* * *

„My už ty věci nepotřebujeme. Dejte je někomu, komu přijdou vhod,“ řekla žena hospodského. Měla na sobě lepší oblečení než čtyři selky, které se podobně jako ona zdržovaly v klášterní krejčovské dílně. Předala Gregorii svázané kusy šatstva a čekala, že se za svůj dobrý čin setká s pochvalou a požehnáním.

Toto přání jí abatyše ráda splnila. Přežehnala ji křížem. „Pán s radostí shlíží na vaše skutky, bude na vás pamatovat, až se ocitnete před jeho soudnou stolicí.“ Žena poklekla a abatyše jí položila ruku na sehnutou hlavu. „Odejděte v pokoji, požehnání Páně bude po celou dobu s vámi, povede vás a bude vás chránit.“

„I před bestií?“ zeptala se žena váhavě. „Prosím, dejte mi požehnání i proti bestii.“

Selky, které netrpělivě čekaly, až přijdou na řadu, si vyměnily významné pohledy, daly hlavy dohromady a začaly si něco šeptat. Žádná z nich se už dlouho neodvážila nahlas promluvit o bytosti, kterou sice král prohlásil za mrtvou, ale královo prohlášení nikoho v kraji nezajímalo.

„Tu už lovci zastřelili. Můžeš…“

„Prosím, ctihodná abatyše,“ trvala žena na svém a prosebně uchopila lem tuniky. „Poskytněte mi ochranu Všemohoucího proti tomu ďáblovu

poslovi.“ Gregoria jí rezignovaně požehnala proti bestii, teprve potom žadatelka spokojeně vstala a vydechla úlevou. „Děkuji vám, ctihodná abatyše.“ Jakoby na rozloučenou přejela dlaní po hromádce šatstva, kterou odkázala Svatému Řehoři. „Nechť přinesou novýmu majiteli více štěstí.“

„Jak to myslíte?“ vyptávala se Gregoria.

„Myslím si, že toho ubohýho muže, kterýmu ty věci patřily… sežrala bestie,“ řekla manželka hospodského a podívala se na selky. „Přišel do našeho hostince právě v tý době, kdy se tu ta bestie prvně objevila. Jednoho dne se nevrátil zpátky do svýho pokoje, a jak tam ty věci nechal stát, tak tam zůstaly. Teďkonc můžou přijít k dobru nějaký jiný ubohý duši.“

Gregoria svraštila čelo. „Nikdo se na něho nevyptával?“

Žena pokrčila rameny. „Ne. Vypadal jako potulnej písař nebo některej z těch učenců, co se věčně někam plahočej a nabízej šlechticům svý služby.“ Uklonila se k dřevěnému kříži u boční stěny místnosti a vyšla ven. Znepokojené selky rychle předaly dary klášteru a pustily se za ní, protože když někdo dostal požehnání Páně proti bestii, bylo záhodno držet se v jeho blízkosti.

„Odejděte v pokoji!“ Gregoria složila ruce do klína. Přišlo jí vhod, že dnes už nemusí udělovat žádná další požehnání a že na nich selky výjimečně netrvaly. Měla za sebou perný den na poli – spolu s dalšími jeptiškami plela popínavý plevel, což je všechny stálo mnoho sil – a toužila po chvilce klidu.

Ruce i nohy měla zmožené únavou, přesto však v ní probudily šaty neznámého zmizelého muže jistou zvědavost. Rozložila prosté kalhoty, prsty přezkoumala kvalitu látky a zpracování. Poté sáhla po robustním kabátě, košilích a punčochách. Všechny pocházely z mistrovské dílny. To hovořilo ve prospěch domněnky, kterou hostinská vyslovila, že muž, který tu někde v Gévaudanu zmizel, nemohl být nějaký obyčejný, prostý muž bez prostředků. Ale proč se takový člověk spokojil s nápadně prostým střihem šatů a ubytoval se v obyčejném hostinci místo toho, aby si našel nocleh přiměřený jeho stavu?

Někdo zaklepal. Gregoria sebou trhla.

„Promiňte, ctihodná abatyše,“ pronesla žena v tmavočerveném oděvu, který by se hodil spíš do velkého města než do nejchudší části Gévaudanu. Pootevřela dveře, předklonila se do místnosti a rozhlížela se kolem sebe po dílně. Vlasy měla skryté pod čepcem, byly vidět jen kořínky u čela, ale i tak abatyše rozpoznala, že jsou úplně černé. „U brány mi řekli, že vás tu najdu. Promiňte mi, že jsem sem tak vnikla.“

Gregoria ženu neznala, ale její obličej jí až příliš nápadně připomínal někoho, koho viděla vyrůstat z dětských střevíčků do podoby mladé dívky. Ženin vzhled se podobal tomu, jak by vypadala Florence, kdyby jí bylo něco přes třicet. Zmateně odložila šaty na stůl. „Čím vám mohu pomoci?“

„Jmenuji se Louise Dumontová,“ řekla žena, vstoupila dovnitř a uklonila se. Vytáhla z kapsy nějaký sáček a položila ho na stůl. Ve váčku něco zacinkalo. „Přišla jsem sem, abych zaplatila výdaje za dívku, kterou nazýváte Florence.“ Nervózně polkla.

Gregoria tušila, co ženu přivedlo za ní až do kláštera, ale nijak na ni netlačila. Vzala do ruky váček s mincemi, přisunula ho k sobě a otevřela jej. Před očima se jí zalesklo zlato. „To je příliš mnoho,“ prohlásila a zvedla oči.

„To je na příští léta. Nevím, jestli ještě budu mít někdy možnost poslat ke Svatému Řehoři peníze.“ Opět polkla. „Ctihodná abatyše, chtěla bych ji vidět… Je tady? Moje… dcera?“

Gregoria se snažila ze ženiny tváře něco vyčíst. Louise Dumontová měla strach, neuvěřitelný strach. Ale z čeho? Nejdříve se o tom musela dovědět něco víc, teprve potom se mohla odvážit poslat svou schovanku na tak překvapivou schůzku. Jenom Pán věděl, jak děvče na takové setkání zareaguje! „Florence právě odpočívá po práci,“ pomohla si drobnou lží. „Kdybyste byla ochotná počkat, madame Dumontová, sestry vás mezitím zavedou do poutnické…“

„Ne, ne. To není třeba. Nemohu tu zůstat dlouho.“ Sevřela rty a sáhla do tašky, kterou nesla pod ramenem, a vytáhla z ní dopis. „Toto psaní je pro mou dceru. Ať si to přečte, jakmile se probudí. Jde o její budoucnost a ta může být lepší, než si kdy dokázala představit i v těch nejrůžovějších snech.“ Přisunula obálku ke Gregorii. „Jestli se toho kroku odváží.“

„Nechcete jí to říct sama?“

„Ne!“ bránila se madame Dumontová rychle, málem až zděšeně.

„Florence se mne určitě bude ptát, co má dělat.“ Gregoria si od návštěvnice vzala dopis.

Žena jí položila ruku na pravici. „Přečtěte si ho teprve tehdy, až vás o to má dcera požádá. *V žádném případě předtím.* Jakmile se s vámi dívka podělí o své znalosti, budete… budete ve stejném nebezpečí jako já.“ Hbitě se zvedla, polkla a pokusila se znovu ovládnout. „Věřte mi, myslím to s tím dítětem dobře. Jestli se odváží učinit onen krok, pošlete ji s dopisem do Saint-Alban na zámek hraběte de Morangiès.“ Pokřižovala se a odkráčela ke dveřím, při chůzi jí hlasitě klapaly podpatky bot, když dopadaly na prkna podlahy.

Gregorii se tento druh tajnůstkářství vůbec nezamlouval. Zvedla se ze židle. „Madame Dupontová, počkejte! Vysvětlete mi, o co tady vlastně jde a proč nemůžete počkat.“

„Pokusím se brzy vrátit. Potom si pořádně promluvíme.“ Návštěvnice zmizela ze dveří.

Gregoria poodešla ke dveřím a viděla, jak dáma spěšně vychází z brány. Před ní zahlédla tmavý kočár, který na dámu čekal. Jakmile se madame Dupontová posadila dovnitř, vůz se okamžitě rozjel.

Gregoria se nesmírně divila. Vrátila se dovnitř pohroužená do podivných myšlenek, odsunula dopis a mince stranou a neodvážila se porušit pečeť. Florence by si měla přečíst tyto řádky jako první. Prosila Boha, aby nebezpečí, o kterém její matka hovořila, nebylo ani zdaleka tak dramatické, jak se na první pohled zdálo.

Madame Dumontová přišla do kláštera za podivuhodných okolností a poprvé po všech těch letech se vyptávala na svou zavrženou dceru. Otázkou bylo, proč se v ní právě teď hnulo špatné svědomí.

Gregorii pálil na jazyku nespočet otázek. Každý v klášteře tušil, že Florence musí být nemanželskou dcerou nějakého šlechtice. Pravidelné platby tomu nasvědčovaly až příliš jednoznačně. Přitom Gregoria vycházela do poslední chvilky z předpokladu, že se jedná o nevýznamnou aféru prosté selské dívky. Pokud si její matka mohla dovolit takový kočár a takovou obrovskou sumu ve zlaťácích, muselo za tím nejspíš vězet něco jiného.

Pochybovala o tom, že by skutečné jméno oné dámy znělo madame Dupontová. Zmínka o obecně váženém hraběti de Morangiès naproti tomu nasvědčovala domněnce, že Florencina matka byla šlechtičnou, která byla starému generálovi alespoň po jistou dobu velice blízká. V době, kdy se Florence narodila, byl však hrabě již několik let ženatý s markýzou de Cháteuneuf-Randon. Nesmírně delikátní situace.

Gregoria se donutila přestat s nejrůznějšími spekulacemi a podsouvat hraběti věci protivící se svatým přikázáním. Protože neznala obsah dopisu a nevěděla, co si s ním dále počít, pokračovala v prohlídce odloženého šatstva.

Pokusila se podle velikosti šatů odhadnout, jak byl neznámý muž velký. *Rozhodně to nebyl žádný obr a neměl široká ramena. Tím bude mnohem snazší nalézt někoho jiného, kdo by mohl nové šaty nosit.* Gregoria poskládala šaty – a když skládala kabátec, všimla si, že pod podšívkou něco zašustilo. *Tajná kapsa na peníze, která by nám mohla do kasičky přinést pár dalších livrů?*

Gregoria pátrala po skrytém švu, našla ho u horního okraje podšívky a opatrně ho rozpárala. Po krátkém hledání vylovila zevnitř obálku z voskového papíru, v níž byl uschován malý lísteček.

Okamžitě rozeznala pečeť, vytištěnou pod latinsky psanými řádky. *Pečeť Svatého otce!* Celá zmatená se posadila a přečetla si, co stálo v dopise.

Katolickým biskupům ve Francii,

majitel tohoto dopisu jedná v zájmu blaha svaté katolické církve a je obdařen mimořádnou Boží milostí. Je nutné, abyste mu bez dalšího vyptávání neprodleně poskytli dle přáni ubytováni na neomezenou dobu, dále oděv, obuv a plat ve výši 100 livrů.

O majiteli tohoto dopisu se nesmí nikdo dovědět, veškerou pomoc je zapotřebí poskytnout potají tak, aby nevzbudila ničí pozornost. Nikde o něm nesmíte ztratit slovo, ani na veřejnosti, ani v rozhovoru s jinými představiteli svaté katolické církve.

Nedodržení tohoto pokynu nebude akceptováno a pro toho, kdo by se toho odvážil, bude mít velice závažné důsledky.

Klemens XIII.

Biskup římský, zástupce Ježíše Krista na zemi,

Servus servorum Dei et Pontifex Maximus

Gregoria spustila ruku s lístkem. *Co to má znamenat?* Neměla tušení, s jakým posláním se muž vydal na cesty, a dokonce ani když prohledala jeho šatstvo podruhé, tentokrát mnohem důkladněji, nenašla v něm nic, co by umožňovalo odhalit jeho identitu.

Možná nějaký jezuita, nebo ne? Dávalo by to smysl. Svatého otce všichni považovali za přítele Tovaryšstva Ježíšova, jak si říkali. Vždyť nedávno, v lednu loňského roku, vyhlášením *Apostolicum pascendi munus* slavnostně stvrdil existenci jezuitského řádu. Gregoria si pamatovala, že se kvůli tomu ozvalo z Francie a Španělska mnoho protestů. Jezuité, nesmírně oddaní papeži, byli podezříváni z různých piklů a spiknutí, a proto řada evropských vládců, mezi nimi i francouzský král, požadovala zrušení tohoto řádu. A v těchto bouřlivých dobách putoval Francií jeden člen Tovaryšstva s tajným posláním? Do oblasti, kde jste na všech místech mohli narazit na kamisardy, hugenotské vzbouřence?

Gregoria se pokusila uspořádat si myšlenky. Existovalo mnoho důvodů, proč tu ten muž mohl pobývat: od vyšetřování hugenotských vzbouřenců, vyšetřování některých duchovních kvůli nevázanému životu nebo

odklonění se od křesťanského učení až po plány na podněcování neklidu a nevole vůči francouzskému králi, který svým absolutistickým a především egoistickým a hříšným stylem vlády proti sobě nevyhnutelně vyvolával nespokojenost každého pravého křesťana.

Nebo snad poslal Svatý otec toho muže do Gévaudanu kvůli bestii?

To je příliš mnoho záhad na jeden den! Gregoria si s nimi přestala lámat hlavu. Místo toho se rozhodla, že se Řím musí dozvědět o nejistém osudu domnělého agenta. Zvedla se a zamířila do pracovny.

Nejdříve chtěla napsat biskupovi, potom si to rozmyslela a dospěla k jinému rozhodnutí. Jestliže se jednalo o papežského vyslance, měl by její dopis dojít bez zbytečného otálení rovnou Svatému otci. V papežově psaní bylo výslovně uvedeno, že existence muže má zůstat tajemstvím. Nebylo žádoucí, aby se o něm dovědělo hodně lidí.

Navíc se jí tím naskytla skvělá příležitost upozornit Svatou stolici na události v regionu, které nebraly konce. Svatý otec aspoň bude moci buď poslat dalšího pozorovatele, nebo přikročit k jiným opatřením. *Vylíčím, jaká utrpení ta zrůda lidem působí.*

Byl to velice smělý plán. Ona, prostá abatyše, bude psát zástupci Boha na zemi. Za normálních okolností bylo něco takového zcela nemyslitelné! *Ale kdy byly poměry v Gévaudanu naposledy normální?* položila si Gregoria v duchu otázku. Až do večera seděla nad dopisem a neúnavně ho znovu a znovu přepisovala, dokud nebyla s novými formulacemi vět spokojená. Opakovaně prokládala text dopisu úvahami, že se sice mnoho lidí v obavách vrátilo k víře v Boha, ale že strach nesmí být jedinou pohnutkou k tomu, aby se lidé modlili k Pánu. *U dalších,* psala, *existuje reálné nebezpečí, že od víry zcela odpadnou, protože v bestii spatřují vyslance dábla, který má podle všeho větší moc než Bůh, protože tu zrůdu nedokáže nikdo přemoci. V neposlední řadě představuje bestie trvalé nebezpečí pro poutníky putující Jakubovou cestou do Santiaga de Compostela. Pokud se Vám navzdory všem zprávám doposud nedoneslo o bestii nic k uším, Svatý otče, a nebyl to důvod, proč jste onoho muže vyslal do Gévaudanu, vroucně Vás prosím, abyste lidem v této pochmurné době přinesl svými slovy poselství světla.*

Gregoria podepsala dopis, složila ho do obálky, opatřila ji adresou a pečetí a položila před sebe na stůl.

Zamyšleně se na obálku zadívala.

Čím déle nad dopisem uvažovala, tím horší se jí tento nápad jevil. Ve své náboženské horlivosti ho málem okamžitě uskutečnila. Nejdříve ale bylo zapotřebí vyjasnit jednu věc, a to bylo už teď velice obtížné. Kdyby u

toho měl být navíc i papežský emisar, bylo by vše ještě mnohem obtížnější. V minulých týdnech zapojila do svého pátrání i Jeana Chastela, ačkoliv on sám o tom neměl sebemenší tušení.

Ne, ten dopis teď neodešlu. Odsunula dopis úplně na kraj desky stolu vedle dopisu adresovaného Florence. Ten tam ležel, jako by byl prokletý, a čekal, až si ho dívka jednoho dne konečně vyzvedne. *Zatím k tomu nedošlo.*

Gregoria zaslechla, jak se ke dveřím její pracovny blíží něčí kvapné kroky, pak se dveře bez předchozího zaklepání rozrazily a řádová sestra, vzrušením celá bez sebe, se vřítila dovnitř a divoce šermovala rukama. „Ctihodná abatyše, rychle pojďte se mnou! K Florence!“

Abatyše vyskočila. „Florence? Co je s ní?“

„Byla se projít a venku se střetla s bestií!“ vykřikla bledá žena a obrátila se ke dveřím.

Jak se jí jenom podařilo uniknout ze zamčeného pokoje ven? přemítala Gregoria a následovala sestru, která ji vedla k brance do kláštera, kde mezitím ostatní jeptišky položily schovanku na lavici. Z Florenciných šatů zbylo jen pár cárů, sestry zakryly dívčinu nahotu prostěradlem.

„Svatá matko Boží!“ Gregoria se posadila vedle ní a napjatě studovala duchem nepřítomnou tvář. Pohled Florenciných očí ji netečně míjel a strnule zíral někam do nekonečných dálav, dívka nic kolem sebe nevnímala. Třásla se po celém těle, jako by jí lomcovala zimnice, a ze zubožených zbytků šatů odkapávala špína a krev.

Abatyše po rychlé prohlídce s úlevou zjistila, že si její schovanka neodnesla ze setkání s bestií žádná viditelná zranění. S výjimkou několika škrábanců a drobných šrámů, způsobených pády a trním, neutrpěla žádnou tělesnou újmu. Doplatil však na to její duch.

„Ubohé dítě vidělo na vlastní oči, jak bestie roztrhala další oběť,“ vyprávěla jedna z jeptišek šeptem. „Lidé ji viděli, okamžitě vyrazili a začali po bestii pátrat. Na úpatí Montchauvetu objevili pozůstatky malého chlapce. Jmenoval se Jean Bergougnoux, bylo mu devět let a poznali ho jenom podle zbytků šatů. Jeho obličej a…“

„Buď zticha! Žvaníš jako upovídaná pradlena.“ Gregoria nechtěla o útoku bestie nic slyšet, obdobných historek kolovalo víc než dost. „Přineste sem horkou vodu,“ nařídila jedné z novicek. „Vyneseme ji nahoru do pokoje.“

Šest sester uchopilo Florence i s lavicí, zamířily s ní k domku, v němž bydlela matka představená, a vynesly ji po schodech nahoru do dívčina pokojíčku.

Gregoria odepnula od pasu svazek klíčů, zastrčila jeden z nich do zámku masivních dveří a zjistila, že je odemčeno. To neměla připustit. Byla to z její strany neodpustitelná nedbalost! „Rychle, položte ji na postel," nařídila a pak poslala jeptišky ven a do kaple, aby se modlily za uzdravení mladé ženy.

Svlékla z Florence zbytky šatů, opatrně ji omyla a přitom neustále pozorně sledovala, jestli dá její schovanka nějakým, byť sebemenším hnutím najevo, že se její duch zotavil z hrůzy, která se ho zmocnila při setkání s obávanou stvůrou a pohledu na mrtvé dítě. V jednom kuse drmolila modlitby – a nebyla si jistá, jestli mají modlitby ochránit mladou dívku, nebo ji samotnou.

Když nakonec přehodila přes Florence deku a chtěla jí opatrně rozčesat hnědé vlasy, otřásla se dívka hrůzou, s děsem v očích pohlédla na abatyši a okamžitě ji pevně chytila za ruku. „Bohu budiž vzdán dík! Byl to jenom sen!" Florence se nezadržitelně rozplakala, v slzách dala průchod svému zoufalství, ale pláč jí zároveň přinesl i úlevu. „Jenom sen, děsivý sen."

„Ano. Jenom sen." Gregoria ji k sobě přitiskla, na uklidněnou ji pohladila po vlasech a začala zpívat tichou ukolébavku. Na krutou pravdu a záhadný dopis její matky bude zítra času dost.

* * *

Jean zevnitř zavřel vrata stodoly a opřel se o ně zády. Hruď se mu rychle zvedala a klesala, neboť dlouhý běh bez chvilky odpočinku s těžkým nákladem na zádech ho značně vyčerpal. U nohou mu dřepěl Antoine, vedle něho se povalovala mušketa.

„Monsieur Chasteli, to bylo jen o vlásek, pokud si mohu dovolit něco poznamenat," supěl Malesky, který se vyčerpaně svalil do sena. Za ním, napůl schovaný mezi stébly, spočíval Pierre, kterého Moldavan prostě shodil do měkkého lože, místo aby ho opatrně složil ze zad a uložil na podlahu stodoly. „Tím jsem si pro dnešní večer poctivě vysloužil sklenici pořádného vína."

„To máte pravdu, monsieur," odpověděl Jean s mírným úšklebkem, zhluboka se nadechl a odvlekl Pierra k padacím dvířkům, vedoucím dolů do sklepa, z něhož oba bratři před několika hodinami uprchli. Trosky těžkých fošen, jimiž byla dvířka zabezpečena, ležely všude kolem. Když se Pierre s Antoinem proměnili v bestie, bez problémů si obrovskou silou prorazili cestu ven. V podobě bestie nabývali stále větší sílu.

„Budeme muset vymyslet něco lepšího,“ usuzoval Malesky s pohledem na rozdrcená prkna. „Třeba železnou mříž. A lepší pouta.“

„Rozhodně budeme něco takového potřebovat,“ souhlasil Jean, odvlekl s Moldavanovou pomocí Pierra dolů a připoutal ho řetězy ke stěně. Poté naložili stejným způsobem i s Antoinem.

Řetězů bylo dosud zapotřebí pouze za nocí, kdy měsíc dosahoval úplňku a kdy moc velké noční oběžnice neodolatelně nutila jeho syny k přeměně do podoby bestie a znásobila jejich nenávist a sílu. V té době se k nim nemohl nikdo přiblížit. Jean a Malesky slýchali vzteklé řádění, chraplavé štěkání a řinčení železa, pronikající zdmi sklepa. V obavách o syny se lesník jedenkrát odvážil sejít za jedné takové noci po schodech do katakomb. Ve sklepení se ocitl tváří v tvář Antoinovi, jehož tělo již nabralo podobu bestie. Čekal ho úděsný pohled. Stvůra stojící na zadních, strašlivé rudé oči, v nichž nebyla ani stopa lidskosti, pěnící tlama s černým chřtánem a vyceněnými tesáky. Bestie kolem sebe sekala dlouhými spáry, které ho nezasáhly jen proto, že jim v tom zabránily řetězy. Jeden letmý pohled postačil a Jeana se rázem zmocnila panika.

Malesky lesníkovi potvrdil, že člověk nedokáže jen tak potlačit strach ani v případě, když se s bestií setkává častěji. A Jeanovi ztěžovalo úlohu zoufalství zrozené z vědomí, že vyjící bestie jsou jeho vlastní synové.

Jean si Antoina pečlivě prohlédl. Odřený obličej se již zcela zahojil. Škrábance a podlitiny zmizely jako zázrakem – ovšem za tento zázrak nemohl děkovat křesťanskému bohu. Když lesník objevil zranění na paži, zarazil se. Okraje bodné rány zčernaly, jako kdyby se mladík o něco popálil. Na první pohled se zdálo, že tkáň kolem rány odumírá.

„Monsieur Malesky?“ přivolal k sobě Moldavana, ten vytáhl cvikr a s vědeckým zaujetím prozkoumával Antoniovu ránu.

„Byl zraněn stříbrem,“ zněl Moldavanův úsudek. „Je to velice úzká rána. To nemohl být žádný obyčejný nůž nebo dýka.“

„Udělala to Florence,“ zasténal Pierre. Zvedl hlavu a pozvolna nabýval vědomí. Ztratil však příliš mnoho krve, byl ještě velice zesláblý a nedokázal se zvednout. „Potkali jsme ji u mrtvoly toho chlapce. Florence měla u sebe stilet a tím se proti nám bránila.“

Malesky pokrčil obočí. „Ona bodla i vás, monsieur?“ vyptával se udiveně a Pierre přikývl. „To není možné, Vy se určitě mýlíte. Řezy vypadají jako…“ zarazil se uprostřed věty, poklekl vedle mladíka a znovu zkontroloval rány, které předtím ošetřil, tentokrát mnohem důkladněji. „Ne,“ prohlásil nakonec. „Buď měla u sebe dvě různé zbraně, nebo…“

„Monsieur Malesky, nebyl jsem v tu chvíli úplně při smyslech, ale viděl jsem ji přímo před sebou.“ Pierre neotřesitelně trval na svém a jeho neústupnost měla za následek, že Moldavan vytasil od opasku širokou stříbrnou dýku.

„Může vás to bolet, dokonce víc než jindy, monsieur,“ varoval mladíka, „ale věřte mi, je to zcela nezbytné!“ Přiložil Pierrovi špičku dýky k předloktí a jemně nařízl kůži.

Pierre jen mírně protáhl obličej.

„Copak jsme všichni byli tak pevně přesvědčení o tom, že jste loup-garou, že jsme neviděli znamení dokazující vaši nevinu?“ Malesky dal hlasitě najevo údiv a ještě jednou Pierrovi přiložil dýku na ruku. „Promiňte mi, že vás mučím, ale skoro se mi zdá, že už v tom sklepě nebudete muset zůstat.“ S těmito slovy zarazil Pierrovi stříbrnou dýku hluboko do paže, na šířku prstu. Pierre zaúpěl a pevně stiskl zuby. Malesky vytáhl zkrvavenou dýku ven a prohlížel si krev, která se ve svitu lampiček rudě leskla. A jinak… se nic nestalo.

„Při svaté matce Boží!“

Moldavan hbitě vstal a zopakoval svůj experiment na Antoinovi. Výsledek byl výrazně jiný.

Ačkoliv byl druhý syn Jeana Chastela až do této chvíle v bezvědomí, vytřeštil najednou oči, zelená barva zorniček doslova vzplála a přetavila se v temně rudou. Antoine pronikavě zaječel, přitiskl postiženou ruku k tělu a druhou se ohnal po útočníkovi. Dlouhé zaječení přešlo ve vzteklé vrčení, mladík sklonil hlavu a nenávistně se na Maleského zadíval. Moldavan před ním rychle odcouval dozadu a stoupl si vedle lesníka.

„Rozepněte Pierrrovi řetězy a hned zítra vyhledejte ranhojiče, aby ho vyléčil z té záhadné horečky,“ doporučil Jeanovi. „Pierre není žádný dlak.“

Jean se nechápavě zasmál, nedokázal uvěřit tomu, co právě slyšel. „A to mi říkáte až po takové době?“

„Nikdy jste mi nedovolil, abych jen náznakem zapochyboval o tom, jestli je Pierre vlkodlak, nebo ne,“ bránil se Malesky a zvedl dýku, na níž ulpěla Antoinova krev. Se syčením se pomalu měnila na hnědý škraloup. „Antoine k nim patří. Pierre ne.“

Jeanovi se oči zalily slzami. Popošel k Pierrovi, rozvzlykal se a vrhl se mu do náruče. Pevně ho k sobě přitiskl a postřehl, že obrovská úleva, kterou jeho syn právě pocítil, se i u něho projevuje mohutným proudem slz. Naproti tomu Antoine se nedokázal uklidnit, i v lidské podobě škubal řetězy, a kdyby to bylo jen trochu možné, okamžitě by se na všechny tři muže vrhl.

Vyšli nahoru, zakryli vchod do sklepa novými prkny a postavili na ně lesníkův malý vozík, aby je aspoň něčím zatížili a ztížili Antoinovi možnost úniku pomocí další překážky pro případ, že by řetězy praskly nebo kdyby je mladík vytrhl ze zdi.

Když došli do srubu, ošetřili Pierrovi bodné rány.

„Já to pořád ještě nedokážu pochopit," pronesl Pierre, zatímco mu Malesky jehlou a nití sešíval okraje rány. Rutina, s jakou to dělal, vedla oba Chastely k domněnce, že Moldavan již dříve v životě často používal jehlu právě k takovému účelu. „Já nejsem loup-garou, i když mě bestie toho dne zranila stejně jako mého bratra? A proč," stiskl zuby, když Moldavan narazil jehlou na citlivější místo v kůži, „jsem býval tak často celý od krve, když jsem přišel k sobě? Vždyť jsem pokaždé vypadal stejně jako Antoine."

„Monsieur Chasteli, povyprávějte mi naprosto přesně, co se tehdy vlastně stalo," požádal lesníka Malesky. Konečně se o boji s bestií dozvěděl úplně všechno, až do posledních podrobností. Tu a tam souhlasně přikyvoval. „Kdybych to věděl hned, bylo by mi to došlo mnohem dříve. Jedině vlkodlačí *kousnutí* tě promění v jednoho z nich. Když tě do hloubky zraní drápy, doprovázejí tyto rány kruté bolesti a zranění zpravidla způsobí smrt. Hojí se pomalu, leckdy se ani pořádně nezacelí, ale člověk se po nich nestává služebníkem pekla." Naposledy protáhl jehlu kůží, ukousl nit a zalil rány velkorysou dávkou koňaku, až překvapený Pierre znovu zanaříkal. „Tak, teď se to může hojit." Malesky přiložil láhev k ústům a dopil zbytek. „Zároveň z toho pro nás plyne ponaučení, že váš syn Antoine, monsieur Chasteli, je i ve zvířecí podobě dokonale schopen udržet myšlenky pohromadě. Chudáka Pierra z čiré zlomyslnosti donutil, aby uvěřil, že je také vlkodlak. Vždycky když Pierra schvátil jeden ze záchvatů jeho nemoci, rozmazal mu po obličeji a na šatech krev svých obětí." Vážně pohlédl na Jeana. „Loup-garou postupně ovládá vašeho syna víc a víc, až se z člověka, kterého jste znal, nakonec stane pouhý skrz naskrz zkažený vlk. Obávám se, že to pak už nebudeme moci nijak změnit."

„Ať mi řeknete to nebo ono, monsieur Malesky, já vám prostě musím věřit," poznamenal Jean zničeně. „Vy jste znalec, když jde o zvyky a vlastnosti těch zrůd. Ale sám dobře vím, že Antoine nikdy nebyl přátelský člověk, vždy ochotný pomoci druhému. Už dávno se u něho projevovaly temné sklony."

„A to z něho dělá jednoho z nejhorších vlkodlaků, protože zlo si s ním může snadno pohrávat." Malesky si sundal cvikr z kořene nosu a poklepal Pierrovi po rameni. „Monsieur, tak co, jak se cítíte?"

„Podivně,“ přiznal se Pierre. „Takže já sice nejsem vlkodlak, ale jsem nemocný a kvůli té nemoci dostávám horečku a ztrácím smysly, je to tak? Takže na tom nejsem o moc lépe.“ Slabě se pousmál. „Ale máte pravdu. Spadl mi kámen ze srdce. Byl tak těžký, že jsem si občas myslíval, že mě z povrchu zemského zažene až někam do hlubin pekla. Nyní mě omluvte…“ Pierre se zvedl a nejistým krokem zamířil ke dveřím světnice. „Prokletí ze mne jednou provždy spadlo,“ pronesl jakoby sám pro sebe. „A já teď můžu Florence…“ Rychle zmlkl a chtěl prchnout do postele, ale Jean pozorně poslouchal.

„*Florence?* Ty se s tou schovankou pořád ještě scházíš?“ vypěnil lesník vztekle. „Nechej ji na pokoji, ona se k tobě vůbec nehodí.“

„Proč, otče?“ Pierre se opřel o pec a otočil se k němu. „Proč se ke mně vůbec nehodí? Protože vyrůstala v klášteře?“

„Ona je… rozmazlená těmi jeptiškami.“ Jeanova námitka nepůsobila příliš přesvědčivě. „Nedokáže unést tíhu života v Gévaudanu, nemá dost sil a neumí nic z toho, co tady žena musí umět.“

„Mám pro tebe jednu novinku, otče.“ Jistota, že není loup-garou, dodávala Pierrovi křídla. Cítil se odvážný a dost silný na to, aby se otci svěřil se svými plány. „Jakmile tu bestii vyřídíme, odejdeme s Florence odsud pryč. Oba toto místo nenávidíme. Nic nám nenabízí. Chceme odejít na sever…“

„Takže ona už tě svými tlachy taky zkazila?“ vyjelo Jeanovi z úst, byl celý bez sebe. Udeřil pěstmi do stolu. „Co chcete na severu dělat?“

„Najdu si tam místo jako lesník a Florence bude učitelkou. Někde na vesnici nebo u nějakého šlechtice, anebo třeba v měšťanské rodině,“ odsekl Pierre vzdorně. „Nechci se o tom s tebou hádat, otče. Florence a já jsme se zaslíbili jeden druhému. Teď už nás *nic* nerozdělí.“

Jean se donutil zachovat rozvahu. „Uvidíme. Běž teď do postele, tvoje rány potřebují klid a ten nebudeš mít, když se budeš rozčilovat.“ Zvedl ruku na znamení, že končí debatu a Pierra propouští, a pak se obrátil k Maleskému. „Děkuji vám za vaše přispění, monsieur. Od této chvíle jsem navěky vaším dlužníkem. Kdybyste mne dnes, za rok nebo za deset let potřeboval, dejte mi vědět a já za vámi přijdu a pomohu vám se vším, co si budete přát.“ Napřáhl ruku a Moldavan ji pevně stiskl.

„Děkuji vám, monsieur Chastel, a zároveň vás ujišťuji, že si nikdy nedám tu námahu, abych vás zval na místa, kde se obvykle toulávám, když zrovna nejsem v Gévaudanu.“ Dveře do ložnice lesníkových synů zaklaply, Pierre odešel spát. „A pokud mi dovolíte jednu malou poznámku, monsieur, nechte syna, ať je po jeho.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Protože on to jinak učiní i bez vašeho souhlasu a oba dva vás to pak bude hrozně mrzet,“ odvětil Moldavan a nezakrytě zažíval. „Navrhuji, abychom zítra navštívili Svatého Řehoře a požádali ctihodnou abatyši, aby se podívala na Pierrovu horečku.“ Malesky tušil, že se ve vzduchu vznáší rychlé odmítnutí, proto kvapně dodal ještě jedno vysvětlení, po němž Jean nemohl krátkou návštěvu kláštera odmítnout. „Pokud se někdo vyzná v léčení záhadných nemocí, tak právě jeptišky. Navíc se znovu uvidíte se ctihodnou abatyší a…“

„Já ji nechci vidět.“ Jean mu překotně skočil do řeči, cítil, jak celý zrudnul. „Jak vás jen napadlo podsouvat mi myšlenku, že bych…“

Malesky se na něho udiveně podíval. „*Já* vám nic nepodsouvám, monsieur. Šlo mi jenom o to, že byste si měl s abatyší promluvit o možném svazku mezi její schovankou a vaším synem. Ale jak se zdá, existují i jisté, a to úplně jiné věci, které by bylo záhodno vyjasnit.“ Mnohomluvně se mu podíval do očí a zmizel v komůrce, aby si odpočinul na Antoinově prázdné posteli.

Mé vlastní špatné svědomí mě prozradilo. Jean zůstal sedět, uvolnil si sepnuté dlouhé bílé vlasy a přitáhl si k ruce láhev červeného vína. Nalil si skleničku, zvedl ji ke stropu a trochu upil. *Na to, že na jednoho z mých synů nedopadla kletba té bestie a aby se brzy zbavil i prokletí té klášterní schovanky. Kéž by včas přišel k rozumu.* Před očima se mu objevila Gregoriina tvář. *A kéž bych i já přišel k rozumu.*

XXVI.
KAPITOLA

Německo, Mnichov, 21. listopad 2004, 15.48 hodin

„Co teď budeme dělat?“ Lena seděla naproti Erikovi v malém hotelovém pokojíčku. Z Chorvatska se jim podařilo odjet bez jakýchkoliv problémů. Pilot je vrtulníkem dopravil do Budapešti a odtamtud letěli boeingem – první třídou – přes Vídeň až do Mnichova.

Eric držel v ruce starý flakón, který před hodinou vyzvedl z bankovního trezoru. Spolu s drobounkým lístkem, francouzsky psanou poznámkou z 18. století, to byly dva kousky naděje. Pro případ, že by se odněkud vynořili ozbrojení protivníci, se rychle vybavil zbraněmi. Mít několik skladů s doplňkovými zásobami bylo pro lovce absolutní povinností.

„Zajedeme za tvým známým do Homburgu a požádáme ho, aby analyzoval tvou krev a tuhle substanci.“ Postavil flakón na stůl a podíval se do kufru. Něco se v něm zalesklo. „To jsem našel v lese, když jsem se snažil ulovit bestii.“ Bezmyšlenkovitě zevnitř vylovil řetízek s propiskou a hodil ho Leně. Příliš pozdě si uvědomil, že to nebyl dobrý nápad. „Leno, nesahej na to!“

Žena však mezitím řetízek zachytila.

Ozvalo se zasyčení.

Lena vyjekla, zavrčela a pustila šperk na zem. „Do prdele… je ze stříbra!“ procedila mezi zuby. Umínila si, že na sobě nesmí dát znát, že cítí hrůzu a bolest. „Ten řetízek patří k nějakému růženci, jestli jsem se dívala správně.“

Eric nakrabatil čelo. „Ano. Utržený růženec, na kterém cítím kadidlo. Je to všechno pořád zamotanější.“

„Zdá se mi, že za tou bestií vyrazilo hned několik různých skupin najednou,“ prohodila Lena a masírovala si popálené místo. Jako malé rudé tečky se jí na kůži jasně vyjímaly otisky perel a nesnesitelně pálily.

Mnohem hůř než jakékoliv říznutí, v životě ji tak nic nebolelo. „Co to má znamenat, Eriku?“

„Kdybych to věděl, byl bych o pořádný kus dál,“ odsekl s nechtěným sarkasmem. Předklonil se, zvedl řetízek a položil ho na stůl, potom si sundal rukavice a zmizel v koupelně. Musel se osprchovat a spláchnout ze sebe vzpomínky na nedávnou porážku.

Eric si důkladně obhlížel paži. Teď už nic nenaznačovalo, že si z nedávného souboje odnesl škaredou ránu, kost a hladká kůže byly zase pevné, stejně jako dřív.

Z růžice proudila horká voda. Eric stál přímo pod hřejivým proudem, když se rozhrnul závěs sprchového kouta a Lena tam přišla za ním. Okamžitě ho vášnivě, toužebně políbila, přitiskla ho ke stěně a svůdně se o něho otírala.

Pocity porážky, marných úvah a starostí byly rázem odplaveny. Eric nedokázal bojovat proti probuzené touze – a ani to neměl v úmyslu. Penis se mu okamžitě vztyčil a tlačil se jí mezi stehna. Lena se jednou nohou opřela o hranu sprchového koutu, aby do ní snáze vklouzl.

Vlkodlak, který v ní již několik dní dřímal a těšil se na první úplněk, začínal měnit ženino chování. Stávala se mnohem nespoutanější, čím dál bezuzdnější. Provokovala ho, pomocí obratných pohybů se jí podařilo, že mu z ní penis stále vy klouzával ven, a dráždi vou hru doprovázela škádlivým, drsným smíchem.

Nakonec dosáhla svého. Eric ji hrubě popadl za ramena, otočil a přitiskl hrudí ke studeným kachličkám. Lena se jedním dechem smála i slastně sténala, Eric ji uchopil za boky a prudce do ní vnikl. Ženina divokost se přenesla i na něho. Stačilo málo a stejně jako ona se úplně přestal ovládat. V extázi strhli závěs z úchytů, a když se Lena oběma rukama opřela o chromované madlo, jak ji Eric zezadu šukal, vytrhli ze zdi i oba šrouby.

Vyvrcholení dosáhli oba současně. Neprojevilo se tupým, potlačovaným sténáním, ale pradávným zaryčením, v němž nebyl sebemenší náznak civilizace. Erikovi se v jednu chvíli mihlo hlavou, že zapomněl na kondom. Ale poprvé v životě mu to bylo úplně jedno.

Vyčerpaně klesli na podlahu sprchy a užívali si přetrvávajícího pocitu štěstí a teplého bušení vodních kapek na kůži. Láskyplně se hladili a líbali. Lena si uvědomila, jak bezuzdně se milovali, a skutečně se zastyděla a zrudla v tváři. „Bylo to krásné, ale… neskutečné. Jako by mě ovládal někdo jiný,“ pronesla tiše.

Eric přikývl. Uklidňoval se, koncentroval se na to, aby se konečně díval jinam než na ženina svůdná ňadra. Pudy byly neodolatelně nakažlivé.

Erikovi uvízla v hlavě fixní idea. Vstal, vzal si ručník a otíral se, zatímco kráčel nahý do pokoje. Zavolal na letiště v Plitvici a požádal, ať ho spojí se službou na odbavování letů.

„Promiňte, že vás obtěžuji," pronesl lámanou angličtinou s napodobeným španělským přízvukem. „Ale našel jsem tu část růžence, opravdu pěkný kousek. Nevšiml jste si náhodou, komu by mohl patřit? Neměl ho třeba někdo kolem krku jako šperk?" Dal muži u telefonu číslo svého mobilu. „Zavolejte mi, kdybyste mi mohl nějak pomoci. Děkuji." Obdobný vzkaz zanechal i u turistického informačního centra a u správy parku. Poté si u pokojové služby objednal bohaté jídlo – dokázal si představit, že Lena mezitím musela dostat obrovský hlad. Mlčky jedli a vyčkávali.

Eric vzal ubrousek, uchopil kousek růžence a pečlivě ho ubrouskem vyleštil. Objevila se na něm jemná rytina. „Vypadá to jako latina, ale jsou tu jen útržky, a navíc hrozně malé, nedají se přečíst. Nedávají smysl," konstatoval Eric frustrovaně.

„Určitě to nebude nic mimořádného. Možná Ave Maria," tipovala Lena, která se před chvílí oblékla. Najednou jí více chutnal chléb se šunkou a masem. Marmeláda a džem byly, jak se zdálo, pasé. Eric změnu postřehl, ale nic na ni neříkal.

Zazvonil mu mobil. „Haló, pane Loyolo. Vy jste našel kousek růžence, jestli se nemýlím, že ano?" uslyšel vstřícný ženský hlas. „Tady je Misczicová z turistického informačního střediska Plitvice. Pověděla mi o vás jedna kolegyně. Napadlo mě…" chvilku něco nahlas předčítala, její hlas zněl nepřítomně a pak se vrátil, „…že jsem před několika dny měla u přepážky jeptišku. Vyptávala se mě, kde může přenocovat. Jestli ten růženec, co jste našel, patřil opravdu jí, to samozřejmě nevím, ale mohl by to být slibný začátek, ne?" Uvedla mu jméno hotelu, který jeptišce doporučila.

„Děkuji. Velice jste mi pomohla," poděkoval jí Eric a odložil telefon. „Možná jsme za jistých okolností narazili na stopu," řekl Leně, která se rozhodla, že si vlasy nebude ničím spoutávat. Nechávala si je jen tak uschnout, najednou už ani nenosila podprsenku, podle všeho se u ní vyvinula nechuť vůči všemu, co ji nějakým způsobem svazovalo. Dávala najevo, že se v rozhalené košili cítí nesmírně dobře. Vypadala zatraceně atraktivně. Vyzařovala z ní energie, jakou u žen jen málokdy zaznamenal. Jenže většinu takových, které jí oplývaly, sám zabil. To je osud bestií. Tentokrát však tomu bylo jinak. Jediný pohled do ženiných zelených očí stačil, okamžitě pocítil žádostivost, touhu… a lásku. „Nejdříve pojedeme

do Homburgu a dáme tvému známému ty vzorky k analýze, pak se zase vrátíme do Chorvatska.“ Natáhl si kožené kalhoty, nasoukal se do černého pulovru a přehodil přes sebe lesklý kožený kabát. Svůj pracovní oblek přímo miloval. Vysoké bílé boty a bílé kožené lakované rukavice dokreslovaly jeho typický obraz. Pé devítku zastrčil do pouzdra pod ramenem, nová stříbrná dýka přišla do pochvy připevněné k předloktí. „Nejdříve najdeme a zabijeme tu bestii. Pak navštívíme pár jeptišek.“

„Jeptišek?“

„Ano. Nevím, po čem pátraly tak blízko té bestie, ale já na to přijdu.“ Eric zabalil flakón do obalu na zásilky určené pro leteckou přepravu, omotal ho umělohmotnou fólií a vložil do pevného kartonu. Starou poznámku rovněž důkladně zabalil, této svým způsobem naprosto jedinečné zásilce se nesmělo nic přihodit.

„My na to přijdeme,“ upřesnila Lena.

Potřásl hlavou. „To není dobrý nápad.“

„Možná že ne.“ Do tváře se jí vloudil vlčí úsměv. „Ale doprovodím tě až do Chorvatska, chci té zrůdě, které za všechno vděčím, nakopat prdel.“

Eric ji pro tentokrát nechal, ať si myslí, že s ním pojede. Zatelefonoval na letiště, zamluvil letenky a všechno bylo v mžiku zařízeno. Otočil se k Leně. „Můžeme jet?“

Žena přikývla a dopila kávu. „Jak dlouho budeme na cestě?“

„Do Homburgu? Čtyři hodiny. Když všechno půjde jako po másle, tři a půl.“

„Sněží, Eriku.“

„Můj Cayenne se už těší, až bude objíždět ucpané cesty,“ opáčil s úšklebkem. „Přece znáš můj GPS systém, ne?“

„Pamatuji si na něho.“ Usmála se.

Popadl balíček. „Dala jsi už tomu svému známému na univerzitě vědět?“

Lena přikývla a přehodila si přes sebe béžový vlněný kabát, nasadila kapuci a posbírala věci. „Mühlstein sedí nad nějakým výzkumným projektem a má laboratoř se všemi báječnými přístroji pouze pro sebe.“

Vzal jí kufr a otevřel dveře. Chodba byla prázdná. „Co myslíš, kolik času bude na tu analýzu potřebovat?“ Vyšel ven a společně zamířili do podzemní garáže, kde špinavé porsche čekalo na chvíli, kdy se bude prohánět po silnicích, cestách a městských parcích.

„Je rychlý,“ uklidňovala ho Lena při nastupování. Kufr přistál na zadním sedadle.

Eric by si přál, aby co nejrychleji dostal jasnou odpověď, protože úplněk se neúprosně blížil. Doufal, že se mu podaří zabránit Lenině první přeměně, tato naděje však pozvolna odumírala. V tom malém městečku v Sársku se bude muset poohlédnout po vhodném úkrytu stranou všech lidských obydlí, kde bude moci křičet, ryčet a výt. Nebo jí nasadí infúzi a napumpuje do ní tři gramy kyseliny gama-hydromáselné. Každých pár hodin jednu dávku ilegální drogy, která vlkodlaky dokonale uspí, a Lena ty tři dny a noci přečká v klidu. Z vlastní zkušenosti věděl, že to funguje. Případně se mu tím naskytne možnost, jak jí zabránit, aby ho doprovázela do Chorvatska. V boji by pro něho představovala jen přítěž.

Terénní vůz spokojeně zabručel, když motor nastartoval. Několika cestami se dostali až k dálničnímu přivaděči a dále směrem na Sársko.

Krátkou dobu, než projeli kolem prvních dvou sjezdů z dálnice, dokázala Lena mlčet, pak už to nevydržela. „Bolí to?“

„Co přesně?“

„Přeměna ve vlka. Něco takového znám jenom z hororových filmů.“ Otřásla se. „Vždycky to v nich tak odporně praská a skřípe, lidé se kroutí a křičí.“ Zelené oči se k němu obrátily. „Vypadá to tak i ve skutečnosti?“

„Přeměny, u kterých jsem byl, vždy proběhly velice rychle.“ Snažil se ji zbavit strachu. Pravdu brzy pozná na vlastním těle.

„A potom?“ Dívala se před sebe na vozovku. „Co si člověk myslí, když je vlk? Co všechno slyší a cítí?“

Erikovi se vůbec nezamlouvalo, že v jejím hlase postřehl náznak zvědavosti. „Co myslíš? Já bych řekl: *hlad, zabíjet.* Potom *žrát*, a když je někde blízko ještě nějaký jiný vlkodlak, tak zřejmě taky *šoustat.*“ Záměrně to vyslovil tak tvrdě a opovržlivě, aby její tajné nadšení nemohlo narůstat, k tomu nesměla dostat sebemenší příležitost. „Ani na chvíli nebudeš mít nad sebou kontrolu. Já jsem… mluvil s několika dlaky. Většina z nich si první přeměnu vůbec nepamatovala. Druhého dne ráno se někde probudili, byli nazí a v prvním okamžiku si mysleli, že zešíleli.“ Viděl, jak se na sedadle hroutí. „Leno, je mi to opravdu líto – ale musíš pochopit, že na takové formě existence není nic dobrého. Staneš se nástrojem temnoty, ničím jiným. Přednosti, které jsou s takovým životem spojeny, se snaží zamaskovat pravou podstatu věci. A ta je bestiální.“

Lena nemlčela dlouho. „Je zvláštní, kolika věcí si my lidé nevšimneme,“ prohodila zamyšleně. „Od té doby, co mě ta potvora kousla, prožívám všechno kolem sebe nějak… intenzivněji. *Více cítím.* Vnímám pachy věcí a lidí ještě dřív, než je vidím. Vůně mi jakoby samy vyvstávají přímo před očima a dokážu je zřetelně rozlišovat. Jsem impulzivnější než

dřív a…“ Hledala správná slova, aby jimi dokázala vyjádřit, co cítí. „Proč jsou dlaci samotáři?“ přeskočila nečekaně na jiné téma.

„Proč se na to ptáš *mě*?“ zeptal se Eric zmateně. „Ty jsi přece socioložka.“

„Jsem. Ale s tímhle druhem nemám žádné zkušenosti.“ Zasmála se. „Právě jsem si uvědomila, že ještě musí dostat nějaké přesné vědecké pojmenování. Například *lupus hominem anthrophagus*.“

„Všichni nejsou samotáři,“ poznamenal Eric. „Bestie, kterou honíme, se v minulosti několikrát pokusila vytvořit si něco jako rodinu, ale zatím jí v tom vždycky někdo včas zabránil.“

Lena si udělala pohodlí, natáhla nohy a pozorovala zasněženou krajinu. „Rozumím. Chovají se spíše jako zvířata, vyhnaná ze smečky.“ Povzdechla si. „Řekla bych, že je to způsobeno pocitem nadřazenosti. Protože jsou lepší než ostatní nebo se aspoň považují za silnější a nikoho vedle sebe nestrpí.“ Lena vylovila z kabelky blok a tužku. Dlouho listovala, než našla prázdnou stránku, zřejmě si o dlacích dělala velice obšírné poznámky. „Bojují mezi sebou navzájem?“

Eric pokrčil rameny. „To nedokážu říct.“

„Možná když si jeden druhému lezou do zelí,“ přemítala Lena nahlas. „Protože jich je tolik druhů, není nepravděpodobné, že mezi nimi dochází ke konfrontacím.“

Eric mlčel. Čím více odpovědí jí poskytl, tím více toho chtěla vědět. Postupně ji vlkodlaci začínali víc a víc fascinovat, a to nemohlo vést k ničemu dobrému. V tichosti urazili zbývající kilometry do Homburgu. Lena psala, Eric řídil a porsche letělo po dálnici, tachometr se pohyboval někde za hranicí dvou set kilometrů za hodinu.

* * *

Pozdě večer vjeli do areálu univerzitní kliniky a vyhledali budovu, v níž pracoval Lenin známý.

Během jízdy si Eric díky hustému provozu nevšiml, že je sleduje nějaký vůz. V areálu však touto dobou vládl jen mizivý provoz a každé auto na sebe okamžitě přitáhlo pozornost. Tak ji na sebe upoutal i antracitově zbarvený BMW kombi, který se snažil nejet jim příliš těsně v patách, musel však jet dost blízko za nimi, aby je neztratil ve spleti silnic.

„Pevně se drž,“ upozornil Lenu Eric a podíval se do zpětného zrcátka. Ve voze za nimi rozeznal tři postavy. Jak se zdálo, seděli v něm samí muži.

„Já je na chvíli setřesu, ty vyskočíš a poběžíš ke svému známému. Já mezitím pojedu dál a pěkně si naše pronásledovatele podám. Potom přijdu za vámi do laboratoře.“

Lena vycenila zuby. „Nemám ti pomoct?“ zeptala se bojovně. „Mohla bych…“

Bez zbytečných řečí přidal plyn. Cayenne zavyl, udělal skok vpřed, zprudka vyrazil do nejbližší zatáčky a řítil se úzkou, strmou cestou dolů.

BMW přijalo výzvu. *Rallye Universitaire* začala.

Ukázalo se, že areál Univerzitní kliniky bohatě oplývá zatáčkami, cestičky vedle hlavní spojovací osy mezi klinikami byly úzké, akorát tak na šířku auta, a hustý les kolem nich Erikovi neumožnil opustit asfalt a vjet do terénu.

Jednosměrky Erika nezajímaly, ačkoliv jich tam bylo plno. Jeho bezohledný, přesto však velice zručný styl jízdy přinesl očekávaný efekt. Bavorák za nimi brzy zaostal tak daleko, že Lena mohla nepozorovaně vystoupit. Popadla balíček, vášnivě Erika políbila a ukryla se za orientační tabulí, zatímco porsche pádilo dál.

Eric si mezitím na GPS naladil orientační plán areálu a rychlými pohledy na displej vyhledával vhodné místo, kde by mohl pronásledovatele přepadnout ze zálohy. Obora u přistávací plochy pro vrtulníky se jevila jako naprosto perfektní.

Eric hnal Cayenne nahoru k oboře, zabočil na štěrkovou cestu a vřítil se rovnou do lesa. Světlomety BMW se sice zmenšily, pronásledovatelé mu však byli stále v patách. Eric vypnul vlastní světla a jel ve svitu blížícího se úplňku hlouběji do lesa, až před vchodem do obory objevil malou mýtinku, kde obvykle parkovala auta. Tvrdě strhl porsche stranou a zastavil, natočený bokem k příjezdové cestě.

Eric vytáhl z bočního obložení vozu brokovnici, otevřel dvířka pro řidiče i spolujezdce a skočil dozadu do kufru vozidla. Číhal.

XXVII. KAPITOLA

1. říjen 1766, okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře

„Jak jste sám potvrdil, měla má bylinková směs v minulých měsících dobré účinky.“ Abatyše se na chvíli zamyšleně zadívala do malého lněného pytlíku, který právě chtěla Jeanu Chastelovi dát, potom ho položila stranou. „Baldrián, který je v ní obsažen, ho zbavil neklidu. Kopřivy působí proti jedu, který má v krvi a způsobuje horečky. A přesto ještě není úplně uzdravený. Takže budeme muset nasadit nějaký silnější prostředek. Jeho příprava je obtížná a nákladná, ale v účincích ho sotva co překoná.“ Ze skříně za zády vzala malou lahvičku. „To je esence z petrklíče, baldriánu a dračího kořene, smíchaná s rozmarýnem.“

„Kolik mě to bude stát?“

„Nic, monsieur Chasteli. Naším úkolem je pomáhat lidem, kteří trpí. A jak mi Pierre prozradil, on těmi svými záchvaty nesmíme trpí.“

„Kdy vám to prozradil? Zakázal jsem mu chodit ke Svatému Řehoři a scházet se s Florence.“ Jean cítil, jak v něm kypí vztek. Nebyl však namířen proti Gregorii. K ní pociťoval stejně jako předtím nesmírnou náklonnost. Ani Bůh, ani ďábel mu neprokázali laskavost a nezbavili ho jí. Oba dva se tím zřejmě nesmírně bavili.

Nepodařilo se mu ujasnit si, k čemu se vlastně ten jeho podivný vztek vztahuje. Navíc se neustále trápil tím, že se jim nepodařilo bestii najít a zlikvidovat, a věčná nespokojenost jejich situaci rovněž v ničem nepomáhala. Bez krve bestie neměli naději, že se jim podaří zbavit postiženého syna jeho prokletého údělu.

Od onoho jarního dne zůstával Antoine bez jediné výjimky neustále ve sklepě stodoly. Byl připoután pěti řetězy a musel se smířit s osudem. Jednou to zvládal lépe, jindy hůře. Někdy ve vlčí podobě příšerně řádil a museli ho silnými uklidňujícími prostředky uspat, jindy seděl na troskách

pryčny, kterou před chvílí rozbil, zoufale a srdceryvně plakal a prosil, aby ho zastřelili nebo okamžitě pustili ven.

Malesky, Pierre a Jean neučinili ani jedno, ani druhé. Věčně procházeli vřesovišti a loukami zeleného Gévaudanu, míjeli žulová skaliska, pátrali ve strží v okolí tří hor, ve žlutozelených polích porostlých kručinkou, stinných listnatých i jehličnatých lesích, ale nikde nenacházeli stopu zrůdy znamenající smrt, zároveň však i osvobození.

Přitom bez ustání naráželi na lovecké oddíly mladého markýze d'Apchera, který si předsevzal, že lidi bestie zbaví. Lidé za to mladého šlechtice milovali. Pro oba Chastely a Maleského ovšem mladíkova snaha znamenala nemilé soupeření.

Bestie v tomto roce udeřila a roztrhala lidi pouze pětkrát. Ačkoliv byl počet nenahlášených mrtvých na jaře, v létě a v prvních týdnech podzimu nepochybně vyšší než toto číslo, přece jen zavládlo v Gévaudanu, Vivarais, v Cevenne a Auvergne něco jako úleva. Bestie přestala být tak žravá jako dřív.

Malesky se domníval, že si někde našla jeskyni, aby tam přivedla na svět mláďata a mohla je krmit a chránit. To lidem přineslo klamný klid, milosrdnou lhůtu předtím, než se potomstvo bestie vyhrne do světa. Hladové, prahnoucí po krvi, šířící kolem sebe smrt mnohem častěji než kdykoliv předtím.

„Ale ona je stále ještě tady, že?" zaslechl Jean, jak se ho Gregoria ptá. Jak dokázal usoudit z tónu, jímž byl dotaz položen, nebyl to její první pokus vymámit na něm odpověď.

„Ano, určitě je ještě tady. Vaše modlitby a zbožná přání ji nezaplašily," odsekl stroze a uchopil lahvičku. „Vy jste uhodla, na co myslím?"

„Podle toho, jak jste se tvářil, to bylo snadné. Ale řekněte mi, viděl ještě někdy někdo tu bestii živou, nebo jenom nacházeli těla nešťastníků?" Křečovitě se usmála pod černým závojem. „Není možné, že by někam odešla a na jejím místě začal řádit nějaký vlk?"

„Ne. Neoddávejte se klamným nadějím. Ještě je někde tady v lesích. Číhá a hezky se baví. Ukolébává lidi v pocitu jistoty, aby přestali být ostražití. Pak začne znovu žrát, více než v minulých letech." Zamlčel před abatyší, co si myslí Malesky, totiž že bestie porodila mláďata a vyhledala si bezpečnou jeskyni, aby odtamtud mohla znovu začít s řáděním, jakmile její potomci přestanou být slepí a bezbranní. Jestli se v mladých probudí chuť na maso, zbarví se země v kraji do ruda, bude zalita lidskou a zvířecí krví. „Kdy u ní byl naposledy?" změnil Jean téma hovoru.

Gregoria okamžitě věděla, koho má na mysli. „Nevím přesně. Mohlo to být tak před měsícem. Tu a tam se spolu baví a já dávám pozor, aby se nestalo něco víc. Tím si můžete být jistý, monsieur Chasteli. Ve zdech Svatého Řehoře není místo na hřích."

„A vy jste pořád ještě nepodnikla nic proti tomu, že si vaše schovanka a můj syn slíbili, že se vezmou?"

Gregoria se předklonila, rukou sevřela křížek, visící jí na hrudi. „Monsieur Chasteli, Pierre je velice milý mladík. V tomto našem zkaženém, bezbožném světě je takových jako on velice málo. Není bohatý, ale to pro mne není podstatné. Skutečnost, že se Florence a váš syn navzdory všem okolnostem pořád ještě milují, ačkoliv se nevidí častěji než několikrát za rok, mi dokazuje, že o upřímnosti jejich náklonnosti nelze pochybovat. Jejich láska překonala dokonce i úděsné události na počátku jara." Uchopila ho za ruku a stiskla ji. „Oba mají můj souhlas, monsieur, a prosím vás, dejte jim i vy své požehnání, jakmile bude bestie po smrti."

Jean pohlédl nejprve na svou ruku, potom na pevné, a přesto velice štíhlé prsty, které mu objímaly pravici, a po zádech mu projelo zamrazení. Vyvolal ho dotyk ženy, pro kterou bušilo jeho srdce. Nemohl jinak, zvednul levici a položil ji na její prsty.

Gregoria mu dovolila, aby to udělal. Už před drahnou dobou si musela přiznat, že její duše netouží pouze po Boží milosti, ale i po blízkosti tohoto svérázného, poctivého muže, který vložil upřímnost do vínku i svému synovi Pierrovi. U Antoina musel nejspíš vstoupit do hry sám ďábel.

Ale přesto – něco takového se nesmělo stát! „Monsieur," pronesla vážně, „opětovně vás prosím – buďte mi přítelem, ničím víc." Vyhledala pohled Jeanových hnědých očí. „Věřte mi, kdybych byla…" Druhou rukou sevřela křížek tak pevně, až ji to zabolelo, a cítila, jak se jí hrany kříže boří do kůže. Po dlani jí kapala teplá krev.

Právě ve chvíli, když si myslela, že přemohla ďáblovo pokušení, se Jean předklonil a ukradl jí ze rtů dlouhý polibek.

Zavřela oči, užívala si vroucího dotyku a pocitu blaha, jaký už mnoho let nepocítila. Potom však poslechla hlas svědomí, šeptající jí *ty hříšná*, a ucouvla. „Jeane," pronesla chvějícím se hlasem, víčka stále ještě zavřená, „Ne! To, co děláme, přivádí mě i tebe do hlubin samotného pekla."

„Proč?" opáčil lesník hrubě. Do hlasu se mu vloudilo vzrušení. „Protože se řídíme svými city? Copak není pravda, že Bůh lidi sbližuje? Věřící člověk by mohl říct, že to je vůle Boží, abychom my dva k sobě našli cestu. Gregorie, Bůh možná chce, abys opustila Svatého Řehoře…"

„Ne!“ prohlásila abatyše tiše a doširoka rozevřela šedohnědé oči. „Já jsem sebe i své tělo zasvětila Bohu.“

Jean se zvedl. Dlouze se na ni zadíval a do oči se mu vloudila tvrdost. „Já… teď už chápu, proč mám dát Florence a Pierrovi souhlas, aby se mohli vzít,“ řekl. „Považuješ jejich spojení za náhražku za naše nenaplněná přání, nemám pravdu?“

„Tak to není,“ odporovala Gregoria bez váhání. „Ti dva se milují, o tom není pochyb.“

„A co bude s námi?“ vyptával se jí zachmuřeně. „Víš, jaké city k tobě chovám. Myslel jsem si, že už nikdy nic takového nezažiju. Ale teď jsem znovu zamilovaný a je mi jedno, že žena, kterou miluji, patří církvi! Ty jsi mne přivedla k tomu, abych zapomněl na všechny výhrady, které jsem kdy měl. Tento polibek mi ukázal, jak moc my dva po sobě toužíme. Gregorie, možná je to dar Boží! Opravdu chceš, abychom ho zapřeli?“

„To je jen chtíč našeho těla,“ oponovala mu, zvedla se a otočila se k němu zády, aby viděla z okna. „Teď jdi a dej svému synovi lék. Potřebuje ho.“

Gregoria slyšela, jak Jean kráčí ke dveřím, ty se otevřely a pak zase zavřely. Schody na schodišti zaúpěly, pak zapadly další dveře, viděla, jak prochází dvorem kolem domu pro hosty a dílničky ke vratům. Ani jednou se neotočil.

Dívala se za ním, dokud nevyšel z brány ven, pak si prohlédla rány na ruce, způsobené hranatým koncem krucifixu. Její krev zabarvila stříbrného spasitele doruda.

Co se se mnou děje? Co si mám jen počít?

Gregoria znovu sevřela křížek a stiskla prsty ještě pevněji, až jí krev stékala po celém předloktí.

Někdo zaklepal na dveře.

„Okamžik.“ Rychle stiskla rukou šátek, aby zastavila krvácení. „Vstupte.“

Do pokoje vstoupila jedna z jeptišek, pod paží náruč knih. Uviděla krev a zbledla.

„To nic není, sestro Magdaleno. Jen jsem se řízla,“ zalhala Gregoria. „Co mi přinášíš?“

Sestra položila knihy na stůl. „Čísla z krejčovny, ctihodná abatyše. V první polovině roku jsme pracovaly velmi dobře.“

Gregoria listovala nezraněnou rukou v prvním svazku a letmo přelétla čísla, aniž by jim plně rozuměla. Na to byla příliš rozrušená. Základy její víry a přísahy složené před Bohem se otřásaly pod náporem zcela

světských, lidských citů a hnutí mysli. Přitom si vždy namlouvala, jak je silná.

„Dostala jste už z Říma odpověď na dopis?“ zeptala se jeptiška tiše.

„Z Říma?“

„No, přece na ten dopis, už si nepamatujete? Ten, co ležel na psacím stole.“ Sestra Magdalena upadla do rozpaků. „Promiňte mi, že jsem ho odeslala tak pozdě, ale objevila jsem ho teprve náhodou mezi knihami o hospodaření, ctihodná abatyše. Promiňte mi mou nedbalost, že jsem se nepodívala pořádněji. Způsobila jsem tím opomenutím našemu klášteru nějakou škodu?“

Gregorii přelétl po zádech mrazivý záchvěv. Na dopis, který před půl rokem napsala, úplně zapomněla. Ve skutečnosti ho nechtěla poslat dřív, než bude bestie po smrti, aby jí zbylo dost času na uspořádání vlastních záležitostí, než dorazí nevyhnutelný papežský posel. „Nic zlého se nestalo,“ přiměla se k odpovědi. „Nebylo v něm nic důležitého, jen jedna bezvýznamná zpráva. Kdy jsi ho odeslala?“

„Před měsícem, ctihodná abatyše.“

Před měsícem! Gregorie se zmocnil strach. Svatý otec tedy dopis už dávno obdržel. Proč jí nikdo z Vatikánu neodepsal?

Znala znepokojivou odpověď: papež s určitostí vyslal do kraje nového tajného důvěrníka. Zamyšleně pohlédla z okna, jako kdyby mohla muže rozpoznat v davu poutníků na Jakubově cestě, kteří se právě zdržovali ve dvoře, a dokázala mu z rysů tváře vyčíst, s jakým posláním se vydal na cesty.

Její vlastní cíl se tím ocitl v nesmírném nebezpečí.

* * *

Florence měla radost, že může doprovázet jeptišky do Auvers. Abatyše ji prakticky ani na chvíli nespustila z očí a téměř neprodyšně jí omezila veškerou volnost pohybu. Návštěva vesnice, jejímž cílem byl prodej klášterních výrobků, představovala výjimku. Výjimku spojenou s celou řadou úkolů.

„Florence, narovnáš to, prosím?“ požádala ji sestra Martha a ukázala na tlusté klubko spředené vlny, které se převrátilo a hrozilo, že se z nahrubo obroušené desky stolu skutálí na zem.

„Hned to bude.“ Florence pospíchala ke stolu a zachránila vlnu před přistáním v blátě a špíně. Zvedla hlavu a podívala se na cestu. Lidé přicházeli prohlédnout si zboží, obchodovat a popovídat si.

Doufala, že ho dnes opět uvidí. Pierra. Když se zotavila z děsivého zážitku u Montchauvetu, všechno si vyříkali. Bylo jí neskonale líto, že ho stiletem zranila. Dokázala si to vysvětlit pouze tím, že v tu chvíli měla bezmezný strach. Nyní, když se dověděla o horečce, která jejího milého souží, si tím vysvětlovala i nepřítomný výraz, který měl Pierre tehdy ve tváři. Prominul jí, že ho bodla, a tisíckrát se jí omluvil za strach, který jí nahnal. Antoina od té doby už nikdy nepotkala, což pro ni byla nesmírná úleva.

„Přinesu nám trochu vody.“ Florence vzala kotlík a odešla s ním ke studni, která stála nedaleko jejich stánku.

Ochladilo se. Na vrcholcích hor ležel první sníh, vítr vháněl do lesů chlad. Zima začínala v Gévaudanu stále dřív. To byl další důvod, proč by měli z tohoto prokletého kousku království navždy odejít.

Chopila se skřípějící pumpy a supěla námahou. Průzračná ledová voda proudila s klokotáním do kotlíku. Dívala se, jak jí přibývá, a v duchu si kladla otázku, jak se asi na severu žije. Nebo u líbezné Loiry, kde stojí jeden zámeček vedle druhého. Tam by ráda žila, učila děti a užívala si společného života s Pierrem.

Myšlenka na společnou budoucnost však v sobě skrývala také jeden stín. Neboť jedno tajemství si Florence prozatím ponechala pro sebe, ačkoliv bezpečně věděla, že se s ním bude muset dříve nebo později milému svěřit. Od doby, kdy z dítěte dorostla v ženu, trpěla silným krvácením a bolestmi v podbřišku, které se mnohdy vystupňovaly do děsivých záchvatů šílenství. Přicházely a odcházely a Gregoria dělala všechno možné, aby ji ochránila a nedovolila jí, aby si v zuřivosti sama ublížila. Abatyšiny léčivé prostředky tlumily bolesti a zahalovaly dny, za nichž byla bolestmi obzvláště sužována, příjemným omámením. Přesto se vždy vylekala, když se probudila a objevila na sobě takové množství krve. Své vlastní krve.

Se zpola naplněným kotlíkem se vrátila zpátky ke stánku, před nímž se shromáždili první kupci. Rozdělala těsně vedle něho oheň a postavila na něj kotlík, aby voda zavařila a ona z ní mohla připravit bylinkový čaj. Nápoj jim pomůže proti všudypřítomnému chladu.

Florence se narovnala a v šatech na levé části prsou něco lákavě zašustilo. Uložila si tam dopis, který jí abatyše přednedávnem dala a který od té doby neustále nosila u sebe. „Důkaz, že tvá matka žije,“ řekla jí

Gregoria, a z výrazu abatyšiny tváře se nedalo vyčíst, jestli má z něho radost, nebo ne.

Florence se neodvážila otevřít obálku a přečíst si, co stojí na řádcích uvnitř, protože svůj původ už dlouho považovala za uzavřenou kapitolu. Její rodinou byl Svatý Řehoř. A přece jí znovu a znovu lomcovala zvědavost a nutila ji, aby se podívala na obsah dopisu. Jen jediný pohled… levičkou zašátrala pod kabátem, osahávala papír.

Do vesnice vtrhl oddíl jezdců, vrazili tam klasicky po husarsku a jejich nečekaný a bouřlivý příjezd upoutal dívčinu pozornost. Obálka zůstala neotevřená.

V čele nově příchozích jela osoba, kterou všichni lidé v kraji dobře znali: mladý markýz Jean-Joseph d'Apcher.

Jezdci zamířili ke stánku jeptišek, jejich vůdce přitáhl ryzákovi uzdu a smekl klobouk. „Bonjour." Na markýze měl možná příliš prosté oblečení, dominovaly v něm hnědé a šedé tóny, světle hnědé vlasy mu spadaly až na ramena. Vyzařovala z něj odvaha. Přes rameno měl přehozenou mušketu, hřebcovy boky se leskly potem.

Markýz sesedl a jeho průvodci ho napodobili. „Měla byste pro mne hlt horkého čaje?" usmál se na Florence.

Florence muže, který nebyl nijak starší než ona sama, nemohla než obdivovat za jeho neúnavnou vytrvalost a úsilí, a opětovala markýzův úsměv. „Ale zajisté, monsieur le marquis." Vedle ní se okamžitě vynořila sestra Rogata a podávala jí hliněné misky, do nichž Florence nalévala horký nápoj. Rogata byla prodlouženou rukou abatyše, při každé vycházce z kláštera na ni dohlížela. Florence jí potají říkala *břímě.*

Když podávala markýzovi čaj a pohlédla mu do obličeje, všimla si, že si ji pozorně prohlíží. Znala tento pohled, muži se tak na ni dívali často. „Měl jste úspěch, monsieur le marquis?" obrátila jeho pozornost na jiné téma. „Vy i muži z vašeho doprovodu vypadáte, jako byste hodně dlouho seděli v sedle."

Markýz si od ní vzal misku a trochu z ní usrkl. Blaženě si povzdechl. „To udělá člověku dobře, mademoiselle. Vítr už je cítit zimou a důkladně se nám zahryzl pod kůži." Předklonil se, aby mu pára z čaje stoupala do obličeje. „Jsme už dlouho na cestách," odpověděl jí pak. „Po té prokleté bestii není nikde ani stopy.

V krajině kolem Montmouchetu je příliš mnoho soutěsek, příliš mnoho hustých lesů. Nejraději bych je všechny vypálil, abychom bestii připravili o úkryt." Hořce se zasmál. „Ale můj otec by to bohužel asi nepovažoval za

skvělý nápad. Jedním rázem bych ho připravil o všechno to jeho vzácné dříví.“

„Takže vy si taky myslíte, že se tam bestie pořád někde ukrývá?“ vyptávala se Florence.

Markýz přikývl a otevřel ústa, v tom k němu přistoupila jedna postarší žena a padla před markýzem na kolena. „Bůh vám žehnej, mon seigneur!“ zvolala a neměla daleko k slzám. „Vy jste jediný, kdo proti tomu démonovi stojí při nás.“ Políbila mu zablácené holínky. „Bůh vám žehnej.“

Markýz ji uchopil za ramena a naznačil, aby vstala. „Děkuji ti, ale není zapotřebí, aby ses přede mnou vrhala do špíny. Má rodina a já jsme si vědomi odpovědnosti, kterou máme vůči lidem, žijícím na našem panství a v celém Gévaudanu. Já dělám jenom svou povinnost.“

„Povinnost, kterou ti, co mají v království vyšší postavení, zanedbávají,“ poznamenala žena a opět se uklonila. Poznámka, která byla navzdory své vágnosti jednoznačně namířená proti králi, hraničila s trestným činem. Bylo zde však příliš mnoho lidí, kteří její názor z celé duše sdíleli a nikdy by ji za to neudali.

„Přísahám, že si nedopřeji pokoje, dokud mi nebude bestie ležet mrtvá u nohou,“ pronesl markýz slavnostně. Každý jeho slovům věřil.

Florence si mladíka důkladněji prohlédla. Cítila k němu hlubokou úctu, a kdyby nebylo Pierra, určitě by její srdce vzplálo pro Jeana-Josepha.

Pravděpodobně jí markýz dokázal číst myšlenky, neboť se k ní hned obrátil. „Mademoiselle, smím vám vaši přátelskou pozornost oplatit pozváním k návštěvě mého zámku v Besques?“ oslovil ji a naznačil úklonu. „Bylo by mi ctí.“

Sestra Rogata se protlačila dopředu, pohybem dala jednoznačně najevo, že se markýzova nabídka nesetká s příznivou odpovědí.

Do Auvers v tu chvíli dorazil další oddíl jezdců, bezohledně se řítili po cestě a o nikoho a o nic se nestarali. U prvního domu, u něhož stála velká stodola, zastavili a nazlobeně se dožadovali lan, volů a pomocníků.

Markýz se otočil. „Muži hraběte de Morangiès,“ poznamenal polohlasně. „Co ti tu mají co hledat?“ Vtiskl Florence misku do dlaně a pospíchal ke své družině.

Florence se chtěla za ním rozběhnout, ale prsty sestry Rogaty jí sevřely paži. „Ne, Florence. My počkáme zde,“ řekla tiše.

Mladá žena se sklonila, aby přiložila pod kotel trochu dříví, a zároveň sledovala pod pultem s vyloženým zbožím Jeana-Josepha, hovořícího s muži, kteří právě dojeli. Netrvalo dlouho a markýz přiběhl zpátky.

„Našli nějaký kočár, který skoro celý zapadl do bažiny," vysvětlil chvatně a vyšvihl se do sedla. „Pokusíme se ho vyprostit." Jeho muži rovněž nasedli a spolu s de Morangièsovými jezdci odjeli z Auvers.

Rogata spokojeně kývla, protože na pozvání se teď už asi zapomnělo, a starala se o vyložené zboží. Florence zalitovala, že mladý hrabě tak narychlo odjel. Návštěva na zámku a pohled do světa šlechty by ji velice lákaly. Už jen proto, aby viděla, jak se žije, když je člověk obklopen krásou a luxusem.

Nadále míchala čaj a nalévala vesničanům, kteří se shromáždili u klášterního stánku, dokud ji Rogata znovu neposlala pro vodu. Florence uchopila džber a odešla s ním k pumpě, která se teď už vůbec nedala obsluhovat. Mechanismus pumpy v chladu odmítl poslušnost.

Kousek stranou od tržiště Florence objevila ohrazený pramen, z něhož tryskala voda. Dlouho neváhala a přešla k němu, aby džber naplnila.

Nabírala ledovou vodu ze studánky holýma rukama, až jí úplně znecitlivěly. Najednou jí na ně padl stín. „Příště bych si měla vzít s sebou naběračku, sestro Rogato," poznamenala. Ani se nezdržovala pohledem nahoru a pokračovala v práci.

Něčí ruka ji popadla za zátylek, prudce škubla hlavou dopředu a vnořila ji do studánky, zároveň jí neznámý útočník podrazil nohy. Ten někdo jí pak sedl na záda a znemožnil, aby zvedla hlavu z vody. Její křik se utopil v bublání, polykala vodu, pokusila se zakašlat, ale místo toho jen polykala víc a víc vody.

Oháněla se rukama kolem sebe, jednou rukou se jí podařilo zachytit kus látky. Zaryla se do něj a ze všech sil za něho tahala. Tlak, který cítila v kříži, povolil. Vynořila hlavu z vody a zalapala po dechu. Jen co se pořádně nadechla, vrhl se na ni útočník znovu. V ruce se mu zaleskla čepel.

Florence ho nedokázala za závojem vody pořádně rozeznat: asi tak čtyřicetiletý muž, silný, ale malého vzrůstu. Obličej měl zahalený šálem, aby nebyl poznat. Rozpřáhl se, ale Florence se instinktivně, rychleji, než by kdy považovala za možné, jeho ráně vyhnula.

Muž po ní vztekle kopl, dívka se jeho útoku znovu vyhnula a vší silou nakopla útočníka do rozkroku. Útočník zaúpěl a svalil se k zemi, ale nevzdal se a pokračoval. Florence se vyškrábala na nohy a pokusila se utéci, ale zakopla o džber a spadla do bláta. V následující chvilce ucítila ránu v kříži a žhavou bolest, která jí projela zády nalevo od páteře. Muž ji zasáhl. Florence klouzala po blátě, převalila se – a mužův nůž se jí zabořil do těla kousek pod levým prsem. Bolesti byly doslova nepopsatelné, dívka

najednou ležela v blátě, neschopná se pohnout, neschopná křičet, neschopná se bránit.

Muž ji brutálně kopl do obličeje, až jí hlava odlétla dozadu, Florence to však již skoro nevnímala. Útočník se nad ní sklonil a roztrhal jí šaty. Přejížděl jí prsty po těle, chytil ji za prsa, zdálo se, že něco hledá – pak se najednou podíval doprava, odkud zazněl hlasitý křik a volání. Při prudkém pohybu mu šál sklouzl z obličeje.

Florence ho poznala.

Patřil k lidem hraběte de Morangiès!

Muž rychle vyskočil a utíkal pryč.

Florence, stále ještě jako ochromená, strnule zírala do podzimní oblohy, cítila, jak se jí po těle řine teplá krev. Po čase konečně uviděla, jak se nad ní vznáší tvář sestry Rogaty, pak hned omdlela.

XXVIII. KAPITOLA

1. říjen 1766, v lese u Ténazeyre, jižní část Francie

Řetězy se s obrovským škubnutím napnuly, zařinčely a Malesky se mohutným skokem přenesl do bezpečí před dopadajícími pěstmi. Úchyty řetězů, pečlivě zakotvené v kameni, rezavě zaskřípěly, na podlahu sklepení se snášel žulový prach.

„Nechte mě jít!“ Antoine už ani nemluvil, jenom ječel. „Já už to dýl nesnesu, být tady pořád zavřenej jako zajatec! Já chci za ní! Ona mě volá!“ Plnou vahou těla se vrhl dopředu a vrčel jako divoká šelma. Od úst mu odkapávaly sliny. „Přísahám, že jestli mě hned nepustíte, tak vám odsud zdrhnu a budu zabíjet ještě víc než dřív,“ běsnil. „Já jsem na vás moc silnej. Spolu s ní ovládneme celej Gévaudan, lidi nám budou dobrovolně přinášet oběti.“

Malesky si nasadil brýle s tónovanými skly a pozorně sledoval mladíka, v jehož chování se jen stěží daly najít zbytky lidskosti. Své dojmy si zaznamenával na papír. Poprvé získal příležitost pozorovat vlkodlaka v zajetí a vyptávat se ho. *Loup-garou ho už téměř zcela ovládl. Nepotrvá dlouho a bude pro nás navždy ztracen,* konstatoval.

Antoinovo ječení mezitím přešlo v nesrozumitelné vytí, vrčení a ponurý štěkot.

„Monsieur Chasteli, ještě pořád mi rozumíte?“ Malesky viděl, jak Antoine klesl na kolena, zkroutil se a přeměnil se do zvířecí podoby v naději, že se tímto způsobem snáze vymaní z pout.

Tělo se hlučně přetvářelo. Kosti se posunovaly a natahovaly, svaly nabíhaly a do této chvíle hladká, holá hruď se obalovala srstí. Hlava se rozšířila, s praskotem se z ní zformoval protáhlý čumák. Antoine se převaloval na podlaze, škubal sebou a ryčel. Nebo lépe řečeno, snažil se o

to. Z tlamy mu přitom vycházely děsivé zvuky, až člověku málem ztuhla krev v žilách.

Moldavan fascinovaně a zároveň s odporem a úděsem pozoroval, jak se mladíkovi mění zuby, jak se přesouvají a usazují v úplně jiném pořadí. Tesáky, alespoň jak se mu zdálo, se protáhly a byly delší než ještě před třemi měsíci. Z Antoina se stávala stále dokonalejší kopie bestie. Malesky se neubránil dojmu, že je mladík při každé přeměně větší a silnější.

Jak je to možné?

„Monsieur Chasteli?“ Moldavan rychle zkontroloval, jestli nová železná pouta na rukou a nohou dobře drží. Z nich se mladík ještě nikdy nevymanil. I tentokrát působily stabilním dojmem. Antoine v minulosti několikrát dokázal, že není záhodno podceňovat jeho síly, proto se Malesky stáhl za železnou mříž, kterou zabudovali jako další pojistku ještě před prvním stupínkem žebříku, a zamkl za sebou.

Tvor tiše ležel. Antoine zmizel. Na jeho místě číhal odporný loup-garou se známou, do ruda přecházející srstí a černým pruhem, táhnoucím se od hlavy až k tenkému ocasu. Bestie se postavila na zadní, byla o dvě dlaně vyšší než Malesky. Rudé oči na něho nenávistně zíraly, mohutné spáry se se zuřivou rychlostí rozevíraly a zavíraly. Zrůda toužila po tom, aby se mohla na dozorce vrhnout a připravit mu obdobný konec jako již mnoha a mnoha obětem před ním.

„Monsieur Chasteli?“ Malesky ho znovu zkusil oslovit. Vědecký zájem v něm do značné míry přehlušil strach a obavy. „Jestli mi rozumíte, kývněte hlavou.“

Antoine místo toho zaryčel.

Hnusný hnilobný dech zavál Moldavanovi přímo do obličeje a donutil ho ustoupit o krok dozadu. „Monsieur, z vašeho pachu je člověku na zvracení. Zlo, které v sobě máte, nevoní právě příjemně.“

„Otevři,“ zaduněl vlkodlak ponuře, oči se mu rudě rozzářily a nasávaly Maleského pohled. Malesky se zděšením zjistil, že se od nich nedokáže odvrátit. Paže mu ochably a ztěžkly, z těla se mu vypařila veškerá energie a jako by přetékala do garoua. „Otevři,“ opakoval tvor hypnotizující rozkaz.

Moldavanovy ruce se jakoby samy od sebe daly do pohybu, uchopily zástrčku na mřížích a odstranily první překážku. Malesky nedokázal odtrhnout pohled od hrůzné tlamy vyčkávající zrůdy, zatímco se podvědomí vzpouzelo proti počínání těla a snažilo se ho vyprostit z děsivého transu. Ječelo a ryčelo skoro stejně hlasitě jako polapený vlkodlak. Ale bez úspěchu.

Antoine zvedl pouta na rukou, řetězy hlasitě zařinčely. „Otevři.“

„Já… nemám… klíč,“ zašeptal Malesky otupěle. Dokonce se mu ani nezdálo divné, jak je možné, že je Antoine v této podobě schopen mluvit.

„Tak pojď,“ vyrukoval tvor s dalším požadavkem. „Pojď sem ke mně.“

Malesky si vůbec neuvědomoval nebezpečí, do něhož se vydává. Učinil krok dopředu a stál kousíček od vlkodlakovy tlamy, byl od ní vzdálen necelý loket. Tlama se nedočkavě otevřela, z pysků odkapávala bílá pěna.

Nad hlavami jim zazněly kroky, železem pobitá dvířka se otevřela. Jean s Pierrem scházeli do sklepa. S hrůzou se zahleděli na výjev, který se naskytl jejich očím, a vyděšeně na Moldavana křičeli. Malesky nic z toho nevnímal, pro něj existovaly jen zářící rubíny, které ho neúprosně přitahovaly blíž a blíž.

Antoine po něm chňapl. Přesně ve chvíli, kdy se Jeanovi podařilo zachytit cíp Moldavanova kabátu a přitáhnout muže zpátky. Vlkodlaci zuby minuly obličej jen o vlas a hlasitě naprázdno cvakly. Vlkodlak zklamaně zavyl, spustil se na všechny čtyři a zabořil drápy do mužovy pravé nohy. Pronikavá bolest vytrhla Maleského z omámení.

Okamžitě si uvědomil, v jakém nebezpečí se ocitl. Rozum ze sebe setřásl otupělost, Moldavana ovládl životu prospěšný strach a pomohl mu. Konečně se dokázal od vlkodlaka odpoutat. Další ránu, která by mu nepochybně utrhla lýtko, odvrátil kopancem, pak ho Chastelové odvlekli za kabát z Antoinova dosahu.

Krátce nato povolily úchyty a řetězy se s nepříjemným zvukem vytrhly jeden po druhém ze zdi. Pierre naštěstí stačil v poslední chvíli zaklapnout závoru na mříži.

Antoine zavrčel, skočil a opřel se o mříže, které se zachvěly pod nárazem mohutného těla. Lomcoval jimi a zlostně ryčel. Omítka, pod níž byly mříže zakotveny ve zdi, se vydrolila, železo se viklalo stále víc.

„Zpátky, Antoine!“ Jean ho udeřil po prstech, které nabraly podobu hrůzných drápů, plechovou miskou, do níž mu obvykle dávali jídlo. Antoine se tím však nenechal odradit. Jean strhl ze zdi tyč se stříbrnou čepelí na konci a zabořil ji špičkou do ramene přeměněného syna. Tvor děsivě zavyl a okamžitě uskočil od mříže.

Spustil se na všechny čtyři a pobíhal po sklepě sem tam jako číhající kočka, přitom bez ustání vrčel. Rána na rameni tiše syčela, stoupala z ní černá pára a sklepením se šířil puch starého, spáleného masa.

„Bože všemohoucí!“ Malesky si rozřízl nohavici a s kletbami ohmatával ránu, kterou právě utržil. „Jde až na kost,“ zjistil a zaskřípal zuby. „Nepozornost bolí, messieurs.“

„Určitě mi budete chtít říct, co se tady stalo," řekl Jean. Pierre pomohl Moldavanovi na nohy a nahoru po žebříku.

Jeanovi zezadu dopadla na rameno mocná, kostnatá ruka a stiskla je. „Otče, pusť mě na svobodu," dožadoval se Antoine chraplavě. „Pusť mě na svobodu, abych ji mohl vidět, abych s ní mohl lovit, nebo přísahám, že až se odsud příště dostanu ven, už se k tobě nikdy nevrátím."

Jean měl co dělat, aby při nečekaném dotyku nevykřikl, a statečně předstíral, že ze syna nemá strach. Dokonce se dokázal natolik ovládnout, že se nerozběhl a pomalu se otočil, jenže když spatřil, kdo nebo spíš co před ním stojí, zacouvaly jeho nohy navzdory pevnému odhodlání dozadu samy Synova ruka mu sklouzla z kabátu.

Aniž by si toho všimli, přeměnil se Antoine napůl zpět v člověka. Obličej se zčásti skládal z děsivých rysů bestie, zčásti z tváře člověka, kterého vychovával a viděl dorůstat. Mezi rty mu vyčnívaly tesáky, hlava vypadala prapodivně zdeformovaná a protažená do délky. Tělo představovalo groteskní, zpitvořený obraz, chiméru, s jakou jste se mohli setkat v kostelních vlysech nebo v ilustracích k pohádkám, směsice člověka a zvířete. Pod hustým ochlupením se mu groteskně houpaly genitálie.

„Slyšíš, co ti říkám, otče? Jinak se už nikdy nevrátím!" zahrozil syn ještě jednou.

„Nemohu tě pustit ven, abys ses toulal krajem a vraždil, Antoine," zakoktal Jean otřeseně.

„Musíš!" zaječel Antoine a jako posedlý lomcoval mříží. „Nebo budu žrát tak dlouho, dokud nebude Gévaudan liduprázdnej!" Přestal zuřit a přitiskl ohyzdnou tlamu k mříži, oči mu zlomyslně zajiskřily. „A já se odsud dostanu, otče. Potom všechny roztrhám. Každej mrtvej člověk ponese tvý jméno."

Jean tomu, co viděl a slyšel, nechtěl věřit. „Antoine, bojuj proti vlkodlakovi, kterého máš v těle," zapřísahal ho. „To on teď se mnou mluví, ne ty. Malesky mě varoval, že jestli ho necháš, aby tě ovládl, tak tě nebudeme schopni zbavit zárodků zla."

Hrůzné ruce, vypadající spíš jako spáry, pevně sevřely železné pruty v mříži. „Kdo říká, že si něco takovýho přeju, otče? Mám větší moc, než se mi kdy snilo. Lidi se mě bojí, můžu si vzít, co se mi zachce, protože se mi nikdo neodváží postavit. Bestie ze mě udělala boha." Podíval se Jeanovi do očí. „Postřelili mě kulkama a nezemřel jsem, žral jsem maso a krev žen a dětí a hrozně mi začalo chutnat. Dodává mi ještě větší sílu. Uši mi přinášejí zvuky, jaký bych jako člověk nikdy nedokázal vnímat, cítím všechny

změnu v okolí a svaly mám silný jako ocelový lana.“ Protáhl se. „O takovou moc mám zase přijít?“

„My z tebe tu kletbu sejmeme, Antoine.“

„Tohle tělo *je požehnaný*, a ne prokletý. Pusť mě ven.“

„Ne.“

„PUSŤ MĚ VEN!“ Výkřik se zaryl do zdí, duněl ve sklepě jako výstřel z děla, až Jean dostal strach, že mu prasknou bubínky. Přitiskl si ruce na uši, zatímco Antoine znovu lomcoval mřížemi. Ze stěny odpadávaly velké kusy omítky. „JÁ TĚ ZABIJU!“ ryčel. „NIKDO MĚ NEZASTAVÍ!“ Jedna část mříže vypadla z úchytu. Antoine začal lomcovat zbývajícími úchyty ještě prudčeji a triumfálně se přitom řehtal.

Jean neztratil duchapřítomnost, uchopil stříbrnou čepel a vrazil ji Antoinovi do paže, ten však nehodlal přestat. Bodal ho tedy tak dlouho, až garou zaprskal a konečně se vzdal dalšího úsilí. Mrtvolně bledý Pierre seběhl po schůdcích, mušketu se stříbrnými kulkami držel připravenou ke střelbě.

„Zabiju všecko, co najdu. Bude to vaše vina,“ sliboval jim Antoine výhružně a zalezl do nejvzdálenějšího koutu sklepení. Bylo slyšet tiché praskání a klepání, jak se jeho tělo opět plně přeměnilo v člověčí. Mladík hrůzostrašně naříkal, úpěl, lapal po dechu a nakonec se stočil do klubíčka. Tělo se otřáslo a opadly z něho poslední zbytky vlčí srsti. Pak Antoine zůstal ležet, ani se nepohnul. Netrvalo dlouho a usnul.

Pierre a Jean se vplížili do sklepa a přetáhli mladíka obuškem přes hlavu, aby měli jistotu, že bude nějaký čas v bezvědomí. Pak mu znovu pořádně nasadili řetězy a opravili škody ve zdi. Tentokrát zakotvili úchyty řetězů ještě hlouběji do zdi a trojitě je zajistili.

Než odešli, zamíchal Jean Antoinovi do vody silný uklidňující prostředek, který připravil z rulíku zlomocného. Nalil synovi roztok do úst. Tak si mohl být jistý, že Antoine nejméně dva dny nepřijde k sobě. Získali tím dost času, aby malta ve zdivu uschla a ztvrdla.

„Můžeme ho vůbec ještě zachránit?“ zeptal se Pierre tiše a smutně, když za ranního úsvitu stoupali nahoru, aby se podívali, jak je na tom Malesky.

Jean ze sebe nevypravil nic než bezradné pokrčení rameny. Mlčky se vrátili do malého domečku, kde na ně Malesky čekal. Pierre před ním zopakoval svůj dotaz.

„Samozřejmě ho ještě můžeme zachránit.“ Moldavan zvládl artistický kousek a sám si vyčistil a sešil zející ránu na noze, a to se stejnou dokonalou přesností, jako když ošetřoval Pierra. Nyní seděl na židli vedle kamen a dopřával si skleničku koňaku, aby tak necítil bolest, tepající mu v

noze. „Ale kdyby to ještě mělo trvat déle než šest měsíců, ztratíme ho navždy. Pak už bude patřit zlu.“ Vyprávěl Chastelům, co se ve sklepě přihodilo předtím, než tam otec se synem došli a zachránili ho. „Antoinovu přeměnu ve vlkodlaka zavinil jeden druh dlaků, ale ten je tak nebezpečný jako žádný jiný.“ Otřásl se. „Zdá se, že ho samo peklo předurčilo, aby se stal vládcem všech těch bestií. Bylo to příšerné, prostě příšerné! Ty oči si jako žhavé uhlíky vypalovaly cestičku přímo mým mozkem a ovládly mé tělo jako loutku na provázku. Oči dlaků se normálně podobají očím šelmy, jejíž podobu nabývají. Taková schopnost, kterou mi váš syn oním nepěkným způsobem demonstroval, rozhodně není běžná. Stejně jako umění hovořit tak, aby mu lidé rozuměli.“

„Potom nebyla ctihodná abatyše v tom, co nám vyprávěla, tak docela v neprávu,“ podotkl Pierre, který si uvařil bylinkový čaj a zamyšleně se díval k oknu, vedoucímu ke klášteru. „Ona měla na tom lístku napsáno, čeho je takový garou schopen.“

„Bestie je prohnanější, než jsem si myslel, za to se vám oběma musím omluvit, messieurs. Poučila se.“ Malesky si poposedl a zkřivil ústa, rána se přihlásila žhavým píchnutím. „Tuší, že čas je jejím spojencem. V naprostém klidu vyčkává, tu a tam strhne nějakou oběť, aby zůstala při síle. A mám důvod obávat se, že v pohodě vychovává potomstvo, o němž ani nevíme, jak je početné.“

Jean uvažoval. „Možná bychom měli jít na věc jinak,“ navrhl. „Budeme se vyptávat, ze které vesnice náhle zmizela nějaká těhotná žena, jejíž pozůstatky zatím nikdo nikde nenašel. Právě ona by mohla být tou bestií.“

Pierre přikývl. „Aspoň nám to ušetří dlouhé, bezúspěšné prodírání se hustými křovisky za chladných nocí.“

Ani Malesky Jeanovu návrhu neoponoval. Ukázal ke stodole. „Antoine bude možná ještě silnější. Měli bychom mu natrvalo otupit smysly, aby si svou sílu nemohl uvědomit.“ S námahou se zvedl z prosté židle a udělal si pohodlí na rohové lavici. Položil si na ni zraněnou nohu. „Messieurs, to je daleko nejdelší a nejnamáhavější lov, jaký jsem kdy na nějakého dlaka podnikl,“ povzdechl si a přitáhl k sobě skleničku s koňakem. „Ach ano, a taky ten nejbolestivější.“ Jedním rázem vyprázdnil obsah pohárku, otřásl se a opřel se o stěnu.

„Zmínil jste se, že vlkodlaky honíte z ryze osobních důvodů, přesto jste nám však o nich dosud nikdy nic neprozradil,“ vzpomněl si Pierre. „Nechcete nám povyprávět, jak jste se k jejich pronásledování dostal?“

Malesky prudce vydechl. „Není na tom nic zvlášť zajímavého, monsieur Chasteli. Ve vlasti jsem býval tím, čemu se říká žoldák. Potom jsem se

připojil k jedné tlupě, která bojovala proti Osmanům a jejich místodržícím. Jednou jsem měl sehnat něco k jídlu a pustil jsem se po stopě jednoho divočáka. Tehdy jsem se poprvé na vlastní oči setkal s vukodlakem. On se díval na mě, já na něho a pak vukodlak zase hned zmizel. Přitom jsem si všiml zlaté, lesklé náušnice. Následující noci byl úplněk, vukodlak vtrhl do našeho tábora a v krvavém opojení pobil všechny muže, až na mne. Ani se neobtěžoval ty lidi sežrat, zažívaje roztrhal na kusy a nechal ležet. Od té doby pronásleduji všechny dlaky."

„A proč vás nechal naživu?" vyptával se Pierre opatrně.

„Po večerech jsme se často bavili vyprávěním, jak naše tlupa z legrace zmlátila jednoho sultánova místodržícího. Odnesl si z té bitky těžké rány, ale přece jen se mu podařilo uniknout dalším kopancům a ránám. Já jsem se na tom nepodílel. Později jsem si však vzpomněl, že ten chlap nosil náušnici. Zlatou náušnici stejně jako ten vukodlak. Taková ozdoba nebyla mezi Osmany ničím neobvyklým." Znovu si nalil. „Dva z mrtvých byli mí dobří přátelé. Nechtěl jsem, aby to té bestii prošlo bez trestu, a vyhledal jsem místodržícího, aby mi odpověděl na pár otázek. Došlo ke sporu a přitom se mi před očima proměnil ve vukodlaka a napadl mě." Malesky si při řeči třel pravé rameno. „Bylo to jen tak tak. Kdybych si předtím nezjistil, co se proti těm bestiím používá, vydal bych se za svými přáteli na onen svět. Tak jsem mu ale vrazil stříbrnou dýku do srdce a od té chvíle jsem byl hledaným psancem. Každý věděl, že jsem spáchal vraždu, ale nikdo netušil, koho jsem ve skutečnosti zabil."

Otec se synem pozorně naslouchali. „Proč jste pak v lovu pokračoval, monsieur Malesky?" neustával Pierre ve vyptávání. „Vždyť jste přece toho vraha svých přátel odsoudil."

Moldavan se odmlčel. „Oni jsou všude. Člověk musí mít otevřené oči a umět číst jejich stopy. Když tady to víte, mnohdy nemůžete usnout," zašeptal nepřítomně. „Představují pro lidi nebezpečí a tenhle druh bestie, co tu u vás řádí, je nejhorší ze všech. Je mazaná, dokáže dělat věci, jaké neumí žádný jiný dlak. Poprvé jsem ji potkal poblíž Karpineny, když přepadla jeden statek. Utekla přede mnou a od té doby se baví tím, že po sobě zanechává stopy, které mám sledovat. Byly to většinou pasti nebo jsem přitom narazil na jiné dlaky, které na mě poštvala. Udělala si z nich pohůnky. Ale já se nevzdám. Budu ji pronásledovat do posledního dechu."

„Kdybyste mi to vyprávěl před dvěma roky, tak bych se vám vysmál." Jean přiložil polínko do kamen, aby z místnosti vypudil říjnový chlad. „Nyní jste ve mně našel spojence."

Pierre byl ponurým světem zrůd přímo uchvácen. „Říkal jste, že jsou všude, monsieur Malesky, ale odkud pocházejí? Poslal je sem Bůh, nebo ďábel? Co tady na světě vlastně chtějí?“ Hnědé oči mu fascinovaně zářily. „Nebylo v papírech ctihodné abatyše psáno, že existují i takoví, kteří lidem pomáhají? A nezapomeňte, že ten místodržící vás zpočátku ušetřil.“

Malesky se tiše uchechtl. „Já jsem ještě nikdy nepotkal žádného vukodlaka, který by mě pozval na víno nebo který by pomáhal starším pánům nastoupit do kočáru.“ Podíval se na Pierra. „Ne, mladý pane Chasteli, jsou to opravdu bestie. Je mi jedno, odkud pocházejí, nestarám se o to, kdo je k nám poslal. A co chtějí?“ Vhrknul do sebe skleničku koňaku. „Zabíjet, monsieur. Zabíjet a šířit své sémě, aby mohli jednoho dne vylézt z úkrytů a otevřeně nám vládnout.“ Vstal a vrávoravě odkulhal do komory, aby se trochu prospal. „Druhý nejkrásnější den bude ten, kdy zbavíme vašeho bratra prokletí toho vlkodlaka a nebudeme ho přitom muset zastřelit.“ Malesky zmizel v zatemnělé místnosti.

„A který den bude ten nejkrásnější?“ zavolal za ním mladík. Odpovědi se nedočkal.

* * *

Sotva vyčerpaný Malesky zmizel ve vedlejším pokoji, někdo rychle a hlasitě zabušil na dveře. Jean svraštil čelo a podíval se z malého okénka. „Abatyše Gregoria?“ Otevřel a pustil ji dovnitř.

„Bonnuit, messieurs.“ Abatyše vypadala rozrušeně, lem kutny byl pokryt blátem, bylo cítit, že je úplně propocená. Gregoria prošla kolem Jeana, zamířila rovnou k Pierrovi a chytila ho za pravou ruku. „Chtěla jsem ti to rychle říct sama, než se o tom dozvíš nějakou jinou cestou. Florence dnes někdo pobodal, ale s ohledem na okolnosti se jí vede docela dobře. Rány nejsou tak nebezpečné, jak se na první pohled zdálo.“

„Cože?“ Pierre se vyděšeně podíval na otce, který zavíral dveře. „Můj Bože!“ zašeptal a chystal se vyrazit ke dveřím. „Musím k ní. Ona…“

„Potřebuje klid,“ pronesla Gregoria konejšivě. „Pro mě za mě, brzy ji budeš moci vidět, ale teprve ve chvíli, kdy se jí znovu vrátí síly.“ Donutila ho sednout si na židli a podívat se jí do očí. „Všechno je v pořádku. Pán stál při ní.“

Jean se k nim připojil, podal abatyši židli a opřel se o stůl. „Jak k tomu došlo?“

„Stalo se to v Auvers. Nějaký muž se ji pokusil znásilnit," odpověděla Gregoria. „Když se mu bránila, chtěl ji zabít."

Pierre zbledl v obličeji. „To prase! Já ho zab…"

„Ty neuděláš vůbec nic. Přenecháš celou věc spravedlnosti." Jean mu položil ruku na rameno. „Ví se, kdo to udělal?"

Gregoria potřásla hlavou. „Florence říká, že si nemůže na nic vzpomenout. Utrpěla pořádný šok, který jí otřásl duší. Na místě nezůstaly žádné stopy, podle kterých by se dalo vypátrat, kdo byl pachatelem. Markýz d'Apcher nařídil vyšetřování a i starý hrabě přislíbil pomoc."

„Starý hrabě de Morangiès?" podivil se Jean. „Co ten s tím má společného?"

„Jeho lidé také byli toho dne v Auvers. Patřili k loveckému oddílu mladého hraběte a nedaleko vesnice vytahovali z bahna jeden zapadlý kočár." Gregoria usedla na židli. „Já si myslím, že chtěl předejít tomu, aby se po kraji šířily povídačky, že se některý z jeho poddaných pokusil Florence násilím ublížit."

Letmý záblesk v jejích očích Jeanovi prozradil, že za tím vězí ještě něco víc, ale že to abatyše nechce před Pierrem vyslovit nahlas. „Jdi do postele," nařídil lesník synovi. „Abatyše a já si ještě musíme promluvit. O tobě a o Florence."

Mladý muž se neochotně zvedl. „Vyřiďte Florence, že jí od srdce přeji, aby se co nejrychleji uzdravila," požádal abatyši. „Dejte mi vědět, až ji budu smět navštívit." Kývnutím hlavy se s oběma rozloučil a odešel do pokoje, kde již spal Malesky.

„Co mi ještě řekneš, Gregorie?" zeptal se Jean tlumeně, jakmile se zavřely dveře.

„Copak je na mně všechno tak snadno poznat?"

„Ano, pro mne je to snadné," odvětil lesník s úsměvem. Měl radost, že opět vidí její tvář, i když byla skryta ve stínu čepce. Rozeznal by ji i v naprosté temnotě. „Řekl bych, že to má něco společného s tím kočárem, co uvízl v bahně."

Gregoria si nalila trochu vody. „Kočár patřil nějaké madame Dumontové, o níž nevím, ani odkud pochází, ani jestli se tak opravdu jmenuje. Před časem mne navštívila," prozradila tiše. „Tvrdila, že je Florencina matka, hovořila o nebezpečí, ve kterém se nachází, a vedle spousty peněz mi dala i dopis pro Florence. Měla si ho přečíst a pak s ním zajít ke starému hraběti."

„Přečetla sis ten dopis?"

„Ne. Dala jsem ho Florence.“ Gregoria se zhluboka nadechla. „Jeane, ten dopis jí ukradli. To nebyl žádný pokus o znásilnění. Byl to vědomý pokus o vraždu mé schovanky! Její smrt by odstranila všechny stopy.“

Jean chvíli mlčel. „Kočár patřil té dámě Dumontové?“

„Ano. Našli v něm její mrtvolu. Ubodali ji nožem a všechny její osobní věci včetně kufrů chybí. Kromě mě nikdo neví, kdo to je. Pro četníky je obyčejnou neznámou ženou na cestách, kterou přepadli lupiči.“ Najednou se celá roztřásla, napětí si našlo cestu ven.

Jean se posadil vedle ní a váhavě ji uchopil za ruku. Nejraději by ji vzal do náruče, aby jí byl větší oporou, ale k tomu neměl dost odvahy.

Abatyše se pevně chytila jeho pravice a stiskla ji. „Mám o Florence hrozný strach. Strach, kterého mne Pán nedokáže zbavit.“

„Rozumím. Myslíš si, že starý hrabě je Florencin otec a chtěl by všechny svědky rychle umlčet.“

„Nad tím, že by s celou věcí mohl mít něco společného, se nedá jen tak mávnout rukou,“ pronesla abatyše.

„Že by s tím *rodina* de Morangiès mohla mít něco společného,“ opravil ji Chastel. „Takové bezohledné chování bych přisuzoval spíš mladému hraběti než otci. Mladý má mnohem horší pověst.“

Gregorii se rozšířily oči, když se na něho podívala. „*Mladý* hrabě? Kdyby on byl tím, kdo Florence zplodil, bylo by mu tehdy,“ rychle počítala, „něco kolem šestnácti.“

„To je věk, kdy se mladý muž rád vydovádí a nachází zálibu v nejrůznějších ženách. Tím, že je šlechtic, bylo pro něho asi ještě mnohem snazší dostat dámu do postele.“

„Ale čím může být Florence někomu tak nebezpečná, aby ji kvůli tomu museli zabít?“ Gregoria tiskla Jeanovu ruku a zdálo se, že ji nehodlá jen tak pustit. V okamžiku, kdy si tuto otázku položila, ji zčistajasna napadla správná odpověď. „Vůbec nešlo o Florence, ale o ten dopis!“

„Její matka něco věděla na jednoho z de Morangièsových, je jedno, jestli na otce nebo na syna,“ dodal Jean. „Domnívám se, že tyto vědomosti měly být odstraněny ze světa.“

Gregoria přikývla. „Potom je jen dobře, že ten dopis ukradli. Pokud vím, tak ho Florence ještě ani nečetla. Ten, kdo ho teď má, to pozná podle pečeti a nechá ji na pokoji.“

„Tím by byla mimo nebezpečí.“ Jean se podíval ke dveřím, za nimiž zmizel Pierre. Nebyly pořádně zaklapnuté. Napadlo ho, že syn za nimi potají poslouchá. „Ale dávej na ni v příštích týdnech obzvlášť dobrý pozor.

Některá ze sester by s ní měla neustále být. A dej mi vědět, kdyby sis všimla něčeho neobvyklého. Pierre a já budeme hned na místě.“

Usmála se a pohladila ho levou rukou po tváři. „Děkuji ti z celého srdce, Jeane.“

„Navštívíš hraběte a položíš mu pár nepříjemných otázek?“

Gregoria váhala. „Nejdříve jsem to chtěla udělat. Ale bylo by to zřejmě víc na škodu než k užitku. Jestli zůstane všechno v klidu, nebudu se šťourat v minulosti, už kvůli Florence. Její život pro mne hrozně moc znamená.“ Zvedla se. „Musím se zase vrátit.“ Jemně zatlačila Jeana, který se právě chtěl zvednout, zpátky na židli. „Ne, nedoprovázej mne. Cestu do kláštera najdu i sama a mně se nic nestane.“ Sklonila se a políbila ho na čelo, pak pospíchala z domu ven.

Jeanovi zněly její kroky v uších, dokud je nepřehlušilo šumění stromů. V Gévaudanu zřejmě bylo více tajemství než jen to, které zahalovalo bestii.

XXIX.
KAPITOLA

29. březen 1767, klášter Svatého Řehoře, v okolí Auvers

Florence stála u okna ve svém pokojíku a rozhlížela se po kláštеře, do něhož se brzy opět vrátí klid. Poslední poutníci, kteří si u Svatého Řehoře dopřáli chvíli odpočinku, se shromažďovali ve dvoře a chystali se vyrazit na další etapu dlouhého putování do Santiaga de Compostela. Blížil se čas rozjímání, odpoledních modliteb a četby Písma svatého.

Její oči ulpěly na kříži na střeše kostela. Sepnula ruce. *Svatý Řehoři a Svatá matko Boží, uchraňte mého Pierra před spáry té bestie a vraťte mi ho zdravého do náruče, abychom mohli společně odejít z Gévaudanu.*

Sklonila hlavu a tiše se modlila jeden otčenáš za druhým, aby se Bohu všemohoucímu zalíbila. Bůh se o ni postaral a bodné rány se jí zahojily bez nejmenších komplikací.

Pierre se o tom mohl přesvědčit, ovšem pouze potají a rychlým pohledem. Na víc než letmou návštěvu a jemné pohlazení jako příslib nadcházejících nocí nebyl čas. Ale podle všeho ji směl navštívit s otcovým souhlasem. Po tom hrozném útoku ztratila poslední pochybnosti, byla si naprosto jistá, že bude muset Gévaudan opustit. Navzdory tajemství, které nadále opřádalo osobu její domnělé matky.

Skončila s modlitbami, myšlenky se jí rozutekly příliš daleko. Velice dobře si uvědomovala, že ji onen neznámý muž chtěl zavraždit kvůli dopisu. Gregoria si myslela, že je dopis ztracen. Ale Florence ho stále ještě měla u sebe. Alespoň část z něho.

Zaviklala parapetem a téměř nepostřehnutelně nadzvedla těžkou pískovcovou desku kousíček nahoru. Vytvořila se drobounká škvíra, do které zajela špičkou spony do vlasů a vytáhla odtamtud útržek papíru.

Očima rychle přelétla zlomky začátků vět, ze kterých nebyla moudrá. Dopis byl určen nějakému Charlesovi, hovořilo se v něm o noci plné lásky a milování. Autorka – dopis jednoznačně psala ženská ruka – dotyčného žádala, aby se postaral o dítě. Mimo jiné se v něm zmiňovala o horečce a o nějakém muži, pocházejícím z Itálie. Musel té ženě klást dotěrné otázky.

Nic víc z něho Florence nedokázala vyčíst. Dopis zněl naprosto neškodně, a přesto někomu stál za to, aby ji dal zabít. Samozřejmě existovaly zástupy mužů, kteří se jmenovali Charles. Dva takoví, a oba dva představovali v kraji významné osoby, nosili příjmení de Morangiès. Náhodou?

Skřípění kočáru, směřujícího do kláštera, ji přimělo zvednout hlavu a podívat se ven. Právě přijížděl důkladně zabezpečený vůz, jaký jste na venkově vídali jen málokdy. Obvykle se v něm přepravovali šlechtici, zločinci nebo daně. Kočár obklopovala třicítka jezdců na koních a polovina z nich měla přes záda přehozenou mušketu.

Přijel snad biskup nebo nějaký šlechtic s doprovodem? Florence se pokusila vypátrat na kočáru nebo oděvech mužů něčí erb. *Je zvláštní, že cestují bez erbu. Jsou to žoldáci?* Polekala se. *Lupiči! Přijíždějí a chtějí Svatého Řehoře přepadnout a vyplenit.*

Nebyla jedinou pozornou divačkou. Jeptiška, která sloužila u brány, běžela s rozevlátým hábitem přes dvůr rovnou k příbytku abatyše.

Florence narychlo nahmatala stilet a vrátila se k oknu, aby viděla, co se stane. Za chviličku chvátala Gregoria i s jeptiškou k bráně. „Ctihodná abatyše!“ zavolala za ní Florence. „Co se…“

Gregoria k ní zvedla oči. „Zůstaň, kde jsi,“ nařídila jí. „Odstup od okna a neměj starosti.“ Pokračovala v cestě.

Florence pohledem zjistila, že všichni muži, kteří nemají na rameni mušketu, nosí za opaskem pistole. Každý z nich měl kord nebo aspoň dlouhou dýku, tu a tam se pod svrchními šaty zalesklo brnění.

To, že nezačali okamžitě střílet, mladou ženu trošičku uklidnilo. Pozorně sledovala, jak se Gregoria odvážně vydává před bránu a hovoří s velitelem oddílu. *Jak se zdá, nejsou to lupiči.* Ruce se jí křečovitě sevřely, rozčilením si sama způsobila bolest.

Abatyše se vrátila do kláštera, přivolala k sobě čtyři jeptišky a otevřela bránu, kterou družina vjela do kláštera. Muži ve dvoře sesedli, část z nich se starala o koně a sedm mužů odešlo s abatyší do jejího domku. Kočár zůstal zavřený.

Co v něm jen může být? Florence si vzala z postele polštář, položila ho na parapet a dívala se, co nečekaní hosté dělají.

* * *

Světlovlasý muž, který se představil jako papežský legát Giaccomo Francesco, se porozhlédl po pracovně a pak se posadil na židli. Šest jeho společníků se rozestavělo v místnosti, kam se dalo. Neúprosné světle zelené oči, které by dělaly čest každému inkvizitorovi, jí spočinuly na tváři. „Chápete, že jsem nemohl své poslání odhalit před očima a ušima vašich řádových sester a poutníků, ctihodná abatyše?“

„Naprosto, Excelence.“ Usedla za stůl a ulevilo se jí, že mezi ní a Italem stojí alespoň jedna překážka.

„Mám vám předat pozdrav Jeho Svatosti a poděkovat za prozíravost, kterou jste prokázala. Vy jste přece tou osobou, která mu poslala dopis, ctihodná abatyše?“

„Mám to snad popírat, Excelence, když můj dopis s mým podpisem na konci právě držíte v ruce?“

„A jak je možné, že jste ten dopis poslala Svatému otci tak pozdě?“ okamžitě na ni vystřelil další otázku. „Hostinská, o níž jste se v dopise zmínila, nám řekla, že vám ty šaty dala do kláštera už před několika měsíci.“

Gregoria seděla rovně jako svíčka, sepnula ruce a usmála se na návštěvníka. „Objevila jsem lístek čirou náhodou, když jsme chtěly ty věci vyprat, Excelence.“ Podívala se nejdříve na něj, potom na ostatní a výrazem tváře dávala nepokrytě najevo, že se jí zbraně, které si muži přinesli i dovnitř, vůbec nelíbí. „Nevěděla jsem, že se někdo může prohřešit proti zákonům svaté katolické církve tím, že podá zprávu o nesrovnalostech.“

„Ne, vy jste se proti ničemu neprohřešila, ctihodná abatyše. Ale pontifex pociťuje při vší své vděčnosti i jistý údiv. A hněvá se.“ Podíval se na kříž. „Přišli jsme sem, abychom prozkoumali okolnosti zmizení našeho bratra.“

„Po třech letech bude asi dost obtížné najít nějakou stopu. Jestli vás však bude provázet milost našeho Pána, Excelence, měla by to být pro vás snadná záležitost.“ Podívala se na pistole za mužovým opaskem. „Prozraďte mi, prosím, proč cestujete krajem, jako kdybyste vyráželi do bitvy?“

„Zpráva o bestii v Gévaudanu pronikla až do Říma, i bez vašeho dopisu, a tak jsem si myslel, že bude nejlepší, když se proti té stvůře, která se tu toulá po lesích a strhává lidi, pořádně vyzbrojíme. Samotná slova víry leckdy nestačí.“ Francesco mírně naklonil hlavu. „Po celou dobu, co budeme provádět šetření, zůstaneme ve vašem klášteře, ctihodná abatyše.

Zařiďte, aby nám všechno připravili, jsme už dlouho na cestách.“ Zvedl se a uklonil se před křížem. „Kdyby se na nás někdo vyptával, tak mu řeknete, že jsme zde, abychom chránili poutníky. Rozšiřte zprávu, že se Svatý otec stará o blaho svých oveček a poslal sem ozbrojené pastýře. My dokážeme uspět líp než královští pochopové.“ Vyšel z místnosti, jeho lidé ho následovali.

„Svatá matko Boží.“ Abatyše zaúpěla. Teď se opravdu dostala do obrovských potíží.

„Ctihodná abatyše, nemáte v klášteře nějakou schovanku?“

Gregoria sebou trhla. Legát ještě jednou vešel dovnitř, aniž by si jeho příchodu všimla.

„Ale, ale, máte snad kvůli něčemu špatné svědomí?“ vyptával se Francesco se záludným úsměvem.

„Ne, přirozeně že ne. Mé svědomí je stejně čisté jako vaše, Excelence,“ zalhala abatyše a sama se divila, že se přitom nezačervenala. „Ano, mám tady schovanku. Jmenuje se Florence. Florence Taupinová.“

„Aha.“ Legát nic víc neřekl a tentokrát doopravdy odešel.

Gregoria ho pohledem sledovala z okna, když kráčel přes dvůr. Kývnutím k sobě přivolal dva ze svých lidí a o něčem s nimi hovořil. Muži pak osedlali koně a vyjeli z kláštera. Tušila, jaký úkol asi dostali. Měli shánět informace. Legát se nespoléhal jenom na její slova. Abatyše se opět zahleděla na kříž. Něco ji musí napadnout.

Když chtěla vyjít dveřmi ven, narazila do jednoho z legátových ozbrojenců, který se před dveřmi postavil na stráž.

„Promiňte mi, ctihodná abatyše.“ Muž se uklonil. „Legát Francesco nařídil, že po dobu, kdy budeme ve vašich zdech, vás mám chránit.“

„Chránit? A před čím?“

„Před bestií,“ dostalo se jí odpovědi. „Říkal, že se za vaši pohostinnost odmění tím, že vám a všem jeptiškám od Svatého Řehoře poskytne zvláštní ochranu. Když chce poděkovat svým hostitelům, obvykle to dělává právě tímto způsobem.“

„V tom případě běžte a řekněte mu, že takovou ochranu nepotřebuji. Toto je místo Boží.“

Muž potřásl hlavou. „To musíte udělat sama, ctihodná abatyše. Já pouze plním legátovy rozkazy.“

Abatyše chtěla něco nahněvaně odseknout, rychle se však uklidnila, jinak by k sobě jen obrátila pozornost a vzbudila podezření. „Děkuji vám. A nyní mne omluvte – je na čase, abych se odebrala k odpolední modlitbě.

Ad maiorem Dei gloriam, jak se ve vašem řádu krásně říká, nemám pravdu?“

Muž se usmál a přežehnal se. „Pro větší slávu Boží.“

16. květen 1767, klášter Svatého Řehoře, v okolí Auvers

Gregorii se o něm zdálo.

O něm a o sobě. Navštívil ji v noci v její ložnici a prováděl s ní věci, jaké dělávají muž se ženou, když vedou spořádaný manželský život. Věci, které dříve také dělávala a užívala si je.

Zázračné prožitky, jimiž ji spánek obdařil, byly tak skutečné, že ji probudila žhavá touha v podbřišku. Něco takového se nesmí opakovat. Od chvíle, kdy se stala jeptiškou a pak i abatyší, nesměla touha hrát v jejím životě žádnou roli. Rozum to dobře věděl. Ale od onoho snu po něm její tělo ještě víc toužilo. Trestala se za to, co cítí, dvojnásobně tvrdou prací a dalším a dalším pokáním.

Pane, zbav mne jich, těch myšlenek, prosím tě. Nebo mi dopřej, abych pochopila, proč mne pronásledují a co znamenají.

Gregoria sklonila hlavu zahalenou čepcem a závojem ještě hlouběji, v rukou pevně svírala růženec. Klečela v nejpřednější lavici klášterní kaple nedaleko od kříže.

Do velké pouti do Notre Dame de Beaulieu nedaleko od Poulhacu chybělo jen několik málo dnů. Klášterní sbor tam bude pod jejím vedením zpívat a utěšovat vystrašené lidi zbožnými písněmi. Protože lidé nebyli vedeni bohabojností, ale čirou hrůzou z nehlučné, čtyřnohé smrti, která po několika měsících klidu náhle opět krutě udeřila. Stejně jako v krvavých letech 1764 a 1765.

Přítomnost neproniknutelného Franceska nic nezměnila na tom, že bestie dostala znovu žízeň. Právě naopak: zřejmě se cítila povzbuzená, aby papežovu vyslanci ukázala, že i on je proti ní bezmocný. Deset obětí v krátkém odstupu těsně za sebou, převážně malé holčičky. Zmrzačená tělíčka, vnitřnosti sežrané, obličeje rozervané a kůže stažená z těla. Ritus, podle něhož bestie řádila, už znal kdekdo. Gregoria stejně jako všichni lidé v Gévaudanu tušila, že to je pouze začátek ještě děsivějšího léta.

Modlím se k tobě, Pane, dej, ať už Jean, jeho synové a ten Moldavan konečně zrůdu vypátrají, aby ta hrůza pro nás všechny dospěla ke konci.

Znovu na něj pomyslela, na svůj sen, na jeho tělo…

Dveře se rozrazily a do klášterní kaple vnikl závan chladného večerního větříku, který však s sebou zároveň přinášel i vůni jara a vlhkost deště. Gregoria se s úlekem probrala z myšlenek, které se jí znovu a znovu vkrádaly do hlavy, navzdory všem zdrávasům.

„Ctihodná abatyše, rychle pojďte ven! Je tu monsieur Chastel.“

„Který Chastel?“

„Jean Chastel, ctihodná abatyše. Dožaduje se vás tak vehementně, že ho už déle nedokážeme zadržet,“ odfrkla si sestra Magdalena rozpáleně. „Něco se muselo stát. Čeká na vás ve vaší pracovně.“

Gregoria uvolnila sepnuté ruce, zavěsila si růženec kolem krku a ustaraně na sestru pohlédla. „Kde je Florence?“

„Ve svém pokoji, jak jste přikázala.“

„Podívala ses po ní?“

„Ne, ale viděla jsem, že se v jejím pokojí svítí.“

„Tak běž a podívej se po ní!“ Abatyše vstala a pospíchala k východu z kaple. „Dej mi vědět, co Florence právě dělá.“

Zatímco běžela v prudkém lijáku přes dvůr ke své pracovně, zrychlil se jí tep a nemohl za to pouze nezvykle uspěchaný způsob chůze. Za okamžik se ocitne před mužem, na něhož ještě před několika málo okamžiky myslela.

Nepřístojně myslela.

Spolkla vzrušení, vylétla po schodech nahoru a otevřela dveře, před nimiž stáli jako vždy dva strážní.

Gregoria na dozorce málem zapomněla. Nepotrvá dlouho a legát dostane zprávu, kdo ji navštívil. A že se s ním delší dobu bavila. Pokud až do té doby nevěnoval rodině Chastelových žádnou pozornost, tak od této chvíle se to zcela jistě změní.

Jean netrpělivě přecházel místnosti sem tam, jak prozradily tmavé, vlhké stopy na prknech podlahy. Když ji viděl vstoupit, zastavil se a podíval se na ni. Abatyše měla dojem, že mužovy hranaté rysy zestárly o celé roky. Po tvářích mu v obrovských kapkách stékalo i něco jiného než pouhá dešťová voda, v obličeji měl vepsáno zoufalství. Sestra Magdalena se nemýlila. „Jeane, milý příteli, co pro tebe mohu…“

Téměř vztekle ji k sobě přitáhl, popadl ji za levou paži a pevně ji držel, druhou rukou jí strkal před oči roztrhaný kožený řemínek. Na něm se houpala malá dřevěná vlaštovka, jedna část se z ní ale odštípla.

„Jak jen může Bůh, který prý je dobrotivý, připustit *něco takového!*“ vykřikl lesník. Byl úplně bez sebe a Gregorii se na chvíli zmocnil strach, že mužova pěst přistane v jejím obličeji. Oči měl široce rozevřené a zarudlé

pláčem, vyzařovala z nich nezměrná zuřivost a vztek. „Kam se poděla jeho pomoc slabým?“

Abatyše nevěděla, co odpovědět, byla zaskočená mužovým prudkým útokem a jeho sevření jí působilo bolest. „Jeane, ty…“

„Marie!“ Zaryčel jí to jméno do tváře. „Marie je mrtvá. Maličká Marie Dentyová, dvanáct roků ji znám, věnoval jsem jí tenhle řemínek a vyřezal pro ni ptáčka, a teď je mrtvá!“ Hlas mu přeskakoval, zadrhával a lámal se. „Pierre, Malesky a já jsme ji našli. Bestie z ní nenechala nic než rozžvýkané zbytky.“

Dveře se otevřely a Franceskovi muži se chystali vtrhnout dovnitř, ale Gregoria jim v tom panovačným pohybem ruky zabránila. Abatyšina němá autorita byla dostatečně silná, ozbrojenci opět zmizeli za dveřmi.

Jean mrštil přívěškem o zem. „Bez něho bychom ani nedokázali vytušit, koho tam ten garou zabil.“ Jako šílený si prohrábl mokré bílé vlasy, pohledem se obracel na abatyši, ale neviděl ji. „Jenže s tím teď bude konec. Už ho nemůžu déle šetřit,“ zašeptal. „Nenávidí mě a zabíjí všechny, které miluji.“ Jean se abatyši upřeně zahleděl do tváře a v duchu sváděl těžký boj. „Ty jsi… jsi v nebezpečí, Gregorie. Přijde sem a počíhá si na tebe, protože ví, že… že tě…“ Jeanovi se vytratila barva z obličeje, zapotácel se a dopadl na židli, kterou mu Gregoria rychle přisunula. Zapřel si lokty o kolena, zabořil do nich obličej a rozvzlykal se. „Je to moje vina,“ zaslechla, jak nezřetelně úpí. „Měl jsem ho zabít, když se to začalo zhoršovat. Utekl nám a my jsme ho už nedokázali znovu najít…“ Zbytek zanikl v pláči.

„Nějak tomu nerozumím, Jeane,“ pronesla Gregoria opatrně a váhavě ho pohladila po šíji. Přesně si pamatovala na den, kdy byl ve vesnici trh a kdy ho tam s Marií viděla. Smrt malého, milého děvčátka se i jí hluboce dotkla.

Jean zvedl hlavu, brada se mu chvěla. „Ten loup-garou… to je… Antoine,“ vysoukal ze sebe trhaně.

„*Antoine?*“ Gregoria zbledla jako stěna, vyplašeně se podívala ke dveřím. „Proboha, Jeane,“ zašeptala vyděšeně. „Už ani slovo nahlas! Těm mužům, co hlídají přede dveřmi, nemůžeme důvěřovat.“

„Chtěli jsme mu pomoci a jen jsme všechno zhoršili. Antoine…“

Rukou mu dále hladila šíji. „Ale já si myslela… nerozumím tomu. Proč právě on?“

A Jean se dal do vyprávění. Povyprávěl jí úplně všechno, od jejich prvního setkání s bestií před třemi lety ve Vivarais až po naději, že se jim podaří zbavit syna prokletí. Přesné okolnosti však zamlčel. „Jeho život je ztracen.“ Setřel si slzy z očí. Gregoria se na něho upřeně zadívala. „Ten vlkodlak proměnil Antoina v bestii?“ Posadila se, zbledla a krev se jí

nechtěla vrátit do tváří. Jean měl pocit, že pravda, kterou se od něho právě dověděla, ji zasáhla s nesmírnou krutostí. Zdálo se mu, že tím mezi nimi něco zničil.

„Gregorie… Budeš o tom někomu vyprávět?“

Abatyše se uklidnila a usmála se na něho. „Ne, Jeane. To byla zpověď a pro ni platí absolutní mlčenlivost,“ uklidnila ho. „O Antoinově tajemství se nikdo nedoví. A jestli se bojíš, že to řeknu legátovi Franceskovi, tak tomu už vůbec ne. V žádném případě.“

„Tomu, co tu má ochraňovat poutníky?“

„Ano. Ale je to jezuita…“ Zarazila se, neodvažovala se prozradit něco víc.

Jean pohlédl ke stropu. „To, co kdysi bývalo mým synem, než ho pokousala ta bestie, sám zastřelím. Jen já, nikdo jiný. Hned si vypůjčím trochu peněz na stříbro, nechám si z něho ulít kulky a zničím ho.“ Svezl se ze židle, zvedl Mariin přívěšek ze země a zasunul si ho pod košili. „Mám na tom všem nezměrnou vinu,“ zašeptal. „Jak jsem jen mohl být tak slepý?“

I abatyše cítila nezměrnou vinu. Láskyplně se na něho podívala, jak před ní klečí, a pokoušela se představit si, co asi cítí muž, který se právě rozhodl, že jeho vlastní syn musí zemřít a že ho on sám vlastnoručně zabije. „Bůh ti odpustí, Jeane,“ pronesla tiše. „Stejně jako odpouští nám všem.“

„Bůh to všechno dopustil. Nemá co promíjet,“ odsekl lesník opovržlivě a uhladil si bílé kadeře.

Gregoria si sundala z krku stříbrný růženec. „Vezmi si ho a udělej z něho kulky, abys mohl Antoina zabít dříve, než ho dostane papežský legát.“ Zhluboka se nadechla. „Nevyčítám ti, že jsi syna chránil před lovci a chtěl jsi z něj opět udělat člověka. Asi každý otec by… nebo každá matka,“ zaváhala a vyhnula se jeho pohledu, „…by jednala tak jako ty.“

Jean přejel prsty po růženci, palec spočinul na figurce vykupitele. „Bůh nechal mne a mou rodinu nejednou v životě na holičkách,“ prohlásil rozvážně. „Přísahám při tomto krucifixu, že svou duši odevzdám zlu, jestli mě ještě jednou zklame.“ Zvedl se. „A teď ať mi Bůh dokáže, že soucítí s mým utrpením, nebo jinak se ho navěky zřeknu.“

„Ne!“ Gregoria k němu přiskočila a položila mu prst na rty. „Pán nedovolí, aby ho někdo vyzýval a pokoušel.“

Byl to právě tento krok, onen pověstný krok navíc, který zavinil, že se jeden druhého dotkli, a oba je svedl, aby se poddali dlouho zadržovaným citům. Navzdory nebezpečí, číhajícímu přede dveřmi.

Jejich obličeje se ve stejný okamžik pohnuly, rty se setkaly. Rozechvěla je síla vzájemných citů, kolena se jim podlomila, tělem proběhly vlny žáru a vznítily touhu, která vzplála nekontrolovatelným ohněm.

Bez ustání se líbali, bez rozmyšlení ze sebe strhli šaty, shodili je na zem a ukázali se jeden druhému nazí jako kdysi Adam s Evou. Jean pohladil krátké světlé vlasy a usmál se. Jemně Gregorii hladil po ňadrech a ta nemohla uvěřit, že dokáže být tak něžný. Lehce zasténala a přivřela oči, zatímco ji Jean obešel a stoupl si za ni.

Tvrdý úd jí proklouzl pod hýžděmi a na šířku prstu vnikl do pochvy. Gregoria dala ruce dozadu a žádostivě mu přejížděla po stehnech. Cítila jeho ruce na břiše, na prsou, na bradavkách, krk jí spaloval jeho horký dech a slyšela, jak Jean blaženě sténá. Nakonec se předklonila, mužův tuhý penis do ní jakoby sám od sebe naplno vklouzl a vzbudil v ní takové pocity, že si musela dát ruku před ústa, aby se hlasité výkřiky blaha nerozlehly po celém Svatém Řehoři. Bylo to stejně opojné, stejně krásné jako tehdy v minulosti. Ne. Ještě krásnější.

Gregoria těžce dýchala, odpoutala se od něj a otočila se, aby mu viděla do obličeje. „Budeme mít pro sebe jen tuto jedinou noc, Jeane," zašeptala, objala ho a stáhla na zem.

„Bude to dlouhá noc." Jean se na ni díval opojen touhou, sál jí levou bradavku a znovu do ní vnikl. Začal opatrně přirážet, pokaždé pronikl o něco hlouběji a stupňoval její prožitky, až se celá místnost začala s nimi točit a milenci přestali být schopni jasně uvažovat.

Ve víru vášně zapomněli na stráže přede dveřmi.

14. červen 1767, Notre Dame de Beaulieu, jihovýchodně od Poulhacu, jižní část Francie

Abatyše Gregoria kráčela na čele skupinky ze Svatého Řehoře. Zatímco putovala s jeptiškami po cestě, rozhlížela se, co se kolem ní děje.

Jen zřídkakdy byla mše, kterou končila pouť ke kapli Notre Dame de Beaulieu, tak hojně navštívená jako letos na počátku léta. Lidé dorazili v takovém počtu, že malý kostelík nestačil a museli se vydat na rozlehlou, kamením posetou louku, ležící přesně uprostřed mezi třemi vyhlášenými vrcholky.

Radost nad přítomností mnoha stovek věncích kalilo Gregorii pomyšlení, že tento příliv lidí měl podle jejího názoru velice prostý, zato však i děsivý důvod: strach.

Pane, co ti lidé provedli, že z nich tu zkoušku nesejmeš? ptala se v duchu. Provedla jeptišky davem a zamířila k oltáři na malém kopečku. Tam se jeptišky rozestavily, aby později během mše a svatého přijímání lidem zapěly několik písní.

Biskup, abbé Prolhac, přicestoval z Mende, aby zvěstoval slovo Boží. Zahájil mši s nesmírnou horlivostí. Ta se rychle přenesla na lidi a snímala jim z duše strach, který v nich bestie zapustila. Vděčně mu viseli na rtech, naslouchali slibům milosrdenství Pána našeho, který chrání všechny věřící a nevinné, a nasávali do sebe tradiční rituály, aby je pak nesli před sebou jako štít víry.

Gregoria se přistihla, že se v davu rozhlíží po jednom velice konkrétním, důvěrně známém obličeji, přestože věděla, že se Jean Chastel vyhýbá bohoslužbám se stejnou důkladností jako ďábel svěcené vodě.

Přesto se nevzdávala naděje. Připomněla si noc, kdy zhřešili – a toužila po další. Svědomí jí však neustále důtklivě domlouvalo a vyžadovalo po ní zpověď a nesčetné modlitby, aby ze sebe smyla pochybení. Byla tak rozpolcená, že nevěděla, jak dlouho ještě dokáže toto napětí snášet.

Mše byla u konce, svaté přijímání také a nyní se začalo rozdávat požehnání. Jeden mladý kněz procházel se svazkem palmových větviček řadami věřících, svěcenou vodou kropil hlavy, které před ním poklekly, a bez ustání vykřikoval požehnání, až z toho postupně ochraptěl.

„*Bonjour,* ctihodná abatyše," pozdravil legát Francesco, který se vynořil vedle ní, a jak se zdálo, nesmírně se bavil. Gregoria začala už dříve ten jeho italský přízvuk nenávidět. Jako vždy měl na sobě jednoduše střižený oděv, ale z kvalitní, drahé látky. Kolem legáta postávalo pět jeho lidí. „Mohu si s vámi promluvit?"

„To je velice nevhodný okamžik, Excelence…"

Předklonil se k ní. „Není to tak dávno, jen několik nocí, ale i pro abatyši to tehdy byl velice nevhodný okamžik na to, aby si užívala s mužem. Mohl bych o tom informovat biskupa," zašeptal a ukázal k abbé Poulhacovi, stojícímu jen pár kroků od nich. Stáhl hlavu a usmíval se jako dobrotivý světec. „Tak můžeme si teď promluvit?"

„Dejte mi chviličku času." Gregoria poslala jeptišky pro další čerstvou pramenitou vodu, která se pomocí několika málo gest změní ve svěcenou. Jiným sestrám uložila, aby přijímaly dary, které lidé přinesli Božímu člověku, aby se jim na oplátku dostalo blahovůle, ať už od abbého, nebo od Pána samotného.

„Co chcete, Excelence?“ obrátila se nakonec na legáta a obavy zakrývala strohostí a chladem. „Chcete snad mně a lidem, co sem přišli, oznámit, že jste tu bestii konečně zabil?“

Francesco ji popadl za loket a odtáhl kousek stranou. „Bohužel ne, ctihodná abatyše. Přišel jsem, abych se vás pozeptal na Chastelovy. Na to jméno neustále všude narážím a velice jsem zbystřil sluch, když mí muži hlásili, že se u vás Jean Chastel hodně dlouho zdržel.“

„To, co mi podsouváte, je hanebnost. On se chtěl… vyzpovídat.“ Gregoria si dobře uvědomovala, že z jejích úst znějí tato slova velice planě. Člověku, jako je Francesco, jehož úkolem bylo odhalovat pravdu, rozhodně nečinilo potíže prohlédnout ji skrz naskrz.

„On vám asi něco *odhalil* a určitě to mělo co dělat s hříchem,“ opáčil legát a z obličeje mu zmizel úsměv. „Nemyslete si, že jsem hlupák, ctihodná abatyše. Nepopírejte, že jste to s ním tam dělala. Mí muži mají uši k tomu, aby poslouchali. A nezapomínejte, že existují klíčové dírky. Není to zrovna důstojný způsob pátrání… ale důstojnost je v tomto případě spíše něčím nepřiměřeným, nemyslíte?“ Znenadání se opět usmál. „Musel bych o vašem pochybení informovat vedle biskupa samozřejmě také Jeho Svatost. Přišla byste o své postavení i o čest. Nemluvě o vaší rodině, která má dobré jméno v…“

Gregoria mu ledově skočila do řeči. „Řekněte, Excelence, co požadujete.“

„Prosím vás, abyste mi řekla i tu nejmenší podrobnost o rodině Chastelových. *Každičký* detail. A tím nemám na mysli vyspělost pohlavního údu Jeana Chastela.“ Abatyše snadno poznala, že si Francesco tento rozhovor vychutnává s nesmírným potěšením.

„Co chcete po Chastelových?“ Gregoria předstírala údiv.

„Jak jsem vám již naznačil: v uplynulých měsících jsem toto jméno slýchával velice často, bez ohledu na to, kam jsem se svými muži zamířil. Zdá se, že lesník je tím lovem doslova posedlý. A – ó zázrak – kdekoliv se objevil, došlo k vraždě. Jeden z jeho synů najednou zmizel. Tenhleten Antoine, ten, co má příšernou pověst – je prostě pryč, jako by ho země pohltila. Stejně jako jeho psy. A doslechl jsem se, že se Pierre a Antoine velice zajímali o vaši roztomilou schovanku.“ Přelétl zrakem davy kolem sebe. „Nemáte také dojem, že mezi vámi, Chastelovými a tou bestií existují nějaké až příliš úzké vazby, ctihodná abatyše?“ Pohled mu ztvrdl. „Jakou roli hraje Jean Chastel?“

Gregoria mu mlčky naslouchala a přitom horečně přemýšlela, jak uniknout z osidel, která kolem ní svými vývody utkal. Rozhodla se pro

útok. „Vy jste zvyklý, že se lidé před vámi rozklepou strachy, nemám pravdu, Excelence?“ podotkla kousavě a arogantně se na něho podívala.

„Mou nejlepší zbraní je špatné svědomí těch, s nimiž hovořím,“ opáčil Francesco nevzrušeně. „Stejně jako je tomu u vás, ctihodná abatyše. Na místě mi řeknete…“

Znenadání se před biskupem objevil Jean Chastel, mušketu přehozenou přes rameno, a letmo se na abatyši a Franceska podíval. Nastavil před abbého sevřenou pěst. „Chtěl bych,“ prohlásil zvučným, zřetelným hlasem, „abyste mi požehnal tyto stříbrné kulky a mou mušketu. Ať bestie zemře jejich přičiněním.“ Rozevřel ruku a ukázal tři kulaté, naleštěné kulky, které se ve slunečním svitu zářivě leskly.

Lidé postávající poblíž si začali vzrušeně šeptat. To, že se právě Chastel se svými podivnými syny, klidným Pierrem a šíleným Antoinem, vydal na pouť a sklonil hlavu před Notre Dame de Beaulieu, místo aby jako obvykle zalezl do skrytu mezi své milované stromy, prostě muselo něco znamenat! Davem se v mžiku roznesla šeptem zpráva o Božím znamení.

„*Ten tam je* Chastel, nemám pravdu? Velice poučná, tato prosba,“ poznamenal legát tiše. „Obrátila jste ho zpět na víru, ctihodná abatyše – během jedné jediné noci? To by byl i na tak zbožnou ženu jako vy doslova husarský kousek.“

Gregoria neodpověděla a prosila Boha, aby jí odpustil, že se jí honí hlavou myšlenky na vraždu.

Biskup mezitím dokončil podrobnou prohlídku nábojů. „To jsou nástroje přinášející smrt,“ pronesl uvážlivě. „Kdo mi zaručí, že je nepoužijete proti člověku a neposkvrníte Boha nějakou hanebností?“

Jean energicky předstoupil dále vpřed. Kdyby chtěl, mohl duchovního popadnout za límec. „Ctihodný abbé, ta stvůra zabila během posledních tří let více než sto žen a dětí. I já jsem přišel o lidi, kteří mi byli blízcí nebo které jsem alespoň dobře znal.“ Oči se mu zalily slzami. „Posvěťte je, abbé! Posvěťte je, aby mi Bůh dal požehnání a já bestii zabil a vysvobodil tak lidi v Gévaudanu. Tím bych přitom sám získal zpět víru v Pána našeho.“ Sejmul zbraň z ramenou a držel ji před biskupem.

„Ale ano, samozřejmě… to děvčátko,“ připomněl Francesco s falešnou účastí v hlase. „Říkali mi, že se Chastel zúčastnil pohřbu té malé Marie Dentyové a prolil tolik slz jako její nešťastná matka.“ Nadále pozorně sledoval lesníka, který si dával dobrý pozor a pečlivě se vyhýbal jakémukoliv pohledu na abatyši. „Nuže, vaše tělo asi má doopravdy sílu světice,“ prohodil tlumeně. „Kdyby vás poslali jako misionářku do světa, nežili by dnes už žádní musulmani ani Židé. Rozhodně tedy žádní muži.“

„Zacházíte příliš daleko, Excelence!“ bránila se Gregoria. „Ještě *jedna* taková poznámka…“

„A co pak?“ Naklonil se k ní. „Zůstaňte v klidu, ctihodná abatyše. Budete je hezky poslušně snášet a vděčně přijímat jako první pokání za svůj čin.“

Gregoria zaryla prsty do dlaní.

„Učiňte tak, ctihodný abbé!“ úpěnlivě prosila jedna stará selka vedle Jeana. „Možná se mu pak konečně podaří to, co nikdo z cizinců nedokázal. Tři roky jsou víc než dost.“

„Vidíte – vám a vašim mužům nikdo nedůvěřuje, Excelence,“ dovolila si abatyše malé popíchnutí. „Měl byste se trochu víc snažit, abyste si uchoval pověst a chránil dobré jméno církve.“

„Jestli ji Chastel zabije, tím lépe.“ Francesco vytáhl z opasku stříbrnou jehlu. „Tím víc by se v Gévaudanu znovu rozšířila víra v Boha. Polovičnímu pohanovi se dostane Božího požehnání a on pak zabije bestii. K takovému činu dám rád souhlas.“

Z davu se ozývaly další *výzvy*, zněly stále hlasitěji a nekompromisněji. Biskup udělal nad stříbrnými kulkami ve vzduchu kříž, pokropil je svěcenou vodou a položil na ně ruku. Jean kývnutím poděkoval a opět zmizel v řadách poutníků.

Legát kývl na Gregorii. „Promluvíme si později, ctihodná abatyše.“ Ukázal svým mužům, aby ho následovali, a razil si cestu davem. „Monsieur Chasteli, na slovíčko,“ zavolal za odcházejícím mužem.

* * *

Jean dělal, že volání neslyší. Teprve když mu na rameno dopadla legátova ruka, nemohl muže déle ignorovat. „Co chcete?“

Francesco se dotkl trojrohého klobouku. „Zdravím vás, monsieur Chasteli. Je asi zbytečné, abych se představoval, pokud se nemýlím.“ Pousmál se. „Sledujeme stejný cíl: bestii. Říkal jsem si, že bychom si mohli navzájem pomoci. Vy jste muž, který se nejčastěji postavil do boje s tou stvůrou.“

„A vy jste legát z Říma, který tu bestii dokonce ani neviděl,“ zabručel Jean. „Alespoň jak lidé říkají.“

„To by mohlo být tím, že se maskuje jako člověk a halí se do lidského těla. Až když se naskytne vhodná příležitost, tehdy z něho vyrazí a zhltne další oběti.“ Legát se zadíval na poutníky. „Do úvahy by tak přicházel – s

výjimkou mne a mých mužů – téměř každý, nebo snad ne? Dokonce i vy. Nebo vaši synové.“

Legátova ruka vylétla dopředu rychlostí, jako když uštkne had, a zasáhla Jeanovo levé předloktí. Nepříjemně ho tam něco píchlo a na kůži se objevila kapička krve. „Promiňte. Chtěl jsem jen zahnat vosu,“ omlouval se Francesco. „Dala vám žihadlo.“

„To nebyla vosa.“ Jean se zadíval na ranku. „Co jste udělal?“

Bez dalšího slova zvedl legát do výšky stříbrnou jehlu, na níž ulpěla trošička krve.

„Co to má znamenat?“

„Zkoušku, monsieur Chasteli. Mým úkolem, který mi přidělil samotný pontifex, je vypátrat bestii.“ Otřel krev o lesníkův rukáv. „Vy bestií nejste. Mohl bych si promluvit s vašimi syny?“

„Ne. K tomu nemáte žádný důvod.“ Jean se musel nutit, aby neztratil rozvahu a ovládl se. „Jděte a hledejte si tu bestii, kde chcete.“

„To také udělám. Nehledal jste ji před nedávném u ctihodné abatyše, monsieur Chasteli?“ Francesco pobaveně pokrčil obočí. „Syn čarodějnice se ženou pravé víry. Co si myslíte, jaké obvinění z toho mohu proti vám a milé Gregorii uplést?“

„Zmizte odsud, jezuito.“

„Sám rozhodnu, kdy odejdu, a kdy ne.“ Francesco se nenechal zmást a rozhlížel se po zástupech věřících. „Není to nádherný pohled? Boží moc je všechny svedla dohromady,“ prohodil a netajil se spokojeností. „Dokonce i šlechtici se k nám dnes připojili. Zdá se, že Gévaudan zatím ještě nepropadl peklu.“ Opět se obrátil přímo k Jeanovi. „Povězte, jak dobře znáte mladého hraběte de Morangiès? Nikde ho tu nevidím. Což mne vůbec neudivuje, při jeho… způsobu života.“

„Strkáte rypák hluboko do svinstva.“ Jean chtěl legáta obejít a udělal nenápadný krok doprava.

„Poslouchám a střádám, co slyším, jak je mým úkolem.“ Francesco mu nenápadně přehradil cestu. „Víte, že se hrabě zasazoval ve váš prospěch? Když jste seděl ve vězení?“

„O tom nic nevím a jeho pomoc bych taky nikdy nepřijal.“

„On to zřejmě tušil. Proto vám potichu pomáhal za zády. Předpokládám, že s vaším synem sdílejí kus společné minulosti. Kus společné minulosti, který započal u Středozemního moře. Avšak díky cestám Páně se otevírají brány vědění, které leckomu zůstaly uzavřeny.“

Jean se ovládl, ale vyděsilo ho, že nějaký cizinec, zřejmě nepřítel, je o událostech v Antoinově životě informován lépe než on sám. „Nevím, co máte na mysli," odvětil krotce.

Francesco přimhouřil oči. „To je dost slabý pokus o únik, monsieur Chasteli. Vím o vás a lidech kolem vás více, než tušíte."

„A proč tedy nic nepodniknete místo toho, abyste mě svými slovy nudil?" Jean ho obešel. „Dávejte si pozor, až se budete plazit houštím. Tady se střílí rychle a střelec teprve později zjišťuje, co vlastně zasáhl."

„Nemějte obavy, monsieur Chasteli. Já útočím zásadně zezadu." Legát se dotkl klobouku a otočil se.

* * *

Gregoria viděla, že se oba muži o něčem baví a Jean pak jde svou cestou. „Dávej pozor, aby tu vždy bylo dost vody na požehnání," nařídila sestře Magdaleně. „Já se zatím poohlédnu, co je s chlebem pro ty, kteří ho potřebují. Už s ním sem museli dávno dorazit."

Pospíchala pryč, aby lesníka odchytila stranou té spousty očí a uší a nenápadně si s ním promluvila. Razila si cestu mezi návštěvníky pouti, až na úzké cestičce vedoucí do Besseyre zahlédla Jeanovu postavu. Po legátových mužích nebylo nikde ani stopy.

Běžela rychle, přesto jí nějakou dobu trvalo, než ho dohonila. Dostihla ho na místě, kde cestička procházela mírným údolím. Bez okolků ho popadla za ruku a odvlekla z cesty do skrytého zákoutí, kde je před nežádoucími pohledy chránilo kručinkové houští.

Než stačila něco říct, přitiskl jí ústa ke rtům, rukama ji hladil po krku a po tváři. Gregoria se zachvěla. „Přestaň," bránila se slabě. „Jeane, musím ti něco říct."

Tón jejího hlasu ho donutil přestat s laskáním a něžně ji od sebe odsunout. „Netušil jsem, že mi budeš tak brzy chybět," přiznal se, uchopil její ruku a políbil ji. „Připadám si jako mladičký holobrádek za prvního rozkvětu jara." Zvážněl. „Ten jezuita o tom ví, že?"

Přikývla. „Jeane, to je moje vina, že se tu legát objevil. A je možné, že už jsou Antoinovi na stopě i jiní." Rychle mu povyprávěla o zprávě, kterou napsala papeži, jíž všechno začalo. Vysvětlila mu, jak jí přišly pod ruku šaty neznámého muže, který přicestoval do Francie se zvláštním průvodním dopisem samotného papeže a pak za podivných okolností zmizel. „Myslím si, že ho zabila bestie."

Jean si okamžitě vzpomněl na muže, kterého Antoine zastřelil ve Vivarais. „Ne, bestie ho nezabila. Myslím si, že jsme ho zabili my," zašeptal zmateně. „O tom muži, jehož mrtvolu jsem hodil do potoka, jsme později nikdy neslyšeli. Nikomu nechyběl, nikdo nenašel jeho pozůstatky někde na jezu nebo u mlýnského náhonu."

„Když to byl vlkodlak, nemohl to být posel z Říma," odporovala Gregoria. „Svatá stolice by nikdy nepřipustila, aby na její straně bojovala taková pekelná stvůra."

„Potom z něho udělal náš garou vlkodlaka teprve později. Jestli ten posel přišel do Gévaudanu, aby zde z pověření Říma něco prošetřil, možná narazil na bestii někde na cestách. Je to samice. Možná potřebovala samce, aby mohla vrhnout mladé." Posadil se do trávy. „Ano, tak to nejspíš asi bylo. Toho muže jsme jí vzali a ona se za to mstí."

„To je pěkné, ale pořád ještě nevíme, co tu vlastně chtěl."

„A co když putoval krajem jenom náhodou?" Jean utrhl stéblo trávy a rozdrtil ho mezi prsty. „Zbytečně si tím lámeme hlavu. Král Ludvík stejně jako dřív tvrdí, že je bestie mrtvá, a nic dalšího nepodniká. Legát lidem jenom dokázal, že si Bůh dává pěkně na čas. Mladý markýz d'Apcher mě spolu s několika dalšími lovci pozval, abychom bestii konečně dostali." Jean se na ni podíval, smířený s osudem. „Cítím, že to bude Antoinův konec, ale alespoň zemře mou rukou, a ne rukou toho jezuity. Udržím pravdu v tajnosti tak dlouho, dokud to jen půjde. Ne kvůli sobě, ale kvůli Pierrovi a Florence. Aby mohli, jestli se jednoho dne vrátí do Gévaudanu, žít v klidu."

Gregoria se na něj udiveně podívala. „Takže jim dáš souhlas ke svatbě?" Nezdálo se, že by z této zprávy měla opravdovou radost. *Musíš mu to říct!* Sbírala myšlenky, aby se mu ke všemu přiznala.

Jean však přikývl a hovořil dále: „Nakonec jsem je pochopil. Pierre ji miluje, a čím dříve z nich bude pár a odejdou odsud, tím to bude pro ně lepší. Oba mají před sebou budoucnost někde jinde, ne tady v Gévaudanu. Já zůstanu zde. U tebe. Ta jediná noc, kterou jsme spolu prožili, mě k tobě navždy připoutala. Žádná jiná žena už nikdy nedobude mé srdce." Pohlédl na ni. „Kdybych mohl, Gregorie, okamžitě bych si tě vzal za manželku."

„Co bude s tou samicí?" odváděla abatyše hovor na jiné téma. Působila nervózním, napjatým dojmem. „Opravdu věříš, že markýz a vy ostatní dostanete oba vlkodlaky v jednom jediném dni?"

„Ona bude poblíž, aby Antoina chránila, to je jisté. A pak spolu s ním zahyne stříbrnou kulkou." Jean použil mušketu jako oporu a zvedl se z trávy. Potom Gregorii jemně uchopil za předloktí a dlouze a něžně ji políbil

na čelo. „Neměj obavy. Brzy uvidím, jestli mohu mít k Bohu důvěru, nebo ne.“

Byl už skoro z houští na cestě, když ho do zad zasáhl její hlas. „Jeane, já…“

„Ano?“

Rychle sklonila hlavu, aby jí neviděl do tváře. „Já… ti přeji pevnou ruku, aby tvůj syn už nemusel déle trpět.“

„Jakmile vlkodlaky zastřelím, nechám tě přivolat. Nezapomněl jsem, že jsi to chtěla.“

„Ne! Teď už nechci. Zůstanu v kostele a budu se modlit, aby Bůh přijal duše těch nešťastníků na nebesa. Ani Antoine, ani ta samice v podstatě nemůžou za všechny příšerné činy, kterých se dopustili.“

Lesník přikývl a odešel.

Gregoria zůstala sama, ještě chvíli se dokázala ovládnout. Ale jen tak dlouho, dokud Jean neodešel. Jakmile se za ním zavřely tmavě zelené větvičky houští a jeho kroky dozněly, roztřásla se a vrhla se s utrápeným zaúpěním na kolena.

Pane, takže je po veškerých nadějích.

Co teď budu dělat?

Pomalu začínala chápat, proč Jean pochybuje, jestli je její Bůh skutečně spravedlivý.

XXX.
KAPITOLA

Německo, Homburg, 21. listopad 2004, 21.22 hodin

Měl co dělat, aby se stačil připravit. Bavorák zabrzdil na cestě tak prudce, až kamínky odletovaly od pneumatik a některé zasáhly i Cayenne. Dveře se otevřely, boty zavrzaly na cestě.

„Do prdele, utekli do lesa!“ zanadával nějaký muž. „Přines brýle na noční vidění. Tu ženskou chci živou, na to nezapomeň. Mrtvá je nám k ničemu.“

Tu ženskou? Eric přemýšlel, co po ní mohou chtít. A jak tomu zpravidla bývá, odpovědi dostanete jen tehdy, když někomu položíte otázky. Byl skálopevně rozhodnutý, že tak brzy učiní.

Opatrně vyhlédl z okna. Spatřil tři muže, všichni drželi pušky G trojky s velkým zaměřovačem připevněným k hlavni. Dva stáli před kapotou Cayenne, třetí pospíchal ke kombíku a otevřel kufr.

„Co uděláme s tím týpkem?“ zeptal se druhý hlas.

„Co s ním asi tak uděláme?“ opáčil muž stojící těsně před Erikovým vozem a přehodil si G3 přes rameno. Po levé straně krku se mu táhly tři hluboké jizvy svědčící o tom, že si někdy v minulosti odbyl těžký boj. Eric znal takové důkazy až příliš dobře. Byla to znamení dlaků. Zanechávali je na lidském těle, když člověka nezabili. „Kastell ji v Petrohradě chránil. Myslíš si, že teď vyklidí pole, když ho o to pěkně poprosíme? Je moc nebezpečnej.“ Demonstrativně poklepal na hlaveň zbraně. Nic víc nebylo třeba.

Třetí muž se vrátil od vozu a přinesl brýle na noční vidění. Eric počkal, až si je nasadí, potom skočil dopředu na sedadlo pro řidiče a naplno zapnul reflektory.

Tři muži překvapeně vykřikli. Elektronika jejich přístrojů nesnesla pronikavý jas přetížených zesilovačů zbytkového světla a dokonale je oslepila.

Eric vyklouzl z vozu dveřmi pro spolujezdce a střelil nejbližšího muže do prsou. Zásah z brokovnice srazil protivníka k zemi. Dalekohled gé trojky zařinčel a rozpadl se na maličké kousky. Další rána zasáhla nejvzdálenějšího muže, který právě zvedal zbraň, aby mohl střelbu opětovat. Soupeř zaryčel a dopadl na zmrzlou půdu. Eric mu záměrně mířil na nohy, chtěl ho vyřadit z dalšího boje, ale nechat naživu, aby ho později vyslechl.

Poslední nepřítel odhodil brýle pro noční vidění a vrhl se do řídkého houští. To, co zpočátku vypadalo jako výborný nápad, se v souboji s poloautomatickou brokovnicí projevilo jako naprostý nerozum. Eric v odstupu několika vteřin opakovaně postřeloval řídké křoví, tvořené především uschlými keříky, dokud nezaslechl přidušený výkřik. Na toto místo pak vypálil ještě dvakrát, odhodil na zem brokovnici, v níž už neměl žádné náboje, a zvedl gé trojku. Přepnul ji na nepřerušovanou palbu a čekal, co se bude dít.

Ozval se šramot a protivník se beze zbraně vyplazil z úkrytu. Z kalhot mu zbyly jen zakrvácené cáry, olověné broky odvedly dokonalou práci. „Nestřílet," zaúpěl. „Vzdávám se."

„To je skvělé rozhodnutí." Eric přešel k ležícímu muži a přiložil mu ústí gé trojky k čelu. „Kdo jste a co po té ženě chcete?"

„Vona je jednou z nich," vysoukal ze sebe muž a začal se zvedat, aby si mohl pořádně prohlédnout rány na nohou.

Eric ho však opět přitiskl k zemi. „Odkud to víte?"

„Slyšeli jsme to. V Petrohradě jsme jí propašovali do krámů štěnici." Ušklíbl se. „A teď známe i tvoje tajemství, ty hajzle. Už si před náma nemůžeš bejt jistej."

„Jestli si ten Lycáonův řád vezmu na paškál, tak už na tom vůbec nesejde."

Muž se usmál. „Klidně, jenom se do nich dej. Za takový rozhodnutí ti budu jen tleskat."

Mužův letmý pohled k autu byl pro Erika dostatečným varováním. Otočil se kolem vlastní osy, namířil hlaveň gé trojky na zraněného, kterému před chvílí daroval život a který ho z vděčnosti právě hodlal zastřelit. Velkorysý dárek si Eric vzal jedinou čistou ranou zase zpět, muž se svalil k zemi a byl na místě mrtvý.

Eric znovu obrátil pozornost k poslednímu protivníkovi. Muž měl jednu ruku napůl zasunutou pod kabátem a snažil se vylovit hlaveň pistole. „Vytáhni ji a je po tobě," varoval ho Eric. „Ještě jednou – a naposledy přátelským tónem: kdo jste a co chcete po té ženě, když k tomu řádu nepatříte?"

„Po tom ti je úplný hovno."

„Tak?"

Natočil hlaveň a vystřelil do země. Přiložil ústí zbraně těsně k mužově tváři, černé saze mu zbarvily tvář, vlasy ožehl ohnivý záblesk z hlavně. Muž zaječel a držel si ucho.

„Kdo jste a co chcete po té ženě? Jestli mi neodpovíš, tak už mou třetí otázku neuslyšíš."

Muž zvedl ruku na znamení, že poslechne. „Tu sílu! Chceme její sílu, její nadřazenost! Chceme bejt jako ona!"

„Nadřazenost?" Eric něco takového prostě nedokázal pochopit. Ti chlapi se dobrovolně chtěli nechat pokousat vlkodlakem? „Kolik vás je?"

Muž zasténal, víčka se mu zachvěla, ohryzek na krku poskočil.

„Hej ty!" Eric mu šlápl na potrhanou nohu. „Nechcípej! Ještě s tebou nejsem hotový!"

Muž však již byl mrtvý.

„Do prdele!"

Rozběhl se k vozu a jel zpátky.

V univerzitním areálu hledal v houští šipek a směrovek číslo budovy laboratoře, kde seděla Lena s tím svým známým. Ze všeho nejdřív se museli zbavit štěnic. Nejlepší by bylo, kdyby vyhodili všechny její věci včetně šatů, které měla na sobě. Předpokládal, že nezůstane jen u tří pronásledovatelů.

Konečně ji objevil, starou budovu s ušpiněnou fasádou a architekturou, která musela být opravdu hodně stará, nejméně několik staletí. Tyhle kliniky zřejmě existovaly už dávno v minulosti.

Než vystoupil z vozu, důkladně se rozhlédl. Široko daleko nebylo nikoho vidět, jen po paralelní cestě se řítila sanitka se zapnutým majáčkem, s ohledem na pacienty v areálu vypnuli sirénu. Erika se zmocnil neklid, vystoupil, nabitou brokovnici skryl pod kabátem a vyřítil se po schodech nahoru.

Dveře nebyly zamčené, takže vstoupil dovnitř. „Leno?" zavolal dost hlasitě, aby ho bylo v opuštěném domě slyšet.

Nic.

Slyšel bzučení agregátů a relé v obrovitých spínacích skříních, nikde však nezaslechl žádné hlasy. Naprosté ticho a chloupky na krku, které se mu pomaloučku začínaly ježit, byly pro něj dostatečným důvodem, aby zvedl poloautomatickou pušku a měl ji připravenou ke střelbě. Nehlučně se kradl chodbou, až našel směrovku: *laboratoř.*

Eric se řídil šipkou a došel ke dveřím z mléčného skla, za nimiž zahlédl charakteristickou záři obrazovek počítačů. Před nimi se pohybovala silueta muže, podle všeho popojížděl na kancelářské židli od jednoho monitoru ke druhému. Jmenovka vedle dveří hlásala: *Muhlstein.* Našel jejího známého. Ale kde je Lena? Druhý stín nikde neviděl.

Po zralé úvaze se Eric rozhodl pro zdvořilou variantu a zaklepal. „Profesor Muhlstein?“ Položil ruku na kliku a stlačil ji dolů. Zamčeno. Přece jen měl dveře vykopnout, jak měl původně v úmyslu.

Aby si navzdory zpackanému úvodu zajistil aspoň kratičký moment překvapení, rozběhl se a vysokým skokem se katapultoval skrz skleněné dveře přímo doprostřed laboratoře. Přistál těsně vedle mladého vědce a okamžitě mu vrazil ústí brokovnice brutálně do pravé tváře. V druhé ruce držel sig sauera. Namířenou pistolí zkontroloval místnost. Byli sami.

„Ne… prosím… tady nejste na správném místě,“ vydechl Muhlstein. V bílém plášti a s kulatými brýlemi vypadal jako školák. Zašilhal po hlavni brokovnice. „Projekt s metadonem probíhá v úplně jiné budově.“

„Znáte Magdalenu Herukaovou?“

Muhlstein, drobounký útlý mužíček, mohlo mu být nanejvýš pětatřicet a nad čelem se mu začínala lesknout pleš, se na něho udiveně podíval. „Ano! Samozřejmě ji znám.“

„Byla tady během posledních dvaceti minut?“ Eric sklopil zbraně, ale ne úplně. Člověk nikdy neví.

„Promiňte, že jsem vás tak přepadl, profesore. Myslel jsem si, že jste s Lenou oba v nebezpečí.“

Muhlstein si prohrábl krátké tmavé vlasy. Z prvotního šoku se rychle oklepal. „Ne, nebyla tu. Vy jste ten přítel, o němž mi vyprávěla v telefonu?“ Nesouhlasně pohlédl na rozbité sklo. „Do čeho se zamotala? A jak to, že můžete nosit takové zbraně?“

„Jsem policista, Interpol,“ zalhal Eric. „Byl jsem přidělen k paní Herukaové, abych ji chránil. Patřím k mezinárodnímu týmu, operujícímu v utajení. Více vám nesmím prozradit. Došlo k přestřelce, jeden z mých lidí byl přitom zabit. Právě ten, který k vám měl paní Herukaovou přivést.“

Profesor měl v tváři vepsanou hrůzu. „Proboha! Ne, ne, Magdalena ke mně nedošla. Jde prý o nějakou látku, kterou mám pro ni analyzovat. Co je to za věc?“

„Nová droga. Paní Herukaová se náhodou zapletla do naší operace. Vás nám doporučila jako důvěryhodnou osobu.“

Vědec pokrčil čelo. „Copak nemáte policejní laboratoř, která by pro vás takové věci prováděla?“

„Po tom vám nic není,“ obořil se na vědce a udržoval princip zastrašování a obdivu přesně v potřebné rovnováze. „Kdy jste byl naposledy ve spojení s paní Herukaovou?“

„Před takovými,“ Muhlstein zvedl ruku a podíval se na hodinky, „patnácti minutami. Zavolala mi cestou sem. Říkala, že hned bude u mne. Také jsem se již začínal divit, kde se zdržela.“

Erikovi přejel mráz po zádech. Ztratil Lenu! Lena i s případným protilékem byla bůhvíkde, ale ne u něho. Nebyla v bezpečí. „Děkuji, profesore Mühlsteine.“ Schoval zbraně a kráčel ke dveřím, odemkl a vyšel ven. „Okamžitě zahájíme pátrání. Nikomu o této události neříkejte. Ani slovo.“

„A co mám dělat s rozbitým sklem?“

Eric pokrčil rameny, na další nesmyslné hovory neměl čas. „Univerzita by měla být pojištěná. Určitě vás něco napadne.“

Rozběhl se zpátky ke Cayenne, nastoupil a dlouhou chvíli seděl naprosto nehybně za volantem. Pokoušel se zapudit paniku, která se mu vkradla do hlavy. Bez úspěchu. V posledních dnech se pokazilo příliš mnoho věcí. Pohlédl na přihrádku pod palubní deskou, v níž ho lákalo sladké, tekuté pokušení, ale ovládl se a dal od kapek prsty pryč. Stejně si je zase bude muset vzít, a to dost brzy.

Místo toho nastartoval vůz a odjel zpět na místo, kde Lenu vysadil. Vystoupil, vypátral její stopy a šel po nich dál. Brzy se k nim přidaly další stopy, došlo k boji, jak dokazoval rozrytý sníh. Běloba byla zkropena rudými kapkami, směřujícími do příčné uličky. Neznámí útočníci ji odvlekli k autu a odjeli s ní.

„Do prdele!“ vykřičel nahlas po celém areálu svou frustraci, od paneláků se k němu vracela ozvěna. Vztekle nastartoval porsche, kterým hned vyrazil na dálnici k frankfurtskému letišti. Věděl, na kom si bude moci vybít vztek.

XXXI. KAPITOLA

19. červen 1767, farnost Nozeyrolles, v lese u Ténazeyre, jižní část Francie

Po smrti malé Marie Dentyové udeřila bestie ještě několikrát. Při jedné vraždě sice byli legátovi muži poblíž, ale ani jim se nepodařilo zabránit nejhoršímu. Mladý, neúnavný markýz d'Apcher nakonec vyrazil znovu na lov. Doprovázel ho tucet lovců, z nichž polovina pocházela ze zdejšího kraje. Zamířili do farností Nozeyrolles a Desges, kde stvůra 18. června roztrhala malé děvčátko.

Stopa, kterou od východu slunce sledovali, byla čerstvá a vedla přímo do ténazeyrského lesíka, do oblasti, kterou Pierre a Antoine hlídali jako lesníci. Lovci se nyní prodírali nesmírně hustým houštím, kráčeli mlčky, naprosto koncentrovaně, prsty na spoušti nabitých mušket. Jezuita a jeho muži se k nim nepřidali.

Malesky, Pierre a Jean postupovali v široce rozvinuté řadě vedle sebe, pozorně pátrali mezi větvičkami a kmínky nízkého porostu, pod nimiž mohla bestie nalézt dokonalý úkryt, píchali bajonety do hromádek listí nebo jimi bodali do nízkého podrostu. Bez úspěchu.

„Takhle je to na nic," konstatoval Malesky naštvaně, v modrých očích se mu zaleskl. „Potřebujeme nadháněče." Vztekle zadupal. „Mohli bychom být dva kroky od té bestie a stejně bychom ji neviděli. Ta její zatracená srst ji dokonale maskuje."

Jean mu v duchu dával za pravdu. Zmocňoval se ho stále větší neklid a hrozilo mu, že se jím úplně zadusí. Musel už Antoina konečně najít a udělat tomuto děsivému divadlu konec. Déle to prostě nemohl odsouvat.

Přišlo mu nesmírně vhod, že se na honu neobjevil legát. Zatím se mu dařilo vyhýbat se dalšímu setkání s tímto podivným mužem. Legát se několikrát objevil v doprovodu dvou strážných před Antoinovým srubem a

při poslední návštěvě tam strkal do všeho nos. Nepochybně by se vlámal i do domu a do stodoly, kdyby se najednou nevyřítil Surtout a ostatní psi z Antoinovy smečky. Jezuita před psy uprchl, jeden ze strážných byl těžce zraněn, alespoň podle toho, jak ječel. Od té doby legáta neviděli. Ale ani psy. Jean si nedokázal vysvětlit, kam se celá smečka poděla. Že by je jezuita nechal postřílet?

Najednou se rozezněly hlasité signály rohu, volající lovce zpátky na místo, odkud vyrazili. Měli obklíčit les.

„Markýz mě asi zaslechl," prohlásil Malesky, vztekle se ušklíbl a otočil se. „Pojďme."

Lesník se nehnul.

„Monsieur Chasteli, jdete už?"

„Ne," odpověděl Jean po chvíli. „Monsieur Malesky, my zůstaneme tady. Bestie ten signál určitě taky slyšela a ona si umí všechny zvuky v lese naprosto přesně vyložit. Až vyrazí z úkrytu a bude hledat cestičku, kudy uprchnout, budeme při troše štěstí první, kteří ji zahlédnou." Prosebně se na něj zadíval. „Pomozte mi zachovat Antoinovo prokletí v tajnosti, monsieur Malesky."

„A jestli narazíme nejdřív na tu samici?"

„Pak uvidíme. Zůstanete se mnou i tak, monsieur Malesky?"

Moldavan si zastrčil mušketu pod rameno, naleštil cvikr a nasadil si ho na nos. „Zajisté, monsieur Chasteli."

Všichni tři muži zůstali v lesíku. Slyšeli kroky lovců, které se od nich neustále vzdalovaly, až po nich zbylo jen nepatrné šelestění a sotva postřehnutelné volání.

Sneslo se na ně absolutní, tísnivé ticho, jaké oba Chastelové znali již od onoho osudného dne před třemi lety. Dokonce ani ptáčci se neodvážili pípnout.

„Jedna z bestií tu určitě je," zašeptal Malesky a pozvedl zbraň.

Vlevo vedle nich se v houští ozvalo zapraskání. Malesky hbité přiložil zbraň k rameni a zamířil na místo, kde čtyři stíny, každý z nich velký jako člověk, skákaly od stromu ke stromu a hledaly úkryt. „Svatá matko Boží," zašeptal, „oni se opravdu rozmnožili!"

Jean rovněž začal okamžitě mířit, dlaně mu zvlhly studeným potem, který strach vypudil z pórů. Pierre jim jistil záda, aby je nikdo nepřepadl zezadu.

„Kolik jich je, monsieur Malesky?" chtěl vědět Jean.

„Po těch čtyřech prvních jsem zahlédl ještě nejmíň jednoho dalšího, monsieur Chasteli,“ zazněla tichá odpověď. „Právě jsem si uvědomil, že nemáme dost zbraní. Vy taky?“

Jean se nevesele pousmál. „To je přesně ten způsob, jakým zkouším, co všechno Bůh dokáže.“

Z křoví před nimi se nečekaně vysunula hlaveň muškety, houští se rozestoupilo a vyšel odtamtud muž v dlouhém kabátě. Nebyl to nikdo ze skupiny lovců. „Skloňte zbraně,“ nařídil se zpěvným přízvukem. „Okamžitě.“

Malesky se zašklebil. „Monsieur, máte v ruce dvouhlavňovku, ale my jsme tři. Jste tak špatný počtář, nebo zázračný střelec?“

Pierre se ohlédl přes rameno. „Jestli máte spadeno na těch deset tisíc livrů, tak si táhněte po svých. Prémie byla zrušena, král vyhlásil, že bestie je mrtvá.“

Jean muže neznal. Nebyl to nikdo z markýzových lovců, nebyl ani z Gévaudanu, což ho poněkud zneklidňovalo. Legát rozeslal své lidi do celého kraje a podle všeho se snažil bestii zabít potají. „Poslal vás sem ten Ital?“ zeptal se zkusmo a viděl, že se mu podařilo neznámého překvapit. Ovšem odpověď na jeho dotaz ho příliš nepotěšila: muž stiskl spoušť.

Kulka zasáhla Maleského do levého ramene, Moldavan ovšem neztratil rozvahu a opětoval střelbu stejně jako Jean. Oba zasáhli neznámého cizince do hlavy a málem mu ji ustřelili. Bezvládné tělo sebou škublo a zhroutilo se do křoví.

„Pierre, dávej pozor!“ varoval mladíka Malesky, vrhl se za mohutný kmen a rychle dobíjel zbraň, i Chastelové si rychle našli příhodný úkryt. „Zbývají ještě čtyři.“ Osahal si ránu na rameni. Prosakovala z ní krev, která mu zbarvila kabát do ruda.

„Vý jste zraněný!“ vykřikl Pierre zděšeně.

„Není to nic zlého. Jenom mi utrhl kousek masa,“ procedil Malesky přes sevřené zuby, aby ho uklidnil. „Čistý průstřel je to nejlepší, co člověka může potkat, když už má takovou smůlu.“ Přesto ho zranění výrazně zpomalilo při dobíjení. „Monsieur Chasteli, proč okamžitě střílel? Je snad urážkou, když někomu podsouváte, že je Ital?“

Jean se musel navzdory okolnostem pousmát. Moldavan nepřišel o svůj typický suchý humor. „Jezuita nechce mít žádné svědky, předpokládám.“ Po levici zahlédl stín, bez zdržování natočil mušketu a vypálil. Tupý výkřik prozradil, že se trefil. Okamžitě dobil zbraň. Olověnými kulkami mohl střílet jen z jedné hlavně, protože v té druhé ležela jedna z vzácných

stříbrných kulek. První již promarnil. Kromě té jedné v hlavni mu zbývala už jen třetí, poslední, a tu si šetřil pro bestii.

Z okraje lesa se ozývalo volání rohů. Markýz chtěl vědět, co se mezi stromy odehrává.

„Raději neodpovídejte," doporučil Malesky a provizorně si obvázal ránu. „Markýz stejně hned pošle lovce do lesa a ti nám poskytnou pomoc."

„Otče!" zvolal Pierre hlasitě a ukázal před sebe do houští. „TAM! Viděl jsem bestii! Prchá pryč!"

Jean si s Moldavanem rychle vyměnil pohled, dokonale si rozuměli i beze slov.

Otec a syn se plazili vpřed a drželi hlavy u země. Pierre se po chvíli zastavil, vytáhl pistoli a hodil ji Maleskému. Pak se s otcem plazil dál, až je v houští nebylo vidět. Malesky po chvilce zaslechl jejich kroky, zřejmě se zvedli a rozběhli se za stvůrou.

Já vám říkal, monsieur Chasteli, že to budete vy, kdo bestii zabije. Malesky v posledním okamžiku postřehl útočníka, který ho chtěl obejít, a vpálil mu kulku do břicha. Muž zaúpěl, padl k zemi a nehýbal se. *Zbývají ještě dva.* Přikrčil se za kmenem stromu. Právě ve chvíli, kdy se mu těsně nad kloboukem zavrtala do dřeva další kulka a odštípla kus kůry.

* * *

Přímo před Chastely se najednou objevil další protivník, který po nich bez váhání vypálil z obou hlavní, ale naštěstí je minul. Poté se na ně vrhl, rozpřáhl se mušketou, jako kdyby nedržel v ruce pušku, ale kyj. Muž byl tak rychlý, že ani Pierre, ani Jean nestačili vystřelit. Nezbylo jim nic jiného než se pustit do boje zblízka.

Neznámý měl za sebou přísný vojenský výcvik. Bylo to znát podle toho, jak obratně používal mušketu a rozdával s ní rány. Lesník dostal pažbou přes hlavu, když se nechal napálit obratnou fintou. Pierrovi vrazil muž hlaveň do břicha jako jehlu. Mladík mohl děkovat okované přezce na opasku, že mu do těla neudělal díru, přesto klesl do kolen. Utržil ještě kopanec do hlavy a v bezvědomí dopadl na zem.

„Zmizte nám z cesty!" zařval Jean rozzuřeně. „Jenom překážíte a chráníte tím bestii! Tu musíme zabít!" Přikrčil se, aby se vyhnul svištící hlavni muškety, a bušil muži pěstmi do hrudníku, aby mu vyrazil dech z plic.

Útočník zalapal po dechu a stáhl se.

Jean vytasil stříbrnou dýku a zaútočil na něho. Protivník pozvedl mušketu, aby se jí bránil, Jean se jí vyhnul a z boku ho zasáhl do krku, kousek pod uchem. Pevnou rukou mu přejel celou délkou čepele po krku a otevřel mu v něm hlubokou ránu.

Muž si na poraněné místo přitiskl obě ruce, nedokázal však zastavit prudce vystřelující proud krve. Zachroptěl a padl k zemi.

Jean zasunul dýku do pochvy a několika mocnými pohlavky přivedl Pierra zpátky k vědomí. „Pokračujeme, synu," nařizoval neúprosně a vtiskl mu do ruky mušketu. „Nesmíme ji nechat uniknout."

Pierre tupě následoval otce, spíše klopýtal, než běžel. Jean však nebral na sebe ani na syna sebemenší ohled. Trní mu potrhalo oděv a poškrábalo kůži, ale dále se hnal lesem a přeskakoval kameny. Větve mu bičovaly obličej a zanechávaly na něm rudé šrámy. Měl pocit, že se snad celý les proti němu spiknul a chce bestii chránit. Asi tušil, že stvůra má v patách ty nejzarputilejší pronásledovatele.

Stromy prořídly. Dostali se na druhou stranu lesa, ale po bestii nebylo nikde ani stopy.

„Určitě jsme ji někde minuli," sípěl Pierre.

Jean si setřel pálivý pot z očí a zadíval se do lesa. „Tak musíme zpátky." Stejnou vražednou rychlostí se vydali na zpáteční cestu, oči upřené k zemi, aby vypátrali stopu prokletého tvora.

* * *

Malesky zatajil dech, aby se neprozradil, a poslední z neznámých útočníků prošel nic netuše těsně kolem něj. Teprve když muž minul jeho úkryt, zvedl Pierrovu nabitou pistoli, zamířil na zátylek a vystřelil.

Díra, kterou kulka vnikla do hlavy, byla maličká, ale cestou od temene skrz celou lebku až ke špičce nosu za sebou nechala dokonalou zkázu. Muž padl mrtev k zemi.

Malesky se opatrně převalil na záda a vstal tak, že se pomalu posouval po kmeni stromu vzhůru. Sáhl po mušketě. Správně měl zastřelit garoua, a ne si něco začínat s papežovými nebeskými voji. Pevně stiskl zuby a opatrnými pohyby nabil obě hlavně kulkami a střelným prachem. Bolesti v zasaženém rameni se stále stupňovaly.

Právě skončil, když se vedle něho ozvalo rozzlobené vrčení.

Malesky v mžiku přetočil mušketu a zamířil jí do míst, odkud se zvuk ozýval. Byla tam! Spatřil bestii, jak skrčená číhá ani ne šest kroků od něj a připravuje se ke skoku.

Nedopustil se osudové chyby, aby se zahleděl do rudě žhnoucích očí, jejichž pohled člověka naprosto ochromí. Namířil na dlouhou, šerednou tlamu a stiskl spoušť. Zpětný ráz mu projel tělem až k ráně v rameni. Vykřikl. Z levé paže mu vyprchala veškerá síla a těžká mušketa mu vyklouzla z rukou.

Když oblak dýmu po ráně prořídl, uviděl Malesky krok před sebou páchnoucí mrtvolu bestie. Krev se jí řinula ze dvou ran v hrudi a stékala do listí. „Že bych tě konečně dostal?“ pronesl udiveně a vytasil stříbrnou dýku, aby ji pro jistotu zabořil vlkodlakovi do srdce.

Podřepl, převalil bestii na záda, roztáhl jí zadní běhy a pohledem se přesvědčil: bylo jednoznačně vidět, že se jedná o samce. O Antoina. Moldavan přiložil čepel k srdci – a poznal, jaké chyby se dopustil.

Víčka bestie vystřelila vzhůru, rudé oči se krutě zableskly. „V hlavni nebyly stříbrné kulky,“ zaskřehotal Antoine zlomyslně. „Pozorně jsem tě sledoval.“ Mrsknul sebou a povalil Maleského na zem. Tlama s ostrými zuby prolétla vzduchem jako blesk a ukousla ruku se stříbrnou dýkou. Kosti, svaly a šlachy se s děsivým zvukem přetrhaly.

Moldavanův pronikavý řev se rozléhal lesem jenom chvíli, pak mu bestie roztrhala hrdlo a mohutnými čelistmi překousla krční páteř.

XXXII.
KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 22. listopad 2004, 22.33 hodin

Eric se vrátil do země, kde se bestie před časem usadila. Neustále v něm vřel zuřivý vztek a starostmi o Lenu napůl zešílel.

Z letiště se vydal do města. Krátká pěší procházka ho zavedla od hotelu, kde se ubytoval, k jinému hotelu. Doufal, že právě v něm narazí na záhadné jeptišky.

Rychle prošel otáčivými dveřmi do vstupní haly a setřásl sníh z ramenou na drahý koberec na podlaze. Ve foyeru byl jediným hostem, obě dámy v recepci ho zvědavě okukovaly.

„Dobrý den.“ Ponechal si falešný španělský přízvuk, který už jednou použil. Tehdy, když do hotelu telefonoval poprvé. Nezapomněl ani na mizernou angličtinu. „Hledám jednu jeptišku, která se tu prý měla ubytovat. Našel jsem něco, co jí zřejmě patří.“

„Ach, to byla určitě sestra Ignatia,“ zareagovala mladší z obou dam v recepci. „Mám vás u ní ohlásit?“

Eric vynaložil veškerý šarm, aby ji od tohoto záměru odradil, a to se mu skutečně podařilo. Za několik málo okamžiků mu s rozpačitým chichotáním prozradila číslo jejího pokoje. Klapalo to skvěle.

Odešel k výtahu. Zdvižho poslušně vyvezla nahoru do čtvrtého patra. Zvolna se loudal chodbou až k pokoji číslo 419a naslouchal. V místnosti byly přinejmenším dvě osoby, tiše se spolu o něčem bavily a jedna z nich během rozhovoru přecházela po místnosti sem tam. Eric se zhluboka nadechl a zaklepal.

Otevřela mu mladá žena, mohlo jí být nanejvýš dvacet. Překvapilo ho, že na sobě neměla řádový hábit. Místo toho byla oblečená podle dávno zastaralé módy a na klopě nejošklivější blůzy na světě měla připnutý malý černý křížek.

Eric předstíral překvapení. „Ach, že bych se zmýlil? Hledám sestru Ignatii.“ Podmanivě se usmál, pomalu vytáhl ruku z kapsy a zamával ženě částí růžence před hnědýma očima. „Našel jsem takovou věc a doslechl jsem se, že se zde ubytovala jedna řeholnice. Můžete mi říct, ve kterém pokoji ji najdu?“

„Zavolejte ho dovnitř, sestro Emanuelo,“ pronesl postarší ženský hlas, zvyklý přikazovat. „Tady jste na správném místě, mladý muži.“ Mladá žena ustoupila stranou a udělala mu místo u dveří.

Když překročil práh, dokonale se soustředil. Okamžitě ucítil slabou vůni kadidla a souhlasila i vůně deodorantu. Našel ženu, která byla v lese právě té noci, kdy tam byl i on. „Děkuji. Takže mi na recepci rozuměli správně.“

Sestra Ignatia seděla na židli vedle okna. Měla na sobě černý úbor, jak se na jeptišku sluší, včetně dlouhého černého závoje. Bylo jí výrazně přes čtyřicet. „Bůh vás provázej, seňore…?“

„Loyola,“ odvětil Eric smrtelně vážně. „Podivuhodné jsou cesty osudu, nemám pravdu?“

Ignatia se shovívavě usmála a naznačila mu, aby se posadil na postel. „Nejsme žádní jezuité, seňore Loyolo.“ Natáhla k němu ruku. „Tak ukažte, jestli jste našel něco, co mně patří.“

Sestra Emanuela zůstala stát u dveří, ruce sepnuté na břiše. V okně za Ignatií Eric zřetelně viděl její odraz.

Posadil se a podal jí část růžence. „Tady, prosím.“

Ignatii se rozzářil obličej. „Díky Pánu Bohu!“ Přátelsky se na něho usmála. „Ano, to je jedna část růžence, kterou jsem někde ztratila. Jak vám za to mohu poděkovat, seňore?“

Eris se rozhodl přejít do ofenzívy. „Tím, že mi povyprávíte, jak se dostal uprostřed noci do národního parku.“

Sestra Ingatia neztratila klid. „Nuže, proč se nezeptáme sestry Emanuely?“ navrhla. „Ona si ho tehdy půjčila.“

Eric zaslechl, že za ním zašelestila blůzka, a podle odrazu v okně poznal, že se mladá žena chystá zaútočit. Převalil se na posteli a dýka, kterou ho chtěla zezadu bodnout, projela přikrývkou a zabořila se do matrace. Zatímco Emanuela hledala ztracenou rovnováhu, okovanou špičkou pravé boty ji naplno kopnul rovnou do čela a poslal v bezvědomí na podlahu pokoje.

„Já si vždycky myslel, že papež využívá pro své bojůvky *jezuity,*“ podotkl a vytáhl pistoli. Namířil hlaveň na Ignatii. „Co má tahle maškaráda znamenat?“

„To není žádná maškaráda," odpověděla sestra přátelsky. „My sloužíme Pánu."

Eric neměl pocit, že by korpulentní jeptiška byla schopná plížit se v noci národním parkem, pustit se do boje s bestií, a navíc ještě i vyhrát. Ani výkon, jaký sestra Emanuela předvedla při útoku, neměl s profesionalitou nic společného. „Jak se ten růženec dostal do lesa?"

„Nemám důvod, abych vám lhala, seňore Loyolo, nebo jak se vlastně jmenujete." Ignatia se podívala z okna. „V lese byla sestra Emanuela. Ale mne by mnohem víc zajímalo, co jste tam hledal *vy?* Patříte k lycáonitům a chcete se teď pomstít?"

„Ne, ten řád mě vůbec nezajímá."

Sestra se na něho zaraženě podívala. „Seňore, asi jsem vás poněkud přecenila, že? Nehovořila jsem o těch Lycáonových modloslužebnících. Měla jsem na mysli jejich bratry a zároveň i nejurputnější nepřátele." Přimhouřila oči. „Vy o lycáonitech *opravdu* nic nevíte!"

Ne, Eric o nich opravdu nic nevěděl. Její slova byla pro něho překvapením, které mu dalo pořádně zabrat. Najednou nabyl dojmu, že ho asi v posledních letech leckteré věci mlčky míjely. Znalosti jeho otce a tím i jeho vlastní mu najednou nepřipadaly tak dokonalé, jak si vždy myslel. Myšlenky mu vířily hlavou a chvíli trvalo, než byl schopen slova. „Řekněte mi o nich něco," zahájil ústup dalším útokem. „Jsem prostě nevědoucí, sestro."

„Proč bych vám měla něco říkat?"

„Protože já mám zbraň, a vy ne."

„Mou zbraní je víra." Ženina sebejistota a víra v Boha byla přímo nebetyčná. „Pozemských projektilů se neobávám." Pokřižovala se.

Eric obdivoval, jak si tvrdošíjně dokáže stát na svém, a teatrálně si povzdechl. „Potom mi, prosím, otevřete oči z ryzí vstřícnosti a laskavosti. Moc rád bych věděl, kdo všechno se na této hře ještě podílí." Odložil pistoli na postel. „Kdo jsou lycáonité? To oni unesli Lenu? Nebo za tím vězí váš řád?"

„A kdo jste vy?"

„Nejdříve vy, sestro." Když neústupně mlčela, poddal se. Ten prokletý strach o Lenu ho nutil ke kompromisům, na které by nikdy dřív nepřistoupil. „Jmenuji se Eric von Kastell a myslím, že máme stejné cíle. Já lovím bestie."

„Takže vy jste jeden z těch neznámých bojovníků na straně dobra! V archivech v Římě se o tom leccos traduje, ale… my jsme jen tušili, že lidé

jako vy opravdu existují. Lidé, kteří bojují proti zlu a přitom nejsou členy církve.“

Eric přikývl. „Zdá se, že ani jeden z nás pořádně nezvládl domácí úkoly.“

Sestra mlčela a dlouze uvažovala. „Nemohu vám toho říct moc.“ Nečekaně se na něho přátelsky podívala. „Sestra Emanuela byla oné noci v lese a rozhlížela se, jestli někde na bestii nenarazí. Víme, že zrůda porodila mladé…“

„Cože?“ Eric se hněval ještě víc, že ten boj nemohl v noci dovést až do konce.

Ignatia mu odpustila, že ji přerušil. „Dozvěděli jsme se, že lycáonité chtějí mláďata unést a vrtulníkem je dopravit za hranice.“

Eric svraštil čelo. „Nic proti vám, ale dvě jeptišky tomu chtěly samy zabránit?“

„Zabránit, to ne. My je máme najít a dopravit do bezpečí.“

Teď už nerozuměl vůbec ničemu. „Vy chcete ta mláďata dopravit do bezpečí? No, tak to jsem asi něco špatně pochopil. Mně se nejedná o bezpečnost těch mláďat, ale o bezpečnost lidí. A ta bude zaručena teprve ve chvíli, kdy bude veškeré potomstvo bestie bez výjimky zlikvidované.“

Ignatia se soucitně usmála. „Jakmile se mláďata dostanou do bezpečí, budou v bezpečí i lidé. Jste s touto odpovědí spokojen?“

„Budu spokojený, když se dovím, kde ta stvůra je. A co jsou zač ti druzí, ti lycáonité.“ Přiměl ji, aby se mu podívala do očí. „Prosím, aspoň mi naznačte, kdo ještě má na tu bestii spadeno! Co je k tomu vede! Kolik členů má ta skupina nebo…“ Polkl. „Nebo kde je Lena.“

„Je mi líto, avšak to vám nemohu říct.“ Zůstala neoblomná.

Eric sevřel pěsti a horečně přemýšlel, co by tak ještě mohl udělat, aby ji přiměl k řeči. Ani za mák ho nezajímalo, jestli chce nějaký křesťanský řád zachovat mláďata naživu, nebo ne. Jedinou důležitou skutečností bylo, že bestie a její potomstvo nebyly mrtvé. „Sestro, obrazně řečeno, jak mají křesťané ve zvyku, bych řekl: ďábla nikdo nezkrotí.“

„Pane von Kastelle.“ Ignatia rozpřáhla ruce. „Dokáži ocenit vaše obavy, ty vás dokonce i ctí, ale s těmi zvířaty už nemáte nic společného. Jeďte domů, pátrejte si po té své Leně nebo nahánějte nějaké jiné tvory.“

Způsob, jakým mu nařizovala, co má dělat, se mu ani v nejmenším nezamlouval. Zvýšil se mu tlak. Rozhovor ho dosud v ničem neuspokojil a čím víc toho musel sám říct, tím víc se mu poslední potomek bestie vzdaloval. „Co to je za podivný křesťanský řád, který je o bestii tak dobře

informovaný? Člověk by řekl, že ty potvory naháníte do něčeho připomínajícího Noemovu archu hrůzy, nebo ne?“

Ignatia se zasmála. „Právě jste navrhl výborný název pro velice špatný hororový film, pane von Kastelle.“

Eric už toho měl dost. Doba, po kterou byl ochotný jednat v sametových rukavičkách, právě vypršela. „Mohl bych vidět klubovou legitimaci vašeho kláštera?“ dožadoval se stroze. Zpozoroval, že mladá žena začíná hýbat nohama, zřejmě přicházela k sobě. Pomalu sklouzla z postele na zem. „To, že nosíte řádový kroj, ještě zdaleka neznamená, že jste tím, co předstíráte.“

„Jděte pryč.“

„Neodejdu, dokud nedostanu požadované informace,“ odsekl Eric. „Už jsem ztratil hrozně moc času. Bestie a všichni její potomci musí zemřít, copak to nechápete?“

„Jděte už, pane von Kastelle,“ požádala ho Ignatia ještě jednou a zvedla se. „Děkuji, že jste mi přinesl chybějící část růžence. Budu řád o vás a vašich zásluhách v boji proti démonům podrobně informovat.“ Pokřižovala se. „Odejděte s Božím požehnáním…“

„…ale jděte, já vím. Tohle pořekadlo znám.“ Eric se v mžiku sehnul a hmátl rukou pod postel. Podařilo se mu uchopit Emanuelu za paži, hrubým škubnutím přitáhl ženu k sobě a bleskurychle ji vystrčil před sebe jako štít, protože koutkem oka postřehl, že se vedle něho něco hýbe. Úder stojanem na deštníky, který mu byl adresovaný, dopadl Emanuele na hlavu a opět ji poslal do bezvědomí. Sestra Ignatia měla v ruce pořádnou sílu.

Teď už mu obě jeptišky pořádně lezly na nervy. Pustil mladou tak, že tvrdě dopadla na zem, a jediným skokem se ocitl vedle Ignatie a vytrhl jí stojan na deštníky z ruky. Tvrdý pohlavek odmrštil ženu do křesla vedle okna, sestra přitom ztratila závoj a čepec sklouzl stranou. Pod ním se objevily krátké šedivé vlasy.

Eric zapomněl na soucit a přiložil ženě stříbrnou dýku ke krku. „Je mi jedno, čeho se bojíte, a čeho ne, sestro,“ zasyčel. „Tahle zbraň zabila nesčetné množství dlaků, ale umí proniknout i masem jeptišek, když budu chtít. A taky to udělá, jestli mi na místě neřeknete, kde tu bestii najdu a kam jste Lenu odvlekly!“ Z očí mu sálal žár, z hrdla se mu vydralo vzteklé dunivé zavrčení.

Ignatia, na jejíž tváři se jako tlusté červené čáry rýsovaly otisky Erikových prstů, se zaklonila a několikrát se pokřižovala.

„Lupus hominem!“

„Nesmysl,“ odsekl hrubě, rychle se předklonil a lehce ji bodl do krku, aby cítila, že krvácí, a byla ochotnější. „Tak kde jsou ta mláďata?“

Její pohled jím procházel, jako by byl vzduch. Začala odříkávat modlitbu a naprosto ho ignorovala.

Eric zaklel, jedinou ranou Ignatii omráčil a pak odvlekl stále ještě bezvědomou sestru Emanuelu do koupelny a držel ji pod proudem ledové vody tak dlouho, dokud se s prskáním neprobrala. Potom ji odtáhl zpátky do pokoje, ukázal jí Ignatii a tenkou řeznou ránu, kterou měla jeptiška na krku. „Ta už je u svého Boha," zalhal. „Jestli se tam chceš vydat za ní, jen si mlč stejně jako ona." Popadl sestru rukou za krk a přitiskl ji na postel, zkrvavenou čepel jí přiložil k hrudi. „Ale pak zmlkneš navždycky!"

„Ne!" zachroptěla úpěnlivě. „Prosím, ne! Slitování!"

„Kdo jste?" zařval na ni a stiskl ji ještě pevněji. Sestra do něj bušila pěstmi, ale ničeho tím nedosáhla. Nedokázala mu ublížit nebo ho nějak zranit.

„Sesterstvo krve Kristovy," vysoukala ze sebe Emanuela bez dechu. Oči se jí protočily, panenky se převrátily vzhůru. Ruce odpadly na postel, ležela před ním jako ukřižovaná světice, bezduchý pohled upřený ke stropu.

„Do prdele!" Eric jí přiložil ucho k hrudi, kde se naštěstí ozývalo slabé bušení. Málem sestru Emanuelu uškrtil, v rozčilení špatně odhadl síly. Nazlobený sám na sebe a mírně vyděšený se zvedl.

„Vrahu!"

Výčitka ho zasáhla do zad a po slovním útoku následovala rána židlí do zad a do hlavy. Eric dopadl na domnělou mrtvolu. Ulomená noha od židle mu proletěla kolem hlavy.

Bůh rychle probral věrnou služebnici Ignatii z bezvědomí, aby mohl s její pomocí povolat hříšníka k odpovědnosti. „Za své činy se budeš odpovídat Pánu a světskému soudu! A nečekej, že se budu modlit za tvou duši!" zaječela na něho Ignatia.

„Ne, ona žije!" Eric byl jako omámený. Otočil se, aby viděl, co si na něho jeptiška chystá pro další útok, a zjistil, že se žena řítí přímo na něj. Ulomenou nohu od židle popadla jako kyj a mávala jí nad prošedivělou hlavou. „Přestaňte s tím…"

Ignatia klopýtla o okraj koberce a dopadla na něho takovou rychlostí, že nebyl schopen její pohyb předvídat a nedokázal se jí úplně vyhnout. Žena ho pohřbila pod sebou, bolestně vykřikla a okamžitě se znovu vztyčila.

Eric strnul. Sestra si nešťastně vrazila stříbrnou dýku do prsou a udělala tu největší hloupost, jakou člověk může u bodných ran provést. Vytáhla zbraň ven.

Z rány jí okamžitě vytryskla teplá krev, zasáhla Erika a zmáčela mu obličej a rty. Ignatia zalapala po dechu, trhaně přitiskla ruce k hrudi, ale víčka se jí již navždy zavírala. Ani se nestačila pokřižovat.

Teď šlo do tuhého. V pokoji způsobili pořádný rámus, jeho hlasitost odpovídala asi tak tančícímu slonímu baletu a do recepce už nepochybně dorazily první stížnosti. Eric musel zmizet. Přejel si rukavicí po tváři a místo, aby ze sebe setřel Ignatiinu krev, tak ji ještě víc rozmazal.

Přitom se stalo, že se mu nepatrná kapička její krve dostala až do úst.

Pálilo to.

Pálilo to jako tekoucí oheň!

Eric se vřítil do koupelny, aby si vřící lávu vypláchl z úst, než mu začnou hořet zuby. Dlaněmi si stříkal chladivou tekutinu do obličeje, proplachoval ústa a polykal, prudký žár se mu však nepodařilo uhasit. Právě naopak: bylo to čím dál horší.

Najednou se mu zdálo, že kapky vody dopadají do umyvadla jako ve zpomaleném filmu.

Strašně hlučně pleskaly o keramiku.

Maličký ventilátor v koupelně duněl jako vrtule helikoptéry.

Odpad hučel jako vodopád v Plitvicích.

Zvuky, vnímání, všechno bylo najednou děsivě zkreslené. Eric zvedl obličej a zadíval se do mléčného, matného skla zrcadla a spatřil na svých tvářích rudé mazlavé šmouhy. Zředěná krev mu kapala z vlasů a malovala na obličeji široké rudé drážky. Pohledem světle hnědých očí hypnotizoval sám sebe. Pronikl jimi napříč zrcadlem a vnořil se do jiného světa.

Byl to svět vysokánských hal, podpíraných mohutnými sloupy, do nichž ze všech stran dopadalo světlo. Sluneční paprsky zešikma pronikaly dovnitř z nedosažitelně vzdálených oken. Musel být v paláci nějakých rytířů nebo obrů. Před ním stála jeho nevlastní sestra Justine, obklopená stovkami jeptišek. Všechny měly tvář sestry Ignatie. Justine zvedla ruku. „Pojď," pronesla přátelsky. Jeho tělo se vzepjalo, neznámá moc mu hlodala v útrobách a Eric pronikavě zaječel. Bestie se mu se skřípěním prodrala z těla ven jako motýl z kukly. Krví zalitý tvor se k němu obrátil, zašklebil se, popošel k Justine a vlepil jí na ústa divoký polibek.

„Ne!" vykřikl Eric a hledal stříbrnou dýku. „Musím je všechny zničit!"

„Tady je," zvolaly Ignatie a ukázaly na zbraně, které jim vězely v prsou. „Ale ty potřebuješ pomoc našeho Pána, Eriku von Kastelle. Jen on tě vykoupí, ty sám nebo tvá pohanská kouzla to nikdy nezvládnete." Všechny si najednou vytrhly dýky z prsou, vyhrnula se na něj záplava krve, smetla ho na zem a Eric se v ní utopil.

Téměř.

Silná ruka ho popadla za límec kabátu a vytáhla z rudého moře na povrch. Volně se vznášel ve vzduchu.

Když si setřel krev z očí, uviděl, že visí na natažené tlapě bestie. Stála na povrchu krvavého moře jako Ježíš na hladině, ozářená stříbrným svitem úplňku, vnikajícím okny dovnitř. „Beze mne nic nejsi," zahřměla bestie a z temnot se vynořila Lena. Byla nahá, přistoupila blíž a přivinula se k bestii. „Když se mnou skoncuješ, stane se z tebe naprosto bezvýznamný človíček. Nech mě na pokoji."

„Nech ji na pokoji," chichotala se Lena, spustila se na všechny čtyři a přeměnila se ve vlčici. „Eriku, mám ji hrozně ráda. Už bez ní nedokážu být."

„Ne," zašeptal. „Ne, Leno! Je podlá, zabíjí naprosto bezdůvodně! Podívej se jí…"

Neskutečný svět rázem zmizel, před sebou opět spatřil pár hnědých očí a známé rysy. Své vlastní rysy.

„…do obličeje."

* * *

Někdo hlasitě zabušil na dveře. „Haló? Je všechno v pořádku?" vyptával se ustaraně zaměstnanec hotelu.

„Ano, děkuji," odpověděl Eric změněným hlasem a doufal, že si ho přes dveře spletou se ženou. „Zbláznil se nám televizor a nemohli jsme ho ztlumit. Teď už je všechno v pořádku."

„Dobrá. Promiňte, že jsem vás vyrušil," ozvalo se na druhé straně dveří.

Eric omyl dýku, zároveň si očistil šaty a opustil pokoj jeptišek. Musel do lesa, musel najít bestii a její potomstvo. I další cíl byl zcela jednoznačný, přestože měl jen velice vágní stopu: Sesterstvo krve Kristovy. Věčné město.

XXXIII. KAPITOLA

19. červen 1767, farnost Nozeyrolles, v ténazeyrském lese, jižní část Francie

„Ach Bože,“ zaúpěl Pierre. Dorazili na místo, kde v obrovské kaluži krve ležely pozůstatky Maleského. Bestie mu utrhla hlavu, tu nikde nenašli. Ruka stále ještě pevně svírající stříbrnou dýku ležela krok vedle zbytku Moldavanova těla.

„Antoine!“ zařval Jean, vzteky celý bez sebe. Spatřil rudou stopu, která nepochybně pocházela z krve, řinoucí se z hlavy Maleského. Bestie jim ukázala, kudy se za ní mají vydat, aby je snáze vlákala do pasti. Lesník se rozběhl, přestože se mu duše nadále svírala šokem z přítelovy smrti. Byl bílý jako stěna, zvracel, ale vytrvale postupoval dál a dál. Pierre se mu hnal v patách.

Podle zvuků se dovtípili, že markýzovi lovci pronikli hlouběji do lesa, hledají je a volají, ale Chastelové jim neodpovídali.

Jean se najednou zprudka zastavil. Ukázal na spodní větev jednoho stromu: v místě, kde vyrůstala z kmene, trčela Maleského hlava a mrtvýma očima na ně strnule zírala. Z rozkousaného pahýlu krku ještě stékala po kratičkém zbytku páteře krev a odkapávala do listí.

Jean prudce přiložil mušketu k líci – a střelhbitě se otočil o sto osmdesát stupňů. Ve zlomku sekundy měl garoua před muškou. Vlkodlak stál na zadních a byl připraven ke skoku.

„Na mě si tak snadno nepřijdeš, synu.“

Na rudohnědé srsti ulpěly vlhké, lesknoucí se skvrny. Od tlamy a drápů mu odkapávala krev. Stvoření zavrčelo… a zároveň začalo příst. Kosti se s rachocením přesouvaly, Antoine mučivě naříkal a přidušeně zavyl. Tělo se mocně otřásalo, jak se zčásti měnil zpátky v člověka, aby se otci a bratrovi ukázal v trochu lidštější podobě.

Antoine prosebně zvedl mocné, ochlupené ruce. „Prosím, otče, ušetři můj život. Jsem tvůj syn!“ zaznělo odporným hlasem z úst se zakrvácenými špičatými zuby. *„Pomoz mi!“*

„Ano, Antoine, já ti pomohu,“ odpověděl Jean vyrovnaně. „Pomohu tobě i celému Gévaudanu.“

Trhnul ukazováčkem dozadu.

Hlavně muškety vystřelily a vyplivly na loup-garoua stříbrné kulky.

Antoine se sice pokusil posvěceným kulkám vyhnout, ale přespříliš se spoléhal na otcovo milosrdenství a zareagoval příliš pozdě. První střela ho zasáhla rovnou do srdce, druhá mu prorazila krk.

Padl k zemi, jako by do něho uhodil blesk. Z hrudi se mu vznesly obláčky černého kouře, kolem těla se rozšířil příšerný puch. Antoine zachroptěl, vzepjal se, dlouhými drápy si zaryl do rány a v zoufalství začal v hrudníku hledat stříbrné náboje, které mu působily takovou bolest. Drahocenný kov se však rychle a bezodkladně pustil do zničujícího díla.

Jean od něj odtrhl pohled, vykroutil Pierrovi, který zůstal stát na místě jako zkamenělý, mušketu z rukou a ze vzdálenosti jediného kroku vpálil Antoinovi do srdce další dvě kulky. Monstrózní tělo v mžiku zvláčnělo a za odporného praskání se proměnilo na lidské. Mrtvý Antoine se definitivně zbavil bestie, které tak dlouho sloužil. „Antoine!“ Pierre se vyřítil kolem otce vpřed a zmožený zármutkem se vrhl k bratrovi. Jean se nahnul a chtěl ho odtáhnout, když Antoine znovu prudce zvedl hlavu a zaprskal.

„Dávej pozor!“ Jean odstrčil Pierra stranou, ale synovy zuby ho zasáhly na levém předloktí a prokously tlustou látku kabátu. Lesník zasténal, měl pocit, že mu ruku sevřel lis, tak silný byl stisk synových zubů. Vytasil stříbrnou dýku a zarazil její čepel až po rukojeť Antoinovi do pravého oka. Hlava odpadla k zemi a stahovala ho s sebou, protože čelisti se nechtěly rozevřít.

„Otče!“ Pierre se zvedl a nechápavě zíral na teď už skutečně mrtvé tělo svého bratra. „Stalo se ti něco?“

„Ne. Kabát byl dost tlustý, nedostal mě.“ Jean zbystřil sluch a slyšel, že se markýzovi muži blíží k nim. „Rychle, pomoz mi rozevřít mu čelist a schovat ho pod listím. Později, až se to tu uklidní, si přijdeme pro jeho tělo.“

Pracovali rychle, a dokonce ani nezapomněli sundat Maleského hlavu ze stromu. Ke zbytku Moldavanova těla dorazili přesně ve chvíli, kdy se k nim připojili ostatní lovci.

Společně vyšli z lesa ven, aby markýzovi referovali před narychlo vztyčeným loveckým stanem o dalších neslýchaných událostech. Vedle

šlechtice postával mladý hrabě de Morangiès, v ruce držel mušketu, hlaveň si opřel o pravou botu. Když ho Jean spatřil, okamžitě se mu vybavily jezuitovy narážky.

„Narazili jsme na stopu jednoho velkého šedého vlka, ale když jsme ho chtěli dostat, zabil monsieura Maleského a prchl. Pak se najednou odněkud vynořili jacísi neznámí muži, dali se s námi do boje o prémii a začali po nás střílet, *mon seigneur,*“ lhal Jean oběma šlechticům do tváře. „Přísahám při svaté Panence Marii.“

Markýz d’Apcher mu historku uvěřil. „Je mi líto vašeho přítele, monsieur Chasteli. Ale je až neuvěřitelné, jakou drzost si na pozemcích mé rodiny dovolí nějací cizinci. Nechám tu věc důkladně vyšetřit.“

„Unikl vám některý z těch mužů, nebo jste je zabili všechny?“ zeptal se nečekaně hrabě.

„Myslím, že jsou všichni mrtví, *mon seigneur.*“

Hraběti se na tváři objevil nesouhlasný výraz. „To je velká škoda. Mohli jsme si je podat při výslechu a zjistit, co je přivedlo na myšlenku, že ta nabídka odměny pořád platí.“ Pozvedl zbraň. „Podívám se na ně zblízka. Možná u sebe mají nějaké věci, ze kterých se o nich dovíme víc.“

Za normálních okolností by si Jean při této poznámce nic zvláštního nemyslel, ale Franceskova slova vystupňovala jeho nedůvěru do nebetyčných výšin. Nemohl se zbavit podezření, že hrabě toho ví víc než ostatní. I o Antoinovi a jeho tajemství.

Markýz d’Apcher k sobě kývnutím přivolal jednoho z poddaných a nechal si podat zbraň. Zadíval se ke stromům. „Potom je tedy bestie pořád ještě někde v lese. Dobrá. My se…“

Z okraje lesa zazněly rozčilené výkřiky a zapráskaly dvě muškety. V dáli spatřili velkého šedého vlka, který proklouzl mezi lovci a řítil se rovnou ke stanu.

Svatá Panenko Marie, posíláš mi snad příhodné zvíře, aby podpořilo mé lži? Tvou pomoc rád přijímám.

Jean sejmul mušketu z ramene. „Ave Maria, budiž pozdravena Marie, ty, která oplýváš milosrdenstvím, Pán je s tebou.“

Natáhl oba kohoutky zbraně. Vlk se k nim mezitím neustále přibližoval, až se Jeanovi ukázal v celé své velikosti, jako by ho chtěl vyzvat na souboj.

„Ty, která jsi požehnaná mezi všemi ženami, požehnaný je i plod tvého života, Ježíš.“

Pozvedl mušketu. Nikdo jiný se neodvážit ani pohnout.

„Svatá Marie, matko Boží, pros za nás hříšníky, nyní i v hodině naší smrti. *Amen!*“

Současně s posledním slovem zarachotily výstřely a smrtelně zasažený vlk se před očima šlechticů i všech ostatních lovců zhroutil k zemi.

19. červen 1767, okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře

Gregoria se právě probudila z dřímot, ležela v posteli a naslouchala zvukům zvenčí.

Něco nebylo v pořádku.

Vadilo jí, že vůbec nic neslyší. Žádné hlasy, žádný jiný důkaz o tom, že ve zdech Svatého Řehoře kypí život.

Podívala se na hodiny na stěně a zjistila, že nastal čas na půlnoční modlitbu. Proč ji nikdo nevzbudil? Vstala, přehodila přes sebe tuniku, světlé vlasy zakryla čepcem a rozhodla se, že sama zazvoní na zvon, aby svolala jeptišky do kaple.

Zatímco se oblékala, kladla si v duchu otázku, co má legát v plánu, co bude jeho další krok. Tak jako tak, zatím jí nenařídil, aby k němu znovu přišla, i když se určitě chtěl na Jeana opět vyptávat. Podle všeho si někde našel jiné prameny.

Po večeři zmizel s částí mužů v domku pro hosty, kde se se svou malou armádou usídlil. Od té doby nikoho z nich neviděla.

Svatá Panenko Marie a svatý Řehoři, přijďte nám na pomoc. Gregoria vyšla před dveře. Předpokládala, že tam uvidí stráže, a pozdravila, aniž by se rozhlédla.

Zarazilo ji, že před dveřmi nikdo nestojí.

Gregoria to chápala jako znamení. Ušetřila si námahu a nemusela prosit některou z jeptišek, aby odvedla pozornost vojáků jiným směrem, a ona mohla přinést Florence něco k jídlu. Tentokrát jí to vyjde bez problémů a žádná ze sester neupadne u legáta v podezření.

Rychle se vrátila zpět do pokojíku, popadla jablka, chléb a sýr, které tam ukryla, a vyběhla po schodech nahoru. Rychle, ale nenápadně vše nesla mladé ženě. Florence od snídaně nic nedostala a určitě už má hlad jako vlk.

Gregoria vystoupila na poslední schod a zabočila do chodby, kde se nacházely i dveře do pokojíčku její schovanky, jenže pak se zprudka zastavila a ruce jí klesly k zemi.

Chléb a sýr jí vypadly ze zástěry, jablka spadla hned po nich a kutálela se po podlaze, zatímco abatyše nepřítomně zírala na rozbité dveře, které

někdo roztřískal na kousky. Stala se svědkem nepředstavitelně hrubého násilí. Z kamenné zdi trčely napůl vylomené veřeje dveří.

To přece muselo způsobit pekelný rámus! Jak to, že nic neslyšela?

Opatrně popošla blíž a podívala se do místnosti, v níž její schovanka strávila během posledních měsíců většinu dnů, pokud se jí nějakým způsobem nepodařilo přelstít bezpečnostní opatření. Dokonce ani Francesco si jí nevšiml. Alespoň jak abatyše pevně věřila.

Měsíc pronikal okenními tabulemi do dokonale zpustošeného pokoje, v němž nic, ale opravdu nic nezůstalo celé. Dokonce i deky na posteli byly rozpárané.

Svatá matko Boží, ochraňuj Florence před mocnostmi zla a ušetři její duši od škody!

Otočila se a seběhla po schodech dolů. Musela se dostat do ložnice sester a varovat jeptišky před stvůrou, která se zřejmě plíží chodbami a sály Svatého Řehoře a vášnivě touží po lidském mase.

Prolétla chodbou jako vítr, položila ruku na kliku otevírající dveře do ložnice – a zarazila se. Pohled jí sklouzl na kalužkrve, která se vytvořila na zemi přede dveřmi.

„Bože můj, neopouštěj mne," zašeptala a roztřásla se, přesto však zmáčkla kliku a otevřela dveře.

Jeptišky ležely v záři dvou plápolajících nočních svící ve svých postelích. Na první pohled pokojně spaly, ale podlaha kolem jejich lůžek se proměnila v lepkavý rudý rybník. Krev odkapávala z matrací nebo stékala po dřevěných nohách postelí, pozvolna se srážela a vytvářela tuhá, černá vlákna. Z pachu, který se šířil kolem mrtvých těl, bylo člověku na zvracení. Gregorii okamžitě udeřil do žaludku.

Několikrát po sobě se vyzvracela. Dokonce ani nemohla naplno vykřičet hrůzu, která se jí zmocnila, protože jí neustále vystřelovala hrdlem do úst a do nosu nakyslá břečka.

Zapotácela se, couvala a přitom si odplivla, aby se zbavila pachuti v ústech – a najednou ji někdo zezadu hrubě uchopil. Naštěstí nabrala dost vzduchu, a tak stačila vyrazit pronikavý výkřik.

„Buďte zticha, ctihodná abatyše!" zasyčel jí někdo do ucha a ruka jí zakryla ústa. Záře svící v dormitoriu dopadla na Franceskův přísný obličej. „Jinak ji přilákáte moc brzy. Ještě nejsme pořádně připraveni."

Odstrčila ho od sebe, zalapala po dechu a opřela se o zeď. Zaslechla, jak někde blízko mašíruje velký počet okovaných bot, do hluku kroků zaznívalo kliknutí, jako když se natahují kohoutky mušket. „Takže vy to tedy víte?"

„Já to tušil hned od začátku, ctihodná abatyše. Ale abych vás nevyplašil a ukolébal v bezpečí, hrál jsem tu hru s vámi. Antoine Chastel zemřel a tím nám bohužel uniknul, proto jsem se zaměřil na vaši schovanku. Stříbrná jehla postavila věci do pravého světla. Málem bych uvěřil, že děvče samotné tím bylo překvapené… je možné, že jste ji tak dlouho udržovala v nevědomosti? Nuže, mohu vás ujistit, že si na tu myšlenku velice rychle zvykla. Když jsme ji chtěli zatknout, vyklouzla nám z rukou.“ Světlovlasý legát působil na pohled téměř lhostejným dojmem. „Udivuje mne, že už jste na nohou. Uspávací prášek, co jsme vám namíchali do vody, vás měl vyřadit až do požáru.“

„Do požáru?“ Gregoria se prudce otočila a vyděsila se, když zahlédla legátovy pochopy a zjistila, co v šeru připravují. Na bajonetech mušket a většině šatů byla krev a abatyše rázem pochopila, čí krev na nich ulpěla. „*Vy*… vy jste zavraždili sestry?“ zašeptala zděšeně. „To nemůžete ničím ospravedlnit. Svatý otec…“

Francesco k ní přistoupil blíž. „Snad se tomu nedivíte? Ony – stejně jako vy, *ctihodná* abatyše – jste poskytly přístřeší zlu a strpěly ho zde. Na místě zasvěceném víře! Zasloužily si smrt.“ Zůstal absolutně chladný a netečný. „Bestie nedokáže odolat pachu krve, přijde sem a bude se chtít nacpat.“

„Florence je nevinnou obětí zla. Sama neví, že je bestie!“ Gregoria nepřemýšlela, jenom se zoufale snažila odradit papežova vyslance od jeho záměru. „Zapřísahám vás: darujte té dívce její mladý život!“

„Ach, nemějte starosti. Nemáme v úmyslu Florence zabít, ctihodná abatyše. Je pro nás až příliš cenná. Očekáváme, že se s její pomocí dovíme spoustu nových poznatků o ní i o jejím stvořiteli.“ Francesco nařídil pomocníkům, aby k vnitřní straně dveří do dormitoria připevnili síť vyztuženou železnými dráty. Vojáci napnuli tlustá lana.

Gregoria najednou vytušila důvod, proč sem přijeli s kočárem obitým železnými pásy. Měl za úkol převézt Florence někam jinam! „Co po tom ubohém, prokletém dítěti chcete? Odvezete ji do Říma? Co s tím má Svatý otec společného?“

Francesco se soucitně pousmál, ale světle zelené oči ji zahrnuly výsměchem. „Ctihodná abatyše, ode mne se nic nedovíte, i když se na vaší smrti nedá nic změnit.“ Pozvedl ruce. „Přesto vaše duše nalezne pokoj. Uděluji vám absolutorium postum. Spolu se svými jeptiškami shoříte ve svatém ohni. Místo, v němž přebývalo zlo, nesmí déle existovat, tak zní mé rozkazy. Ritus bestie dospěl ke konci. Ale lidé v okolí budou vás i celý klášter upřímně oplakávat a zachovají si na vás dobré vzpomínky. Udělaly

jste tady tolik dobrého. Takže všichni z toho budou mít prospěch.“ Zasmál se. „Možná budete dokonce prohlášena za svatou, ctihodná abatyše. A to navzdory svému tělesnému hříchu.“

„K čertu s vámi!“

„Ne, to určitě ne. Ale vy ještě můžete ulevit své duši. Pomozte mi vyřešit záhadu kočáru, který se utopil v močálu. Říkali mi, že ho lidé před nedávném viděli před klášterem. Nějaká dáma, podle šatů prý asi dost vznešená, s vámi o něčem rokovala. Šlo o tu vaši schovanku?“

Gregoria mlčela.

„Jak soudím dle vašeho mlčení, odpověď zní ano. Byla to snad rovnou její matka? Řekla vám, kdo je otcem bestie?“

„Bůh vás bude soudit, jezuito!“

„Myslím, že se mnou bude spokojen. A to se o vás nedá říct.“ Prstem ukázal k dormitoriu. „Podřízněte jí krk a položte ji k ostatním.“

Gregoria neváhala, hbitě sáhla vedle sebe na stěnu, nahmátla dřevěný krucifix a rozmáchla se jím po legátovi. Zasáhla ho symbolem spasitele do hlavy, dřevěná figurka se rozbila, legátovi okamžitě začala téct z tržné rány krev. Francesco zavrávoral a chytil se muže, který dával na abatyši pozor.

„Pane, odpusť mi.“

Využila zmatku a vyběhla z dormitoria. Cestou si z hlavy strhla závoj a bílý čepec, aby ji ve tmě nebylo tak snadno vidět. Venku se skryla ve stínu sloupů na křížové chodbě.

Panenko Marie a Řehoři, co si mám počít? modlila se a bojovala s narůstajícím zoufalstvím. Jak mohl člověk víry, zástupce Boha na zemi, nařídit takové ukrutné zločiny? Nebo snad jezuité jednali v rozporu s pověřením Svatého otce? Hlavou jí táhlo slovo spiknutí.

Zavřela oči, když kolem jejího úkrytu proběhli tři ozbrojenci, ale nevypátrali ji.

Jenom tak se to mohlo stát. To je spiknutí! Svatý otec neví nic o tom, co tu jeho legát provádí. To, co se zde děje, nemohou být činy konané v Tvém duchu, Pane na nebesích.

Čekala, až odnikud neslyšela žádné kroky, pak se přikrčila a pospíchala dále, aby se dostala k bráně do kláštera.

Dostala nápad. Sama proti početnému oddílu těžce vyzbrojených mužů neměla naději na úspěch, ale jestli se dostane do Auvers a zavolá obyvatele nebo vojáky na pomoc, bude na ně Francesco se svými lidmi muset brát ohled.

Dvůr, který se před ní rozkládal, jí ještě nikdy v životě nepřipadal tak obrovský. Kousek cesty k bráně z kláštera jí připadal nekonečně dlouhý,

navíc vedle okovaného kočáru postávali čtyři muži, zapřahali koně a připravovali se k odjezdu.

Gregoria ucítila štiplavý zápach, vznášející se ve vzduchu, a když se otevřenými dvířky pořádněji podívala dovnitř do kočáru, objevila v něm dva malé soudky s nápisem *Petroleum.* Z tkalcovny vyšel pátý muž, uchopil předposlední soudek a odešel s ním do abatyšina domku. Chtěli si být naprosto jistí, že se požár v klášteře nevyhne ani jediné budově.

Najednou se nocí rozlehly výstřely. Do rachocení mušket se mísilo vzrušené volání a smrtelné výkřiky mužů – Gregoria naprosto jasně slyšela, jak a čím se liší. Potom bestie triumfálně zavyla, zaštěkala a zaprskala, načež se ozvala nová salva.

Čtyři muži u kočáru uchopili zbraně, ale zůstali na místech, kde byli. Pátý muž vyběhl z domu a uklidňoval koně, vzpínající se na zadních. Zvířat se zmocnila touha vyrazit a prchnout z místa, kde byl cítit silný pach šelmy.

Abatyše hlasitě, zřetelně slyšela, jak bestie vztekle ryčí. Volání a střelba ovšem neustávaly, ve změti hluku a nezřetelných hlasů začal jeden z Franceskových mužů volat o pomoc.

Gregoria zahlédla, jak se v ložnici sester rozhořívají první plamínky. I za okny její pracovny oheň nejdřív trošičku zaplápolal, ale po chvíli nabralo pronikavé světlo výrazně na intenzitě.

Teď, nebo nikdy. Abatyše se hluboce nadechla a pokřižovala se, v duchu oslovila svého Boha: *Zachraň můj život a já ti přísahám na svou nesmrtelnou duši, že se vydám do Říma a tvým jménem přijdu této příšerné záležitosti na kloub. Ten, kdo za to nese odpovědnost, musí být dopaden a potrestán.* Ve stínu kaple se dala do běhu. Nejtišeji, jak jen dokázala, se pokusila proniknout až k bráně. Bůh, Panna Marie a Řehoř stáli zpočátku na její straně.

Dokud do hry nevložil ruku ďábel.

Urazila polovinu vzdálenosti, když jí jedna noha uvízla mezi dlažebními kostkami. Rychle udělala krok stranou, aby neupadla, ale způsobila přitom hluk, který nezůstal čtyřem mužům u kočáru utajen.

„Bestie!“ vykřikl jeden z nich. Legátovi pochopové po ní začali střílet v domnění, že pálí na loup-garoua. Gregoria se vrhla k zemi a rukama si zakryla hlavu, aby se chránila, zatímco nad ní bzučely kulky a provrtávaly zeď kaple. Rozdrcené úlomky žuly jí bubnovaly na kůži.

Hlasitý řev ji přiměl zvednout hlavu a podívat se, co se stalo s muži, kteří po ní stříleli.

Na kočáru seděla bestie. Zdálo se, že si nikdo nevšiml, kdy a jak se tam dostala. Přikrčila se a mohutným odrazem se katapultován na muže,

stojícího kousek za ostatními, strhla ho k zemi a ještě dříve, než dopadl na zem, mu ukousla hlavu. Bestie spokojeně zavrčela.

Zbylí čtyři legátovi muži ucouvli a hekticky dobíjeli muškety. Ryčeli jeden přes druhého, aby přivolali posily a upozornili je na útok bestie, která se navzdory očekávání už teď objevila na dvoře. Bestie jim však znemožnila jak útěk, tak obranu. Pravou tlapou popadla hlaveň muškety jednoho z mrtvých a muže, který k ní stál nejblíže, udeřila po hlavě. Použila pušku místo obušku. Lebka s hlasitým lupnutím praskla, muži vystřelily z uší a z nosu fontány krve.

Stvůra se vztyčila v celé své velikosti a dál útočila, jen tak mimochodem rozpárala precizním máchnutím tlapy břicho dalšímu muži, druhému se zakousla do obličeje, odhodila mušketu a okamžitě skočila po posledním protivníkovi a pohřbila ho pod sebou. Zuby v protáhlé tlamě těsně minuly mužovy zdvižené paže a zaryly se do krku. S mlasknutím mu rozevřela hrdlo a napila se tryskající krve.

Gregoria se pokřižovala, a přestože výjev, který se před ní odehrával, byl více než hrůzný, nedokázala od něj odtrhnout zrak.

Koně zapražení do kočáru divoce ržáli a zachváceni panikou se ze všech sil opírali kopyty o zem. Polámali přitažené brzdy kočáru a pustili se do beznadějného pokusu o útěk jak před bestií, tak před šířícím se požárem. Plameny vyrazily z ložnice, tkalcovny i abatyšina domku a vysílaly k nebesům žhavé jiskry.

Bestie nechala mrtvolu ležet a začala se bavit pronásledováním koní. Zavyla, aby je ještě více vyděsila, a rozběhla se po všech čtyřech za kočárem, až se zvířata v bezmezném zoufalství snažila prorazit bránu. A ta se jim stala osudná.

Koňská těla vrazila do brány, těžký kočár se k nim zezadu přivalil a na místě je rozdrtil.

Gregoria všemu zděšeně přihlížela, pak se vzpamatovala a chtěla uprchnout. Pryč, pryč od tohoto pekla, čím dál, tím líp. Nedokázala stvořit jedinou jasnou myšlenku, bylo toho na ni moc.

V tom okamžiku skočila bestie přímo před ni a pravou tlapou, z níž ještě odkapávala krev, ji chytila za krk. Drápy se jí lehce zabořily do kůže.

Gregoria zkameněla, strnule hleděla do rudě žhnoucích očí, rty se nezvučně pohybovaly a odříkávaly jeden zdrávas za druhým. Když uviděla, že zlomyslné jiskření před ní pohaslo, nemohla tomu sama uvěřit. Stvoření sklonilo hlavu a vztyčilo drobné uši. Kožovitý černý čenich zavětřil a pozorně sledoval zvuky v blízkém okolí.

„Florence! Florence, poznáváš mě?“ zaúpěla Gregoria s nadějí v hlase. „Prosím tě, Florence, bojuj proti tomu démonovi, který tě chce ovládnout! Nech mě odejít! Musíme odsud pryč, dříve než…“

Odněkud zpoza bestie zadunělo několik prásknutí. Tělo jí provrtaly kulky a abatyši postříkala teplá krev. Bestie bolestně zaryčela a odhodila Gregorii jako hadrovou panenku.

Abatyše narazila hlavou o zeď a zhroutila se k zemi. Oči jí zastřel krvavě rudý závoj a přes něj se dívala, jak se pět mužů, navlečených do tlustých kožených obleků a kroužkových košil, vrhlo na zraněnou bestii. Dali najevo odvahu i to, že se nebojí smrti. Muži stáhli bestii k zemi a bodali ji stříbrnými dýkami. Bestie se zpočátku zuřivě bránila, postupně však její vzdor ochaboval.

Stvůra se ovšem nevzdávala, zavyla, překvapivě se ještě jednou osvobodila a mohutným úderem rozdrtila jednomu z pochopů hrudník. Muž zachroptěl a upadl.

Najednou se přímo před bestií objevil papežský legát. Bestie zavrčela a chňapla po něm. Čelisti se rozevřely – ale legát se s nadlidskou rychlostí vyhnul řadám smrtonosných zubů. Čelisti zaklaply naprázdno. Francesco udeřil bestii neslýchanou silou pěstí do podbřišku. Rána ji zvedla půl kroku nad zem, bestii se po ní podlomily nohy. Vztekle zaprskala, ohnala se po soupeři tlapou a zasáhla ho do stehna. Drápy protrhly kalhoty a zanechaly v kůži pět dlouhých, hlubokých škrábanců, z nichž se vyřinula krev.

Francesco vykřikl bolestí, přesto však bestii znovu zasáhl, tentokrát do temene. Bestie opět podklesla, ale ani tato rána nezlomila její odpor. Překulila se, opět po legátovi chňapla a kousla ho do kotníku. Francesco kontroval prudkým kopancem, který ji odmrštil daleko dozadu. K bestii okamžitě přiběhli legátovi lidé a znovu ji začali bodat stříbrnými dýkami.

„Přestaňte, už jste ji dost oslabili, to stačí! Jinak ji zabijete!“ houkl Francesco zpovzdálí. „Přitáhněte sem kočár a zapřáhněte nové koně! Vy ostatní, přineste síť a zamotejte ji do ní. Musíme pryč, ve vesnici už určitě zahlédli plameny. *Hněte sebou!*“

Zatímco se muži rozběhli plnit úkoly, vytáhl Francesco od opasku malinkou lahvičku, smočil v ní bříško jednoho prstu, zvlhčil si podivnou kapalinou rty, pak je olízl a přivřel oči, jako by se modlil. Pak zvolna došel ke Gregorii. „Nyní vás opustím, ctihodná abatyše.“ Ukázal na oheň. „*To* je vaše peklo, ve kterém se bude vaše hříšné tělo smažit. Chcete se vyzpovídat a alespoň trochu ulevit své duši?“

Žena by se mu nejraději vysmála, avšak nemohla pořádně popadnout dech. „Nosíte v sobě zárodek zla, měl byste se modlit sám za sebe.“

Gregoria se skoro zvedla, krev z tržné rány na čele jí znemožnila jasně vidět. „Přeji vám, legáte, abyste měl v patách všechny čestné lovce z celého světa.“

Francesco se pousmál. „Máte na mysli onu drobnou okolnost, že mě bestie kousla, ctihodná abatyše? Já na to mám účinnou protilátku, nejposvátnější a nejčistší, jakou si dovedete představit. Příliš brzy jste se radovala z představy mého utrpení.“ Udělal nad ní kříž. „*Ego te absolvo.*“ Pak odešel k bráně, kde jeho lidé v rychlosti připravovali kočár k jízdě, odtahovali těla mrtvých koní stranou a místo nich zapřahali nové.

Gregoriinu duši zaplavila ryze pozemská nenávist. Se zaúpěním se vyškrábala na nohy a skočila legátovi na záda. Rukou se snažila nahmatat dýku, doufala, že ho probodne jeho vlastní zbraní. Oba upadli na zem, ale muž byl na ni příliš silný. Kopl ji do břicha – a síla a prudkost jeho rány ji odmrštily na tři kroky daleko. Tvrdě dopadla na kamennou dlažbu.

„Odvážná jako světice,“ pošklebovalse jí Francesco a vstal, přitom si upravil šaty. „A málem bych zapomněl – musíte taky uhořet jako světice.“

Gregoria viděla, že flakón, z něhož si vzal zvláštní substanci, leží na zemi vedle legátovy boty. Francesco ho při abatyšině prudkém útoku ztratil. Pokud to opravdu byl nějaký mocný léčivý přípravek, potřebovala ho naléhavěji než on. Možná pomůže Florence zlomit její prokletí! Plazila se k lahvičce.

„Cože? Vy žebráte o milost?“ Francesco si nesprávně vyložil její pohyby. Abatyše předstírala, že ho chce pravou rukou chytit za botu a levou potají sebrala flakón ze země. „Žádná milost neexistuje, ctihodná abatyše. Pro vás ne.“ Hned potom ji silné paže uchopily pod rameny, zvedly a odvlekly k planoucí ložnici sester.

Odpor jí nijak nepomohl. Muži ji vhodili do plamenů.

XXXIV. KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 22. listopad 2004, 23.59 hodin

Orientační smysl Erika neomylně přivedl na místo, kde bestii naposledy zahlédl. Potom se nechal vést instinkty a prostě se prodíral sněhem vpřed. Ani na chvíli se mu nedařilo odpoutat myšlenky od Leny. Jak se jí vede, kdo ji unesl, co s ní právě provádějí…

Sundal si brýle, znovu a znovu zeširoka větřil, aby nasál co nejvíce pachů, a naslouchal, jestli odněkud nezazní kočkovité zamňoukání nebo pronikavý štěkot. Doufal, že od posledního krmení uplynulo pěkných pár hodin a že malé bestie budou mít pořádný hlad.

Čas od času použil infračervené nastavení dalekohledu, objevil však jen stádo srnců, houf divokých prasat a dva rysy.

V lese pronikl na místo, kde nenarazil na jedinou známku života. Nikde nebyly žádné stopy, nikde žádné zvuky, s výjimkou skřípění stromů. Erikovy instinkty se okamžitě ujaly vedení, pocity a myšlenky rázem zmizely. Vytasil dýku a opatrně se kradl dále.

Potom ji objevil. Ležela nahá na břiše, těsně vedle jednoho stromu. Mráz ji dokonale zakonzervoval. Nezasvěcený člověk by zde však spatřil jen úplně normální ženu, kterou někdo bestiálně zavraždil. Eric sice vedle mrtvoly narazil na stopy lišek a vran, ale mrchožrouti po krátké inspekci touto snadnou kořistí opovrhli.

Popošel k ní blíž. „Mám tě," zamumlal a pomalu otočil mrtvou na záda. Odhadoval, že jí mohlo být kolem pětatřiceti. Bývala kdysi hezká, měla vytrénovanou postavu, připomínala vrcholovou sportovkyni.

Jeho dýka jí přinesla smrt, tkáň v blízkosti levého boku jí úplně zčernala. Tam, kde ji zbraň zasáhla a kousek čepele se ulomil a uvízl v kosti, zela dva prsty široká, vypálená díra. Ani bodné rány na hrudi a krku se pořádně nezacelily, v té době už byla příliš zesláblá.

Eric dlouho pozoroval bolestí zkroucený obličej. Nenáviděná bestie konečně získala lidskou podobu, pátrání dospělo ke konci. Vzpomněl si na otce, jak nesmírně po tomto okamžiku toužil. Až jeho synovi bylo dopřáno zlikvidovat jeden z posledních exemplářů. Nejnebezpečnější druh vlkodlaků stál kousíček od naprostého vyhubení. Předkové rodu Kastellů na něho mohli být pyšní.

Eric si ženu znovu prohlédl. Pocit triumfu vyprchával a jeho místo zaujímaly jiné city. Eric bestii nenáviděl za to, že nakazila Lenu, a přál si, aby mohl její tělo rozřezat na kusy, zohavit ho a i po smrti potrestat za činy, které během života napáchala.

Tmavé čáry na ženině břiše ho donutily, aby si tělo znovu důkladně obhlédl. Čepelí setřel přimrzlou krev a zjistil, že kůže vykazuje známky nedávného těhotenství, kypící prsy dokazovaly, že měla hodně mléka.

Po krátké úvaze dospěl k názoru, že pochopil, co se skrývalo za jejím plánem. Bestie udělala z Nadolného vlkodlaka, aby mohla zplodit mladé, a pak ho poslala pryč, aby na jiném místě šířil neklid. Záměr jí téměř dokonale vyšel.

Teď, když byla matka mrtvá, bylo zapotřebí najít její pelech dříve, než se to podaří některému z Erikových protivníků. Mláďata byla ještě moc malá, nebyla ani pro něho, ani pro nikoho jiného žádným nebezpečím.

Eric vstal. Musel si pospíšit, než hlad vyžene mláďata z jeskyně ven a než se rozutečou po okolí. Nechtěl spoléhat na možnost, že zahynou v krutém mrazu. Tahle mimořádně zvláštní zvířata byla velice odolná. Mohla by se připojit k nějaké vlčí smečce a u ní pak vyrůstat.

Obzor a prostor mezi stromy halila sametově černá noc. Eric pospíchal lesem, když ho do nosu udeřil pach lidí, který mu připadal podivně známý. Nepotřeboval déle než dvě vteřiny, aby vylovil z paměti vzpomínku, pojící se k tomuto pachu: Petrohrad. Bylo to znamení, že je na správné cestě!

Poté co mu nos prokázal tuto neocenitelnou službu, si nasadil brýle, vzal do ruky dalekohled a v malé úžlabině odhalil hned pět tmavě rudých lidských siluet, které se shlukly kolem sněhové závěje a začínaly ji rozhrabovat.

Objevili potomstvo bestie dříve než on.

Erikovi nijak nevadilo, že má u sebe pouze stříbrnou dýku. Muži prakticky nebudou mít příležitost bránit se. Moment překvapení byl tentokrát na jeho straně.

Opatrně se plížil blíž, podél malých kaskád, v jejichž nádržích se nahromadila voda. Byla diamantově průzračná a nepochybně ledově chladná. Zrcadlily se v ní hvězdy a na dně zahlédl obrysy starých, napůl

zkamenělých stromů. Jak se vlny jemně čeřily, byl na ně zčásti zkreslený pohled, odrazy na hladině navozovaly představu uražených prstů pradávného obra. Na místě, kde byla voda mělčí, do ní vklouzla vydra a hledala tam něco k snědku. Plitvický národní park skutečně představoval malý ráj. Až na zlo, které v něm žilo. Ráj s jednou černou kaňkou.

Eric došel blíže a díval se, co lidé u závěje dělají. Měli na sobě obleky hlídačů parku, aby budili zdání legálnosti a nikdo po nich nevyžadoval zbrojní pasy, které by na všechny ty zbraně, co měli u sebe, nepochybně potřebovali. Vynikající sluch mu umožnil postřehnout, co si dva muži a tři ženy povídají. Hovořili spolu anglicky.

Opravdu našli místo, kde dlak přebýval. Pod bílou sněhovou kopulí se nepochybně nacházel vchod do nějaké jeskyně nebo štoly. Jeden z mužů ležel na břiše, hlavu měl ze dvou třetin zastrčenou do chodbičky a tlumeně klel. Mezi nadávkami Eric zaslechl ňafání a vytí mláďat.

„Kolik jich je?“ vyptávala se jedna z žen vzrušeně.

„Pět,“ donesla se nezřetelná odpověď. „Zpočátku jich bylo sedm, ale už se začali navzájem požírat.“ Znovu zaklel a vysoukal se z díry, levou rukou pevně svíral kňučící štěně. „Do prdele, ti jsou ale rychlí! Bude to nějakou dobu trvat, než je všechny pochytám.“ Vložil miniaturní verzi bestie do klícky, k níž bylo namontované vytápění. V ní nezmrznou. Pak muž ještě zkontroloval, jestli mu kožené rukavice dobře sedí na rukou, a znovu se zasoukal do chodbičky.

„Máme štěstí, že jsme ty božské tvorečky našli,“ prohodila žena s úlevou. „Kde jenom zůstala matka? Moc ráda bych ji vzala s sebou.“

„Já si myslím, že je mrtvá,“ odvětil jeden z mužů. „Doslechl jsem se o jakémsi podivném incidentu v hotelu *Zotavovna.* Někdo tvrdil, že tam na lidi zaútočil nějaký pes nebo vlk. Popisy muže a ženy, kteří v tom byli zapletení, přesně sedí na Harukaovou a toho hajzla, který nám v Petrohradě udělal čáru přes rozpočet.“

Tím se Erikovi vyjasnila otázka, s kým má tu čest: Lycáonův řád.

Žena se zděšeně odmlčela. „*Ten chlap* je tady? A to mi říkáš teprve teď, Ischmalone?“

„Zřejmě našel snímky Božské,“ dodala druhá žena a zkřížila ruce na prsou. „Rozhodl se, že s ní bude bojovat. Pro mne to znamená, že ten mizera přesně ví, do čeho se pouští.“

„To jistě ví. Zabil božského Nadolného. *Stříbrnými kulkami!*“ Poslední z přítomných žen tato slova přímo vyplivla z úst. „Je to jeden z těch zasvěcených, kteří se rozhodli, že se přidají k nesprávné straně.“

„Možná zabil i božskou Upuaut v Mnichově. Náboje, které se našly na místě činu, byly úplně stejné, přestože nepocházely z jedné a té samé zbraně. Glaserova munice. Nechala jsem je prověřit.“ Druhá žena uchopila další mládě. „Víme něco o tom vrahovi?“

Jeden z mužů potřásl hlavou. „Nemáme tušení, kdo to je. Víme jen, že už zabil tucty božských tvorů.“ Sevřel v náručí třetí mládě. „Ale v Mnichově se v souvislosti se smrtí Upuaut hovořilo i o nějakém únosu. Můj informátor zmínil jistého Johanna von Kastella a jeho syna. Někdo vyhodil jejich vilu do vzduchu a do dneška nikdo neví, kdo za tím atentátem vězí. Starý je mrtvý, syn je v Mnichově.“

„Nebo zde.“ První žena se pousmála. „No konečně! Už to nám samo o sobě hodně pomůže. Vezmeme si mladého Kastella na paškál a prověříme si ho.“ Opatrně vsunula čtvrté štěně do další vyhřáté transportní schránky. Mláďata vrčela, cenila zuby a nebojácně chňapala kolem sebe. „No ne, to jsou naprosto výjimeční Božští,“ radovala se žena. „Takže to, co se o nich povídá, je pravda.“ Předklonila se. „Jsou…“

Další věci se děly s děsivou rychlostí.

Zničehonic se odněkud vyřítil čtyřnohý stín a vrhl se na ženu. Byl velký jako tele. Ozvalo se hlasité prasknutí a pod stiskem mocného chrupu se lebka rozlétla jako zralý ořech. Ženino torzo sebou několikrát škublo a dopadlo na zem, na všechny strany z něho stříkaly proudy krve, které ohodily rudou barvou každého, kdo stál poblíž, krev postříkala i přepravní schránky.

Než se někdo z přítomných stačil probrat z šoku, napadl je útočník znovu, vrhl se na dalšího muže a jediným kousnutím mu rozerval hrdlo. Přední část krku odlétla někam pryč, na místě zůstala pouze páteř.

Nikdo, dokonce ani Eric, s něčím takovým nepočítal: ještě jedna dospělá bestie! Samce přilákaly kvílivé zvuky mláďat a teď nelítostně bránil potomky.

„Deacone!“ pronikavě zaječela jedna žena a vytáhla taser, jímž se chtěla před bestií bránit. Přístroj, který vystřeloval drobounké jehličky napojené na drátky a zasaženého vyřadil elektrickým proudem z boje, vypadal ve srovnání s obludou, která se tam vynořila, jako neškodná hračka.

Samec byl velký, proklatě velký a zatraceně dobře živený. Území národního parku oplývalo zvěří, a dokonce i v zimě skýtalo dostatek potravy. Rudé oči vztekle žhnuly, krev odkapávala bestii od tlamy a stékala po krku a narudlé hnědé srsti na hrudi.

Muž, kterého chtěla žena varovat, se stal další obětí. Protože mu z chodbičky vyčnívala pouze spodní část těla, zakously se mu zuby do

rozkroku. Bestie škubala a tahala, až mu vytrhla obrovský kus masa ze zadku a část přirození. Muž děsivě ryčel a snažil se samce kopnout, ale útočník se jeho podrážkám nijak nevyhýbal. Neměl strach a místo ústupu mu přehryznul lýtko.

Žena vypálila z taseru, druhá zvedla pušku mrtvého muže a zamířila na bestii. Jehličky napájené vysokým napětím se zavrtaly do srsti a nakrmily bestii elektrickými náboji, zároveň zarachotila puška, a i ta zasáhla.

Eric viděl, že bestii trčí ze slabin rudá vlákénka uspávací šipky. Přestože se ženy ocitly v nebezpečí života, neměly v úmyslu rozzuřenou bestii zabít.

Teď už nebylo zbytí, musel jednat. Plížil se sněhem k závěji. Ženy ho nepostřehly, protože měly plné ruce práce s útočící bestií. Ta se ještě zdaleka nevzdávala a snažila se vytřepat šipky z těla a žena mezitím rychle zvyšovala dávku elektrického proudu. Druhá Lycáonova ctitelka dobila s hektickým úsilím zbraň a vpálila do bestie další šipku. Bestie začala konečně vrávorat, kombinace voltů a uspávacího prostředku se dočkala výsledku.

Ženy nevěnovaly pozornost ničemu kolem sebe, a tak je Eric dokonale překvapil. Jednu praštil pěstí do zátylku, žena zaúpěla a složila se k zemi, druhou udeřil rukojetí dýky přesně mezi oči a i ona spadla do sněhu. Eric se s nimi dále nezdržoval a hned skočil k bestii.

Samec zaregistroval, že se přiblížila nová hrozba, a pokusil se na Erika zaútočit. Skok však byl velice vlažný a unavený, zkušený bojovník se mu bez větší námahy vyhnul. Když viděl, jak se vedle něho míhá samcova srst, stačilo jen zvednout ruku se stříbrnou dýkou a bodnout. Bestie si vlastním setrvačným pohybem rozpárala bok a s bolestivým zavytim dopadla do sněhu.

Eric se nad ní okamžitě sklonil, železným sevřením ji popadl za krk a zadíval se do jiskřících rubínových očí. „Ty už nikoho nezabiješ," slíbil jí pochmurně. „A až pozabíjím tvoje mladé stejně jako tebe, nebude už nikdo z vás naživu. Žili jste mezi námi příliš dlouho."

Stačilo jediné bodnutí a samcovo srdce odumřelo. Oči se zamžily, osleply a ztratily děsivý plamen, krátce nato začala zpětná přeměna a ze stvůry, na kterou byl děsivý pohled, se stal asi pětadvacetiletý mladík s krátkými hnědými vlasy. Stejně jako vždycky působili tito lidé po smrti naprosto neškodným, nevinným a politováníhodným dojmem.

Eric přešel k transportním klecím, v nichž řádily malé bestie a zakusovaly se do mříží v marné snaze uprchnout z vězení.

Před první klíckou si dřepl a prohlížel si uzlíček srsti, který se navzdory divokému vyvádění vyznačoval neohrabaností a komičností obyčejných

psích štěňat. Tyto vlastnosti lidské pány vždycky rozesmávaly, a i proto je lidé milovali. Smích by je však velice brzy přešel, hned jak by jim toto roztomilé zvířátko ukouslo prsty.

Eric neměl obavy z práce, která teď na něho čekala. Jen doposud nikdy nemusel něco takového dělat, a tak pociťoval nečekanou úzkost. Milosrdenství si ovšem nemohl dovolit, dlaci podobné pocity rovněž neznali.

Otevřel schránku a popadl malou bestii za zátylek, otočil ji a držel ji břichem vzhůru. Štěně ňafalo a vylo, zmítalo se mu v ruce a hledalo možnost, jak utéct.

Eric se zhluboka nadechl, stříbrnou dýkou prořízl mláděti hrdlo a jediným bodnutím proťal maličké srdíčko. Potom se rychle obrátil a odhodil škubající se štěně daleko za sebe do hlubokého sněhu. Měl strach, že se mu před očima objeví mrtvé děťátko. Obtížně snášel i pohled na dospělé mrtvé dlaky, ne tak na mladé.

Namlouval si, že teplá krev na rukavici ho tíží víc než obvykle. Přesto pokračoval, až mu chybělo už jen jedno mládě. To bylo stále ještě zalezlé v díře, zahrazené mrtvolou muže, který v chodbě uvízl jako zátka.

Eric došel k závěji a natáhl ruku, aby mrtvého muže vytáhl za nohu z nory. Najednou zaslechl na pahorku za sebou nějaký šelest. Bez zaváhání uskočil stranou a téměř současně se ozvala rána.

První střela ho minula.

Ale člověk mívá štěstí zpravidla jenom jednou.

Zarachotila střelba, jedna dávka následovala za druhou. Eric byl několikrát zasažen do hrudi, jednu ránu dostal do pravé paže, neviditelné kladivo ho udeřilo do levého kolena a jednoduše mu ho převrátilo na opačnou stranu. S výkřikem padl zády k nějakému stromu a sklouzl po něm k zemi, za límec mu napadaly úlomky kůry a sníh.

Oči mu zastřel tmavý závoj. Přes něj viděl, jak z pahorku seskočila zakuklená postava v zimním maskovacím oděvu a přistála vedle mrtvého muže. V ruce měla samopal AK-47, ze kterého po něm znovu vypálila. Neznámý rukou vytáhl zpod šály vysílačku, něco nesrozumitelného do ní řekl a na prostranství před vodní nádrží se z různých směrů vynořili další čtyři ozbrojení protivníci.

Postava, která po Erikovi střílela, přistoupila blíže a zraněný lovec pod maskou rozpoznal pár šedozelených očí, které si ho lhostejně prohlížely.

„Bastarde," pronesl mužský hlas a Erikovi se přímo před obličejem ocitlo ústí AK-47. Muž právě měnil zásobník. Eric ucítil spálený prach i teplo vycházející z hlavně. Nakonec zaslechl kliknutí, se kterým dopadla

roznětka na patronu a vystřelila náboj. Oslepil ho pronikavý jas a svět zmizel v ohni.

XXXV. KAPITOLA

19. červen 1767, okolí Auvers, klášter Svatého Řehoře

„Otče, klášter hoří!“ Pierre se zastavil na vrcholku kopce a díval se ke Svatému Řehoři, odkud stoupala k nebesům ohnivá záře. Zuřily tam obrovské plameny. Pierre se nemohl ubránit pocitu, že stravují něco víc než pouhé vyschlé dřevo. „Musím za Florence!“

Nečekal na odpověď, rozběhl se a Jean se pustil za ním. Stejně jako synovi propůjčovala i jemu láska křídla. Doslova letěli, zatímco se jim v hlavách honily nejroztodivnější myšlenky.

Jean si dával pozor, aby ve tmě neupadl – zlomená noha nebo vykloubené rameno by mu ještě tak chyběly. Do lesa se vlastně vypravili proto, aby potají ve skrytu noci odklidili Antoinovu mrtvolu, nyní se však po smrti Maleského rýsovala další katastrofa. Měl ho snad osud zase hned připravit o víru v Boha? Vždyť ho úpěnlivě žádal, aby oběma ženám pomohl!

Když bez dechu doběhli ke klášteru, snažila se již hrstka vesničanů uhasit plameny, ale každý, kdo měl alespoň kapku rozumu, okamžitě poznal, že pomoc přišla příliš pozdě. Nosné střešní trámy se už dávno zřítily a všechny ty, kteří požár zpočátku přežili, nepochybně zabily šindele nebo zčásti zřícené kusy zdí. Po více než čtyřech stech letech zůstaly ze Svatého Řehoře pouze černé, ohořelé kameny a zvonice, která jako jediná dosud dokázala ohnivému peklu vzdorovat.

„Florence!“ zařval Pierre jako zbavený smyslů. Bez ohledu na žár skočil bránou dovnitř a zmizel ve dvoře, osvětleném září ohně. Jean neměl na vybranou, musel se vydat za ním. Pevně doufal, že někde naleznou známky života, že někdo tu hrůzu přece jen přežil.

Abatyšin domek a všechny budovy s výjimkou věže již padly ohni za oběť. Pierre se zastavil se slzami v očích a sevřenými pěstmi na nádvoří, na jediném místě, kde nehořelo, a hlasitým nářkem dal průchod svému žalu.

V tom zazněl kostelní zvon. Jeden jediný úder.

Jean pochopil, co tento signál znamená. „Honem, někomu se podařilo zachránit se ve věži!“ Přivolal k sobě několik sedláků s vědry s vodou a celý se jí polil. Promáčené šaty budou lépe odolávat žáru. Pierre ho napodobil.

Oběma nyní přišlo velice vhod, že Pierre v minulosti často pobýval v areálu kláštera. Vedl je k věži nejkratší možnou cestou, ale než se dostanou ke dveřím, budou muset absolvovat dlouhý kus cesty hořící, hroutící se kaplí. Otec ani syn neváhali. Oba chovali v srdci naději, že Gregoria a Florence jsou ve věži a čekají na pomoc. Na *jejich* pomoc.

V běhu kličkovali v hořícím chrámu Páně, kašlali a lapali po dechu, vyhýbali se spadlým trámům a padajícím kamenným kvádrům, až pronikli ke dveřím. Před nimi se nakupila hromada suti. Okamžitě pochopili, proč se lidé, kteří uvízli ve věži, nepokusili odsud sami uniknout. Muži si odtrhli z mokrých kabátů pruhy látky, omotali si je kolem rukou, aby se chránili před popálením, a zuřivým tempem odklízeli haldu ode dveří. Přitom se neustále rozhlíželi, aby se vyhnuli všemu, co po nich vrhala hroutící se kaple.

Konečně se jim podařilo zčásti uvolnit vchod, více nebylo třeba. Jean vrazil ramenem do žárem zkroucených dveří, ty povolily a lesník vpadl dovnitř. Pierre ho přeskočil a pátravě se rozhlížel kolem sebe. „Florence, jsi tady?“ Na zemi spatřil schoulenou postavu v černé tunice. Smutně zjistil, že to není jeho milá.

Jean se zvedl na nohy, přiběhl k ženě, otočil ji a setřel jí saze z obličeje. „Gregorie,“ vykřikl s úlevou. Abatyše měla v obličeji velkou tržnou ránu a několik těžkých popálenin, šaty byly z větší části spálené na uhel, kůže v plamenech těžce utrpěla, zarudla a mokvala. „Je u tebe Florence? Někde nahoře v patře?“

Abatyše slabě potřásla hlavou a chytila ho kolem krku jako malé dítě, hlas jí zcela selhal. Jean ji zvedl, popošel ke dveřím a strnul. Před ním řádilo v troskách kaple neprostupné moře plamenů. „To nikdy nezvládneme.“

„Ale zvládneme, otče.“ Pierre ukázal se slzami v očích na provaz od kostelního zvonu. „Vylezeme nahoru a po laně se spustíme vnější stranou dolů.“ Uchopil spodní konec, vyběhl po schodech vzhůru a táhl lano za

sebou. Jean za ním vynesl abatyši a ve chvilce se dostali nahoru k vrcholu zvonice. Od létajících jisker chytlo trámoví a dřevo povážlivě skřípalo.

Pierre vyhodil lano úzkým okénkem ven. „Nejdříve ty," řekl otci, obličej mu ztuhnul, připomínal bezvýraznou masku. Jistota, že Florence je po smrti, ho zbavila veškerých citů, ale zároveň i strachu a bolesti. „Já jí ovážu lano kolem těla a pomaluji spustím. Ty se postaráš, aby dole měkce přistála."

Výraz v synových hnědých očích Jeanovi zabránil, aby mu v něčem odporoval. Rychle sešplhal až na zem, krátce trhnul lanem a Pierre je zase vytáhl nahoru.

Dlouhou dobu se nic nedělo.

Lesník viděl a slyšel, jak se poslední zbytky Svatého Řehoře hroutí k zemi. Dokonce i z úzkých okýnek v chodbě se valil hustý kouř, oheň požíral vše, co mu přišlo do cesty, a dral se vzhůru, aby se spojil s plameny pod střechou.

„Pozor!" ozvalo se shora. Jean viděl, jak syn opatrně vysouvá Gregorii okénkem ven a pomaluji spouští k zemi.

Když měla abatyše polovinu vzdálenosti za sebou, bylo slyšet mohutný rachot a krov zvonice se napůl propadl. K oblakům vystřelil s temným syčením obrovský plamen a ze všech otvorů ve zdech zvonice se vyplazily jazýčky menších plamínků. Jean zaslechl synův křik, určitě mu hořely šaty přímo na těle. Lano, na němž Gregoria visela, však Pierre nepustil z ruky.

„Pierre, pusť ji!" vykřikl Jean. „Já ji chytnu. Vylez z věže, slyšíš? Zmizni odtamtud dříve, než…"

Zbytek krovu se zhroutil. Rudé a oranžové jiskry se z něj rozletěly širokým obloukem a daleko od zvonice se snášely k zemi. Lano se s trhnutím propadlo o dva kroky dolů, chvíli drželo na místě, ale potom je Pierre zřejmě pustil. Gregoria padala jako kámen, Jean ji však stačil zachytit. Oba spadli do trávy v klášterní zahradě.

„Pierre!" zaryčel Jean nelidským hlasem. Strach o syna ho málem připravil o rozum. „PIERRE!"

Jean se vyhrabal na nohy, sáhl po lanu a chystal se vyšplhat nahoru na zvonici, aby syna vlastníma rukama zachránil.

Ještě předtím, než mohl začít šplhat, se lano přetrhlo.

Žhnoucí konec dopadl dolů, na pohled připomínal zabitého hada.

„Ne!"

Jean Chastel nehybně stál na místě a v rukou držel druhý konec lana, ten mu však nyní byl k ničemu. Přiběhli k nim vesničané, popadli abatyši a oba je odvlekli pryč z místa, na které o pár okamžiků později dopadly prohořelé

trámy a zaryly se hluboko do země. Lidé přenesli lesníka a abatyši před zdi kláštera a položili je do trávy na louce. Více pro ně v danou chvíli nemohli udělat.

Z okolí kláštera se stáhli i poslední pomocníci. Uznali, že nemá smysl bojovat proti plamenům, které mezitím pohltily i zvonici, zbudovanou z pevné skály.

Plameny ohně osvětlovaly kouř, v němž se v Jeanově představivosti rýsovaly dva obličeje – Pierra a Florence. Zaúpěl a zabořil hlavu do dlaní. Ztratil i druhého syna a cítil nad tou ztrátou tak krutou bolest, že mu vyschly slzy.

S kamennou tváří se obrátil ke Gregorii. „Jak tady začalo hořet? Měl na tom ten jezuita…“

Nahmatala mu ruku. „Útok,“ zasténala, polkla a sbírala síly na další slova, ale někdo ji předešel.

„Na lidi zaútočil druhý vlkodlak, monsieur Chasteli,“ vysvětloval jeden z vesničanů, který stál v blízkosti. „Mladý Truibas viděl, jak se od kláštera něco plíží pryč, vypadalo to jako podivná směsice člověka a zvířete. Tím se pomstil za to, že jsme tu druhou bestii konečně dostali. Teď už jí nestačí, že zabíjí lidi! Zapaluje nám domy a vysmívá se Bohu všemohoucímu.“

Jean strnul. Po synech mu nezbylo nic než vzpomínka na lepší časy. Dlaci měli vinu na všem, co se přihodilo. Vzali mu jeho syny. Oba syny.

„Bože,“ pronesl pochmurně. „Přísahám, že od dnešního dne budu celý život věnovat pouze a jen lovu na ty stvůry. Nic mne nezastaví, dokud je všechny nevyhladím!“ Potlačil touhu políbit Gregorii před očima všech vesničanů, zůstalo jen u dlouhého, hlubokého pohledu plného lásky. „Odpusť, že tě tu nechám samotnou, ale chci se pustit po stopě té bestie, dokud je ještě čerstvá. Je mi jedno, kdo se za její maskou skrývá. Zemře!“ Popadl mušketu a zmizel ve tmě.

„Ne! Jeane…“ Gregoria měla plíce zanesené kouřem a hlas se jí zlomil. Pokusila se ho zadržet, ale prsty jí sklouzly po lesníkově košili. Musela ho nechat jít.

„Nic se nebojte, ctihodná abatyše. On je opravdový hrdina.“ Nějaká žena poklekla vedle ní a začala jí v září pochodní mokrým šátkem smývat špínu a zaschlou krev z tváře. „Zabil i tu první bestii, před očima markýze a všech ostatních.“

Když žena Gregorii pomáhala, aby se posadila a napila se vody, vypadla abatyši na zem malá lahvička. „Něco jste ztratila, ctihodná abatyše.“ Žena jí podala malou fiólu.

Abatyše pociťovala bolesti, které každým okamžikem rostly. Jestliže obsah flakónu propůjčil legátovi Franceskovi nadlidské síly a zachránil ho před přeměnou na vlkodlaka, určitě pomůže i jí a zmírní její utrpení.

Gregoria ženu požádala, aby jí fiólu otevřela. Roztřeseně do ní zastrčila prst a ucítila, že se dotýká něčeho vlhkého. V lahvičce už toho moc nebylo, stačilo to akorát tak na omočení prstu. Nanesla si kapalinu na rty, stejně jak to udělal legát, a slízla ji jazykem.

Kapalina měla kovovou chuť.

Krev! Svatá Marie, matko Boži, já jsem právě ochutnala krev!

Sbírala sliny, aby ji mohla vyplivnout, ale v tom už to začalo. Ze všech stran ji oslepovalo pronikavé světlo.

Zahalily ji třpytící se paprsky, linoucí se přímo z nebe, nadzemská záře, jakou mohl seslat pouze samotný Bůh všemohoucí. K uším jí dolehl radostný smích malých dětí, zaslechla hlasy a cítila sladkou vůni květin. „Dostala jsem se do ráje," zamumlala.

„Gregorie!" volala na ni andělská ústa a Gregoria se snažila v oslepující záři něco uvidět. „Gregorie!"

Paprsek se najednou přetrhl, zavládla černočerná tma.

V následující chvíli stála v nějakém chrámu, byl tak krásný, až jí běhal mráz po zádech. Pak se zničehonic před ní objevil muž v papežském ornátu, nebyl to však Klemens XIII.

U nohou mu ležel ubodaný jezuita. Měl Franceskovy rysy a upíral na ni pohled skelných očí. Ruka se mu proměnila v tlapu, kterou vyrýval do mramoru latinská úsloví. Pak najednou jeho tělo prasklo a postříkalo ji od hlavy až k patě krví, místo jezuity stál před ní vlkodlak a cenil na ni zuby.

Neznámý papež na ni přívětivě pohlédl. „Zabij tu stvůru," požádal ji přátelsky a podal jí krucifix, který se změnil v meč. „Zabij ji i všechny ostatní." Ukázal na něco za jejími zády a Gregoria se otočila jako na obrtlíku.

Celý chrám byl plný bestií! Šplhaly po sloupech nahoru ke stropu, znesvěcovaly obrazy a ničily fresky, rudé oči jim výsměšně zářily.

Neznámý papež jí uštědřil štulec do zad. „Jdi tam a přines světu mír a klid, má dcero. Zbav ho toho zla. Dávám ti své požehnání."

Krucifix se rozzářil stříbrným leskem, rána po oštěpu v boku Spasitele se otevřela a zaplavila chrám krví. Bestie se v ní utopily, uhořely, byly spláchnuty pryč a těch pár, které přežily, Gregoria v transu sama zabila.

Když pozvedla ruku, aby zabila poslední z nich, poznala, že před ní stojí Florence. „Ne! Ona…"

Znovu se zatmělo.

Černou tmou slabě pronikal svit pochodně a ozařoval rozrušenou tvář ženy, která jí neúnavně stírala krev z obličeje. „Ctihodná abatyše, co je? Najednou jste začala říkat takové divné, zmatené věci, a…“ Držela se za tvář. „Vy jste mne udeřila.“

„Promiňte mi, já jsem ještě…“ Gregoriin mozek potřeboval chvilku času, aby se vzpamatoval z onoho zjevení, protože to, co právě zažila, nemohlo být nic jiného. Zaposlouchala se do svého nitra a zjistila, že najednou necítí žádné bolesti. Měla jasný hlas, když ženě, která se nad ní skláněla, řekla: „Pomozte mi vstát.“

Žena se na ni nedůvěřivě zadívala. „Jste příliš slabá, zatím nemůžete…“

Gregoria se tedy pokusila sama postavit na nohy a ty ji poslouchaly. Pevně stiskla rty a rukou si třela spálenou pokožku. Kůže se jí pod prsty stáčela jako zvadlé listí a odpadávala z těla.

Pod ní se objevila nová, svěží kůže.

„Vy… Vy jste *požehnaná!“* zvolala žena, celá bez sebe údivem, a hbitě se pokřižovala. „Náš Pán má s vámi vskutku velice zvláštní plány, když se postaral, abyste přežila ten požár, a tak rychle se vyléčila z utržených ran, ctihodná abatyše!“

Gregoria postřehla, že jí lahvička vypadla z rukou. Zvedla ji ze země a zamyšleně držela nepatrnou věcičku v ruce.

Pokud to byla vůle Boží, aby se vydala do Říma a uskutečnila nějaké významné činy, pak to s radostí udělá. Uschovala flakón a upřela šedohnědé oči na hořícího Svatého Řehoře.

Je mi jedno, kdo za tím vězí, pachatel za to zaplatí, slíbila si. *A ne až na onom světě a tváři v tvář Pánu.*

XXXVI.
KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 23. listopad 2004, 03.59 hodin

Eric pomalu otevřel oči a – nic neviděl.

Nic než bělobu všude kolem sebe. Mrzl po celém těle, nedokázal pohnout rukama, měl pocit, že mu všechny končetiny umrzly.

Dlouho, velice dlouho trvalo, než byl schopen utvořit jedinou souvislou myšlenku. V hlavě se mu všechno honilo, obrazy se bleskurychle střídaly jeden za druhým jako v rychle sestříhaném hudebním videoklipu, tlamy a lidské tváře se navzájem překrývaly, znenadání po něm chňapla bestie a v následující chvíli věřil, že zase znovu cítí, jak mu projektily pronikají do těla.

Chtěl vstát a utéct před těmito výjevy. Jeho tělo však odepřelo poslušnost, a tak jen nehybně ležel. Ochromený. Ležel, čekal a zíral do bílé mlhy.

Něco nad ním začalo hrabat.

Běloba se rozpadla a k obličeji se mu přiblížil čmuchající liščí čumák. Ovál ho teplý dech, jazyk vystřelil z tlamy ven a donutil ho k pohybu. Rukama prorazil sněhovou přikrývku, pod níž ležel. Jako plavec prorazil na povrch a vrátil se zpět na svět. Liška polekaně vyštěkla a odběhla pryč.

Eric si ohmatal lebku, ucítil strup zaschlé krve mezi očima a loupající se kůži, spálenou výšlehem z hlavně. „Aha, náboj mu nejspíš explodoval ještě v hlavni.“ S úlevou si vydechl, opřel se o kmen stromu a s jeho pomocí se postavil a rozhlédl se kolem sebe.

Připadlo hodně sněhu. Mrtvoly ležely pod deseticentimetrovou vrstvou a s bílou pokrývkou na sobě vypadaly jako pocukrované. Mrtvého muže někdo vytáhl z chodbičky a Eric se ani nemusel dívat, aby věděl, že neznámí útočníci si poslední mládě odnesli s sebou.

Selhal.

Pocit skleslosti ho ovládl jen na chvilku. Ne, on se nevzdá. Smrt nesčetných von Kastellů, kteří při pokusu o vyhlazení bestií přišli o život, nemohla být zbytečná. On ty neznámé protivníky najde a vyřídí si to s nimi ještě dřív, než s mládětem uprchnou za hranice.

Zaúpěl, ztěžka se dal do pohybu a pátral po stopách.

Netrvalo dlouho a našel je. Neznámí neplýtvali námahou a neobtěžovali se pokusem o nenápadné chování. Odešli z místa jako vítězové a domnívali se, že za sebou nenechávají nikoho, kdo by jim mohl kořist ještě odebrat.

Eric dospěl k názoru, že druhá skupina musel být oddíl lycáonirů. Dumal nad tím a přitom se plížil mezi stromy, oči upřené na zpola zasněžené otisky nohou.

Další překvapení na sebe nedalo dlouho čekat. Ucítil krev a v nevelké vzdálenosti od místa boje narazil na další mrtvolu, muže v zimní maskovací uniformě. AK-47 ležel vedle něho. Byl zasažen čtyřmi kulkami a musel být na místě mrtvý.

„K čertu, co se tady děje?“ procedil Eric polohlasně a muže prošacoval. Nic nenašel, jenom pas na jméno Tomas Ignasc, ten si vzal k sobě stejně jako zbraň a zásobníky. Potom se plížil dál.

Z dálky zahlédl, že mezi stromy, stojícími těsně vedle sebe, prosvítá zář ohně. Oheň tiše praskal a syčel, byl cítit pach leteckého benzínu a spálené umělé hmoty. Vítr se před nedávném otočil a v oblaku kouře, který se od ohně šířil, ucítil Eric i stopu spáleného lidského masa.

Zastavil se nedaleko mýtinky před troskami helikoptéry, která se musela zřítit okamžitě po startu. Rotor oholil několik vrcholků stromů, pak koruny zhoustly natolik, že se o ně listy vrtule ohnuly a utrhly. V zadní části vraku postřehl otvory, kde byl vrtulník zasažen palbou. Záměr odletět s posledním žijícím mládětem ztroskotal.

V kokpitu uhořeli dva lidé, jejich mrtvoly se mezitím zkroutily do embryonální polohy, typické pro oběti ohně. Šlachy se stáhly žárem, paže, nohy, ruce a prsty na nohou se zkřivily. Dvířka do kabiny pro cestující byla otevřená, vedle nich ležel neznámý zastřelený muž v zimní maskovací uniformě. V jedné ruce držel utržené ucho transportní klícky, ve druhé pistoli.

„To by to bylo příliš jednoduché.“

Eric si v dalekohledu uložil do paměti obrázky nedávného pekla a pospíchal na mýtinu, kde narazil na další tři mrtvoly ve vojenských uniformách a se samopaly AK-47. Dva muži byli zastřeleni, jeden s naprostou precizností, druhého nevyřídila ani tak přesná muška jako spíš obrovský počet zásahů. Třetího muže, který se pokoušel uprchnout,

roztrhala zapomenutá mina z války v Chorvatsku. „*Bad Karma.* Zlý osud.“ Nikde nebyly žádné jiné stopy.

V dálce zaslechl rachocení vrtulí, na řadě míst uviděl, jak mezi stromy probleskuje světlo silných baterek. Všechny se blížily k místu, kde se právě nacházel. Stáhl se zpět, protože nechtěl, aby na něho narazily záchranné čety.

* * *

Erikovi se podařil husarský kousek. Vrátil se do hotelu a nikdo ho přitom nezastavil a nevyptával se ho, odkud pochází všechna ta krev a díry v jeho obleku. V neposlední řadě se o to zasloužila sněhová bouře, která se najednou rozpoutala. Sněžilo tak hustě, že člověk neviděl vlastní ruku, ani když ji měl přímo před očima. Měl štěstí.

Znovu ho začínaly zahlcovat starosti o Lenu. Bojoval proti tomu, víc než kdy jindy potřeboval právě teď jasnou hlavu. Vyklouzl ze zašpiněných šatů a telefonicky nařídil Anatolovi, aby se dal do pátrání po Tomasi Ignascovi, mrtvém z lesa. Pak si dopřál rychlou sprchu. Když stál pod proudem horké vody, důkladně si prohlédl celé tělo. Po ranách prakticky nebylo ani památky.

Vrátil se do ložnice a sáhl po papíru a tužce, sepsal si jména svých protivníků a snažil se vnést do myšlenek aspoň trochu pořádek. Zatímco přemýšlel, nakreslila tužka jakoby sama od sebe nejdříve oko, potom nos a kreslila dál a dál, až se z toho stal Lenin obličej.

„Do prdele!“ Zavřel oči. Měl příliš málo opěrných bodů, od kterých by se mohl odrazit, o svých protivnících toho věděl hrozně málo. Zdálo se mu, že nemá na výběr a jeho nejbližší cesta opravdu bude muset vést do Říma. Tam si najde to sesterstvo. V této souvislosti si najednou absurdně uvědomil, že si bezpodmínečně musí osvěžit znalosti italštiny.

Eric si připomněl sestru Ignatii, jejíž smrt neměl v plánu, a přitom si opět uvědomil, že její krev na něho měla podivné účinky. Za to, že ho pak přepadla ta prapodivná vidina, určitě mohla její krev. Během svého života zatím ještě nikdy nezažil něco, co by v něm třeba jen zčásti zanechalo obdobně silný dojem.

Dlouho se už nemůže v Plitvici zdržet. Po smrti jeptišky již policie nepochybně pátrá po José Devinovi z Badajózu. To bylo jméno, pod kterým sem přicestoval. Eric von Kastell byl mezitím celou dobu v Petrohradě, tuto skutečnost mohlo potvrdit několik majitelů různých klubů.

Jakmile bouře poleví a znovu bude obnoven letecký provoz, odcestuje z Chorvatska jako Simon Smithmaster.

Najednou hlubokým tónem zabručel jakýsi elektronický přístroj.

Eric zvedl víčka a podíval se po mobilu. Ležel na stole, vibracemi se sunul po dřevě někam ke kraji desky a svítil. Předtím ho přepnul na tlumený zvuk. „Ano, Anat…“ Pohled mu najednou padl na bílou obálku, která ležela pod kufrem. On ji tam určitě nepoložil.

„Haló, *monfrére*, zdravím, bratříčku,“ uslyšel Justinin hlas. „Jak se ti daří?“

„Jdi se vycpat,“ odsekl a zavěsil. Neměl nervy na to, aby se znovu dohadoval o rozdělení dědictví. Vstal, opatrně vytáhl obálku a zkoumavě ji potěžkával v ruce. Nevážila moc a uvnitř nepochybně byla dost velká várka tenkých listů papíru. Fotky? Rychle roztrhl jednu stranu obálky a vysypal obsah na postel.

V obálce byly čtyři různé snímky, nafocené pomocí teleobjektivu z velké vzdálenosti. Ukazovaly… právě jeho. Jak sedí v lesíku v Mnichově na nahé, mrtvé Tině, jak vleče Tinu pryč, jak Tinu nakládá do auta, jak odjíždí pryč. Mezi snímky ležel maličký lístek, popsaný rozmáchlým rukopisem: *Srdečně zdraví Fauve.*

Erika najednou polilo horko i chlad. Tina a její přítel nebyli ničím jiným než návnadou a on slepě vlezl do pasti, kterou na něho Fauve nastražil. Tyto naprosto jednoznačné snímky mu mohly způsobit neuvěřitelné těžkosti. Fauve ho nechtěl jenom zabít – on ho prostě chtěl dokonale vyřídit.

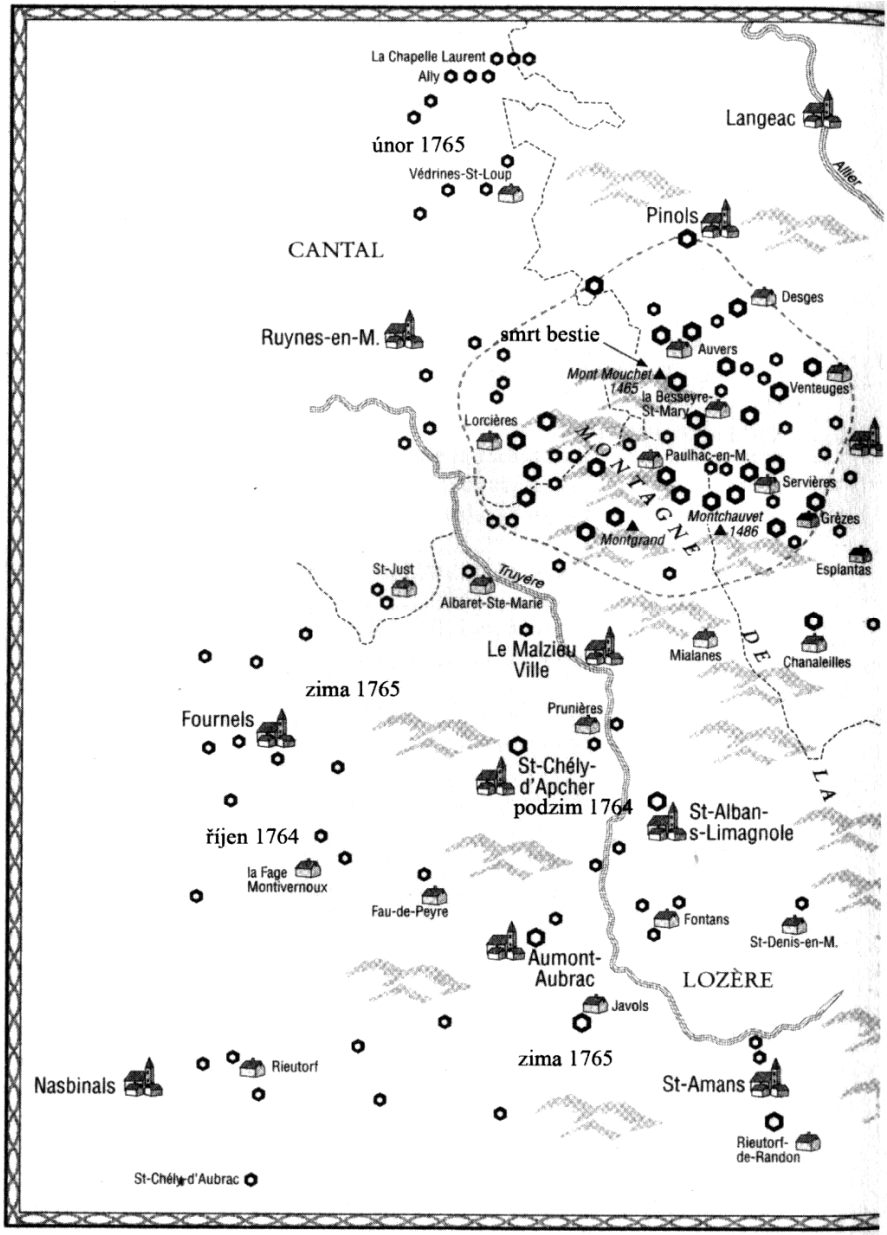
Mobil znovu zasvítil. Zvedl ho. „Justine, už mě neotravuj!“ zařval. „Blokuješ mi…“

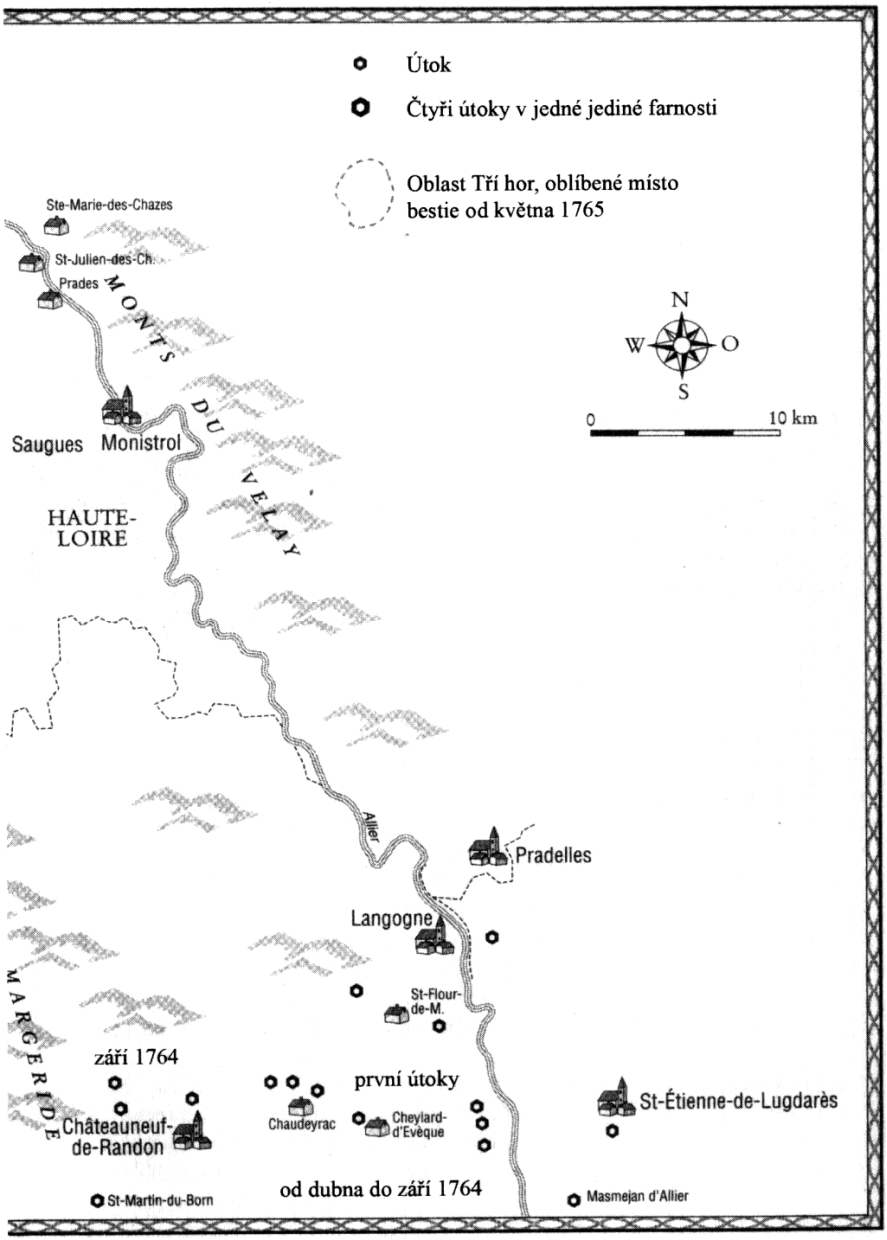
„Chtěli by s tebou mluvit, Eriku,“ odpověděla sestra. „Ačkoliv se stále ještě chováš jako nebetyčný blbec.“

„Kdo by chtěl se mnou mluvit?“

„Las *Soeurs*… sesterstvo. Jednu z nich jsi zabil dýkou, na to si snad nezapomněl, že ne?“ Ostré kliknutí, hlasitý nádech, tiché zapraskání. Bylo mu zcela jasné, že si právě zapálila cigaretu. „Za dva dny na Petrově náměstí, v jedenáct v noci. Buď tam, nebo tu maličkou už nikdy neuvidíš. *Au revoir!*“

Zavěsila.

La Chapelle Laurent
Ally
únor 1765
Védrines-St-Loup
Langeac
Allier
Pinols
CANTAL
Desges
Ruynes-en-M.
smrt bestie
Auvers
Mont Mouchet
1465
Venteuges
la Bessèyre-
St-Mary
Lorcières
MONTAGNE
Paulhac-en-M.
Servières
Montchauvet
1486
Grèzes
Montgrand
Esplantas
St-Just
Truyère
Albaret-Ste-Marie
Le Malzieu
Ville
Mialanes
Chanaleilles
zima 1765
Fournels
Prunières
St-Chély-
d'Apcher
podzim 1764
St-Alban-
s-Limagnole
říjen 1764
la Fage
Montivernoux
Fau-de-Peyre
Fontans
St-Denis-en-M.
Aumont-
Aubrac
LOZÈRE
Javols
zima 1765
Rieutorf
Nasbinals
St-Amans
Rieutorf-
de-Randon
St-Chély-d'Aubrac

Útok
Čtyři útoky v jedné jediné farnosti
Oblast Tří hor, oblíbené místo bestie od května 1765
Ste-Marie-des-Chazes
St-Julien-des-Ch.
Prades
MONTS DU VELAY
N
W
O
S
0
10 km
Saugues
Monistrol
HAUTE-LOIRE
Allier
Pradelles
Langogne
St-Flour-de-M.
září 1764
první útoky
MARGERIDE
Châteauneuf-de-Randon
Chaudeyrac
Cheylard-d'Evêque
St-Étienne-de-Lugdarès
St-Martin-du-Born
od dubna do září 1764
Masmejan d'Allier

DOSLOV

Z odmítání vznikla fascinace

Tuto knihu jsem vlastně vůbec nechtěl napsat. Tématem, na které se soustředím, jsou upíři, nikoliv vlkodlaci, které jsem doposud považoval za značně nudné, monotónní a bezbarvé bytosti.

Ještě štěstí, že lektor jménem Timothy Sonderhüsken si nedal říct. Až jsem si jednou sám řekl: jen se na ně podívej, na ty vlkodlaky. Jako historik jsem se vrhl na všechny podklady a záznamy o vlkodlacích a víře v ně, na případy, které se vlkodlaků týkaly, a na procesy s vlkodlaky. A vida: to, co jsem objevil, mi připadalo zajímavé. *Mimořádně* zajímavé!

* * *

Posledním krůčkem byla legenda o bestii z Gévaudanu, z jednoho kraje v krásné jižní Francii – které tam mimochodem zřídili sochu a muzeum, a ta mne přivedla k tomu, abych se ujal této látky z 60. let 18. století, která dodnes zůstala záhadou. Neexistuje nic jiného než legendy a domněnky vědců, pro všechny rozličné teorie chybí jakékoliv důkazy. Takže věc jako stvořená pro dvoudílný román.

Mnohé z toho, co se událo v první větvi vyprávění, která se opírá o události zachycené v historii, je pravda: jména obětí, většina míst, kde se děj odehrává, časové údaje. Ti lidé skutečně existovali: lovci vlků Chastelové, hrabě de Morangiès, markýz d'Apcher, Dennevalové, Duhamel i François Antoine de Beauterne a jejich hony. Samozřejmě jsem si musel leccos vymyslet – navíc když si mnohé údaje ve starých záznamech navzájem odporují. Z fikce a faktů vznikla má verze gévaudanské bestie.

Do druhé větve, která se odehrává v současnosti, jsem zakomponoval řadu neznámých věcí o nesmírně velké rodině dlaků a doufám, že tím nabízím nové náhledy do duše vlkodlaka. Neboť pokud jsem se v

posledních měsících něco nového naučil, tak je to následující: vlkodlak je něco víc než obrovský chrup, srst, svaly a nesmyslný vztek.

* * *

Můj dík znovu patří Nicole Schuhmacherové, Tanji Karmannové a Sonji Rütherové.

Zmínit bych chtěl i svého redaktora Ralfa Reitera, Timothyho Sonderhüskena z nakladatelství Knaur Taschenbuch Verlag, který mi navrhl, abych tentokrát nechal upíry ve skalních jeskyních a místo nich vyl s vlky.

Markus Heitz

Markus Heitz
Ritus

Německý originál Ritus
Překlad Zdeněk Sladovník
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná
Jazyková redakce Jiří Popiolek a Iva Petříková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 109. publikaci
Vydání 1.
Ostrava 2008
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava
Doporučená cena vč. DPH 249 Kč

www.fantomprint.cz